CĂRŢI ROMANTICE

Blestemul trecutului

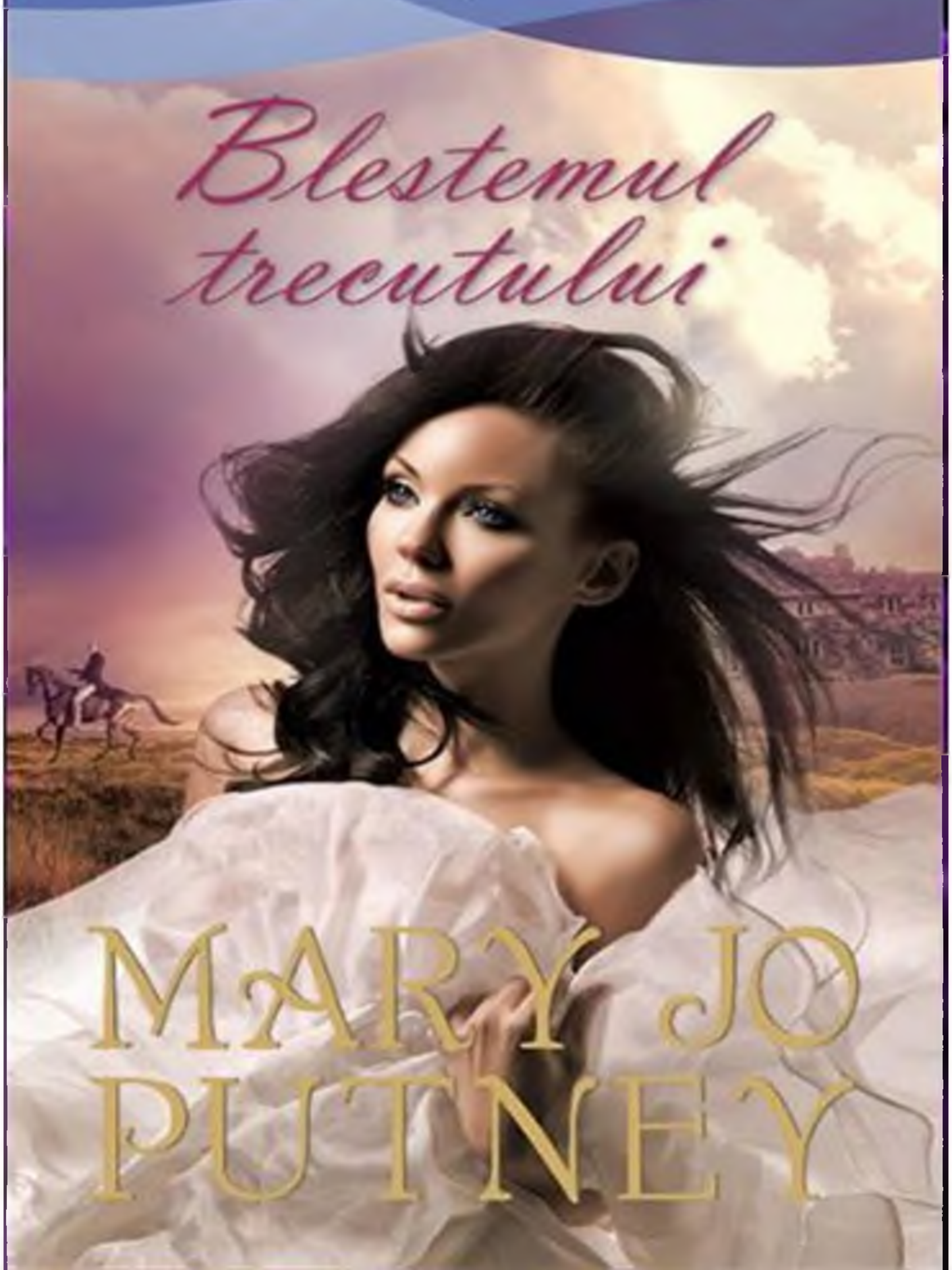

MARY JO PUTNEY

prolog

Insula Mull, *Scoţia, 1799*

Tânărul stătea într-un colţ al tavernei pline de fum şi bea singur. Nu era un singuratic oarecare: un zid aproape palpabil îl separa de ceilalţi locuitori ai insulei. Trecuseră aproape cincizeci de ani de când prinţul Carol cel Frumos condusese clanurile în război împotriva celor din Culloden Moor, dar scoţienii aveau o memorie foarte bună. Deşi erau renumiţi pentru ospitalitatea lor, nici unuia dintre ei nu-i dădea inima ghes să i se alăture unui bărbat care era în mod evident bogat, şi pe deasupra şi englez, mai ales când privirea lui rece şi cenuşie nu îi dădea un aer prea prietenos.

Faptul că era singur nu îl deranja absolut deloc pe onorabilul Gervase Brandelin; din contră, el prefera izolarea. Înghiţi ultimul strop de whisky şi simţi cum îi arde gâtlejul, deşi venea după un numeros şir de halbe pe care le băuse în seara aceea. Whisky-ul nu era un alcool fin, era tare şi avea efecte puternice, dar după o lună în Highlands şi în insule, lui începuse să-i placă.

Taverna era inundată de mirosurile specifice ale fermierilor şi pescarilor, dintre care se simţea cel mai mult izul pătrunzător şi usturător a turbei arse.

Privind de-a lungul camerei cu tavan jos, Gervase atrase atenţia chelneriţei şi îi făcu semn să-i mai aducă un whisky. Îşi dădea seama că bea prea mult, dar după o zi întreagă de mers călare prin ploaia nesfârşită din Mull, avea chef de ceva cald şi voia să se simtă confortabil. Nu se aşteptase să găsească hanul acesta, unde proprietarii reuşiseră să creeze o atmosferă prietenoasă, necaracteristică scoţienilor.

Chelneriţa veni spre el cu un mers săltăreţ. Ar fi putut să-i lase o sticlă plină la începutul serii, dar atunci

nu ar mai fi avut nici o scuză ca să-şi etaleze nurii prin faţa lui. De fiecare dată când îi turna o băutură, avea corsetul tras mai în jos şi îşi legăna şi mai vizibil şoldurile.

– Domnia Voastră mai doreşte şi altceva? îl întrebă ea pe un ton care sugera o multitudine de posibilităţi.

Drept răspuns, Gervase îi zâmbi pe jumătate, savurând fierbinţeala care i se răspândea prin vintre. Flirtul lor, dacă i-ar fi putut spune aşa, evoluase în ultimele două ore, şi era clar că femeia auzise că el era un aristocrat englez bogat.

Gervase nu era încă un lord, dar servitorul lui, Bonner, pomenise probabil că stăpânul său era moştenitorul vicontelui St. Aubyn. Detaliul acesta asigura un respect mai mare şi un serviciu mai bun, atât pentru servitor, cât şi pentru stăpânul lui. De asemenea, avea să mai adauge şi câţiva bănuţi în plus la preţul cazării, dar nu mult, rămânând tot ieftin după standardele Londrei.

– Ce altceva mai aveţi de oferit? se interesă el alene şi îşi dădu părul negru pe spate, mulţumit că, în sfârşit, se uscase.

Începuse să se întrebe dacă exista ceva uscat în Insulele Hebride.

Fără să se grăbească, femeia se aplecă peste el şi îi turnă în pahar şi mai mult din whisky-ul de culoarea ambrei.

Sânii ei plini îi atinseră obrazul şi umărul şi atunci putu să simtă mirosul de mosc al trupului ei nu foarte curat. Gervase prefera să aibă o ibovnică ceva mai rafinată, dar nu mai fusese cu o femeie de săptămâni întregi şi aceasta era în mod evident disponibilă şi doritoare. Fata era plinuţă şi atrăgătoare, iar el îşi trecu mâna peste curba şoldului ei într-un gest de apreciere.

Încrezătoare în calităţile ei de seducţie, chelneriţa îi zâmbi provocator.

– Avem orice vă puteţi dori.

Privirea lui căzu pe tăietura joasă a corsetului, unde sânii ei plini erau pe jumătate ieşiţi în afară.

– Orice?

– Orice.

Era clar că femeia avea experienţa şi entuziasmul necesar pentru acest fel de relaţii, lucru care îi promitea o noapte plină de satisfacţii.

– Ştii în ce cameră sunt instalat? întrebă încet Gervase, printre zăngănitul halbelor cu capac şi conversaţiile dimprejur.

– Da.

– La ce oră termini treaba aici?

– Mai am o oră, milord. O să merite efortul dacă o să vă vizitez atunci?

Tonul ei reuşise să-i transmită mesajul că bărbaţii înalţi, oacheşi şi arătoşi ca el erau exact pe gustul ei, dar că ea era o fetişcană sărmană şi muncitoare, care trebuia să vadă latura practică a lucrurilor. Aşteptându-se la asta, Gervase avea la îndemână o monedă de aur şi i-o aruncă fetei. Ea o prinse şi o ascunse cu abilitate, înainte ca altcineva din tavernă să observe ceva.

– Asta este suficientă... ca dovadă pentru consideraţia mea?

Zâmbetul ei arătă că avea dinţi puternici, dar strâmbi.

– E destul de bine... pentru început.

Preţul pentru chelneriţă era şi mai umflat decât cel pentru whisky şi pentru cameră, dar având în vedere că el avea chef să cumpere, îşi ridică paharul, zâmbind pieziş.

– Atunci, pe mai târziu.

Femeia se îndepărtă, rotindu-şi şoldurile lent. Gervase savură din plin spectacolul, întrebându-se dacă putea repeta mişcarea aceea şi în pat, apoi dădu pe gât jumătate din paharul de whisky. Acesta avea să fie ultimul, hotărî el, altfel nu avea să fie în stare să se bucure de achiziţia lui mai târziu.

Chelneriţa turna bere de cealaltă parte a tejghelei, cu o expresie de satisfacţie pe chip. Betsy MacLean, o verişoară de-a ei şi fata de la bucătăria hanului, îi recunoscu privirea.

– Ai făcut o înţelegere cu lordul englez, Maggie?

Maggie MacLean zâmbi mulţumită.

– Aşa-i, o să-i fac o vizită mai târziu. E al dracului de frumos, nu-i aşa? Şi pe deasupra şi generos.

Betsy se uită în partea cealaltă a încăperii, la englez. Era un flăcău arătos, nu putea nega asta, cu umerii lui laţi şi uşor aduşi în faţă şi silueta musculoasă şi încordată, care părea incapabilă să se relaxeze de tot. Lordul avea puţin peste douăzeci de ani şi purta veşminte elegante, simple, dar scumpe, aşa cum se vedeau rareori în acest colţ îndepărtat al Britaniei.

Deşi avea trăsături regulate, ei i se păreau prea aspre pentru a le considera atrăgătoare. Chipul lui nu trăda nici un sentiment şi, în această mulţime de beţivani, el arăta rece şi distant.

– Ştiu şi eu, Maggie... L-am văzut mai devreme de-aproape şi ochii ăia cenuşii ai lui m-au făcut să-mi îngheţe sângele-n vine. Poţi să-l iei tu. Mie-mi place mai mult de servitorul lui.

– Şi ai făcut ceva-n privinţa asta, Betsy? o întrebă Maggie, în timp ce-şi fixa cu privirea noua cucerire.

– Da. Ne întâlnim mai târziu. Poate că n-o să mă plătească prea mult, dar cel puţin atunci când se uită la mine, îmi face sângele să fiarbă.

Maggie fornăi.

– Arătosul ăla de lord e doar un bărbat, nu-i aşa? Eu ştiu ce doreşte şi va trebui să-mi facă mai întâi pe plac ca să obţină ce vrea.

– Cum vrei.

Betsy ridică din umeri şi se întoarse la bucătărie.

Gervase îşi termină băutura şi se hotărî să iasă afară la aer curat. Capul i se învârti de ameţeală atunci când se ridică. Lăsase băutura la timp – încă două pahare şi ar fi fost sub masă.

Ploaia se oprise, dar aerul nopţii era muşcător de rece şi umed, chiar şi pentru mijlocul lunii mai, şi tremură de frig când păşi afară. Porni agale în plimbare pe cei aproape zece metri până la marginea apei şi ascultă pleoscăitul surd al valurilor care loveau plaja îngustă, acoperită cu prundiş. Se rezemă de un bolovan şi,

lăsându-şi mintea să hoinărească aiurea, începu să arunce pietricele în apa întunecată.

În spatele lui, zgomotul distracţiei începu să se estompeze treptat, pe măsură ce localnicii porniră înapoi spre casele lor de piatră. Starea lui melancolică, dar plăcută, era o mare îmbunătăţire faţă de furia intensă care îl mânase departe de tatăl lui şi de Edinburgh. Privind în urmă, Gervase îşi dădu seama că nu ar fi trebuit să se grăbească să-l informeze pe Lord St. Aubyn că unicul fiu şi moştenitor al vicontelui obţinuse un post în armată şi era pe cale să plece în India. Pentru că vorbise prea devreme, nu se alesese decât cu trei săptămâni de insulte neîntrerupte, în timp ce el şi tatăl lui vizitaseră domeniile cele mai îndepărtare ale moşiei St. Aubyn. Vicontele recunoscuse că armata era perfectă pentru fiii mai tineri, de care s-ar fi putut lipsi orice familie, dar că nu era deloc potrivită pentru moştenitorul uriaşei averi şi responsabilităţi a familiei St. Aubyn.

Dar cum Gervase moştenise de la mama sa destul de mulţi bani pe care îi putea cheltui după voia inimii, Lord St. Aubyn nu avusese nici un succes în a-l face să-şi schimbe hotărârea. Tatăl şi fiul nu aveau în comun decât sângele care le curgea prin vene şi responsabilităţile. Afecţiunea sau dragostea reciprocă nu exista în inima nici unuia din ei. Ar fi fost frumos dacă bătrânul şi-ar fi exprimat interesul pentru viitorul fiului său, dar acest subiect nu venise niciodată în discuţie.

Gervase se aplecă în faţă ca să adune mai multe pietricele şi aproape că-şi pierdu echilibrul. Înjurând, se îndreptă şi îşi promise să nu mai subestimeze niciodată puterea whisky-ului din partea locului. De mic copil fusese înclinat spre auto-disciplină, aşa că nu îi plăcea lipsa de control pe care o provoca băutura în exces. Nu că ar fi întâlnit prea multe ameninţări sau pericole în acest colţ pierdut de lume din Insulele Hebride, dar el prefera să nu se arate slab.

De cât timp stătea afară... poate de trei sferturi de oră? Era târziu şi taverna din spatele lui era cufundată în tăcere. Era vremea să se întoarcă în camera lui, poate că chelneriţa cu sâni generoşi îl aştepta deja.

După aerul proaspăt al nopţii, atmosfera din han îl făcu să se sufoce şi fu asaltat de un alt val de ameţeală în timp ce urcă scările şi încercă să găsească drumul spre camera lui. *La naiba* cu whisky-ul! Clădirea de piatră fusese reconstruită de-a lungul mai multor secole şi era un labirint turbat de cotituri haotice şi podele inegale.

Proprietarul îi lăsase o lampă cu ulei în holul de la intrare şi umbre stranii jucau în urma lui, în timp ce Gervase ducea lampa în sus pe scări.

Când ajunse la o răscruce pe palierul pe care se afla, trebui să se oprească şi să se gândească în ce direcţie să o ia. În drumul lui prin Scoţia mai întâlnise şi alte hanuri la fel de întortocheate ca acesta şi acum toate păreau să se amestece în mintea lui. După ce cugetă o clipă, se întoarse spre dreapta şi, când ajunse la camera de la capătul holului, bâjbâi după cheia de fier şi o înfipse în broasca uşii. Din cauza stării deplorabile a încuietorii sau din cauza faptului că era cherchelit, încercarea se dovedi dificilă şi trebui să zgâlţâie de mai multe ori cheia înainte de a izbuti.

Orice grijă că băutura avea să-i îngreuneze capacitatea de-a funcţiona dispăru în momentul în care zări o formă rotundă, aşteptându-l în pat. Cu un frison de nerăbdare, Gervase aşeză lampa cu ulei pe noptiera mică de lângă pat şi se dezbrăcă în grabă de haine. Când se strecură sub pătură, observă că ospătăriţa dormea. Probabil că zăbovise pe-afară mai mult decât îşi închipuise. Ea purta doar o cămaşă de noapte subţire şi, când îşi trecu mâna în jos peste trupul ei, Gervase fu oarecum conştient de faptul că fata părea mai puţin voluptoasă decât se aşteptase. Pe de altă parte, se simţea că făcuse şi baie, iar mirosul ei proaspăt şi feminin îl incita şi mai mult.

Partea raţională a creierului său era aproape în totalitate scoasă din uz de dorinţă şi whisky, şi el spera că fata se va trezi mai repede, pentru că nu mai avea răbdare. Mai mult ca sigur, plata pe care i-o făcuse târfuliţei înainte îl îndreptăţea să o aibă trează şi entuziastă. Mai devreme, la parter, păruse destul de caldă şi doritoare.

Acum, de prima dată, nu avea să dureze mult, dar aveau o noapte întreagă înainte şi ar fi preferat ca ea să nu stea în pat rigidă ca un băţ.

Îi trase cămaşa de noapte până deasupra taliei şi se bucură să vadă că fata îşi deschide ochii. Se aplecă să o sărute, şi buzele ei moi se întredeschiseră cu uşurinţă sub ale lui, deşi avu o reacţie moleşită, care denota lipsa de experienţă. Când îşi strecură mâna între coapsele ei, trupul zvelt de sub el se încordă şi începu să se mişte, excitându-l până în punctul în care nu se mai putu gândi la nimic. Începu să o sărute în jos pe gât şi, în timp ce făcea asta, ea se răsuci brusc şi ţipă.

Primul ei ţipăt fu un icnet fără suflare, dar, după ce prinse puteri şi trase o gură de aer, scoase un strigăt ascuţit şi agonizant, atât de aproape de urechea lui, încât crezu că o să-l surzească.

Blestemându-se singur pentru că nu avusese destulă răbdare cât să o trezească aşa cum trebuia, Gervase îşi ridică iute capul.

– Linişteşte-te, iubito, sunt doar eu, îi zise pe un ton liniştitor. Potoleşte-te înainte să trezeşti toată lumea din han.

Încercă s-o sărute din nou, folosind singurul şi cel mai eficace mod de-a o linişti, dar fata îşi smuci capul într-o parte şi ţipă din nou. Trupul de sub el era firav, nu semăna deloc cu cel al chelneriţei durdulii, şi Gervase tocmai începea să-şi dea seama că, din păcate, ceva era foarte greşit, când uşa se izbi de perete şi o voce aspră şi mânioasă umplu încăperea.

– *Bestii mizerabile şi pline de putreziciune!*

Gervase se dădu repede la o parte de pe fată şi se întoarse cu faţa spre intrus. Intrarea în cameră era blocată de un bărbat înalt şi slăbănog, îmbrăcat din cap până-n picioare în negru.

În timp ce îl privea uimit, pentru că whisky-ul îi încetinea capacitatea de-a reacţiona, proprietarul hanului şi soţia lui durdulie apărură pe hol, în spatele intrusului, purtând amândoi halate puse în grabă şi afişând expresii îngrozite.

Respirația hodorogită a bărbatului îmbrăcat în negru umplea camera. Într-o mână ținea o lumânare și în cealaltă un pistol armat, cu țeavă dublă. Chiar și numai vederea armei ar fi trebuit să-l facă mai precaut, dar ceea ce-l ținea pe Gervase țintuit pe loc erau ochii bărbatului. Albul era vizibil de jur împrejurul irișilor întunecați și fața sfrijită, specifică unui bărbat de vârstă mijlocie, radia de strălucirea bolnăvicioasă a unui fanatic furios.

Pentru o clipă care păru că nu se mai sfârșește, ochii aceia turbați se plimbară prin cameră cu o satisfacție de neînțeles. Lângă Gervase, țipetele fetei se transformară într-un plâns cu suspine, în timp ce ea își trase păturile strâns în jur. Părul negru îi ascundea fața.

– Deci ai căzut pradă farmecelor ei de târfă. Ea-i blestemul meu, asta-i Mary. Bărbatul în negru înaintă cu pași siguri înspre pat, iar accentul lui scoțian dădea un plus de putere acuzelor sale. Numele meu este Hamilton și sunt un preot uns al Domnului. Am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să-mi păstrez fiica neprihănită, dar nici măcar rugăciunile mele nu pot salva o femeie care a fost blestemată dinainte de naștere. Am văzut felul în care se uită la bărbați, modul în care ei îi dau târcoale. E ca o cățea în călduri, trimisă să-i ademenească pe bărbați spre pierzanie. Dumnezeu știe că am încercat să o salvez de propria ei fire dezgustătoare, dar gata, s-a terminat. Acum este a ta. Vocea îi deveni o șoaptă aspră, apoi silueta întunecată repetă cu o satisfacție răutăcioasă: Așa-i, e a ta.

Se opri lângă pat, aplecându-se atât de mult, că o picătură de ceară fierbinte de la lumânare căzu pe pieptul lui Gervase. În mod ciudat, hainele lui Hamilton arătau că e un gentleman, în ciuda croielii riguroase și a culorii închise.

Pentru prima dată în viața lui, Gervase se trezi incapabil să reacționeze, iar mintea îi era un amalgam de frustrare sexuală și derută îmbibată cu whisky. De zece ani era bântuit de coșmaruri și, pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva nu era și acesta unul dintre ele. Însă autoproclamatul preot îl împunse cu pistolul, iar țevile

de oţel se dovediră a fi mult prea reci şi dure ca toată întâmplarea să fie doar un vis.

– O, da, e a ta, frumuşelul meu lord. Cuvintele fură rostire aproape ca o mângâiere, apoi explodă. *Aristocrat curvar ce eşti!* Nu ţi-ai putut înfrâna poftele trupeşti şi acum ea e a ta pentru toată viaţa, cu toată firea ei păcătoasă. Preotul era atât de aproape, că Gervase putea vedea saliva de pe buzele sale în timp ce exulta de bucurie. Vă meritaţi unul pe celălalt, da, vă meritaţi, iar eu voi fi liber să duc din nou un trai evlavios.

Frica, puţin amestecată cu mânia, începu să limpezească mintea lui Gervase.

– Pentru numele lui Dumnezeu, omule, nu ştiu cum a ajuns femeia asta în patul meu, dar nu am avut nimic de-a face cu asta. Mica ta târfuliţă e la fel ca atunci când am găsit-o. Dacă e fiica ta, atunci ia-o naibii de aici.

Ochii bărbatului străluciră şi pistolul armat rămase aţintit spre inima lui Gervase.

– O, nu, fiu de târfă, spuse el cu o voce dură şi stranie. O să te însori cu ea. Poate că are sufletul unei femei uşoare, dar în ochii lumii este o inocentă. Nebunul se opri ca să-şi tragă sufletul, apoi continuă pe un ton sarcastic: Nici măcar unui gentleman ca tine nu-i este permis să ia cu forţa fete de familie bună. Nu-i vina mea că te-ai lăsat momit de comportamentul ei viclean şi necuviincios. Te vei însura cu ea şi o vei face chiar acum, în ceasul acesta. Iar după asta, eu voi scăpa de ea.

Cuvintele dădură întâmplării un aer de coşmar, iar Gervase conştientiză două lucruri inevitabile. În primul rând, Hamilton era nebun, un fanatic obsedat de sex şi păcat. Şi în al doilea rând, în viclenia nebuniei sale, reuşise cu foarte mare abilitate să îl prindă pe englez într-o situaţie compromiţătoare.

Gervase se blestemă pentru propria prostie. Singurul sfat pe care i-l dăduse tatăl lui era să fie atent să nu se lase atras în capcane: tinerii bogaţi, cu mai multă infatuare decât raţiune, erau vulnerabili în faţa planurilor ţesute de cei care voiau o parte din averea lor. Era motivul pentru care Gervase avea aventuri numai cu femei

uşuratice precum chelneriţa, fetele de familie bună erau periculoase.

Chelneriţa probabil îi ajutase la complotul acesta. Fusese foarte îndrăzneaţă în comportament când încercase să-l seducă. Odată ce el muşcase din momeală, ea nu trebuise decât să se dea la o parte, fără îndoială că pentru mai mulţi bani decât ar fi primit pentru un act sexual obişnuit. Cum se aştepta să găsească pe cineva în patul lui, nu o alungase pe fată atunci când o văzuse. I se mai întâmplase ceva asemănător odată, la o casă de la ţară, dar atunci el nu fusese beat, nu se aştepta să aibă companie şi scăpase de târfuliţă înainte ca mama ei să intre peste ei „din întâmplare"

Gervase se uită pe pat, la fata ale cărei ţipete declanşaseră capcana. Juca până la capăt rolul unei virgine îngrozite şi nu reuşi să-i vadă chipul de după claia de păr negru şi încâlcit, de unde ieşeau suspinele acelea atât de false. Cu siguranţă că tatăl ei plănuise toată afacerea, iar vederea plăcerii lui aproape obscene pentru propria lucrătură distruse până şi ultima de fărâmă de autocontrol a lui Gervase. Mereu îl înfuriaseră încercările celorlalţi de a-l domina. Blestemând consecinţele, se aruncă înainte ca să prindă pistolul cu ambele mâini şi să-l smulgă din strânsoarea lui Hamilton.

În aroganţa lui, preotul fu prins pe nepregătite, şi Gervase reuşi să-i ia pistolul din mână. Trăgaciul era acţionat de arcuri şi pistolul se declanşă, smucindu-se cu violenţă în mâinile lui Gervase şi trimiţând gloanţele în pat, alături de el. Dacă unghiul ar fi fost puţin diferit, jumătate din piept i-ar fi fost smuls de forţa împuşcăturii. Din poziţia asta, un singur glonţ îi zgârie braţul drept, fără să-i dea sângele.

Continuând să se mişte cu viteză, Gervase se rostogoli din pat şi se ridică în picioare, bucuros că nu-şi dăduse jos şi pantalonii. Dezavantajul era destul de mare şi aşa, nu mai trebuia să fie şi gol. Pistolul din mâna lui era o armă scumpă, elegantă şi mortală, în genul celor pe care le-ar purta un gentleman pe străzile rău famate din Londra. O alegere stranie pentru un nebun din Insulele Hebride. Acum că arma era descărcată şi inofensivă,

Gervase o aruncă în cealaltă parte a dormitorului, într-un colţ unde nu mai putea ameninţa pe nimeni.

Hamilton nu-şi pierdu nici un pic din autocontrol, nici măcar acum că era dezarmat, iar victima lui se ridicase şi putea să-l privească în ochi.

– Nu vei scăpa de mine aşa uşor, îi zise cu un glas gâfâit. Ai compromis-o pe fiica mea şi am martori. Ea e a ta.

Gervase şi-ar fi dat jumătate din avere ca să poată gândi clar. Se uită spre hangiu, care stătea în uşă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, luaţi-l pe nebunul ăsta de lângă mine, rosti el cu glasul încordat. Nu ştiu ce fel de şmecherie vrea să facă, dar eu nu vreau să am nimic de-a face cu asta.

Hamilton râse nebuneşte.

– Aşa-i, Hayes, intră. Tu şi nevastă-ta puteţi fi martori la căsătorie.

Proprietarul şi soţia lui care până acum urmăriseră totul de pe hol, păşiră înăuntru cu feţele încordate şi amărâte din cauza nenorocirii care se abătuse asupra hanului lor. Mai multe persoane apărură pe hol, păstrând totuşi distanţa.

Gervase trase adânc aer în piept, apoi vorbi pe tonul său aristocratic:

– Putem vorbi despre asta mâine-dimineaţă. Nu mă pot căsători cu fata în mijlocul nopţii.

– O, nu, frumuşelule, o vom face chiar acum.

Ochii aceia sălbatici erau de neînduplecat şi aveau o expresie fascinant de hotărâtă. Poate că banii fuseseră motivul din spatele acestei şarade, dar preotul se convinsese singur de necesitatea faptei sale. Poate credea că era de datoria lui să-i persecute pe păcătoşi, sau era un mod mai rentabil să scape de o fiică pe care, în mod clar, o disprețuia.

– Dacă vrei bani pentru că i-am zguduit nervii scumpei tale fiice, voi plăti! se răsti Gervase.

Oricât detesta să-i fie forţată mâna, poate că ar fi fost mai înţelept să cedeze în faţa şantajului.

– Păstrează-ţi banii murdari, rânji Hamilton. Nimic în afară de numele tău nu va reuşi să-ţi răscumpere

păcatele. Fața slăbănoagă îi zâmbi cu o satisfacție răutăcioasă. În Anglia nu te-ai putea însura cu ea atât de repede, pentru că biserica de acolo nu e altceva decât Curva de la Roma, dar aici suntem în Scoția. Nu există interdicții și nu avem nevoie de licență specială de la arhiepiscop. Oamenii aceștia cu teamă de Dumnezeu mă cunosc și ei vor fi martorii. Ei știu cât de mult am încercat s-o păstrez neîntinată. Ei știu că nu e vina mea că nu am reușit.

Coșmarul se adâncea din ce în ce mai mult. Ușurința cu care se legau căsătoriile în Scoția făcuse de mai mulți ani ca regiunea cea mai sudică a țării, Gretna Green, să devină destinația tuturor cuplurilor de îndrăgostiți care fugeau împreună. Datorită unei tradiții străvechi, un bărbat și o femeie se puteau căsători printr-o simplă declarație făcută în fața unor martori, deci o ceremonie celebrată de un preot avea să fie, cu siguranță, validă.

Dar dincolo de chestiunile de ordin legal se afla o realitate dezastruoasă care-l făcu pe Gervase să simtă un nod în stomac. Un om al bisericii era, prin definiție, un gentleman, iar fiicele de măritat ale familiilor bune erau de neatins. Chiar dacă fusese o capcană, Gervase fusese prins în pat cu fata și, după codul urmat de nobilime, nu putea exista decât o singură soluție onorabilă.

În lupta dintre confuzie, mânie și propriul lui simț – de neînduplecat – al datoriei, câștigă datoria.

Detaliile ceremoniei nu erau prea clare în mintea lui Gervase. Ținând o lumânare în mână, Hamilton recită din memorie cuvintele slujbei de căsătorie, oprindu-se suficient de mult pentru a verifica numele mirelui înainte de a începe. Forțată de modestie sau de isterie, mireasa rămase în pat, în timp ce Gervase, crispat și cu pieptul gol, stătea în picioare la patru metri de ea, rezemat cu spatele de perete.

Mary Hamilton își bolborosi replicile cu o voce bâlbâită, aproape neauzită, în timp ce proprietarul și soția lui se foiau nervoși în spate, dorindu-și ca povestea asta dezgustătoare să se termine odată și să fie și uitată,

înainte să distrugă reputaţia bună a hanului lor. După ceremonie, Hamilton scoase o pană şi cerneală, iar certificatul de căsătorie fu scris cu o repezeală, care îi confirmă lui Gervase bănuiala că i se întinsese o capcană, iar el fusese prada grasă care era acum jumulită. În timp ce se retrăgea, ochii preotului sclipiră victorioşi.

– Îţi doresc să te bucuri de târfuliţă, Brandelin.

Îşi umezi buzele cu vârful ascuţit al limbii, apoi, cu un hohot satisfăcut, ieşi din încăpere. Înainte ca uşa să se închidă în urma lui, Gervase se răsti la Hayes:

– Trezeşte-l pe servitorul meu şi spune-i să pregătească bagajele şi caii. Plecăm într-o oră.

Hangiul se holbă la el, de parcă ordinul acesta ar fi confirmat faptul că Gervase era cel nebun, dar apoi încuviinţă supus şi plecă în grabă. Apoi uşa se închise, iar Gervase rămase singur cu mireasa lui.

Cu un gest intenţionat şi mânios, întoarse cheia în broasca uşii, aşa cum ar fi trebuit să facă de atunci când intrase prima dată acolo. Dacă ar fi avut suficientă minte cât să fi făcut asta înainte să se vâre în pat, poate că toată farsa asta afurisită ar fi putut fi evitată. Singura lumină din cameră venea de la lampa pe care o adusese chiar el mai devreme, iar flacăra ce pâlpâia arăta că aproape rămăsese fără ulei.

Se aplecă spre mireasa lui şi o studie cu sânge rece, plin de dispreţ. Silueta nedesluşită stătea cu faţa întoarsă de la el, cu pătura ridicată sus şi strânsă în jurul trupului ca o armură. O prinse de umăr şi o întoarse spre el, dând la iveală un chip ciupit, umflat şi înroşit de plâns. Nu era deloc surprinzător faptul că tatăl ei o măritase astfel, nimeni altcineva nu ar fi vrut-o, niciodată. Numai un bărbat obsedat de sex şi păcat, aşa ca Hamilton, şi-ar fi putut imagina că slăbătura aceea urâtă ar fi atras admiraţia bărbaţilor.

Gervase fusese luat de prost, iar târfuliţa asta mică luase parte la intrigi, altfel nu s-ar fi aflat în camera lui. Oare prin câte alte paturi se mai strecurase în încercările ei de a stoarce bani? De câte ori mai ţipase, plină de furie, că îi este atacată virtutea? Jocul ei era bine pus la punct, iar taică-său fusese chiar foarte inspirat. Fără

îndoială, Gervase era cea mai bogată pradă pe care ar fi putut s-o întâlnească vreodată, așa că fusese recompensat cu onoarea discutabilă de-a se însura cu ea. Dar dacă scena aceasta mai fusese jucată la fel și altă dată, iar Mary Hamilton era bigamă?

Linia dintre mânie și pasiune poate fi foarte subțire. În timp ce se uita la fată, furia reaprinse în Gervase pofta pentru actul care fusese oprit pe perioada straniei nunți, iar alcoolul pe care îl băuse îi alungă din mintea amețită orice fărâmă de rațiune, adâncindu-i dorința.

– Ei bine, Mary Hamilton, spuse el pe un ton aspru, ai vrut un soț bogat și te-ai ales cu unul. Dacă nu ești cumva bigamă, într-o zi vei deveni vicontesa de St. Aubyn. A meritat să joci teatrul ăsta mizerabil? Sau nu făceai decât ce te forța tatăl tău?

De după perdeaua de păr, ochii ei negri îl urmăreau precauți, dar nu îi răspunse. Tăcerea ei îl înfurie mai mult decât orice din noaptea aceea îngrozitoare, și Gervase îi smulse pătura, dezvelindu-i trupul firav, îmbrăcat cu o cămașă subțire de noapte. Ea icni și se întinse degeaba după așternut. El îi prinse încheieturile mâinilor, simțindu-i oasele mici și delicate sub strânsoarea lui puternică.

Era greu de crezut că o fată atât de mică putea avea un comportament atât de fățarnic, dar ea nu încercase în nici un fel să nege acuzațiile, iar lumina pâlpâitoare arătă că, după vălul de păr încâlcit, afișa un zâmbet superior. Atitudinea aceasta a ei îi inflamă furia și disprețul.

– O, nu, milady, zise el încet, cu o voce amenințătoare, e prea târziu să te prefaci nevinovată. Ai obținut ce voiai, și încă mult peste. Deja știi cum să te comporți ca o târfă. Acum îți voi arăta ce înseamnă să fii o soție.

Fata se retrase înapoi cu ochii mari și întunecați, dar nu făcu nici un efort real de-a scăpa, în timp ce el i se alătură în patul înalt. Eliberându-i încheietura, Gervase se rostogoli și îi acoperi trupul firav cu silueta lui puternică și vânoasă, țintuind-o pe salteaua patului în timp ce-i ridica iute cămașa de noapte. Corpul ei părea al unei copile, foarte diferit de cele voluptoase și feminine

pe care le prefera, dar în starea lui de furie lipsită de raţiune, lui Gervase nu-i păsa. Ea era femeie, iar el avea chef să se răzbune în cel mai ordinar mod pe falsitatea ei de femeie. Târfuliţa avea să plătească pentru ceea ce făcuse împreună cu tatăl ei. Ea era, la urma urmelor, soţia lui, şi doar de data asta avea să-şi ceară drepturile de soţ.

La început, fata rămase supusă, picioarele i se despărţiră cu uşurinţă şi se mişca încet sub el în timp ce rostea cuvinte gâfâite, prea înăbuşite pentru ca el să le poată înţelege. Poate că era excitată. Gervase nu ştia şi nici nu-i păsa. Nu mai fusese niciodată atât de puţin interesat să-i producă plăcere partenerei sale. Toată furia lui se concentrase într-o dorinţă răzbunătoare şi, împingându-se puternic, o pătrunse forţat.

Era uscată, strâmtă şi îi opuse rezistenţă, iar penetrarea era dureroasă, dar durerea lui cu siguranţă nu se compara cu a ei. Mary Hamilton se smuci violent şi ţipă, iar strigătul ei agonizant îi asurzi urechile de la numai câţiva centimetri. Îi puse imediat o mână peste gură ca să oprească urletele şi, dincolo de vălul de mânie, îşi dădu seama, buimac, de actul care avea loc. Dinţii ei îi sfâşiară mâna, dar era prea târziu să se oprească din ceea ce începuse. Nu-şi mai putea stăpâni trupul şi termină din douăsprezece mişcări furioase.

În timp ce sămânţa i se revărsa în ea, furia pe care o simţise până atunci explodă şi se făcu nevăzută. Gervase nu se mai satisfăcuse niciodată cu o virgină, dar ştia destule cât să-şi dea seama ce se întâmplase. Când se retrase, observă că era acoperit de sânge şi se gândi, degustat, că, indiferent de celelalte păcate ale lui Mary Hamilton, ea nu se mai culcase niciodată cu un bărbat.

Starea de apatie a soţiei sale fusese spulberată. Tremurând şi plângând cu sughituri, fata se răsuci de sub cel care o chinuise şi, tresărind mereu, se ghemui departe de el, într-un morman de membre slabe.

Cu mintea zăpăcită de o ameţeală îngrozitoare, Gervase se rostogoli pe spate şi îşi puse un braţ peste ochi în timp ce se chinuia să-şi recapete suflul. Pe măsură ce raţiunea îşi reintra în drepturi, din rămăşiţele furiei se iviră dezgustul şi sentimentul de vinovăţie. Nu se purtase

mai bine decât un animal, pentru că profitase de o femeie lipsită de apărare. Fata plănuise să-l prindă în capcană şi, fără îndoială, gândea ca o prostituată, dar nu meritase genul ăsta de răzbunare.

După ce scăpă de ameţeală, se ridică, îşi aruncă picioarele peste marginea patului şi, îngropându-şi faţa în palme, se luptă cu un sentiment copleşitor de dispreţ pentru propria persoană. În cele din urmă, istovit, îşi ridică uşor capul şi se uită gânditor la fata cu care se căsătorise.

Deşi nu avea experienţă cu virginele, văzu că situaţia îi impunea să acţioneze, aşa că se ridică în picioare şi luă unul din prosoapele de pânză de lângă lighean. După ce îl împături, i-l întinse fetei.

– Pune-l între picioare şi strânge-ţi coapsele, îi spuse pe un ton sec.

Ea se holbă la el de după părul încâlcit, apoi luă prosopul cu o mână tremurândă şi făcu aşa cum îi ceruse.

O acoperi cu păturile şi îşi dădu seama cât de tânără era – avea poate paisprezece ani. Când o pusese tatăl ei să joace în planul acesta, ştiuse oare ce înseamnă căsătoria? Sau crezuse că era doar un joc care avea să-i aducă bijuterii şi rochii frumoase?

– Uită-te la mine.

Deşi îi vorbise pe un ton neutru, fără nici un fel de inflexiune a vocii, ea îşi întoarse capul şi se dădu înapoi de teamă. El se aplecă să-i prindă bărbia şi îi întoarse faţa spre el. Fata era complet distrusă şi nu mai avea puterea nici să închidă ochii înaintea lui.

– Nu mai plânge, spuse el istovit, n-o să-ţi mai fac nimic. Ascultă-mă cu atenţie, pentru că nu voi spune asta decât o singură dată. Nu vreau să te mai văd niciodată. Numele avocatului meu este John Barnstable şi îi poţi scrie la adresa asociaţiei Inner Temple din Londra. Îl voi informa despre această căsătorie păcătoasă, iar el va aranja să primeşti o sumă lunară. Va fi o alocaţie generoasă, iar tu şi tatăl tău veţi putea trăi confortabil din banii mei pentru tot restul vieţii voastre. Dar am o singură condiţie.

Ochii întunecaţi ai fetei îl priveau la fel de apatici.

– Înțelegi ce vorbesc? întrebă el exasperat. Nu se poate să nu vorbești engleza.

Mulți din scoțienii de pe insulă nu vorbeau decât limba galică, dar el se aștepta ca fata unui preot să aibă cel puțin educație. Când ea încuviință, mișcându-și capul, el continuă cu o claritate glacială.

– Nu vreau să te mai văd sau să mai aud de tine niciodată în viața mea. Dacă te apropii vreodată de Londra sau de vreuna dintre proprietățile familiei St. Aubyn, îți voi tăia alocația. Am fost suficient de clar?

Fata încuviință din nou, încet, și, studiind-o cu atenție, Gervase își dădu seama cu uimire cât de straniu era ochiul ei. Fata nu părea normală; avea o expresie foarte neobișnuită și ceva era în neregulă cu ochii ei, deși nu-și putea da seama ce anume. Copila pe care o siluise era retardată, avea mintea prea înceată pentru a înțelege ce pregătise tatăl ei pentru ea.

Își luă mâna de pe bărbia ei de parcă ar fi fost un cărbune încins și se ridică în picioare. Luptându-se cu o senzație de greață, înțelese adevărata dimensiune a nelegiuirii pe care o comisese. Siluirea unei tinere virgine era un gest vrednic de dispreț, chiar dacă, legal, ea era soția lui. Violarea unei creaturi prea bolnave ca să înțeleagă de ce fusese abuzată era un păcat de neiertat, la fel de grav ca acela pe care îl înfăptuise atunci când avea treisprezece ani.

Își trase hainele pe el cu mâinile reci și tremurânde. Voia decât să scape din iadul acesta. Fata se ghemuise pe pat, iar singurul semn că trăia erau ochii ei stranii, care păreau că privesc în neant. Cum era foarte probabil ca o ființă ca ea, dezavantajată din punct de vedere mental, să nu-și amintească vorbele sale, Gervase se întoarse după cerneala și pana care fuseseră folosite pentru semnarea contractul de căsătorie. Pe spatele uneia dintre cărțile sale de vizită, scrise numele avocatului său și adresa la care se putea scrie acestuia, apoi adăugă: „Hamilton, nu o aduci niciodată în preajma mea. Nu poate să-mi pronunțească numele".

După o clipă, mai scrise: „Să ai grijă de ea așa cum trebuie; dacă o să moară, nu vei mai primi nimic de la mine".

Asta avea să-l asigure că omul avea să-și îngrijească fiica așa cum se cuvenea, pentru că ar fi fost în interesul lui să o țină în siguranță și sănătoasă. Mirosise a curat, așa că probabil tatăl ei deja avea angajată o servitoare pentru ea. Probabil că o slujnică permanentă nu costa aproape nimic în locul acesta uitat de Dumnezeu.

Gervase se ridică și așeză cartea de vizită pe masă. Fata tremura și se opri câteva minute pentru a căuta o pătură prin dulap. Ea se feri de el, speriată, atunci când întinse pătura peste trupul ei. Gervase strânse din buze la reacția ei. Era exact ceea ce merita.

Privirea ei întunecată și lipsită de concentrare îl urmări până la ușă, unde se opri. Soția lui în fața legii era precum o creatură speriată a pădurii, înghețată de spaimă, în timp ce prădătorul stătea la pândă. Gervase simți un nod în gât.

– Îmi pare rău, șopti el spășit.

Cuvintele acestea erau mai mult pentru el decât pentru ea, pentru că fata nu părea să aibă habar de ceea ce se întâmpla în jurul ei. Deși nu avusese niciodată motive să creadă într-o zeitate binevoitoare, Gervase se rugă ca ea să uite curând cele petrecute. El știa deja că nu avea rost să spere la același lucru pentru el însuși.

Cinci ore mai târziu, Gervase și servitorul lui, Bonner, se aflau pe un vas pescăresc, în drum spre continent. Bonner ocupase postul de ordonanță în armată, era scump la vorbă și încuviințase fără să comenteze atunci când i se ceruse să nu discute cu nimeni, niciodată, despre evenimentele din noaptea aceea, și se ocupase cu aceeași pricepere să împacheteze bagajele stăpânului său. Gervase așteptase afară, pentru că nu dorea să se afle în aceeași încăpere cu soția sa mai mult decât era necesar.

Pe măsură ce vasul își croia drum printre insule, chipul lui Gervase părea cioplit în piatră, iar atenția îi era concentrată pe construirea unor ziduri mentale care să-

ajute să nu se lase copleşit de ura de sine. Logica îi spunea că evenimentele din noaptea trecută nu erau atât de importante. Cele o mie de lire pe an pe care avea să le dea fetei aveau s-o ajute pe ea şi pe îngrozitorul ei tată să trăiască în lux, fără să-i micşoreze în mod semnificativ averea. Deşi majoritatea bărbaţilor ar fi blestemat faptul că şi-au pierdut libertatea de-a se căsători cu cine doreau, pentru el nu conta acest aspect. În ultimii zece ani, ştiuse că el nu se va putea căsători niciodată.

Dar nici un dram de logică nu-i putea alunga sentimentul neîndurător de vinovăţie pe care îl simţea atunci când se gândea la biata copilă de care abuzase. Nici o cantitate de whisky sau furie nemăsurată nu erau suficient de mari pentru a justifica clipele acelea de violenţă, iar acest eveniment era încă o cruce pe care trebuia să înveţe să o poarte. Remuşcările îl chinuiau, batjocorindu-i hotărârea pe care o luase, aceea de-a deveni propriul său stăpân în India, de-a se elibera de trecut, construindu-şi o nouă viaţă. Poate că Hamilton avusese dreptate, bărbaţii erau blestemaţi dinainte să se nască.

Gervase nu avusese niciodată încredere în intuiţie, dar în timp ce urmărea plajele întunecate din Mull pierzându-se în urma lui, în zorile ceţoase, nu reuşi să scape de presentimentul apăsător că fusese osândit. Undeva, cândva în viitor, avea să plătească pentru prostia îngrozitoare din noaptea aceea şi pentru gestul de neiertat de a-şi pierde controlul.

capitolul 1

Yorkshire, ianuarie 1806

Vântul bate fără încetare în mlaştinile înalte din Yorkshire. Primăvara, adie proaspăt şi plin de promisiuni, vara, la fel de blând ca mângâierile unui iubit, iar toamna bântuie plin de regrete. Acum, în mijlocul iernii, vântul bătea sumbru şi era însoţit de chiciură, lovind obloanele şi ameninţând uşile, de parcă ar fi râs de efemeritatea tuturor construcţiilor omeneşti. Dar High Tor Cottage se menţinuse pe poziţii în lupta împotriva vântului timp de sute de anotimpuri, iar pereţii groşi de piatră ai casei delimitau un rai plin de căldură pentru toţi cei pe care-i adăpostea.

În timp ce pleoapele băiatului se închiseră peste ochii lui de un albastru întunecat, asemenea pietrelor de lapislazuli, Diana Lindsay mângâie uşor părul negru şi mătăsos al fiului ei, pentru ca apoi să se aşeze confortabil într-un scaun de lângă pat, aşteptând ca micuţul să adoarmă profund. În cele mai multe zile, când trebuia să facă faţă solicitărilor şi supărărilor întâmplătoare ale unui copil neastâmpărat de cinci ani, nu era conştientă de dragostea pe care i-o purta fiului ei, Geoffrey, dar în clipe ca acestea, când băiatul suferise o criză puternică, se simţea copleşită de atâta blândeţe, că o durea inima la gândul că viaţa este atât de preţioasă şi de fragilă. În ciuda grijilor şi a disperării pe care le aducea, boala fiului ei o făcea pe Diana să aprecieze şi mai mult minunea pe care o reprezentau copiii.

Când respiraţia lui Geoffrey deveni regulată, Diana se ridică în picioare ca să plece din cameră. Şi-ar fi putut petrece toată noaptea privindu-l în tăcere, dar ar fi fost un răsfăţ din partea ei. Chiar şi acum, când mai erau mulţi ani până când el avea s-o părăsească pentru a-şi croi propriul drum în viaţă, Diana îşi dădea seama cât

de greu avea să-i fie să-i dea drumul atunci când avea să vină vremea. Faptul că pleca în noaptea asta din camera lui era doar unul dintre multele şi neînsemnatele gesturi de auto-disciplină pe care şi le impunea în vederea pregătirii pentru momentul în care Geoffrey avea să fie un bărbat în toată firea, stăpân pe propria viaţă, şi nu doar băieţelul ei.

Când ieşi din dormitorul mic al fiului ei şi păşi pe hol, auzi cum vântul începe să sufle în rafale şi ferestrele zornăind în semn de protest împotriva furtunii care avea să vină. Deşi era de-abia ora patru după-amiaza, era aproape întuneric şi, atunci când privi pe fereastră, nu mai putu să vadă nici măcar magazia mică din cealaltă parte a curţii.

De obicei, Dianei îi plăceau furtunile din timpul iernii, pentru că iubea solitudinea şi pacea care se coborau peste mlaştini atunci când vremea era prea aspră pentru a face drumeţii până în sat. O făceau să se simtă în siguranţă, deoarece, dacă locuitorii casei nu puteau ieşi afară, atunci cu siguranţă nici pericolele nu aveau cum să pătrundă în casă. Sentimentul acela de siguranţă era o compensaţie echitabilă pentru viaţa simplă şi singuratică pe care o ducea în acest colţ îndepărtat din Yorkshire. Dar în noaptea aceasta, în ciuda vântului, casa era prea cufundată în tăcere, iar Diana se simţi neliniştită din motive pe care nu le-ar fi putut explica.

Se duse în bucătărie şi îşi făcu o ceaşcă de ceai, apoi se aşeză într-un fotoliu, pentru a se bucura de singurătate. Cel de-al treilea membru al casei, Edith Brown, suferea de pe urma unei răceli puternice şi Diana o trimisese în pat ca să se odihnească până la cină. Oficial, Edith era menajera casei, dar era în aceeaşi măsură şi prietenă, şi învăţătoare, iar cele două femei împărţeau toate treburile gospodăriei, de la gătit şi mulsul vacii, până la creşterea copilului.

Diana nu avea nici un motiv să se grăbească să mulgă vaca. În afară de această treabă şi de-a face puţină ordine, nu mai era altceva de făcut şi avea să fie liberă să-şi petreacă seara citind sau cântând în surdină la pian. Perspectiva aceasta ar fi trebuit s-o încânte, dar în noaptea

aceasta simţea o nelinişte, fără să înţeleagă de ce anume. Pereţii groşi şi cenuşii de piatră rezistaseră cu forţă în faţa vântului pentru mai mult de două sute de ani şi aveau mâncare şi combustibil suficiente pentru câteva săptămâni, dacă ar fi fost nevoie.

Cu toate astea, se trezi că traversează încăperea până la fereastră pentru a privi afară, unde nu se vedeau decât fulgi de zăpadă învârtejindu-se prin aer. Îndepărtându-şi absentă câteva şuviţe de păr castaniu de pe faţă, încercă să analizeze acest sentiment profund de anxietate. De-a lungul anilor, învăţase că astfel de sentimente prevesteau un pericol. Ultima dată când simţise o avertizare atât de puternică, Geoffrey avea numai doi ani. Diana crezuse că băiatul trage un pui de somn, pentru ca mai apoi un atac de panică s-o forţeze să iasă din casă exact la timp pentru a-şi scoate copilul din pârâul în care intrase să se joace şi din care alunecase într-o groapă cu apă adâncă.

Doar amintindu-şi acest incident, inima începu să-i bată mai rapid şi făcu un efort ca să se aşeze din nou în fotoliul ei de lângă vatră. Închise ochii şi încercă să se liniştească pentru a analiza ceea ce simţea, dând la o parte motivele de îngrijorare legate de Edith, Geoffrey şi celelalte griji minore ale vieţii de zi cu zi. Ceea ce rămânea era o senzaţie neclară şi necunoscută, dar căreia se simţea constrânsă să-i găsească un nume. Nu era vorba de vreun pericol, era sigură că nimic nu ameninţa micuţa ei casă.

Dar simţea până în străfundurile sufletului că ceva sau cineva venea odată cu furtuna. Degetele Dianei se încleştară în timp ce ea încercă, încă o dată, să se relaxeze. O sclipire de intuiţie îi spuse că ceea ce se apropia era un lucru de care se temea, dar pe care îl şi aştepta cu braţele deschise: o schimbare.

Madeline Gainford se născuse şi crescuse aici, pe podişurile înalte ale Angliei, dar uitase cât de năprasnic bătea vântul prin părţile acestea. Plecase la doar şaptesprezece ani, când sângele îi clocotea de focurile tinereţii. Acum avea peste patruzeci de ani şi atunci când

căruţaşul o lăsă să coboare în micuţa localitate numită Cleveden, propriul ei sat de baştină i se păru ciudat. Cu toate astea, Cleveden părea să fie acelaşi - cea care se schimbase era ea.

Căruţa fusese aproape plină şi căruţaşul îi permise să-şi aducă numai sacul mic din pânză care îi atârna acum peste umăr. Îşi lăsase cufărul într-un han din Leyburn unde, din cauza furtunii care se apropia şi care ar fi ţinut-o captivă zile întregi printre străini, nu mai voise să aştepte alt mijloc de transport. Şi, mai mult decât orice pe lumea asta, Madeline îşi dorise să moară înconjurată de prieteni.

Îşi strânse mai mult pelerina îmblănită în jurul corpului, ca şi cum ar fi putut să uite de experienţa neplăcută a întâlnirii pe care tocmai o avusese cu sora ei văduvă. Fuseseră prietene odinioară, până când Madeline părăsise casa, căzută în dizgraţie. În scrisorile pe care cele două surori şi le trimiteau rar, cuvintele erau concise şi la obiect, dar Madeline crezuse că banii pe care îi trimisese acasă de-a lungul anilor aveau să-i cumpere o primire mai bună înapoi în sânul familiei. Isabel rămăsese văduvă de tânără şi dacă nu ar fi fost banii pe care îi trimitea Madeline, atât ea, cât şi cei patru copii ai ei ar fi trecut prin vremuri grele.

Când Isabel deschise uşa, trupul i se încordă la vederea surorii ei mai mici, iar expresia de surpriză fu repede urmată de mânie şi dezgust. Apoi, cu numai câteva propoziţii răutăcioase, Isabel Wolfe o făcu să înţeleagă foarte clar că, deşi acceptase cu amabilitate banii trimişi ca plată pentru conştiinţa încărcată a surorii sale, ea nu avea să-şi strice copiii, lăsându-i să stea sub acelaşi acoperiş cu o prostituată. Ultimele cuvinte pline de înverşunare încă mai răsunau în urechile lui Madeline: „Singură ţi-ai aşternut viaţa asta şi te-ai culcat, de-a lungul timpului, cu o legiune întreagă de bărbaţi".

Madeline nu şi-ar fi închipuit că ar fi putut să sufere atât de mult din cauza unor cuvinte, dar, pe de altă parte, nu mai fusese niciodată numită „prostituată" de propria ei soră. De-abia acum, când nu mai avea nici o speranţă, îşi dădu seama cât de mult se bazase pe faptul

că avea să găsească un refugiu aici, iar disperarea şi durerea ei erau atât de mari, că ar fi putut să se prăbuşească pe loc, dacă impulsul de-a fugi nu ar fi fost mai puternic. Ar fi putut să cumpere adăpost în oricare dintre celelalte case, dar nu ar fi contat deloc, nu ar mai fi avut absolut nici un rost. De ce să cumpere câteva luni în plus de viaţă din ce în ce mai dureroasă, în mijlocul unor străini care o dezaprobau?

Trecând bareta genţii şi peste celălalt umăr, Madeline continuă să urce dealul pe o cărare dificilă, care urma linia unui pârâu, până în vârful vâlcelei. Copilă fiind, obişnuia să se plimbe pe cărarea asta atunci când voia să scape de treburi, pentru a găsi poieniţe pustii în care să viseze la lumea de dincolo de Cleveden. Era chiar firesc să fugă pe acelaşi drum pentru ultima dată.

Dincolo de adăpostul caselor, vântul deveni şi mai tăios şi fulgii îngheţaţi de zăpadă îi muşcau faţa înainte să se rostogolească în jos, ca să albească pământul. Deşi era aproape întuneric, lumina slabă era propagată de zăpadă şi făcea să strălucească uşor drumul pe care îl urma. Trecuseră mulţi ani, însă Madeline încă îşi mai aminti de faptul că umezeala grea din aer prevestea un viscol puternic, care ar fi putut izola satul timp de zile sau săptămâni în şir.

Madeline auzise că îngheţul era un mod de-a muri fără durere, deşi se întrebă cine se întorsese din mormânt pentru a recomanda aşa ceva. Gândul acesta o făcu să zâmbească uşor şi se bucură că îi mai rămăsese măcar o fărâmă de umor. Fusese o prostie să spere că Isabel ar fi fost altfel decât de obicei şi Madeline nu mai avea putere să o acuze de nimic.

Era surprinzător cât de departe reuşise să meargă înainte ca, în cele din urmă, oboseala să-şi spună cuvântul şi s-o facă să cadă încet la adăpostul unuia dintre puţinii copaci cu trunchiuri groase din preajmă. Ar fi putut alege un copac mai apropiat de sat, dar ea preferase întotdeauna acţiunea în locul aşteptării şi lucrul acesta rămăsese neschimbat chiar şi în aceste momente.

Zăpada începea să fie purtată de vânt, iar tăcerea din jurul ei era la fel de profundă pe cât şi-o amintea

din copilărie. Fizic, Madeline ar fi putut să fie singură pe lume, la fel cum se simţea şi sufleteşte. Cutele calde şi grele ale pelerinei îi făcură culcuş în pământul îngheţat. Îi fusese dor de zăpadă. În Londra nu cădea prea multă, şi niciodată nu rămânea curată pentru multă vreme. Şi, desigur, în Londra nu era niciodată linişte.

Rezemându-şi spatele de trunchiul copacului, Madeline îşi închise ochii şi se întrebă cât de mult avea să dureze până când va cădea în somnul cel de pe urmă. Se spunea că, atunci când moare, omul vede scene din viaţa sa, dar ea se gândea cel mai mult la Nicholas. Îşi imagină durerea şi supărarea care apăruse pe chipul lui slab atunci când descoperise că ea îl părăsise. Încerca să o găsească chiar în clipele astea, dar în afară de avocatul ei, nimeni nu ştia unde plecase şi nici dacă avea să se mai întoarcă înapoi. O curtezană nu-şi copleşea niciodată protectorul cu detalii pline de banalitate din copilărie.

Pentru prima dată, simţi cum lacrimile îi curg pe obraji, aproape îngheţate în vântul năprasnic. Între ei doi fusese mai mult decât o relaţie de afaceri, altfel ea nu ar fi plecat departe. Dacă ar fi rămas în Londra, Nicholas nu i-ar fi permis niciodată să se despartă el, iar ea avea mândria ei. Gândul că el ar fi putut s-o vadă cum se ofileşte, cum îşi pierde şi ultima rămăşiţă de frumuseţe, era insuportabil. Poate că Nicholas ar fi părăsit-o, lucru care ar fi fost îngrozitor de dureros. Dar, cel mai probabil, el ar fi rămas alături de ea până la final. Agonia pe care ar fi putut s-o vadă pe chipul lui i-ar fi amplificat suferinţa. Ar fi fost mult mai rău, ştiind preţul cumplit de mare pe care avea să-l plătească el, văzându-şi amanta murind. Pentru că îl iubea, ea nu-i putea cere aşa ceva.

Îi scăpă un suspin şi Madeline îşi apăsă mâna pe piept, nesigură dacă durerea pe care o simţea acolo era de natură fizică sau emoţională. Umflătura se simţi dură sub degetele sale şi îşi îndepărtă repede palma, pentru că nu voia să simtă lucrul acela străin care îi mânca zilele şi viaţa. Curând, nu avea să mai conteze dacă o durea trupul sau sufletul.

Doar foşnetul vântului mai întrerupea tăcerea şi aceasta era toată pacea pe care şi-o putea dori cineva. Pelerina ei de culoare albastru-închis era acum îngheţată cu alb şi, fără să bage de seamă, se întrebă dacă cineva avea să găsească săculeţul cu bijuterii şi aur care atârna pe sub rochia ei sau dacă animalele aveau să-i împrăştie mai întâi oasele prin preajmă. Ar fi fost mai bine dacă o persoană nevoiaşă găsea şi folosea comoara ei ascunsă, decât să ajungă la Isabel. La urma urmelor, se gândi Madeline cu un umor sec, ea nu voia s-o corupă pe sora ei mai mult decât până acum.

Imaginea femeii de o frumuseţe răpitoare care murea liniştită şi singură în zăpadă avea un aer oarecum poetic. Era unul dintre deznodămintele sfâşietoare ale vieţii şi, pe măsură ce minutele treceau şi îi revenea puterea, Madeline îşi dădu seama că nu era încă pregătită să moară. Dacă ar fi fost genul care să renunţe repede, ar fi murit într-o fabrică, înainte să împlinească douăzeci de ani. Aşteptarea morţii se dovedise a fi o treabă al naibii de plictisitoare, iar ei nu îi plăcuse niciodată plictiseala.

Nu prea mai avea aer cât să râdă de propriul comportament, dar Madeline se prinse de cea mai joasă ramură a copacului şi îşi ridică trupul îngheţat. Avea picioarele complet amorţite şi, fără îndoială, se răzgândise prea târziu. Nu avea cum să ajungă niciodată înapoi în sat şi prin zona asta erau puţine case. Totuşi, avea să încerce. Îşi aminti vag de o căsuţă în care locuise o bătrână pe vremea când era ea copilă. După ce bătrâna murise, High Tor Cottage rămăsese pustie. Poate că era la fel şi acum, deşi era sigură că până şi casa aceasta se afla prea departe.

Dar era singurul adăpost la care se putu gândi şi Madeline îşi continuă drumul pe cărarea care acum aproape că nu se mai vedea sub zăpadă. Se orientă doar după amintirile neclare legate de acest loc şi de câte un ciot de copac răzleţ care marca drumul. Se îndoia că avea să găsească adăpostul, dar nici măcar nu îi păsa cu adevărat. Cel puţin, Moartea avea să se chinuie puţin ca s-o răpună. Blestemată să fie dacă avea să facă

treaba asta în locul ei. Desigur, Isabel ar fi spus că ea era deja blestemată.

Era întuneric beznă când Diana păşi afară cu intenţia de-a se îndrepta spre şopron şi vântul răuvoitor o trânti înapoi de pragul uşii, lăsând-o fără suflare. Se prinse de clanţă în timp ce încercă să vadă ceva prin spiralele de zăpadă, dar nu vedea nimic mai departe de o lungime de braţ. Slavă cerului că Edith insistase ca pe timpul iernii să lege o funie între casă şi şopron, după care să se ghideze. Funia era absolut necesară în noaptea asta şi Diana o urmă cu paşi mici, trecându-şi mâna stângă de-a lungul ei în timp ce ducea o lampă în dreapta. Picioarele i se afundau până dincolo de glezne în zăpadă, care se adunase într-un morman în faţa uşii de la şopron, făcând şi mai grea sarcina de-a o deschide.

Înăuntru, trupurile animalelor degajau o căldură plăcută, iar găinile cotcodăciră încet când Diana intră, atârnă lampa de cârligul din tavan şi îşi scoase mănuşile pentru a se apuca de muls. În timp ce îşi freca mâinile una de cealaltă pentru a le încălzi, se uită în jur la pereţii duri de piatră, verificând ca totul să fie la locul său. Deşi nu ştiuse deloc ce era de făcut la o fermă mică, Edith o învăţase totul de parcă ar fi fost o fetiţă şi o familiarizase cu vacile, asigurând-o că animalele nu voiau să-i facă nici un rău, deşi erau atât de mari. Acum Diana se putea bucura de mirosul înţepător al vacilor sănătoase, amestecat cu dulceaţa parfumată a fânului uscat din vară.

Vântul se înteţise în timp ce ea mulsese vacile şi mai că o luă pe sus când ieşi afară, aproape făcând-o să verse găleata de lapte. Diana păşea cu precauţie de-a lungul funiei, cu găleata într-o mână şi lampa în cealaltă. De abia ajunse la uşa din spate când, peste şuierul vântului, auzi o voce. Aproape că se gândi că e doar un alt zgomot obişnuit al nopţii, când deschise uşa şi vocea se auzi din nou.

Diana se uită cu precauţie în întuneric, dar nu văzu altceva decât rotocoalele de fulgi de zăpadă. Cu siguranţă era doar vântul, care vuia în jurul clădirilor.

Când păşi înăuntru, strigătul se făcu auzit iarăşi, de data asta mult mai uman, aşa că se opri. Dacă se aventura afară în viscol, avea să se piardă în doar câteva minute, însă nu putea lăsa o fiinţă să moară acolo pe vremea asta.

După ce se gândi o clipă, Diana lăsă găleata de lapte în casă, lângă uşa din spate, apoi se întoarse la şopron. La fel ca majoritatea celor care au o mică gospodărie, şi ea avea o rezervă destul de mare de funii şi reuşi să le lege împreună până făcu o funie lungă. Ieşi din nou afară, cu funia în mâna stângă şi cu lampa ridicată sus.

– E cineva acolo? strigă ea din toate puterile, pentru a acoperi şuierul vântului.

Strigătul se auzi din nou, purtat de rafale, aşa că Diana îşi croi drum înspre voce. Lampa nu putea lumina mormanele fără formă de sub picioarele ei, aşa că o ţinea ridicată cât mai sus, peste cap, în speranţa că ar fi putut fi vizibilă pentru oricine se afla în apropiere. Deşi era proprietatea ei, îi fu aproape imposibil să găsească drumul prin albeaţa orbitoare a viscolului şi o dată căzu în genunchi, salvând în ultimul moment lampa să nu cadă pe pământ şi să se spargă.

Ajunsă la capătul funiei, legănă lampa şi strigă din răsputeri, până când răguşi. Tocmai când era pe cale să renunţe, o formă întunecată se ivi din noapte, silueta unei femei înfăşurate într-o pelerină cu glugă.

Diana îşi puse braţul în jurul trupului fragil şi ostenit şi strigă cu putere, ca să se facă auzită peste vântul pătrunzător:

– Poţi să mai mergi? Nu mai avem mult.

Femeia încuviinţă, după care se îndreptă cu un efort vizibil şi se prinse de braţul salvatoarei sale.

Drumul păru nesfârşit în frigul cumplit şi, până ajunseră la şopron, Diana era deja îngheţată până la oase. Doar Dumnezeu ştia cum reuşea să continue să meargă cealaltă femeie. De cât de departe venise într-o astfel de noapte?

Ultimii treizeci de metri îi străbătură târşâindu-şi picioarele şi Diana aproape că se prăbuşi când intrară

amândouă în bucătărie. Alarmată de sunetele neobişnuite, Edith tocmai intra în bucătărie, legându-şi în grabă halatul.

– Diana, ce Dumnezeu...?

– Am auzit-o strigând când am terminat de muls vaca. Probabil că a văzut lumina lămpii, oftă Diana şi o aşează pe femeie pe un scaun, lângă foc. Deşi era acoperită cu zăpadă, se vedea clar că pelerina era dintr-un material scump.

Ce căuta o lady afară, într-o astfel de noapte?

Diana îşi dădu gluga jos şi se rezemă de peretele de lângă vatra uriaşă de piatră, chinuindu-se să-şi recapete suflarea. Niciodată nu se mai simţise atât de recunoscătoare pentru căldura primitoare din bucătăria ei spaţioasă, în care străluceau tigăi şi oale de cupru, şi în care aerul era parfumat de funiile de ceapă şi buchetele de plante aromatice atârnate de tavan.

În faţa acestei situaţii de urgenţă, Edith se mişcă în grabă. Puse apă la fiert, scoase uşor pelerina întărită de zăpadă a străinei şi începu să maseze uşor mâinile albe ale femeii. Când apa începu să fiarbă, Edith puse ceaiul, adăugând zahăr şi o cantitate suficient de mare de coniac. Menajera avea aproape cincizeci de ani, părul grizonant îi era prins într-o coadă împletită care îi cădea peste umărul rochiei verzi, iar chipul ei auster era brăzdat de o cicatrice vizibilă pe obrazul stâng. Nu era o femeie vorbăreaţă, dar cuvintele pe care le rostea erau alese cu grijă şi, dincolo de privirea ei aspră, se putea citi bunătatea.

Diana îşi încleştă degetele în jurul cănii fierbinţi pe care i-o dădu Edith, recunoscătoare pentru căldura pe care o primea. Apoi menajera o făcu pe femeia găsită în viscol să bea puţin ceai cu linguriţa. Străina se înecă la început, dar în curând începu să soarbă din cana pe care Edith i-o ţinea la buze.

Diana îşi analiză musafirul cu curiozitate, în timp ce de pe pelerina ei începură să curgă şiroaie de apă dezgheţată. Femeia era foarte slabă, dar trebuie să fi fost o mare frumuseţe în tinereţe. Chipul ei oval încă îşi păstrase trăsăturile frumoase şi la maturitate, iar părul

castaniu-închis nu avea foarte multe fire argintii. Zăcea aproape inconştientă, iar privirea din ochii ei mari şi căprui arăta că aproape nu înţelege ce se întâmplă.

– Pune-o în patul meu, spuse Diana cu o voce slabă chiar şi pentru propriile urechi. Eu mă voi culca cu Geoffrey.

Îşi termină ceaiul şi se duse sus, ştiind că Edith avea să facă ceea ce era necesar. Tremurând, îşi dădu jos rochia şi rămase în cămaşă, apoi se strecură în patul lui Geoffrey. Trupul cald al băiatului ei, care mai avea puţin şi împlinea şase ani, se ghemui lipit de ea şi, curând, se lăsă în voia somnului.

Dacă Madeline nu-şi revăzuse viaţa atunci când şezuse sub copacul acela, aşteptând să moară, şi compensase lipsa cu o stare febrilă însoţită de vise. Trecea de la coşmaruri violente şi împotriva cărora nu putea face nimic, la perioade scurte în care era aproape trează şi în care era vag conştientă de faptul că era înconjurată de voci feminine. Nişte mâini o ţinuseră cu blândeţe şi o trataseră cu leacuri, o spălaseră atunci când era leoarcă de transpiraţie şi o înfăşuraseră în pături atunci când tremura din cauza frisoanelor.

Apoi se trezi, atât de slăbită că de-abia îşi putu ridica mâna de pe pat, dar fără să mai aibă durerile chinuitoare din piept. Se afla într-o cameră mică, ai cărei pereţi de piatră erau zugrăviţi în alb. Era noapte şi singura lumină venea de la o lumânare de pe noptieră. La început, îşi fixă privirea pe flacără, apoi îşi mută treptat atenţia asupra femeii care cosea dincolo de aura de lumină.

Primul gând al lui Madeline fu că încă mai visa sau că poate murise. Oare, după moarte, oamenii se trezeau în rai, cu un înger păzitor alături? Probabil că aşa era, pentru că femeia de lângă patul ei era, fără îndoială, cea mai frumoasă fiinţă pe care o văzuse vreodată Madeline. Numai că nu se aşteptase ca un înger să fie atât de imposibil de perfect. Cel mai probabil, Madeline ajunsese în direcţia opusă raiului.

Auzind că pacienta ei se mişcă, tânăra îşi ridică privirea, dezvăluind nişte ochi albaştri, de culoarea intensă şi fascinantă a pietrelor de lapislazuli. Faţa ei în formă de inimă avea nişte trăsături perfecte şi superb sculptate, iar părul ei strălucea în nuanţa roşcat-maronie a castanelor. Rochia simplă, de lână, cu croială practică, nu-i putea ascunde trupul firav în care trăsăturile zvelte se combinau cu formele pline de voluptate, pentru a crea o siluetă care ar fi făcut o avere la Londra. Madeline se mustră pentru gândurile ei vulgare. Deşi avea o frumuseţe şi o feminitate care ar fi putut concura sau întrece chiar calităţile oricărei femei de reputaţie îndoielnică din Anglia, chipul perfect al tinerei strălucea cu farmecul şi inocenţa unei fecioare.

Când văzu că ochii pacientei sale se deschid, tânăra zâmbi şi lăsă deoparte lucrul de mână pentru a pune o mână rece pe fruntea lui Madeline.

– Aţi revenit printre noi acum, nu-i aşa? Am fost foarte îngrijorate pentru dumneavoastră.

Vocea joasă era la fel de fermecătoare ca întreaga ei prezenţă. Deşi rochia ei neagră cu guler înalt avea simplitatea specifică unui Quaker, vorbea şi se comporta la fel ca aceia care frecventau saloanele din Londra.

– Aţi vrea ceva de băut?

Madeline încuviinţă, dându-şi seama că are gâtul uscat. Femeia îşi ridică mâna şi-i puse la buze un pahar cu ceai cu aromă de lămâie. Gustul îndulcit de miere al lichidului era calmant, aşa că, după câteva înghiţituri, Madeline reuşi să şoptească:

– Mulţumesc, acum mi-e mult mai bine.

Tânăra femeie o rezemă la loc pe perne şi puse paharul jos. Ghicind întrebarea pe care urma s-o pună Madeline, spuse:

– Numele meu este Diana Lindsay, iar dumneavoastră vă aflaţi la High Tor Cottage, lângă Cleveden. Aţi avut febră timp de trei zile.

– Ultimul lucru pe care mi-l amintesc a fost că am văzut o lumină prin zăpadă şi că am încercat s-o găsesc. Erai dumneata?

Diana dădu din cap.

– Da, mulgeam vacile. Când am ieşit din şopron, v-am auzit strigând şi am pornit să văd despre ce era vorba.

Îi era greu să-şi închipuie că o fiinţă atât de frumoasă mulgea vaci, dar mâna de pe fruntea lui Madeline nu avea pielea mătăsoasă a unei femei neobişnuite cu munca.

– Sigur nu locuiţi singură aici.

– Nu, aici mai locuiesc fiul meu şi menajera.

Era ceva neobişnuit ca într-o casă atât de izolată să nu se afle şi un bărbat, dar Madeline era prea obosită ca să fie măcar curioasă din pricina asta.

– Numele meu este Madeline Gainford, şopti ea, şi am crescut în Cleveden. M-am întors...

Vocea i se pierdu, pentru că nu mai avea puterea să explice de ce ieşise în viscol. Chipul frumos al Dianei se umbri de grijă.

– Nu mai vorbiţi acum şi odihniţi-vă. Avem timp destul mai târziu să vorbim.

Ascultătoare, Madeline închise ochii şi adormi. De data asta, nu mai avu coşmaruri.

Pacienta nu se trezi decât a doua zi dimineaţă. Diana intră în încăpere exact în momentul în care Madeline Gainford deschise ochii. La ora asta din zi, soarele inunda camera cu căldura sa şi pereţii albi păreau că strălucesc. Privirea femeii din pat trecu peste dulapul şi şifonierul din lemn de stejar, peste covorul oval şi acu relele frumoase cu flori care atârnau pe pereţi. Deşi probabil părea o cameră modestă, după standardele cu care era obişnuită, chipul ei nu păru dispreţuitor.

– Doriţi ceva de mâncare? întrebă Diana.

La încuviinţarea musafirei, se duse în bucătărie şi se întoarse cu un castron aburind cu supă-cremă frumos mirositoare, densă, prin care pluteau bucăţi de carne de pui şi ţelină.

După ce o rezemă în sus pe perne, Diana o hrăni cu grijă, ca pe un copilaş. Curând, castronul rămase gol.

– Mulţumesc, doamnă Lindsay, spuse Madeline. Sunteţi foarte amabilă.

Vocea ei era mai puternică acum şi avea o culoare sănătoasă în obraji. Edith îi împletise părul negru şi o îmbrăcase cu o cămaşă de noapte albă. Ochii ei mari şi căprui priveau liniştiţi în jur, deşi păreau foarte trişti.

– Nu ştiu cum să vă mulţumesc, adăugă ea. Aş fi murit în viscolul acela.

– E mult mai bine aşa, zise Diana şi îi zâmbi. Ar fi fost înfiorător să vă găsim trupul la primăvară, în timpul dezgheţului.

Madeline zâmbi la replica aceasta. Diana avusese dreptate când îşi zisese că musafira lor fusese o femeie foarte frumoasă în tinereţe. Când zâmbea, era încă frumoasă. Ochii negri ai lui Madeline o priviră ţintă.

– Dacă puteţi chema o căruţă din sat, voi pleca. Nu ar trebui deloc să fiu aici. Oftă şi privirea îi pluti în depărtare. Niciodată nu am vrut să fiu o povară pentru nimeni.

– Drumurile nu vor fi practicabile pentru ceva vreme, aşa că nu e nici o grabă. Nu vă faceţi griji, nu sunteţi o povară... din contră, sosirea dumneavoastră aici este cea mai interesantă întâmplare de la noi de ani întregi. Diana ezită puţin înainte să cedeze în faţa curiozităţii. Cum de v-aţi pierdut în viscol?

Ochii lui Madeline se închiseră, iar ea părea tristă şi istovită. Când vorbi, glasul ei nu se auzi mai puternic decât o şoaptă.

– Nu mă pierdusem. Voiam să mor. Când deschise ochii din nou, privi dincolo de Diana. Apoi mi-am dat seama că este prea devreme... că nu sunt încă pregătită. Vedeţi dumneavoastră, eu sunt pe moarte, începu ea şi probabil că avu nevoie de toată puterea pentru a vorbi pe un ton neafectat. M-am întors în Cleveden pentru a fi împreună cu familia mea, dar sora mea nu a vrut să mă primească în casa ei. Îşi apăsă mâna pe piept într-un gest absent şi automat, înainte să termine pe o voce tremurândă: Boala mea nu este contagioasă. Nu vă pun în pericol casa.

Cuvintele şi gesturile ei îi spuseseră Dianei tot ce avea nevoie să ştie despre boală.

– De ce nu v-a primit sora dumneavoastră? întrebă ea în schimb.

Madeline făcu o pauză şi Diana se întrebă dacă avea să refuze să răspundă sau avea să mintă. Pe chipul ei slăbit se reflectau îndoiala şi regretele, dar apoi abordă o expresie hotărâtă şi, când vorbi, Diana ştiu că spunea adevărul.

– Trebuie că aţi găsit săculeţul pe care îl purtam pe sub rochie, spuse femeia în loc să răspundă direct la întrebare. Când Diana încuviinţă, Madeline continuă: L-aţi deschis?

– Nu. Doriţi să vi-l aduc?

La semnul lui Madeline, Diana traversă camera până la biroul de stejar şi scoase punguţa mică şi grea din piele pe care o găsise asupra ei. Diana şi Edith discutaseră dacă să o deschidă, dar se hotărâseră să nu facă lucrul acesta decât dacă musafira lor avea să facă pneumonie.

– Deschideţi-o acum, o sfătui Madeline, aşteptând nepăsătoare ca Diana să dezlege şiretul de piele şi să desfacă săculeţul în care găsi mai multe obiecte cu forme neregulate, învelite în catifea.

După ce se uită la femeia din pat pentru a-i primi permisiunea, Diana desfăcu pachetul de deasupra, apoi rămase cu gura căscată când îi căzu în palmă un colier superb din zale de aur împletite, intercalate cu rubine care străluceau sângerii în lumina soarelui. Următorul pachet de catifea ascundea nişte cercei uimitori cu safire, ale căror pietre păreau că ard în flăcări albăstrii. Cu ochii mari de uimite, Diana continuă să desfacă pachetele de catifea până când poala ei ajunse să strălucească cu o comoară aproape barbară, cu diamante şi smaralde, opaluri şi alte pietre preţioase al căror nume nu îl ştia, toate montate în bijuterii splendide. Erau bijuterii demne de o regină şi, după ce le scoase la iveală cu o uimire care o lăsă fără cuvinte, îşi ridică privirea spre Madeline.

Aceasta zâmbi fără să fie însă amuzată.

– Nu sunt furate. Orice alte păcate aş avea, nu sunt hoaţă.

– Nici nu mă gândeam că ați fi, rosti Diana încet, în timp ce-și analiza musafira în așteptarea unei explicații.

Privirea lui Madeline se fixă pe o pată de lumină de pe perete.

– Le-am câștigat pe toate în singurul mod posibil pentru o femeie, spuse ea pe un ton neutru, deși cei mai mulți ar spune că nu e o muncă cinstită. Sora mea nu a vrut să-i corup casa.

Diana avu nevoie de câteva clipe bune pentru a-și da seama la ce se referea Madeline. Chiar și atunci, nu putea face o legătură între lucrurile pe care le cunoștea despre prostituție și femeia aceasta plăpândă ale cărei mâini firave erau acum încleștate pe pătură, și care-și aștepta criticile cu un aer de tristețe. Ideea ca cineva să-și vândă trupul era ciudată și respingătoare, însă Madeline nu părea să aibă aceste defecte. Diana rămase tăcută până când fu sigură că putea vorbi pe un ton normal.

– Cine este sora dumneavoastră?

– Isabel Wolfe.

– Într-adevăr?

Diana cunoștea numele acesta, deși nu se întâlnise niciodată cu femeia respectivă. Văduva Wolfe traversa strada ca să ajungă pe partea cealaltă ori de câte ori vedea că se apropie Diana, de parcă dacă s-ar fi aflat în preajma ei i-ar fi afectat aerul neprihănit. Studiind chipul lui Madeline, Diana dădu din cap.

– Văd o oarecare asemănare. Ea e mult mai în vârstă decât dumneavoastră?

Madeline se holbă la ea, părând foarte surprinsă de întrebarea simplă.

– Cu doar trei ani, spuse ea, apoi oftă. E greu de imaginat, dar odinioară era chiar drăguță. Ea a fost mereu mai degrabă... virtuoasă, deși nu atât de mult ca acum. Eu nu o pot condamna pentru faptul că nu vrea să aibă o prostituată în casă.

Deși cuvintele fuseseră rostite fără șovăire, Diana observă încordarea din expresia lui Madeline.

Oare credea că gazda ei nu înțelesese aluziile de mai devreme, referitoare la meseria ei, și se asigura acum că nu

există nici o neînțelegere? Era un act de curaj și sinceritate, iar Diana privi cu căldură aceste două calități. Nu simțise nici un pic de răutate în Madeline, indiferent de trecutul ei. Mai mult, Diana era încântată să întâlnească pe cineva care trăise într-un mod atât de neînchipuit.

Diana ar fi pus mai multe întrebări, dar chipul musafirei sale căpătase o nuanță cenușie de oboseală. Împachetă la loc bijuteriile în catifea și spuse cu o voce seacă:

– Poate că dumneavoastră nu o puteți condamna, dar eu pot. Pentru o femeie care se mândrește cu virtutea ei, sora dumneavoastră a picat destul de rău la testul bunătății creștinești. Cineva ar trebui să-i amintească de Isus și Maria Magdalena.

Încordarea dispăru de pe chipul lui Madeline și zâmbi ușor.

– Sunteți foarte amabilă pentru că nu mă dezaprobați. Oftă. Voi pleca imediat ce drumurile sunt bune.

Diana se încruntă. Madeline Gainford nu era în stare să călătorească. Mai mult decât atât, Diana era foarte interesată de femeia din fața ei și voia să învețe mai multe despre viața ei și lumea misterioasă din care venise.

– Și unde vă veți duce?

– Nu știu. Poate că voi închiria o casă într-un sat de pe coasta sudică, unde vremea este mai blândă. Nu voi avea nevoie de ea pentru prea mult timp.

Diana se emoționă brusc, impulsiv, fără să poată explica motivele, dar simțind că ceea ce avea să-i propună era atât de echitabil, că nu putea să tacă.

– Nu trebuie să plecați.

Madeline se uită lung la ea, cu o expresie vulnerabilă și sprâncenele unite de nedumerire.

– M-ați primi pe mine, o... o femeie decăzută, sub același acoperiș cu copilul dumneavoastră?

– Ah, dar noi avem ceva în comun. Sora dumneavoastră traversează mereu strada ca să mă evite. Diana zâmbi călduros și se întinse ca să prindă mâna lui Madeline. Aici, suntem toate niște ființe proscrise. Puteți sta oricât de mult doriți.

Femeia închise ochii pentru a-şi opri lacrimile usturătoare, chinuită între dorinţa de-a accepta şi de a refuza oferta. Madeline fusese alungată de propria familie. Era oare posibil să găsească adăpostul pe care îl căuta în casa unei străine?

În cele din urmă, nu avu puterea să refuze ceea ce-şi dorea cu atâta disperare. Prinzându-se de mâna Dianei de parcă ar fi fost o barcă de salvare, Madeline şopti:

– Dumnezeu să te binecuvânteze!

capitolul 2

Diana făcu o pauză de la grădinărit şi se ridică în picioare pentru a-şi analiza cu mândrie fosta pacientă. Trecuse mai mult de un an de când Madeline se ivise ca din senin pe viscolul acela şi, în loc să se ofilească, căpăta puteri noi şi o stare de spirit bună. Acum, Maddy era o femeie strălucitoare şi atrăgătoare aflată în floarea vârstei, o membră importantă a casei, care îşi îndeplinea cu bucurie partea ei de treburi prin gospodărie. Astăzi, stătea în genunchi pe un covor pătrat şi zdrenţuit şi o ajuta pe Diana să transplanteze în grădină răsadurile de primăvară. Dianei îi plăcea să creadă că şi femeia din faţa ei fusese transplantată dintr-un loc nepotrivit în unul care îi permitea să înflorească.

Acum, Madeline făcea atât de mult parte din familie, că le era greu să-şi amintească de perioada când trăiseră fără ea. Geoffrey o acceptase imediat pe nou-sosită ca pe o mătuşă de onoare, trimisă pe pământ ca să îl iubească la nebunie. Edith fusese circumspectă la început, dar ea şi Madeline fuseseră crescute în Yorkshire şi curând deveniră prietene, în ciuda aparentelor diferenţe de opinii pe care le aveau.

Diana simţi cum primăvara nestăpânită îi gâdilă venele şi, din impuls, se hotărî că venise vremea să o întrebe pe Madeline despre trecutul ei. Cum Geoffrey dormea, iar Edith se afla în Cleveden, aveau liniştea necesară pentru o astfel de discuţie. Pe parcursul anului care trecuse, Maddy vorbise fără restricţii despre atracţiile

şi bucuriile Londrei, despre modă şi politică, maniere şi mai mult de-atât, dar niciodată despre cariera ei de femeie uşoară.

Ezitând, Diana o întrebă:

– Dacă nu te deranjează să vorbeşti despre asta, mi-ai putea povesti cum este să fii o... o femeie uşoară? Eu nici măcar nu-mi pot imagina...

Dintr-odată ruşinată, se aplecă înainte şi-şi înfipse mistria în pământ pentru a face loc următorului răsad de varză de Bruxelles. Madeline o privi cu ochi strălucitori şi veseli.

– Mă întrebam când aveai să mă întrebi odată. Când am venit aici şi ţi-am spus ce eram, nu numai că nu m-ai criticat, dar ai părut fascinată de parcă aş fi fost o... o girafă roz.

Diana se îmbujoră şi săpă mai adânc decât trebuia.

– Îmi pare rău, nu am vrut să te simţi stânjenită.

Nu ar fi trebuit să vorbească. Încă o dată, trădă faptul că nu cunoştea deloc felul în care se comportau oamenii normali.

– Cred că ştii deja până acum cât de greu mă poate face cineva să mă simt stânjenită, chicoti Madeline. Nu mă deranjează absolut deloc să vorbesc despre asta, dacă vrei cu adevărat să asculţi, dar mi-am zis că e mai bine să aştept până când aveai să întrebi tu, zise ea, apoi cugetă asupra momentului din care să-şi înceapă povestirea. Pentru mine, nu a fost o viaţă rea: am fost norocoasă şi nu a trebuit niciodată să umblu pe străzi. Am fost o curtezană, o persoană imorală, dar în vogă în societate, şi am fost întreţinută, pe rând, de câte un singur bărbat. Îşi mută covoraşul cu un metru mai în stânga şi începu să facă o serie nouă de gropi. De fapt, m-am culcat cu mai puţini bărbaţi decât multe dintre doamnele din înalta societate, dar ele sunt respectabile, iar eu nu, pentru că ele îşi vând trupurile prin jurămintele făcute în faţa unui preot.

– Cum de ai devenit o... curtezană?

Curiozitatea înlocui rapid stinghereala Dianei. Aceasta era o ocazie nemaipomenită de-a învăţa mai multe despre acea jumătate misterioasă a rasei umane care

nu era de sex feminin, chiar de la o femeie care era expertă în aşa ceva.

– Aşa cum se întâmplă de obicei, spuse Madeline pe un ton sec. La şaisprezece ani am stricat planurile familiei pentru că mă încurcasem cu un flăcău dintr-un sat apropiat. Nu-mi venea să cred că mă va trăda, dar avea numai şaptesprezece ani şi voia prea mult să-şi trăiască viaţa, ca să se însoare cu mine. Când i-am spus că sunt însărcinată, a fugit şi s-a înrolat în armată. Madeline ridică din umeri. În plus, familia lui nu mă plăcea. Au spus că a fost vina mea, pentru că purtam rochii prea strâmte şi că umblam după băieţi.

– Mereu este vina femeii, nu-i aşa?

Diana auzi tonul amar cu care rosti acele cuvinte în timp ce ridică un răsad şi îl aşeză în groapa sa, frământând apoi cu grijă pământul pentru a sfărâma bulgării de pământ şi a arunca pietrele înainte să acopere rădăcina plantei. Madeline se uită la ea, surprinsă de tonul vocii ei, dar nu puse nici o întrebare.

– Da, draga mea, mereu este vina femeii, cel puţin în ochii lumii. Mama spusese dintotdeauna că am o inclinaţie spre păcat – dacă era ceva interzis, eu încercam să fac exact lucrul acela. Când i-am spus că aştept un copil, m-a alungat din casă şi m-a lăsat pe drumuri, la mila creştinilor din parohie. Sora mea, Isabel, a fost supărată şi m-a criticat, dar mi-a dat puţinii bani pe care îi economisise pentru propria nuntă. Oftă. Îmi amintesc că, deşi acum mă condamnă, ea a fost bună atunci când am avut cel mai mult nevoie. Cu glasul apăsat, continuă: Aşa cum se întâmplă de cele mai multe ori, parohia nu a vrut să plătească pentru încă un bastard şi m-au trimis la Londra cu cel mai ieftin şi mai încet mijloc de transport posibil. În Londra, madamele aşteptau căruţele care veneau de la ţară. O madamă este o femeie care ţine un bordel, explică ea, privind în sus.

Diana încuviinţă cu faţa întoarsă de la ea. Dăduse peste acest termen prin cărţile pe care le citise şi îi identificase singură semnificaţia.

– Eu eram o fată cât se putea de inocentă, iar Londra era un oraş mai mare, mai zgomotos şi mai înfricoşător

decât îmi închipuisem. Când o femeie îmbrăcată bine mi-a oferit un post în casa ei, am acceptat bucuroasă. Atunci nu știam la ce fel de casă se referea... Madeline amuți în timp ce-și aminti de naivitatea ei și de șocul pe care îl avusese atunci când aflase ceea ce trebuia să facă. Se așeză pe pământ, cu mâinile odihnindu-i-se în poală și uitând de grădinărit. Eu am fost mai norocoasă decât majoritatea. Madame Clothilde conducea un bordel decent - pe cât putea fi un asemenea loc, și oferea servicii unui grup de bărbați bogați. Avea grijă ca fetele ei să fie sănătoase și bine îmbrăcate pentru că așa era mai bine pentru afaceri. Aș fi putut să cad pe mâinile unor oameni mult mai răi. Doar că...

Se poticni și nu mai vorbi. Diana își înălță capul.

- Te rog, nu trebuie să spui mai mult, spuse ea cu blândețe.

- Nu, sincer, e în regulă, zise Madeline cu un glas din nou calm. A fost acum multă vreme. Doar că... desigur, Madame Clothilde nu voia fete însărcinate. A chemat un medic și... și au scos copilul. Eu nici măcar nu am înțeles ce se întâmplă până nu a fost deja prea târziu. Fața i se întunecă la această amintire dureroasă. Atunci am fost foarte bolnavă. Aproape că am murit. Iar când mi-a revenit... nu am mai putut avea niciodată copii.

Diana se întinse spre ea și îi atinse mâna în semn de alinare.

- Îmi pare rău, nu ar fi trebuit să te întreb niciodată despre asta.

Madeline zâmbi și își încordă degetele sub palma Dianei.

- Nu, draga mea, mă simt mai bine pentru că am început să povestesc. La momentul respectiv am fost foarte tristă, dar așa cum se întâmplă cu toate lucrurile, întâmplarea a avut și o latură pozitivă. Faptul că nu mai trebuia să-mi fac griji legate de o posibilă sarcină era un avantaj în profesiunea mea.

Diana o privi iscoditor, până fu mulțumită de seninătatea celeilalte femei. Deși întâmplările rele din viață nu transformau mereu în bine caracterului unui om, se părea că, în acest caz, nu se întâmplase așa. Madeline

era o femeie foarte înţeleaptă şi tolerantă, iar acestea erau amândouă virtuţi creştine. Era chiar ironic faptul că sora ei cea înfumurată nu le poseda.

– Restul poveştii nu este prea spectaculos, continuă Maddy. Clothilde a fost destul de supărată că nu am putut munci pentru câteva săptămâni, dar nu m-a alungat pe stradă şi am fost îngrijită cum se cuvine de celelalte fete. Dacă aş fi fost pe stradă, nu aş fi supravieţuit. Dintre toţi oamenii, cei de pe stradă duc cea mai grea viaţă. Ei îmbătrânesc într-un an cât alţii în zece, asta dacă reuşesc să supravieţuiască. Dar, după cum spuneam, eu am fost mai norocoasă. După ce mi-am revenit, mi s-a dat un nume nou. Unul dintre obiceiurile lui Clothilde era să le dea nume franţuzeşti tuturor fetelor. Ea era de loc din Greenwich şi nu ajunsese mai aproape de atât de Franţa, dar asta nu conta. În lumea femeilor de moravuri uşoare, poţi fi orice doreşti. Am fost botezată Margaret, dar cum în casă se mai afla o Marguerite, am devenit Madeline. Mie îmi plăcea, şi mai târziu mi-am dat seama cât de mult mi se potrivea. Madeline este numele franţuzesc pentru Magdalena, ştii, un nume perfect pentru profesia mea. Zâmbi, sincer amuzată. La câteva luni după ce am început să muncesc pentru Clothilde, i-am redat încrederea în farmecele mele când un bancher mai bătrân a făcut o pasiune pentru mine şi m-a cumpărat pentru folosul lui.

– Te-a cumpărat?

Diana privi în sus cu gura căscată. Se aşteptase să fie surprinsă de povestea lui Madeline, dar nu chiar atât de mult.

– Cam la asta se reducea, ridică din umeri Maddy. Nu era aşa de rău pe cât sună. Am fost destul de bucuroasă să plec cu el, pentru că urma să am o viaţă mult mai uşoară. El mi-a luat o casă, haine şi tot ceea ce-mi trebuia. Deşi sună a sclavie, plata pe care i-a făcut-o lui Madame Clothilde a fost o simplă compensaţie pentru faptul că pierduse serviciile mele. Nu a fost un aranjament neobişnuit. El era foarte indulgent şi, în cea mai mare parte a timpului mă trata ca pe fiica lui, mai puţin atunci când mă...

Madeline se opri, incapabilă să găsească un cuvânt discret pentru a termina propoziția. Apoi continuă în grabă:

– El m-a ținut trei ani și, la final, mi-a lăsat o sumă generoasă de bani. Se muta în Brighton din motive de sănătate și spunea că oricum devenise prea bătrân ca să mai aibă o amantă. I-am dus destul de mult dorul. Privi în sus pentru o clipă, cu un zâmbet tandru pe chip, înainte să continue povestirea brusc. După asta, am devenit una dintre curtezanele din înalta societate, capabilă să-mi aleg singură amanții. Și am fost foarte atentă la alegerile pe care le făceam, la fel cum eram și cu banii, așa că nu a trebuit niciodată că mă culc cu vreun bărbat care îmi displăcea.

Cuvintele pragmatice ale lui Madeline făceau ca trecutul ei scandalos să pară ceva normal, ba chiar dezirabil.

– Dacă ai avea de ales, ai face din nou la fel? întrebă Diana cu ezitare.

Madeline se încruntă.

– Știi că nu m-am gândit niciodată la asta? Am făcut ceea ce a trebuit pentru a supraviețui. După ce am fost alungată din sânul familiei, am avut foarte puține variante dintre care să aleg. Căzu pe gânduri înainte să vorbească încet: Să devin o femeie ușoară a fost o cale de scăpare, de a scăpa din Yorkshire, de sărăcie, de viața lipsită de perspective care nu mi s-a potrivit niciodată. Marile curtezane nu trebuie să aibă doar frumusețe, ci și inteligență și personalitate. Eu am avut șansa să cresc, să-mi folosesc mintea la potențialul maxim. Am cunoscut bărbați extraordinari pe care nu i-aș fi întâlnit niciodată altfel și am dus o viață plină de confort și lux.

Când Madeline tăcu, o singură frază răsuna în mintea Dianei. „O cale de scăpare. O cale de-a scăpa din Yorkshire." Cuvintele acestea trepidau pline de însemnătate pentru ea, cu un sens pe care nu era încă pregătită să îl înfrunte. Nu încă, dar curând, curând...

Gândurile Dianei fură întrerupte de Madeline, care își reluă firul povestirii:

– Primele luni petrecute la bordel au fost... dificile, dar am scăpat sănătoasă și la trup, și la minte. După

asta, deoarece eram o *femme entre-tenue*, o femeie întreţinută, am trăit foarte bine. Era mai degrabă ca şi cum aş fi avut mai mulţi soţi, unul după celălalt. Şansa să mă îmbolnăvesc era mică şi mă bucuram de mai multă libertate decât o femeie respectabilă. Dacă un bărbat devenea nesuferit, îl puteam refuza. Da, dacă ar fi să-mi retrăiesc viaţa de la început, nu aş schimba foarte multe lucruri. Nu-mi era ruşine pentru ceea ce făceam. Singura ruşine era modul în care mă priveau ceilalţi.

Râse brusc şi pe chipul ei se văzu farmecul care o făcuse atât de dorită în meseria ei.

– Majoritatea femeilor uşoare aveau porecle precum Venus Cerşetoarea, Porumbiţa Albă sau Bellona cea Neruşinată. Datorită părului şi a ochilor mei negri, eu eram cunoscută ca Trandafirul de Catifea Neagră. Era o prostie, dar era destul de drăguţ. E ciudată influenţa pe care o aveau femeile ca noi. Salonul meu era de obicei mai plin de viaţă decât cele respectabile, pentru că bărbaţii vorbeau mult mai liber. Madeline făcu un gest larg cu mâna. Deoarece am preferat să fiu întreţinută de câte un singur bărbat, am rezistat mai mult decât majoritatea curtezanelor. Desigur, în perioadele în care nu aveam nici un iubit, obişnuiam să... ies cu mai mulţi până când găseam pe cineva care îmi plăcea. Eu mă bucuram de cele mai bune aspecte ale curtării şi căsătoriei, fără să am problemele pe care le întâmpină nevestele.

Diana puse întrebarea care îi ardea mintea mai mult decât oricare alta cu o voce înăbuşită, aproape inaudibilă:

– Şi chiar ţi-a plăcut... latura fizică a acestei vieţi?

Încordarea din glasul ei îi confirmă lui Madeline bănuiala că fata fusese introdusă în lumea sexului într-un mod foarte brutal, care ar face-o pe orice femeie să dispreţuiască actul în sine, aşa că răspunse cu grijă:

– Să faci dragoste poate fi ceva foarte plăcut. E mai bine dacă îţi iubeşti partenerul, dar poate fi la fel de minunat cu orice bărbat care îţi place şi care se poartă frumos cu tine. Desigur, majoritatea femeilor nu află niciodată lucrul acesta. Suntem crescute să ne protejăm

de avansurile tuturor bărbaţilor, să ne temem de atingeri, aşa că devine destul de dificil să te relaxezi şi să te bucuri de actul de-a face dragoste.

Privind-o pe Diana pentru a se asigura că vorbele ei nu o jigniseră în vreun fel, Madeline continuă:

– Este foarte plăcut să-ţi cunoşti şi să-ţi apreciezi trupul ca pe o sursă de plăcere. O femeie cu mai multă experienţă de la Clothilde mi-a spus să-mi cercetez trupul prin atingeri, să iau obiecte cu texturi diferite, precum mătasea, catifeaua, pânza aspră, porţelanul rece şi să mă ating cu ele, pentru a vedea cum îmi reacţionează trupul. I-am urmat sfaturile şi am descoperit că sunt o fiinţă senzuală. Obişnuiam să mă analizez în oglindă, încercând să înţeleg ce anume face ca trupul unei femei să ajungă să fie dorit de bărbaţi. Şi în timp, am învăţat ce fel de putere poate avea o femeie asupra unui bărbat.

Diana deja nu-şi mai făcea probleme legate de caracterul neobişnuit al acestei conversaţii, deşi era încă prea timidă ca s-o privească pe Madeline în ochi. Pentru ea, cuvintele prietenei sale erau precum un dar, o încercare de-a explica lucruri aflate în afara sferei de experienţă a Dianei. Într-adevăr, explicaţiile primite păreau logice, cel puţin aşa intuia Diana. Ei îi plăceau atingerile, îi plăcea să îmbrăţişeze trupul cald al fiului ei, să-şi exprime sentimentele printr-o atingere uşoară a degetelor, să simtă materialul pe care îl cumpăra sau pâinea pe care o frământa pentru a le simţi textura şi consistenţa. Dacă aceste forme de atingere erau încântătoare, cu siguranţă şi cele intime puteau fi la fel.

Madeline nu terminase.

– Sexul este unul dintre cele mai puternice daruri pe care Dumnezeu le-a lăsat omenirii, dar poate fi şi ca o sabie cu două tăişuri. Poate fi o sursă de durere şi, pentru femei, poate aduce chiar şi moartea, însă este în acelaşi timp şi izvorul unei noi vieţi. În forma cea mai plăcută, devine un mijloc de exprimare pentru cea mai profundă dragoste care poate exista între un bărbat şi o femeie. Ochii ei întunecaţi deveniră gânditori. Nu e deloc surprinzător că sexualitatea a însemnat pierderea

inocenței care i-a forțat pe Adam și Eva să părăsească Grădina Raiului, sau cel puțin așa mi-a spus odată un vicar venit în vizită la mine. Zâmbi strengărește. Nu era genul de bărbat în sutană care să predice împotriva plăcerilor vieții.

Zâmbetul ei se risipi în timp ce încerca să definească ceva despre care nu vorbise niciodată cu voce tare.

– Sexul poate fi folosit ca o armă feroce, caz în care una din persoane o domină pe cealaltă. E posibilă orice variantă, și femeia, și bărbatul pot fi la fel de autoritari asupra partenerului lor. Acesta e unul dintre puținele moduri în care o femeie poate avea putere asupra unui bărbat, deși e o întreprindere periculoasă. Unii oameni sunt prea reci pentru a se lăsa conduși de simțuri. Alții pot fi îngenuncheați, iar toată mândria și onoarea le poate fi distrusă de persoana pe care o iubesc... Zâmbi fermecător. Desigur, de obicei nu se întâmplă așa. Cel mai adesea, dragostea fizică e o modalitate de-a oferi și a primi plăcere și liniște sufletească. Totuși, spuse ea și își îngustă ochii în timp ce o privea pe Diana, o femeie atât de frumoasă ca tine ar putea deveni cu adevărat puternică, dacă și-ar dori asta.

Diana îi întâlni privirea, ștergându-și fruntea cu încheietura mâinii și lăsând o dâră de pământ, și întrebă cu o curiozitate plină de seriozitate:

– Chiar crezi că sunt frumoasă?

Madeline încuviință.

– Da, ești poate cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, iar eu vorbesc din punctul de vedere al uneia care a văzut cele mai multe femei recunoscute pentru frumusețea lor din Anglia. Dacă ai vrea, ai putea deveni o ducesă sau cea mai renumită curtezană. Tu nu crezi că ești frumoasă?

Diana clătină din cap.

– Absolut deloc. Dar am văzut cum mă privesc bărbații, și uneori mă întreb ce anume văd la mine. Nu par să se uite și la celelalte femei în același mod. De cele mai multe ori, bărbații... încearcă să mă atingă, ca și cum ar fi din întâmplare. Se aplecă înainte și smulse cu brutalitate o piatră din pământ. M-am întrebat dacă

nu cumva acesta e motivul pentru care atât de multe femei se holbează la mine de parcă aş fi duşmanul lor.

Madeline oftă.

– Frumuseţea, la fel ca sexul, e o sabie cu două tăişuri. Te poate transforma într-o victimă sau te poate ajuta să obţii ceea ce doreşti de la viaţă, fie că e vorba de dragoste, bogăţie sau putere.

Diana privi spre prietena ei, ştiind că ceea ce-i spusese în după-amiaza aceasta putea să-i schimbe viaţa.

– Îmi spui toate astea ca să mă privesc pe mine însămi la fel cum mă văd ceilalţi?

– Da, draga mea, acesta este motivul. Madeline o privi plină de compasiune. Mi-ai salvat viaţa, în mai multe feluri, şi aş dori să te răsplătesc într-un mod mult mai însemnat decât cu bijuterii, deşi le poţi avea şi pe acestea. Deşi ştiu că ai ajuns să trăieşti oarecum împăcată aici la capătul lumii, uneori am simţit că ai un spirit nărăvaş, la fel cum aveam şi eu. Dacă vei hotărî vreodată să pleci de-aici, trebuie să înţelegi ce putere poate avea frumuseţea ta, cum s-o foloseşti şi cum să te protejezi de ea. Altfel, rişti să fii folosită şi distrusă de cei care te doresc. Făcu o grimasă de tristeţe.

– Şi eu am fost atât binecuvântată, cât şi blestemată, cu genul de frumuseţe pe care o doresc bărbaţii. Lucrul acesta mi-a schimbat întreaga viaţă. Ochii ei o priveau sinceri. Nu e nimic ruşinos în ceea ce se petrece între un bărbat şi o femeie, şi în cea mai mare parte e ceva minunat. Să nu-ţi fie ruşine să mă întrebi.

Diana încuviinţă cu o expresie foarte serioasă.

– Mulţumesc. Sunt sigură că voi avea întrebări mai târziu, după ce voi cugeta la o parte din lucrurile pe care mi le-ai spus. Ai dreptate, am dus un trai satisfăcător aici, dar nu vreau să-mi petrec restul vieţii în Yorkshire, atât de dragul meu, cât şi al fiului meu. Nu era o problemă când era bebeluş, dar Geoffrey are nevoie să întâlnească alţi copii, să studieze cot la cot cu alţi băieţi de fel de inteligenţi ca el, să înveţe cât de departe poate ajunge în lume. Zâmbi crispată. Ba chiar trebuie să se confrunte cu prejudecăţile şi respingerile, deşi nu-mi place să mă gândesc la asta. Îşi întinse mâinile înainte,

într-un gest de neajutorare. Până să vii tu, nu am ştiut cum să-mi închipui alt fel de viaţă. Uneori, spuse ea din nou stânjenită, am simţit că mi te-a trimis Dumnezeu, ca să-mi fii călăuză şi prietenă.

Madeline îi răspunse printr-un zâmbet. Chipul ei era marcat de oboseală, dar şi de o stare de mulţumire şi stânjeneală, întocmai ca a Dianei.

– Eu cred că aşa a şi făcut. Cel puţin aşa sper. Mi-ar face plăcere să te răsplătesc în aceeaşi măsură pentru bunătatea pe care mi-ai arătat-o.

– O, dar ai făcut-o, interveni Diana pe un ton răguşit, cu ochii strălucindu-i ca nişte pietre preţioase.

Lui Madeline nu-i aminti de Fecioara Maria, ci de o zeiţă păgână, poate Circe.

– Mi-ai oferit mult mai mult decât îţi poţi imagina.

În noaptea aceea, vremea capricioasă de primăvară se schimbă şi deveni rece şi umedă, iar vânturile spulberau norii străvezii de pe cerul nopţii, ascunzând şi scoţând la iveală în mod repetat chipul luminos şi apatic al lunii pline. Întreaga casă dormea, când Diana îşi puse tăcută pelerina şi ieşi să se plimbe. Madeline avusese dreptate când spusese că o simţise agitată. Aceasta nu era prima dată când Diana hoinărea singură prin mlaştini, bucurându-se de vântul care îi bătea trupul în nevoia arzătoare de-a scăpa de neliniştea aceea puternică ce nu o lăsa să doarmă noaptea. În ultimii şapte ani, sentimentul acela de nelinişte îi însoţise fiecare pas, la fel de mult ca şi vântul.

Cuvintele rostite de Madeline mai devreme atinseseră o coardă sensibilă din sufletul Dianei şi acum îi dădeau târcoale în timp ce paşii ei repezi o duceau de-a lungul mlaştinii. „Să devin o femeie uşoară a fost o cale de scăpare, de a scăpa din Yorkshire, de sărăcie, de viaţa lipsită de perspective care nu mi s-a potrivit niciodată." Era o nebunie ca Diana să se gândească la aşa ceva pentru ea, chiar şi pentru o clipă. Madeline nu avusese nici o altă variantă. Era de neînchipuit ca Diana să urmeze voit aceeaşi cale. De neînchipuit... Şi totuşi nu se putea gândi la altceva.

Se mustră singură. La urma urmelor, nu era ca şi cum singurele posibilităţi pentru ea erau fie să trăiască la capătul lumii, fie să devină o târfă de lux. Uneori, Diana se gândise să se mute într-un oraş de provincie şi să se prezinte ca o văduvă cu mijloace modeste şi o reputaţie neîndoielnică. Totuşi, această perspectivă nu o atrăsese prea mult, dincolo de faptul că ura ideea de-a trăi o viaţă bazată pe minciună.

Ajunse în vârful celui mai mare deal din zonă, iar sub privirea ei, înspre sud, se întindea Yorkshire. Ceaţa luminată de razele lunii acoperea văile şi poienile, iar dealurile întunecate se ridicau deasupra ca nişte insule fermecate. Diana îşi găsise liniştea aici, îşi vindecase răni sufleteşti care ar fi putut s-o distrugă dacă nu ar fi avut copilul pe care să-l iubească şi să-l îngrijească. Dragostea care o lega de Geoffrey şi Edith o făcuse să se întoarcă de pe marginea prăpastiei durerii şi a disperării, dincolo de care se afla nebunia. Apoi, Madeline venise pentru a le îmbogăţi vieţile. Dar în nopţile agitate şi sălbatice ca aceasta, Diana îşi dorea mai mult.

Madeline spusese că frumuseţea îi oferea Dianei posibilitatea de-a deveni ducesă ori cea mai dorită curtezană. Cu trecutul ei îngrozitor, nu avea cum să devină vreodată o ducesă. Nu putea spera nici măcar la cea mai modestă căsătorie respectabilă. Ea nu avea să fie niciodată o femeie respectată, aşa că de ce să nu devină o curtezană, o femeie căreia să nu-i fie ruşine cu ceea ce este, şi care să nu fie nevoită să-şi ceară scuze? Diana îşi dorea un bărbat în viaţa ei, şi cum el nu-i putea fi soţ, atunci trebuia să-i fie amant.

Gândul acesta era foarte atrăgător. Un amant nu avea nevoie să-i ştie trecutul – cel mai probabil nici nu avea să-i pese de trecutul ei. Şi cum ea nu putea spera decât la o dragoste interzisă, de ce să nu ţintească spre cea mai bună şi mai profitabilă relaţie posibilă? Ideea în sine ar fi trebuit să fie respingătoare pentru o femeie respectabilă. Cu toate astea, ce-i adusese ei respectul, în afară de durere şi singurătate?

Frumuseţea, la fel ca sexul, este o sabie cu două tăişuri. Te poate transforma într-o victimă sau te poate

ajuta să dobândeşti ceea ce doreşti de la viaţă, indiferent că este vorba de dragoste, bogăţii sau putere. Din păcate, o femeie ajungea cel mai probabil o victimă. Toată viaţa ei fusese victima bărbaţilor. Ei o aduseseră pe culmile distrugerii, fără să-i ofere nici măcar cele mai dulci şi pasionale minciuni care îi aduseseră lui Madeline bucurie înainte să o ruineze. Pentru Diana, nu existase decât ruinarea. Acum era ceva irezistibil de atrăgător la ideea de-a dobândi putere, pentru că puterea îi putea aduce libertatea.

Ea nu voia puterea aceasta pentru a pedepsi sau a face victime, căci furia ei se estompase în timp. Iubirea pe care o simţea pentru fiul ei era atât de mare, că nu mai lăsase loc în inima ei pentru răutate sau amărăciune. Dacă ar fi avut o fată, poate că ar fi respins bărbaţii pentru totdeauna. Dar Geoffrey era băiat şi nu avea nimic malefic în el.

Din când în când, Diana văzuse căsătorii bazate pe dragoste. Undeva acolo, existau bărbaţi care preferau să iubească şi să preţuiască o femeie, nu să abuzeze de ea.

Nu, ea nu-şi dorea *bărbaţi*, ea îşi dorea un singur bărbat, unul care să o iubească şi să o protejeze în ciuda trecutului ei, unul care s-o poată iniţia în plăcerile lumeşti despre care vorbise Madeline. Diana zâmbi strâmb la gândul acesta, ştiind ce prostuţă plină de idei romantice era. Dar acest lucru arăta cât de mult se vindecase, într-atât încât îndrăznea să viseze din nou.

Pelerina flutura în vânt în urma ei, iar materialul aproape era sfâşiat de forţa cu care băteau rafalele de vânt. Diana se simţea de parcă ar fi putut să-şi întindă braţele şi să plutească departe în sud, în oraşul care era inima plină de lumină şi de corupţie a Angliei. Ca întotdeauna, vântul îi smulgea şi îi risipea îndoielile şi nelămuririle, iar ea se minună de puterea lui vindecătoare.

Când un nor răzleţ întunecă luna, Diana porni pe lungul drum spre casă. Chiar şi pe întuneric, ştia să se descurce pe dealurile fără poteci la fel ca orice femeie născută în Yorkshire, deşi crescuse departe de aceste mlaştini.

Cel mai mare pericol în viaţa ei de curtezană ar fi fost riscul ca alegerea ei să-i dăuneze lui Geoffrey, pentru că nici nu se punea problema să-l lase în urmă. În Londra, va trebui să separe cele două vieţi - de mamă şi de curtezană - şi era sigură că putea realiza asta. Dincolo de faptul că nu ar fi suportat să fie despărţită de el, Londra avea să-i lărgească şi lui orizonturile, la fel de mult ca şi ei.

Norii zburdalnici dezgolirã din nou luna când Diana se apropie de Cleveden Tarn, un petic de apă ce strălucea întunecat. Malurile sale erau lipsite de denivelări, de parcă balta era un fel de oglindă pe care o zeiţă o scăpase pe iarba deasă. Din impuls, îngenunche pe mal şi privi în apele ce străluceau argintii în lumina lunii. Deşi avusese parte de mai multă educaţie decât majoritatea femeilor, Diana fusese dintotdeauna condusă de emoţii şi intuiţie, mai degrabă decât de logică. Logica îi dicta să rămână în Yorkshire, unde se afla în siguranţă, dar intuiţia îi cerea să plece, să se avânte în lumea periculoasă şi misterioasă pe care i-o descrisese Madeline. Lumea în care o femeie frumoasă ar fi putut avea putere.

În timp ce privea în apa întunecată, în suflet i se pogorî o linişte care îi alungă toate îndoielile. Madeline nu ajunsese în viaţa ei din întâmplare. Femeia aceasta nu-i era doar o prietenă, ci şi o legătură importantă către viitor. Undeva în lume exista un bărbat care-i era sortit Dianei, care era legat de ea prin firul de netăgăduit al destinului, un bărbat pe care avea să-l găsească doar dacă îndrăznea să păşească dincolo de limite.

Diana părea vrăjită de magia lunii pline.

- Preamărită zeiţă, îmi arăţi chipul sortitului meu? şopti ea, apoi râse de prostia ei. Tocmai ea, care fusese crescută într-o familie atât de religioasă, să se bucure de asemenea superstiţii prosteşti!

Dar surâsul i se stinse pe buze. Intuiţia îi spuse clar că era mai bine să nu ştie ce îi rezerva soarta. Dacă şi-ar fi cunoscut viitorul, ar fi putut să se îndepărteze de el. Iar ea trebuia să meargă mai departe fără să vadă, să se încreadă în propria intuiţie şi în credinţa atât de greu

câştigată care îi ghidase viaţa şi care avea s-o ajute să treacă prin toate greutăţile.

Diana se ridică şi porni cu un mers alene înspre casă, trăgând strâns pelerina în jurul trupului ei subţire.

Anii petrecuţi ducând un trai liniştit se terminaseră. În faţă se afla destinul ei, iar acel destin era dragostea.

capitolul 3

Mâinile Dianei tremurau în timp ce îşi aplica pomezile. Madeline petrecuse multe ore învăţând-o cum să se aranjeze în aşa fel încât să fie cât mai provocatoare, dar într-un mod subtil, şi Diana aproape că putea face totul cu ochii închişi, dar de data aceasta machiajul nu mai era un joc. În noaptea asta urmau să se ducă la o întâlnire neoficială organizată în casa lui Harriette Wilson, regina demimondelor din Londra şi, pentru prima dată, Diana avea să-şi ofere trupul pe piaţă.

Punând pe masă laba de iepure pe care o folosise ca pămătuf pentru a-şi adăuga culoare în obrajii palizi de emoţie, Diana îşi studie chipul reflectat în oglindă. Imaginea din faţa ei era aceea a unei femei de lume sofisticate, cu chipul în formă de inimă şi trăsături delicate ce păreau a fi prea perfecte pentru a fi adevărate. Nu era chipul unei femei tinere care locuia printre mlaştini, care cocea pâine şi se juca cu fiul ei în noroiul unui pârâiaş.

Trecuse o jumătate de an de când, cu multe ezitări, le spusese prietenelor sale că intenţiona să meargă la Londra ca să devină curtezană. Aşa cum era de aşteptat, acea declaraţie simplă provocase o grămadă de proteste. *Surprinzător* fusese faptul că Edith, imaginea perfectă a conservatorismului rural, o sprijinise pe Diana, spunându-i, într-un mod pragmatic, că idea nu era foarte lăudabilă.

Cea care se opusese cel mai mult fusese Madeline, pentru că ea trăise viaţa unei prostituate fără să regrete sau să se scuze. Dar una era să îţi vinzi trupul când

nu aveai de ales, şi alta era să faci lucrul acesta din proprie voinţă.

Maddy adunase toate argumentele pe care le avea la dispoziţie, subliniind faptul că nu aveau nevoie de bani, întrebând cum avea să fie afectat Geoffrey de această schimbare şi avertizând-o pe Diana că nu-şi dădea seama în ce se băga. Diana recunoscu justeţea punctului de vedere al prietenelor sale şi vocea îi tremură când discutară despre Geoffrey, dar refuză să-şi schimbe hotărârea.

În cele din urmă, Madeline îşi aruncase mâinile în sus în semn de înfrângere şi promisese să o ajute pe Diana cât de mult putea. Fără ajutorul ei, fără lecţiile interminabile despre bărbaţi, societate şi cum să fie seducătoare, Diana nu ar fi ajuns niciodată atât de departe. Deşi rămânea de văzut dacă avea să aibă succes în noua ei profesie, imaginea înşelătoare din oglindă era un început bun.

Rochia din mătase albastră cu decolteu generos pe care o purta Diana avea exact aceeaşi nuanţă de lapislazuli a ochilor ei, iar părul strălucitor şi castaniu îi era prins în bucle bogate în vârful capului, pentru ca apoi să cadă liber pe spate. Coafura nu fusese aleasă întâmplător şi, în caz că vreun bărbat ar fi vrut să-i mângâie buclele, acestea i-ar fi căzut nestingherite în jurul umerilor.

În timp ce îşi aranja o şuviţă mică, un ciocănit uşor în uşă anunţă intrarea lui Madeline. De când veniseră în Londra, prietena ei îşi vopsise părul brunet şi, în lumina lumânărilor, oricui i-ar fi fost imposibil să creadă că avea mai mult de treizeci de ani. În noaptea asta, Maddy purta o rochie splendidă într-o nuanţă de roşu-închis, gata să-şi joace rolul de ghid şi protector.

După ce căzuse de acord să sprijine dorinţa tinerei sale prietene, împărţise totul cu noua ei familie adoptivă: venitul, casa elegantă din Mayfair în care locuiau, cunoştinţele pe care le avea despre Londra şi obiceiurile sale. Găsise o şcoală mică unde Geoffrey practic înflorea şi îi făcuse cunoştinţă Dianei cu prietena ei,

Harriette Wilson, fapt care atrăsese după sine invitaţia din noaptea aceasta.

Diana se întoarse zâmbind, mulţumită că Madeline îi distrăgea atenţia de la neliniştea pe care o simţea. Ridicându-se de pe scaun, se lăsă analizată de prietena ei şi făcu încet o piruetă cu bărbia ridicată în aşa fel încât exprima doar mândrie, nu un aer arogant. La fel ca oricare alt aspect al înfăţişării ei, şi înclinaţia bărbiei fusese o lecţie pe care o învăţase foarte bine.

Madeline o studie, apoi dădu din cap aprobator.

– Perfect. Ai atins echilibrul perfect între o lady şi o seducătoare.

Diana zâmbi strâmb.

– În ciuda tuturor lecţiilor tale meticuloase şi stânjenitoare despre ceea ce aşteaptă domnii de la o amantă, mă simt mai degrabă ca un miel care încearcă să se dea drept leoaică.

– Nu trebuie să mergem în noaptea asta, dacă nu vrei, vorbi Madeline pe un ton grav.

– Dar eu vreau, Maddy, răspunse Diana şi vocea ei slabă sună cu hotărâre. Desigur că sunt agitată, dar sunt şi nerăbdătoare. În noaptea asta voi intra într-o lume care, în alte condiţii, mi-ar fi străină. Poate că nu-mi va plăcea şi mâine-dimineaţă mă voi pregăti să plec în goană înapoi în Yorkshire. Atunci poţi să-mi spui „Ţi-am zis eu", iar eu voi încuviinţa docilă, croşetând lângă foc.

Madeline râse cu dragoste şi exasperare în timp ce-şi observa protejata. Fata nu arătase niciodată mai frumoasă ca acum. Deşi avea douăzeci şi patru de ani, fiind mai în vârstă decât majoritatea celor care aspirau la titlul de curtezană, îşi păstrase prospeţimea unei fete de şaptesprezece ani. La început, după mlaştinile din Yorkshire, Diana găsise mulţimea şi zgomotul Londrei înspăimântătoare, dar după trei luni de stat în oraş avea o garderobă superbă şi se plimba ca acasă în metropola aglomerată.

Madeline îşi mişcă admirativ capul. Dacă ştia ceva despre bărbaţi, atunci ştia că, în noaptea asta, toţi aveau să roiască în jurul fetei la fel ca albinele în jurul

vasului cu miere. Poate că Dianei îi va displăcea senzaţia aceasta atât de mult, încât să se retragă înainte să fie prea târziu.

– O să te descurci, draga mea, spuse ea cu chibzuinţă. O să te descurci chiar de minune.

Casa lui Harriette Wilson era plină de bărbaţi cu reputaţii dintre cele mai respectabile şi femei fără nici un pic de respectabilitate. Toţi bărbaţii prezenţi erau bogaţi, aveau titluri nobiliare sau erau foarte cunoscuţi, dar de cele mai multe ori întruneau toate aceste trei calităţi, în timp ce femeile erau *crème de la crème*, elita din lumea demimondelor.

Când Diana şi Madeline intrară, Harriette le salută cu un gest degajat din mână, pentru ca apoi să se întoarcă la prietenii ei. Spre deosebire de cele mai multe curtezane, Micuţa Prietenă era atât de încrezătoare în farmecele sale, că nici măcar frumuseţea uimitoare a Dianei nu-i trezea resentimente.

Oprindu-se la intrarea în salonul lui Harriette, Diana îngheţă brusc de frică. Lucrase pentru ţelul acesta timp ce luni întregi, chestionând-o pe Madeline şi încercând să îşi însuşească răspunsurile uneori şocante. Se familiarizase cu propriul corp, făcuse exerciţii ciudate pentru a-şi întări muşchii interni şi învăţase cum să arunce un cuţit pentru autoapărare. Dar, în ciuda faptului că fusese o elevă silitoare, ţelul pentru care muncea fusese îndepărtat, asemenea unui vis. Acum, totul devenise ceva real. Până în clipa aceasta s-ar fi putut întoarce oricând la un trai sigur şi respectabil. Dar odată ce pusese piciorul în camera aceasta – o femeie decăzută între alte femei decăzute – zarurile fuseseră aruncate. Avea să fie o prostituată, deşi nu avea să ia niciodată vreun ban de la bărbaţi. Pentru o fracţiune de secundă, se gândi să fugă. Madeline ar fi plecat cu ea şi ar fi putut renunţa la ambiţia aceasta nebunească a ei.

Ezitarea plină de teamă a Dianei fu la fel de eficientă ca şi când ar fi plănuit o intrare spectaculoasă. Bărbaţii se întorceau să o privească, iar pe feţele lor se putea citi

un registru larg expresii, de la simpla admirație până la dorință pură. Trebuie că erau cel puțin douăzeci de bărbați care se uitau la ea, toți mai bogați, mai voinici și mai puternici decât ea, iar Diana încremenise de spaimă.

Apoi Madeline îi atinse cotul, oferindu-i sprijinul ei tacit, iar temerile Dianei se risipiră. Reuși să respire și inima începu să-i bată din nou în ritmul normal. Poate că intrarea în camera asta avea s-o eticheteze drept femeie ușoară, dar nici un bărbat nu o putea avea fără consimțământul ei. Ridicându-și bărbia, Diana intră în salon cu Madeline la jumătate de pas în urma ei. În numai câteva secunde, bărbații începură să se apropie, zâmbind nerăbdători și întrecându-se între ei pentru a se prezenta. Vocile lor se amestecau.

– Eu sunt Clinton...

– Ridgleigh, doamnă, la dispoziția dumneavoastră...

– Maior Connaught, draga mea, îți pot aduce un pahar de șampanie?

Privind fețele care o priveau admirativ, serata se transformă dintr-odată într-un eveniment atât de simplu și de încântător, încât nu-și putu explica de ce fusese atât de speriată la început. Cu un hohot de râs fermecător, îi oferi mâna celui mai apropiat, un bărbat roșcat și scund, cu favoriți sârmoși.

– Bună seara, domnilor. Eu sunt doamna Diana Lindsay și aș dori foarte mult un pahar de șampanie.

Roșcovanul îi sărută mâna cu o reverență, în timp ce alt domn cu chelie se grăbi să aducă șampania. Cel de-al treilea, un bărbat foarte tânăr cu un aer întunecat și poetic, rămase să se holbeze pur si simplu la ea, cu gura căscată. Ei chiar credeau că este frumoasă și, pentru prima oară în viața ei, Diana simți ce putere avea frumusețea.

Următoarea oră se scurse ca prin ceață. Ea și Maddy se așezară lângă un perete și erau înconjurate de bărbați care se întreceau între ei pentru a-i capta atenția. Nu trebuia să spună prea multe și fiecare cuvânt pe care îl rostea era considerat ca fiind o vorbă de duh extrem de inteligentă.

Era un sentiment încântător, iar ea se simţea la fel de efervescentă ca şampania, dar nu era nici un pericol să uite ce fel de serată era aceasta. În cealaltă parte a camerei, o femeie oacheşă şi un bărbat în uniformă făceau schimb de mângâieri atât de intime, că Diana trebui să se forţeze să nu se holbeze la ei.

Urmărindu-i direcţia privirii, Madeline îi şopti că femeia oacheşă este una dintre surorile lui Harriette. Micuţa Prietenă era doar cea mai de succes curtezană dintr-un întreg clan renumit. În cele din urmă, cuplul se strecură afară din încăpere. După o jumătate de oră se întoarseră separat, iar femeia arăta obosită, dar satisfăcută. Diana făcu un efort pentru a nu se gândi la ceea se întâmplase între cei doi. Dacă şi când avea să plece şi ea cu vreun bărbat, lucrul acesta nu avea să se întâmple după numai cincisprezece minute de discuţii.

– Draga mea doamnă Lindsay...

Vocea care-i şopti în ureche sună taciturn şi puţin ezitantă, aşa că îşi întoarse capul în sus pentru a se uita la chipul bărbatului cu chelie care rămăsese foarte aproape de ea încă de la început. Era Ridgleigh, îşi aminti ea. Îi zâmbi cu un aer uşor promiţător, aşa cum o învăţase Madeline.

– Da, domnule Ridgleigh?

El îi zâmbi cu o expresie de plăcere prostească. Era incredibil cum simpla ei prezenţă putea inspira un astfel de răspuns.

– De fapt, sunt Lord Ridgleigh, o corectă el după un moment lung de uimire. Îşi drese glasul şi apoi adăugă plin de speranţă: Eşti în căutarea unui protector, draga mea?

Ea îl studie pe îndelete. Era de vârstă mijlocie şi corpolent, deşi nu într-un mod dezgustător, însă categoric nu era vreun Adonis. Totuşi, avea ochi blânzi. Ar fi fost o alegere bună pentru când avea să vină vremea să-şi aleagă un amant, dar Diana mai avea mult până să ia această hotărâre. Îşi aşeză mâna pe braţul lui.

– Poate, în curând.

Ridgleigh înghiţi în sec.

– Când vei face asta... te rog să te gândeşti la mine.

Sărmanul om arăta de parcă era pe cale să se topească, aşa că Diana îi zâmbi din nou.

– Sunteţi atât de amabil încât să-mi aduceţi alt pahar cu şampanie?

El plecă în grabă, nerăbdător să o servească. În acelaşi timp, o scripcă ţigănească şi un vuiet de strigăte încurajatoare răsunară în colţul îndepărtat al salonului. O femeie frumoasă, cu sâni mari şi părul negru sări pe o masă şi începu să danseze. Fustele îi foşneau în jurul picioarelor, iar sânii ameninţau să se reverse din corset în orice clipă.

Un tânăr care voia să i se alăture fu reţinut pe loc de prietenii săi, care erau mult mai interesaţi s-o privească pe ea, singură, decât alături de cel care aspira să-i fie partener.

În clipele în care atenţia tuturor era îndreptată spre dans, Madeline se aplecă spre ea şi îi şopti:

– Te descurci minunat, draga mea. Poţi alege pe oricare dintre aceşti gentlemeni. Lord Ridgleigh ţi-a oferit *carte blanche*, un fel de cec în alb? După încuviinţarea Dianei, Madeline continuă: Se putea şi mai rău de-atât. El e un bărbat plăcut. E foarte generos.

Diana căscă ochii larg.

– El a fost unul dintre protectorii tăi când ai locuit în Londra? o chestionă ea.

– Voi spune doar că ne cunoaştem. Maddy îşi deschise evantaiul şi îl flutură în faţă, chicotind. Pari să te bucuri nespus de atenţia lor plină de veneraţie.

– Şi nu fac bine? întrebă Diana pe un ton defensiv.

– Nu, dar aminteşte-ţi că asta e doar o mică parte din jocul inimilor. Bărbaţii ăştia nu doar te admiră, majoritatea vor să se culce cu tine, iar prezenţa ta aici le dă toate motivele să creadă că eşti disponibilă pentru aşa ceva, o avertiză Madeline. Ai grijă. Să nu rămâi singură cu vreunul dintre ei decât dacă eşti sigură că asta doreşti. Cei mai mulţi bărbaţi de-aici nu te-ar forţa, dar în mod categoric vor face tot ce le stă în putinţă pentru a te seduce.

Diana zâmbi.

– N-aş fi o curtezană prea bună dacă aş face nazuri când vine vorba de-a accepta şi câteva riscuri.

Madeline se încruntă uşor, şi Diana îşi dădu seama că prietena ei încă se îndoia de înţelepciunea hotărârii pe care o luase. Cu toate astea, Maddy ştia că nu are rost să mai discute despre asta.

– Te deranjează dacă te las singură puţin? o întrebă, ridicându-se. Doresc să vorbesc cu un vechi prieten care tocmai a sosit.

– Du-te liniştită, voi fi bine, Maddy. Diana îi zâmbi pentru a-şi întări spusele. Sincer, sunt o fată mare acum, m-ai învăţat foarte bine cum să mă descurc cu toate aceste misterioase creaturi masculine.

După ce Madeline plecă, Diana îşi petrecu câteva clipe cercetând încăperea. Erau în jur de treizeci de bărbaţi acolo şi poate vreo douăsprezece femei. Ea avea între trei şi doisprezece admiratori, dar patru dintre ei rămaseră aproape de ea, în ciuda farmecelor ţigăncii dansatoare. Lord Ridgleigh îi aduse paharul cu şampanie, murmură un compliment generos, apoi se afundă într-un scaun, în apropiere, mulţumit doar s-o admire.

Acum atenţia ei se îndreptă către tânărul domn Clinton, cel cu aspect singuratic şi gânditor. Întorcându-se cu spatele la dansatoare, se uită la Diana cu o privire asemănătoare cu cea a unui căţeluş. În cursul seratei, nu i se adresase aproape deloc.

– Sunteţi o... o zeiţă, reuşi el să bânguie acum.

– Aveţi dreptate, îi răspunse ea, zâmbind, Diana era zeiţa vânătorii şi a Lunii.

Clinton reacţionă plin de ardoare.

– Vi se potriveşte numele acesta, pentru că inima mea a căzut pradă săgeţilor dumneavoastră. Vă voi numi Frumoasa Luna.

În mod absurd, tinereţea lui Clinton îi amintea de Geoffrey. În ciuda chipului său frumos, Diana avu mai degrabă impulsul să-l hrănească cu turtă dulce, decât să-l ia ca amant. În timp ce se gândea la un răspuns care să-i arate că îi apreciază eforturile, dar fără să îl încurajeze mai mult, Diana simţi un fior puternic de nelinişte.

Ridicându-şi capul, văzu silueta întunecată a unui bărbat care stătea în prag şi o privea lung, cu ochi la fel de cenuşii şi de tăioşi ca lama unei săbii. Avea aproximativ treizeci de ani, umeri largi şi era mai înalt decât majoritatea bărbaţilor, iar aerul lui de superioritate şi de inteligenţă sclipitoare, copleşea în mod evident întregul salon. Stătea perfect nemişcat, iar intensitatea de neclintit a privirii sale era şocant de deplasată pentru mulţimea aceasta de diletanţi uşuratici.

Impresionată de ochii aceia stăruitori, Diana de-abia îşi aminti să respire. Se aflase în centrul atenţiei de când ajunsese aici, dar nici un alt bărbat nu o mai privise de parcă ar fi vrut să îi smulgă sufletul din piept. Intensitatea lui era precum o lovitură de ciocan şi, ca răspuns, aprinse undeva, adânc în sufletul ei, scânteia unei legături stranii.

Apoi, pe măsură ce desluşi detaliile chipului său grav, timpul se opri în loc. În clipa aceea, puteau fi amândoi siguri în rai, pentru că Diana nu mai fu conştientă de nimic altceva decât de bărbatul acela oacheş şi propria inimă care bătea într-un ritm sălbatic. Înfăţişarea lui, frumoasă într-un mod auster, îi era la fel de cunoscută ca propriile coşmaruri. Într-un fior de teamă, uimire şi nerăbdare şovăitoare, înţelese de ce intuiţia îi dictase că e mai bine să nu-şi cunoască destinul.

La fel de sigur, înţelese dincolo de orice dubiu, că acesta era bărbatul pentru care soarta îi mânase paşii spre Londra.

Cel de-al şaptelea viconte St. Aubyn fusese târât în casa lui Harriette Wilson aproape împotriva propriei dorinţe. Când mai aveau două străzi până la destinaţie, el spuse brusc:

– M-am răzgândit. Vă las pe voi, mă duc acasă şi apoi trimit trăsura să vă aştepte.

Vărul lui, Francis Brandelin, rânji.

– O, n-o să faci asta, Gervase. Mi-au trebuit săptămâni întregi să te aduc până în punctul ăsta şi nu vei mai scăpa de mine atât de uşor. Petreci mult prea mult timp cu treburile acelea ale tale de la Ministerul de Externe.

N-o să cadă guvernul dacă te distrezi şi tu într-o seară, iar Harriette are una dintre cele mai bine aprovizionate pivniţe cu vinuri din toată Londra.

– Nu mă îndoiesc de asta... e o cerinţă normală pentru orice curtezană de rangul ei, comentă sec Gervase. Şi totuşi, dacă mi-e poftă de un vin bun, îl pot bea acasă mult mai liniştit.

Francis râse cu poftă, fără să se lase descurajat de atitudinea vărului său.

– Poate că ai bea vinul, dar dacă doreşti să o înlocuieşti pe dansatoarea aia de la operă a ta, atunci îţi va fi mult mai bine la Harry decât acasă, singur cuc.

Deşi nu era sigur că era de acord cu Francis, Gervase nu onoră remarca printr-un răspuns. Colette, dansatoarea de la operă, nu fusese o mare pierdere pentru el. Fata îi spusese clar că vrea să ducă o viaţă mai veselă, apoi fusese tulburată de graba cu care Lord St. Aubyn recunoscuse că o neglijase într-un mod grosolan, spunându-i că i-ar fi mai bine cu altcineva.

Totuşi, era posibil ca orice prostituată de la Harriette Wilson să aibă exact aceleaşi defecte ca şi Colette – instabilitate emoţională şi lăcomie –, ba chiar înzecit mai puternice. Cele mai de succes curtezane erau chiar mai temperamentale şi mai solicitante decât doamnele de societate, deci nu erau absolut deloc genul de amantă pe care o căuta. El ştia exact genul de femeie pe care o dorea. Ar fi trebuit să fie suficient de atrăgătoare, puţin pretenţioasă şi lipsită de capricii. Poate o femeie cu copii, care avea cu ce să-şi ocupe timpul liber, astfel încât să nu caute constant compania protectorului ei. El nu avea nici o obiecţie faţă de copii, atâta timp cât nu trebuia să îi vadă.

Ei bine, n-ar fi murit dacă petrecea o seară sorbind din vinul lui Harriette, plus că îi datora asta lui Francis. Tânărul era foarte sociabil, şi îşi luase asupra sa responsabilitatea ca noul viconte să nu devină un pustnic. Vărul său era moştenitorul lui, un tânăr optimist şi inteligent, ale cărui trăsături luminoase, zvelte şi elegante veneau din partea mamei sale, nu din familia întunecată şi intimidantă Brandelin. Încă de când era copil, Francis

îl privise cu admirație pe vărul său și corespondaseră tot timpul cât Gervase fusese plecat cu armata în India.

Când noul viconte se întorsese în Anglia, după moartea tatălui său, se simțise foarte singur, iar sinceritatea și naturalețea cu care îl întâmpinase Francis fuseseră ca o rază de soare într-o zi ploioasă. Deși erau două firi foarte diferite, între ei se crease o prietenie care însemna mult mai mult decât simpla relație de rudenie.

– Te-ai gândit măcar un pic la căsătorie? întrebă Gervase absent.

Expresia lui Francis fu mai mult decât șocată în lumina pâlpâitoare a lămpii și avu nevoie de câteva clipe înainte să răspundă pe un ton forțat de calm.

– Ce te face să întrebi asta, vere?

– Păi, tu ești succesorul meu și, într-o zi, vei moșteni totul, își explică vicontele raționamentul. Cum viața este nesigură, aș vrea să știu că succesiunea este asigurată mai departe de o nouă generație.

Francis îi aruncă o privire piezișă și amuzată.

– Dar nu e datoria ta să asiguri succesiunea?

Trăsura se opri la destinație, iar Gervase se bucură de această întrerupere pentru a abandona subiectul. Se părea că Francis nu avea chef de căsătorie. Poate că era un defect care se moștenea în familia lor. Într-o bună zi, și el va trebui să explice de ce anume nu avea moștenitori legali, dar acesta era un subiect pe care prefera să îl evite cât mai mult posibil.

Majordomul făcu o reverență în fața lor fără să facă vreo remarcă, deoarece Francis era un musafir obișnuit al casei. Sunetul muzicii și al râsetelor răsuna până în hol în timp ce Gervase îl urmă de vărul său sus, spre salonul principal de primire.

Chiar înainte să intre, Francis se întoarse spre el.

– Vrei să-ți fac cunoștință cu lumea sau preferi o intrare mai puțin ceremonioasă? întrebă el.

– Nu-i nevoie să te obosești, răspunse Gervase. Sunt sigur că îi cunosc pe majoritatea domnilor și pe câteva dintre doamne.

Când intră în salonul cel mare, Francis porni imediat spre gazdă, al cărei păr negru și ondulat de-abia

se zărea din cauza admiratorilor care o înconjurau. Gervase rămase în uşă, cercetând împrejurimile cu precauţia instinctivă a unui soldat aflat pe un teritoriu ostil.

O întâlnise pe Harriette Wilson şi, personal, considera că femeia are manierele unui băieţandru nepoliticos, deşi vitalitatea ei plină de exuberanţă avea un farmec de netăgăduit. În capătul îndepărtat al camerei, o ţigancă oacheşă dansa, bătând din picioare şi rotindu-se, cu un tânăr ofiţer dintr-un regiment din Highlands, care ar fi trebuit să ştie că nu trebuia să danseze pe masă când purta kiltul. Sau poate că doar îşi făcea reclamă, la fel ca şi celelalte femei.

Apoi, privirea relaxată îi căzu pe un grup de oameni care stăteau exact în partea opusă a uşii şi se opri brusc, simţind un junghi în inimă. Fata din mijlocul grupului de bărbaţi era pe jumătate întoarsă cu spatele spre el, dar profilul ei perfect avea o puritate care se potrivea de minune cu idealul de inocentă al oricărui bărbat. Precum Eva înaintea şarpelui, fecioara care îl ademeneşte pe unicorn spre mâna ei, fata care vine neprihănită în patul marital...

Ea întruchipa toate aceste ipostaze, dar nu era nici una din ele. Chiar în timp ce se uita la ea admirativ şi neajutorat, mintea lui formulă o concluzie aspră: „Păcat că e o târfă".

Emoţia pe care o simţea era un amestec complex de mâhnire şi furie faţă de gândul că această inocenţă dulce era de fapt o minciună iluzorie. Ce drept avea fata aceasta, cu părul ei castaniu, să le arate că visele se puteau întruchipa în realitate?

Pentru că, în mod evident, ea era o prostituată; în compania aceasta, nu avea cum să fie altceva. Trupul ei voluptos, care se ascundea şi în acelaşi timp se dezvelea privirii de sub o rochie strâmtă de mătase, nu avea nici o urmă de inocenţă. Şi nici postura ei, care lăsa foarte clar să se înţeleagă că, pentru suma potrivită, era disponibilă.

Renunţă la furie, amintindu-şi că nu se afla acolo ca să găsească un ideal de femeie, o virgină sau o soţie,

ci o amantă. Prezența femeii în acest loc însemna că el o putea avea fără complicațiile și dezamăgirile pe care le atrăgeau după sine idealurile. Partea primitiv masculină din el, care acum era cumplit de incitată, ar fi luat-o pe sus, la fel cum făcuseră romanii cu sabinele. Dar impulsul de-a traversa încăperea și de-a întreba „Care este prețul tău?" era ceva mai civilizat.

Problema era că cele mai mari curtezane erau cunoscute și ca femei foarte schimbătoare, care-i tratau cu încruntare pe bărbații ce plecau de la premiza că le pot cumpăra numai cu bani. La fel cum o femeie frumoasă era un premiu pe care un bărbat îl afișa în fața prietenilor săi, prostituatele se lăudau una alteia cu cuceririle lor. Pe Gervase nu-l interesaseră niciodată astfel de femei, pentru că nu fusese interesat să se joace de-a flirtatul, dar când văzu că fata își pune mâna cu grație pe brațul unui tânăr admirator, tachinându-l, se hotărî că e timpul să facă o excepție.

Atunci, ea se întoarse, iar ochii ei pătrunzători și albaștri îi întâlniră pe ai lui. Impactul fu atât de puternic, încât îi cutremură întreg trupul. Era frumoasă, prostituată și misterioasă în același timp.

Fără să se mai gândească la altceva, Gervase începu să traverseze salonul. Ea îl urmări, iar ochii aceia incredibil de albaștri îi susțineau privirea de parcă ei doi ar fi fost singurii oameni din încăpere.

De-abia dacă îi observa pe bărbații pe care îi împingea ca să ajungă la ea. Fata se ridică în picioare când se apropie de ea și rămase dreaptă și plină de grație în timp ce-i întinse o mână subțire. Gervase îi prinse mâna pentru o clipă, simțindu-i degetele reci și subțiri, apoi făcu o reverență și atinse ușor pielea cu buzele. Mâna ei tremură subtil și el se întrebă dacă și ea simțea același fior care îl cuprinsese pe el. Cel mai probabil, tăcerea ei nu era decât o tactică vicleană, prin care regina îi permitea supusului ei să vorbească primul.

Păstrându-i mâna într-a lui, se îndreptă și o privi fix în față. Era mai scundă decât majoritatea femeilor, capul ei de-abia îi ajungea până la bărbie, iar talia ei îngustă scotea și mai mult în evidență liniile voluptoase

ale sânilor şi coapselor. De aproape, era la fel de perfectă pe cât părea de la distanţă, cu trăsăturile ei minunat sculptate şi pielea mătăsoasă care implora să fie mângâiată. În timp ce-l privea cu intensitate, buzele ei păreau o promisiune, deşi nu-i vorbi şi nici nu-i zâmbi.

Frumuseţea pometilor înalţi şi spectaculoşi era întrecută de ochii largi şi uşor migdalaţi, iar o buclă mare şi strălucitoare de păr îi cădea din coc pentru a scoate în evidenţă umerii goi şi umflătura moale a sânilor care se iveau din decolteul larg al rochiei. El nu mai văzuse păr de culoarea aceea, o nuanţă bogată şi intensă, precum lemnul de mahon vechi şi lustruit. Nu purta nici o bijuterie şi nici nu avea nevoie – ca un crin perfect, nu avea nevoie de nici o poleială.

Rămaseră aşa, ca nişte statui, pentru o clipă aproape nesfârşită. Gervase observă că pulsul îi bătea puternic sub pielea de la gât, că ochii i se măriră şi că nuanţa lor pătrunzătoare de lapislazuli exprima o emoţie pe care el nu o putea descifra. Îi strânse mâna şi o trase din cercul de admiratori cu un singur îndemn:

– Veniţi. În urma lui se auzi un murmur de proteste, pe jumătate amuzate, pe jumătate furioase. O voi aduce înapoi în scurt timp, le răspunse el, fără să-şi ia privirea de la ea.

O conduse până la adăpostul relativ de intim al ferestrelor încastrate, unde ceilalţi îi puteau vedea, dar nu-i puteau auzi.

Ea se mişca cu graţia naturală specifică unei asemenea femei frumoase. Gervase încă îi mai reţinea mâna într-a lui, iar apropierea ei făcea ravagii asupra capacităţii lui de a gândi.

– Mă numesc St. Aubyn, începu el cu informaţiile de bază. Dumneavoastră?

– Sunt doamna Diana Lindsay.

Vocea ei era la fel de încântătoare precum chipul, dulce şi muzicală, neafectată de vreun accent provincial. Ar fi putut să fie o ducesă, doar că ducesele nu erau niciodată atât de frumoase. Era înconjurată de un parfum abia perceptibil de liliac şi acesta sprijinea iluzia de inocenţă pe care ea o mima atât de bine. Acel colţişor

al minții lui care nu era întrutotul copleșit de prezența ei, observă cu cinism că avea să plătească un preț scump pentru femeia aceasta, foarte scump chiar, dar lui Gervase nu-i păsa. În schimb, întrebă pe un ton politicos și amical ceea ce gândise mai devreme:

– De ce este nevoie pentru a vă cuceri?

Vocea lui era profundă și reverberantă, potrivită atât pentru a alina, cât și a comanda. Inima Dianei bătea cu o viteză uimitoare, așa că trase adânc aer în piept, luptându-se să redobândească liniștea de care avea atât de mult nevoie. Ce-și imaginase că avea să-i facă, s-o ia cu forța? S-o acuze de prostituție? Să-i declare dragostea lui nepieritoare? Deși ea își dăduse imediat seama că bărbatul acesta era destinul ei, era clar că el nu o recunoscuse. Era mai bine astfel. Ea își trase mâna fără grabă.

– Ca să aflați, îmi puteți face curte.

Sprâncenele lui negre și dese se arcuiră.

– Să vă curtez? Dar nu am venit aici pentru a-mi găsi o soție.

– Nici eu nu am venit pentru a-mi găsi un soț, spuse Diana pe un ton cordial. Dumneata și cu mine avem țeluri mai puțin complicate. Dacă nu vă place cuvântul „curtare", alegeți altul. Formulele sunt lipsite de importanță. Ceea ce contează este că, dacă mă doriți, va trebui să-mi faceți pe plac.

Lord St. Aubyn își mijì ochii cenușii, pielea i se întinse peste pomeții înalți și largi și ea îl simți cum dă înapoi.

– Ca să vă puteți distra privindu-vă admiratorii încăierându-se pentru amuzamentul dumneavoastră, în timp ce îi montați unul împotriva celuilalt, ca pe niște cocoși de luptă? Nu, vă mulțumesc, doamnă, dar eu nu voi intra în jocul acesta.

Deci era orgolios, poate prea mult pentru binele lui. Asta nu era o surpriză. Aerul mândru se putea observa în fiecare trăsătură a trupului său zvelt, care se mișca cu agilitatea periculoasă a unei feline aflate la vânătoare. Tot trupul lui emana putere, de la umerii largi până la talia îngustă și picioarele musculoase. Nu avea nici

o trăsătură blândă sau lipsită de importanţă, totul la el se putea caracteriza printr-o masculinitate inflexibilă.

Diana se întrebă dacă Domnia Sa ştia să zâmbească şi, în caz că da, dacă trăsăturile lui regulate deveneau mai plăcute la auzul unor glume. Impunându-şi să nu se lase intimidată de apropierea lui copleşitoare, îi spuse calmă:

– Am întâlnit mulţi bărbaţi în seara asta, dar sunteţi singurul pe care l-am invitat să se apropie de mine. Când îl simţi că se relaxează treptat, adăugă: Vă voi face o promisiune, milord. După ce ne vom cunoaşte mai bine, e posibil să hotărăsc că nu ne potrivim, dar nu mă voi amuza niciodată pe seama Domniei Voastre.

El zâmbi uşor şi, într-adevăr, trăsăturile sale austere deveniră luminoase.

– Sper să fie adevărat. Nu voi tolera destul de multe lucruri, nici chiar dacă vin din partea unei femei de o frumuseţe remarcabilă ca a dumneavoastră.

– Şi nici eu nu accept prea multe, nici măcar din partea unui bărbat atât de uimitor de bogat ca dumneavoastră, răspunse Diana pe un ton uşor iritat.

Pentru un moment, se arătă surprins, apoi zâmbi larg.

– Aveţi un spirit foarte autoritar, doamnă Lindsay.

– E vorba doar de comerţ inteligent, milord, spuse ea, mutându-şi elegant greutatea de pe un picior pe altul. Mişcarea făcu rochia de mătase să se încreţească în jurul trupului ei şi, după încordarea lui, îşi dădu seama că el o observase şi că era afectat de această subtilă etalare.

Cu o dorinţă maliţioasă de-al zăpăci şi mai mult, Diana mută conversaţia pe un alt plan.

– Ca orice comerciant, eu încerc să vând ceea ce caută clienţii. Cum piaţa poate fi foarte profitabilă, aş fi prostuţă să nu negociez cele mai bune condiţii pentru ceea ce vând.

Gura lui se strâmbă într-un zâmbet.

– Dar cu siguranţă preţul dumneavoastră este amenţinţat de o avalanşă prea mare de bunuri de primă mână? Se spune că în Londra o femeie din zece vinde acelaşi lucru ca dumneavoastră, fără să se mai ia în calcul

femeile care oferă aceleaşi servicii gratuit sau pe baza unui contract pe viaţă.

Diana râse.

– Faceţi confuzie între două produse diferite. Multe femei îşi vând feminitatea, dar cele de o frumuseţe neobişnuită vând vise.

În ochii lui se citi o expresie stranie, tulburată.

– Nu sunteţi numai îndrăzneaţă, ci şi vanitoasă, murmură el.

Diana îşi ridică sprâncenele.

– Vanitatea înseamnă să ştii cât valorezi? Eu sunt un comerciant care mai are doar câţiva ani înainte să-i scadă valoarea. De ce nu ar trebui să caut cel mai bun preţ? St. Aubyn o speriase la început, dar acum începea să savureze această conversaţie. Ea nu mai vorbise niciodată astfel cu un bărbat, iar combinaţia de tachinări intelectuale şi substraturi erotice era foarte stimulatoare. Banii sunt importanţi, şi majoritatea bărbaţilor de aici vor plăti bine, aşa că, de ce să nu aleg altceva care să-mi aducă plăcere?

– E un argument convingător, zise sec St. Aubyn, dar dacă standardele dumneavoastră sunt prea ridicate, poate că nu mă voi putea ridica la înălţimea lor. Aş regreta foarte mult dacă s-ar întâmpla aşa.

În ciuda vorbelor rostite cu atâta naturaleţe, Diana găsi că acestea aveau o intensitate ameninţătoare. Instinctele ei primare erau singurele care credeau în destin. La suprafaţă, aceasta era o tranzacţie de afaceri, iar alegerea de a continua îi aparţinea ei.

– Atunci încercaţi să vă ridicaţi la înălţimea standardelor mele, Lord St. Aubyn, replică ea pe un ton la fel de glacial. Fiţi fermecător, faceţi-mă să mă simt frumoasă şi dorită. Sau farmecul nu este o calitate pe care s-o cultivaţi în viaţa dumneavoastră?

El întinse mâna şi-i atinse obrazul. Degetele lui erau calde, viguroase, şi Diana se simţi dintr-odată copleşită de masculinitatea lui puternică. Ca reacţie, trupul ei fu invadat de un val de căldură insuportabilă care se împrăştie şi îi slăbi puterile, care o făcu să-şi dorească să deschidă braţele şi să cedeze în faţa dorinţelor lui.

Era complet diferit față de orice experimentase până atunci și se sperie brusc, nu neapărat de acest bărbat sumbru cu ochi reci și mâini calde, ci de ea însăși.

- Nimeni nu m-a acuzat vreodată că aș fi fermecător, spuse el cu blândețe, dar am alte calități.

Apoi îi ridică bărbia cu un deget și își coborî capul pentru a o săruta. Gura lui era caldă pe buzele ei, sărutul nu era provocator, dar aducea promisiunea unei plăceri infinite. Trupurile lor nu se atingeau, iar fiorul sălbatic de atracție reciprocă se concentra cu o forță imensă doar între buzele lor.

Diana se temuse de primul ei sărut, atât de intimitatea lui, cât și de riscul că și-ar fi putut trăda lipsa de experiență. Acum inima ei începu să bată puternic. Nu știuse că săruturile puteau fi așa. O, nu, categoric nu se așteptase la asta. Ochii lui cenușii erau atât de aproape și de hotărâți, că mai mult ca sigur îi observase amețeala, mai mult ca sigur știa că dorea să se lipească de el, să descopere dacă trupul lui dur era la fel de cald și de primitor precum buzele sale.

Era deja prea târziu ca să se teamă, așa că Diana se simți în același timp ușurată și întristată când el își înălță capul și o eliberă. Ea făcu un pas înapoi pentru a se îndepărta cât de mult de el și îi zâmbi ușor.

- Voi pune asta în contul dumneavoastră, spuse ea, mulțumind divinității că vorbise pe un ton normal, ca și cum astfel de săruturi erau la fel de obișnuite pentru ea ca și respirația. Compensează destul de mult pentru alte lipsuri pe care le aveți.

Ochii lui sclipiră scurt, și ea se întrebă dacă nu cumva îl supărase, dar el râse.

- Când vă veți retrage din actuala meserie, vă puteți face funcționar bancar în oraș, să țineți contabilitatea și să aflați valoarea totală în cifre. O observă leneș, apoi continuă cu o voce la fel de amuzată: În mod clar, sunteți destul de expertă când vine vorba de cifre. Știți să călăriți? o întrebă rapid, înainte să-i poată răspunde la afirmația precedentă.

Diana ezită.

– Știam, dar nu am mai exersat de câțiva ani buni și nu am nici un cal aici în Londra.

– Lucrul acesta se poate îndrepta cu ușurință. Vă pot da eu ceva de călărit, dacă sunteți de acord să mergeți cu mine.

Alte cuvinte cu dublu înțeles. Diana roși ușor, dar era hotărâtă să-i răspundă cu aceeași îndrăzneală.

– În cazul acesta, aș fi bucuroasă să vă însoțesc.

– Atunci... mâine-dimineață, la ora șapte?

De obicei, Diana lua micul dejun cu Geoffrey înainte ca acesta să plece la școală, dar știuse că noua ei ocupație avea să aducă schimbări în programul lor. Avea să compenseze lipsa ei la întoarcere și vor petrece atunci mai mult timp împreună.

– Prea bine, milord, mâine la ora șapte. Numărul șaptesprezece de pe Charles Street.

El încuviință din cap, plin de satisfacție.

– Voi aduce un cal potrivit pentru o doamnă care nu a mai călărit de ceva vreme.

– Vă mulțumesc, milord. Apoi, cu un zâmbet ușor și strengăresc, adăugă: Nu e nevoie ca animalul să fie foarte domol.

– Voi lua în considerare aspectul acesta: un cal blând, dar nu leneș. Acum, permiteți-mi să vă duc înapoi la admiratorii dumneavoastră.

St. Aubyn îi oferi brațul și Diana îl acceptă, sprijinindu-și palma pe mâneca hainei sale albastre. Chiar și prin straturile materialului gros putea simți forța brută a acelui braț și tremură puțin. Madeline îi spusese că puterea ademenitoare a dorinței sexuale putea aduce în genunchi până și un om în toată firea, dar cu siguranță această regulă nu se aplica și la un bărbat ca acesta. Puterea lui nu era doar fizică. În spatele acelor ochi limpezi de gheață domnea un spirit hotărât, calm și controlat. Poate că o dorea, dar îi era greu să-și imagineze că ar lăsa vreo femeie să dețină putere asupra lui.

Încordată, își aminti că Madeline mai spusese și că dorința putea lega, în egală măsură, și o femeie de un bărbat. Diana nu crezuse că i se putea întâmpla ei acest lucru, ea care trăise atât de bine fără pasiunea fizică,

dar acum nu mai era atât de sigură. Uitându-se în sus la profilul aspru al lui St. Aubyn, se gândi la Lord Ridgleigh, cu ochii lui blânzi şi dorinţa evidentă de a-i face pe plac.

Diana ridică din umeri cu un aer pesimist în timp ce St. Aubyn o conduse înapoi la scaunul ei, apoi făcu o reverenţă şi plecă. Pe de-o parte, ea avea libertatea de-a alege pe oricine ar fi dorit ca amant, dar, pe de altă parte, chiar nu avusese deloc de ales. Răspunsul ei faţă de lordul acesta sumbru nu fusese calculat sau înţelept, ceea ce ştia era că soarta îi legase unul de celălalt.

capitolul 4

Câţiva dintre admiratorii ei o priviră plini de reproş pentru că îi permise altui bărbat să o sărute. Însă mai mulţi încercară să o ademenească într-un colţ mai liniştit, unde ar fi putut să-şi ia libertăţi asemănătoare. Rezistând în faţa linguşirilor care i se aduceau, ea îi tachina şi îi făcea repede să se simtă din nou bine-dispuşi. Dar, mai târziu, îi fu mult mai dificil să o facă pe Madeline să fie liniştită. Aceasta văzuse scena dintre ea şi St. Aubyn şi, imediat ce plecară cu trăsura, îşi făcu cunoscute sentimentele.

– Pentru Dumnezeu, Diana, de ce-ai lăsat să se vadă atât de clar că a pus ochii pe tine?

– Nu mai sunt o fetişcană de şaptesprezece ani, care trebuie să-şi apere reputaţia fără pată. Ba din contră, spuse Diana cu blândeţe. Oricum, am fost tot timpul în văzul tuturor.

– Da, şi toată lumea a văzut cum l-ai lăsat să te sărute.

– Nu prea *l-am lăsat*.

O torţă de undeva de pe stradă lumină pentru scurtă vreme chipul exasperat al lui Madeline.

– Atunci e şi mai rău. Dacă vrei să fii o curtezană de succes, trebuie să controlezi tot ce se întâmplă, nu să cedezi oricărui avans se iveşte.

– Am cedat o singură dată.

– Şi dintre toţi bărbaţii, tocmai lui St. Aubyn!

– E ceva în neregulă cu el? întrebă Diana curioasă. L-ai cunoscut înainte, când ai locuit în Londra?

– Nu. În întunericul trăsurii, Diana aproape că o simţi pe Madeline dând din cap în semn de negare. M-am interesat de el în seara asta, după ce a plecat. A stat în India câţiva ani, în armată, şi s-a întors acum ceva vreme, când a moştenit titlul.

– Şi? o îndemnă Diana. Ce ai mai aflat? E un cartofor care a pierdut averea familiei sau vreun rebel disprețuit de oamenii onorabili?

– Nuuu, spuse Madeline încet, nimic atât de evident.

– Mâine-dimineaţă mă duc să călăresc cu omul ăsta, aşa că dacă vrei să mă convingi să stau departe de el, ar fi mai bine să vorbeşti clar, i se adresă Diana cu un sarcasm neobişnuit.

Madeline oftă.

– Oamenii au reacţii ciudate când vine vorba de el. Pare că este un bărbat distant, respectat, dar poate că nu prea plăcut. După o tăcere lungă, adăugă: Se spune că e cel mai important spion al guvernului şi că şi-a adus nevasta în pragul nebuniei pentru a o ţine închisă într-un castel din Scoţia.

– Dumnezeule! spuse Diana, ridicând din sprâncene. Cât de barbar! Există vreo dovadă pentru acuzaţiile astea?

– Nu chiar, recunoscu Madeline. Am chestionat cât de multe persoane am putut şi nimeni nu ştie sigur dacă e însurat, dar cum acest zvon se păstrează în continuare, trebuie că există vreun motiv. St. Aubyn iese rareori în societate, şi faptul că a apărut astăzi la Harriette a născut destul de multe comentarii. După câteva clipe, adăugă: E foarte bogat.

– Dintre toate lucrurile pe care tocmai mi le-ai spus, ce îl face să fie o alegere nepotrivită ca protector al meu? În mod sigur, nu bogăţia.

Trăsura trase în faţa casei şi Madeline nu-i răspunse la întrebare în timp ce intrară înăuntru, nici când urcară pe scări spre camerele ei. La al treilea etaj al casei se aflau două apartamente, fiecare cu câte un dormitor, o sufragerie, dulapuri încastrate şi câte o baie luxoasă,

dotată cu cadă fixă. În trecut, apartamentul din față fusese al lui Maddy, dar ea prefera acum spatele casei, unde era mai liniște. Geoffrey și Edith locuiau un etaj mai sus, iar servitoarele ocupau mansarda.

Văzând oboseala de pe chipul prietenei sale, Diana avu remușcări. În ciuda faptului că se însănătoșise, Maddy nu mai era la fel de tânără, fusese foarte bolnavă, iar această revenire la vechea ei viață probabil că o solicita foarte mult și fără să-și facă griji pentru protejata ei. Ajutând-o să se așeze, Diana îi turnă un pahar de sherry, apoi îi scoase acele din părul negru și începu să i-l pieptene.

Când Madeline se simți mai confortabil, Diana o întrebă din nou:

– De ce ar fi St. Aubyn o alegere atât de proastă pentru mine?

– Din cauza felului de bărbat care este: rece și lipsit de afecțiune. Chiar dacă nu este spion și nu a avut niciodată o soție, mi-e greu să cred că te va face fericită. Madeline oftă și își închise ochii. Recunoști că știu mai multe decât tine despre bărbați și dragoste?

– Sigur că recunosc asta. Diana îi desfăcu rochia lui Madeline, apoi o ajută să se îmbrace cu un halat roșu, dintr-un material moale.

Oftând relaxată, Madeline se ghemui în scaun în timp ce Diana își turnă un pahar de sherry. Apoi se așeză în fața ei și începu să-și scoată singură acele din păr.

– Acum spune-mi, de ce te neliniștește St. Aubyn atât de mult?

Maddy rotea absentă piciorul paharului de sherry.

– Cea mai puternică obiecție a mea față de aderarea ta la acest gen de viață este faptul că tu ești o ființă prea emotivă, prea afectuoasă. Când vine vorba de un iubit, mă îndoiesc că vei putea să te lași condusă de rațiune, și nu de inimă. O curtezană de succes trebuie să dea dovadă de o anume detașare. Cel mai rău lucru pe care îl poate face este să se îndrăgostească de protectorul ei. Cu un zâmbet strâmb, adăugă: Eu am făcut greșeala asta. Nu ți-o recomand.

Diana contemplă vinul de culoarea ambrei.

– Poate fi vreodată greşit să iubeşti?

Madeline ridică din umeri, istovită.

– Nu poate fi greşit, dar de cele mai multe ori, dragostea este dureroasă. Nu-ţi va ţine de cald şi nici de foame peste câţiva ani, când iubitul tău va fi renunţat la tine pentru o femeie mai tânără sau se va retrage să ducă o viaţă pioasă cu noua lui soţie de familie bună.

Diana bănuise dintotdeauna că Madeline plecase din Londra cu doi ani în urmă din motive ceva mai grave decât boala.

– Îmi pare rău, zise ea plină de compasiune. Asta ţi s-a întâmplat ţie?

Madeline rămase tăcută pentru atât de mult timp, că Diana se gândi că nu avea să-i mai răspundă.

– Nu chiar, spuse ea în cele din urmă. Nicholas a fost ultimul meu protector, pentru mai mult de şapte ani. Capricioasa lui soţie locuia la ţară, aşa că noi am putut petrece mult timp împreună, în Londra. El e cel care mi-a cumpărat casa aceasta şi stătea mai mult aici decât în propria casă. Sorbi din sherry, pierdută în amintiri, apoi adăugă pe un ton mohorât: Voia să se căsătorească cu mine. Nu-i aşa că-i amuzant?

– Absolut deloc, răspunse Diana repede, trecându-şi degetele prin şuviţele lungi, pentru a desface buclele. Tu eşti bună şi frumoasă, o soţie pe care şi-ar dori-o orice bărbat.

Lumina lumânărilor surprinse strălucirea câtorva lacrimi în ochii lui Madeline.

– Nu e chiar ieşit din comun ca un bărbat ca el să se însoare cu o femeie ca mine. La urma urmelor, Emma Harte a devenit ambasadoarea Angliei în Sicilia pentru că s-a măritat cu Sir William Hamilton, şi ea nu e de familie mai bună decât mine, şi nici nu s-a comportat mai respectuos decât mine. Poate că scorţoşii din înalta societate ne-ar fi exclus pe mine şi Nicholas, dar asta nu ne-ar fi deranjat pe nici unul din noi. Chipul ei se crispă. Dar Nicholas nu era liber să se însoare. Soţia lui era o femeie mult prea cuvioasă pentru a putea fi acuzată de conduită nepotrivită, aşa că nu exista posibilitatea unui divorţ. Totuşi, am fost fericiţi până când soţia lui

s-a hotărât să pună capăt relației dintre noi, amenințându-l că-l va compromite în fața familiei și a copiilor. El a fost foarte distrus. Nu voia să renunțe la mine, dar tot ce avea, viața lui atârna de cealaltă parte a balanței. Roti piciorul fragil al paharului între degetele ei încordate. M-am întrebat deseori dacă nu cumva durerea pe care mi-o pricinuise situația aceea nu avusese de-a face cu boala mea. Am mai văzut asta, cum nefericirea atrage după sine boala. Ridică paharul și îl goli, iar Diana se duse în tăcere să mai toarne altul.

Madeline continuă cu o voce mai puternică:

– Am plecat din Londra din două motive. Pe de-o parte, ca el să nu mai fie nevoit să aleagă între mine și cealaltă latură a vieții sale și, pe de altă parte, ca să nu mă vadă cum mor. Restul poveștii îl cunoști.

– Înțeleg. Diana tăcu o clipă. Și Nicholas al tău se află încă în Londra?

Madeline scutură din cap.

– Nu, ăsta a fost primul lucru despre care m-am interesat când am ajuns aici. Acum locuiește numai pe proprietatea lui de la țară. Nu aș ieși în public dacă ar exista șansa să-l întâlnesc. Cu tristețe în glas, adăugă: N-aș putea suporta să-l văd din nou. Nu s-a schimbat nimic. Sau, cel puțin, nu eu. Poate că el s-a schimbat. Sper. I-ar fi mai ușor dacă nu m-ar mai iubi.

Diana o privi cu compasiune. Era atât de caracteristic pentru Madeline, pentru sufletul ei generos, să vrea ca iubitul ei să fie cruțat de suferința pe care o simțea ea.

Maddy oftă.

– Acum înțelegi mai bine de ce o curtezană nu ar trebui să se îndrăgostească de protectorul ei? Pot exista și momente de fericire, dar acelea sunt puține în comparație cu suferința. O pasiune puternică poate avea efecte dezastruoase în mai multe feluri, și nici unul dintre ele nu aduce fericire. Este mult mai bine ca protectorul tău să fie un prieten, sau cineva pe care să îl iubești doar puțin.

– Dacă St. Aubyn este atât de rece precum crezi, ai impresia că aș putea să mă îndrăgostesc de el?

– Cred că te vei îndrăgosti oricum de bărbatul pe care-l vei alege ca amant, spuse Madeline direct. Este un obicei prost pe care îl aveam noi, femeile, iar tu eşti mai vulnerabilă decât majoritatea. Nici măcar tu însăţi nu-ţi dai seama cât de mult tânjeşti să fii iubită şi să iubeşti la rândul tău.

– Dar eu am parte de multă iubire în viaţa mea... Geoffrey, Edith, tu, declară Diana cu un calm exasperant. De ce eşti atât de sigură că mă voi îndrăgosti imediat de un bărbat, numai pentru că suntem amanţi?

– Dragostea sexuală este foarte diferită de cea pentru un copil sau un prieten. Indiferent cât de puternice sunt şi acele forme de iubire, ele nu suplinesc nevoia primară pe care o simte o femeie pentru un bărbat. Madeline se aplecă puţin înainte şi rosti cu sinceritate: Te rog, în privinţa asta, ai încredere în judecata mea, şi nu te încurca cu St. Aubyn. Alege un bărbat ca Lord Ridgleigh. Nu e nici pe jumătate la fel de atrăgător, dar o să te adore. Sau ca frumuşelul ăla de Clinton, care va scrie poeme închinate sprâncenelor tale. Chiar dacă despărţirea de ei va fi dureroasă, nu va fi la fel de devastatoare şi vei păstra destul de multe amintiri frumoase ale acestor aventuri. Dădu din cap obosită. Am cunoscut bărbaţi ca St. Aubyn. Desigur că e atrăgător şi că-şi poate permite să plătească foarte mult pentru privilegiul de-a te păstra. E posibil să-ţi şi producă plăcere în pat. Dar nu va fi foarte tandru cu tine şi îţi va arăta şi mai puţină afecţiune.

Pe canapea, Diana îşi trase genunchii la piept şi îi prinse cu braţele, apoi îşi rezemă capul înainte.

– Îmi pare rău, Maddy, începu ea încet. Îndrăznesc să-ţi dau dreptate, dar... asta e ceva ce trebuie să fac.

– Doamne Dumnezeule, Diana, dar *de ce?* exclamă Madeline. Ori de câte ori vorbim despre ceva important, tu doar afişezi un aer misterios şi spui că este ceva ce *trebuie* să faci. Se presupune că suntem prietene, dar eu nu am absolut nici o idee despre ce e în capul tău, de parcă ai fi o chinezoaică. Eşti o fată inteligentă... de ce naiba nu comporţi ca atare?

Diana păli şi răspunse cu o voce tremurândă:

– Îmi pare rău, știu că asta e greu pentru tine și știu că încerci din răsputeri să mă cruți de o suferință inutilă. Se opri, încercând să-și găsească cuvintele, să formuleze o explicație și, în cele din urmă, conchise: Știi, asta nu ține de inteligență. Pot citi scrierile poeților și filosofilor și pot vorbi despre ei cu agerime, dar asta e numai mintea. Dedesubt, zac emoțiile și instinctele, iar eu mă las condusă de ele. Nu pot explica de ce simt nevoia să fac anumite lucruri, la fel cum nu pot explica de ce bate vântul. Am știut că trebuie să vin la Londra și să încerc să duc o viață de curtezană, iar acum știu că trebuie să îl văd mai des pe Lord St. Aubyn. Îmi pare rău. Își pierdu vocea și termină în șoaptă: Dacă s-ar putea, aș face altfel.

Madeline putea simți nefericirea din sufletul prietenei sale la fel de acut ca pe a sa. Se gândea la Diana ca la fiica pe care tânjise dintotdeauna să o aibă, și cunoscu durerea pe care o simțeau toți părinții care voiau să-și cruțe copiii de suferință. Maddy oftă. Diana era vulnerabilă, dar și puternică, prin înțelepciunea profundă de care dădea dovadă. Ea deja supraviețuise durerii și pierderii, și fără îndoială că avea să supraviețuiască și altei relații nefericite de dragoste. Majoritatea femeilor avuseseră inima frântă de mai multe ori în trecut.

– Îmi pare rău, draga mea. Încerc să te fac mai înțeleaptă, când tocmai eu am eșuat lamentabil în acest domeniu. Dacă trebuie, trebuie. Zâmbi, amintindu-și cum reacționase vicontele St. Aubyn văzând-o pe Diana. Uneori, bărbații ca St. Aubyn au un foc ascuns sub toată fațada aia glacială. Dacă există femeie care să-l descopere, atunci tu ești aceea.

– Poate, spuse Diana încet. Vom vedea.

Își strânse brațele în jurul genunchilor și se uită în gol pentru o vreme. Maddy avea dreptate când o acuzase că-și ascunde gândurile. Diana nu reușise niciodată să vorbească despre sentimentele ei cele mai profunde. De-abia după ce se rezolva problema, putea să discute despre asta. Cu toate astea, existau unele lucruri pe care nu le putea împărtăși.

– Dacă are vreo importanţă, după luni întregi în care m-am gândit, cred că acum înţeleg de ce am fost atât de hotărâtă să urmez stilul de viaţă al unei curtezane.

Madeline se aşeză într-o poziţie mai confortabilă.

– Da? întrebă ea pe un ton încurajator.

– Tu însăţi mi-ai dat ideea asta. Când ai vorbit de viaţa asta, părea atât de... liberă, în moduri pe care eu nu le cunoscusem niciodată, spuse Diana. Şi... nu am vrut să-mi trăiesc restul vieţii fără un bărbat. Ştii cât de limitate erau perspectivele în Cleveden. În Londra, ai de unde alege, atât când vine vorba de bărbaţi, cât şi de un stil de viaţă, iar ideea asta mi se pare incitantă. Zâmbi cu obrăznicie. De asemenea, mi-a plăcut şi ce ai zis, cum că sexul şi frumuseţea îi pot da putere unei femei. Asta mi s-a părut foarte tentant.

– Atât de tentant, că nu te deranjează să îl expui pe fiul tău la viaţa asta?

– Ştii mai bine de atât, Maddy, replică Diana scurt, apoi şovăi. Aspectul ăsta m-a îngrijorat mai mult decât orice. Dacă voi deveni o curtezană de succes, atunci voi câştiga bani pentru viitorul lui, poate şi influenţă, dacă aş întâlni bărbaţi la putere. El e mai fericit aici, la şcoală, decât a fost vreodată şi, cu noroc, mă voi putea retrage şi voi deveni o persoană respectabilă înainte ca el să fie destul de mare încât să înţeleagă cu ce mă ocup.

Diana îşi dădu seama de tonul defensiv cu care vorbise şi îşi aplecă fruntea ca să-şi ascundă lacrimile. Dacă nu ar fi fost Geoffrey, decizia de-a deveni curtezană nu ar fi fost la fel de dificilă. Nu trecea nici o zi în care să nu-şi facă griji legate de posibilele consecinţe pe termen lung asupra fiului ei.

– Îmi pare rău, draga mea, se scuză Madeline. Nu ar fi trebuit să spun asta. Doar că nu pot să nu mă întreb cum se va termina povestea asta pentru tine şi Geoffrey. Totuşi, orice ar fi, ştii că eu voi mereu aici să te ajut să-ţi revii.

Diana se lăsă pe marginea canapelei, brusc istovită de evenimentele din noaptea aceea. Fie ce-o fi, deja se

puseseră în mişcare forţe care nu mai puteau fi oprite. Nu putea decât să se roage ca intuiţia să nu o ghideze greşit.

Lăsându-i trăsura vărului său, Gervase alese să meargă pe jos până la casa lui din Curzon Street.

Londra nu era cel mai sigur loc pe timpul nopţii, dar veteranii războiului din Mahratta nu se lăsau intimidaţi atât de uşor. În timp ce înainta prin aerul rece al nopţii, se întrebă de ce reacţionase atât de puternic la vederea unui chip frumos. Francis avea dreptate: era timpul să-şi ia o nouă amantă.

Era păcat că nu putea scăpa de tot de tagma femeiască, dar Gervase avea nevoie în mod constant de o femeie în viaţa lui. Deşi era obişnuit să fie cumpătat în privinţa mâncării şi a băuturii, celelalte dorinţe puternice şi de nestăpânit ale trupului său nu puteau fi ignorate sau alungate. Unii bărbaţi puteau trăi liniştiţi ca nişte călugări. Deşi vicontele îi invidia, el nu putea face la fel. Zeitatea care îi oferise atât de multe bunuri lumeşti, îl condamnase să aibă şi un apetit sexual regretabil de mare.

În India, avusese o fată zveltă, cu ochi întunecaţi şi migdalaţi şi cu un repertoriu de mişcări uimitoare. Sananda nu prea vorbea, se ocupa de el ca o servitoare şi nu cerea nimic pentru ea. Vicontele o sprijinise pe ea şi întreaga ei familie timp de ani întregi şi, la plecare, le lăsase destui bani cât să cumpere două magazine înfloritoare.

Fata îi fusese nespus de recunoscătoare pentru generozitatea lui, dar, dacă avusese vreun regret la plecarea lui, reuşise să ascundă bine acest lucru.

În multe feluri, fusese alegerea ideală s-o păstreze pe Sananda, pentru că ea nu cerea nici un fel de sentimentalism, aşa cum voia orice englezoaică. Aici, în Londra, i-ar fi uşor să găsească o soţie nesatisfăcută, de rangul lui, cu care să aibă o aventură, dar cucerirea unei astfel de femei necesita timp, efort şi cuvinte mincinoase de dragoste pe care el nu avea nici un chef să le rostească. Lui Gervase nu-i plăceau prostituatele de pe stradă, atât din cauza bolilor, cât şi din cauza expresiei goale pe care

o vedea uneori în ochii lor, o resemnare în fața suferinței, care îi amintea în mod dureros de sărmana copilă cu care se însurase.

Rațiunea îl sfătuia să caute o amantă desuetă, care să fie mulțumită cu securitatea financiară. Era un prost dacă-și pierdea timpul cu o pasăre exotică precum Diana Lindsay. Totuși, amintindu-și de trupul ei senzual și chipul perfect, cu ochii aceia pătrunzători și ademenitori, admise că poate dădea prea multă importanță rațiunii în această chestiune. Care mai era avantajul de-a avea bani, dacă nu se răsfăța uneori cu frivolități? Iar el nu văzuse niciodată o frivolitate mai atractivă decât Diana Lindsay.

Casa St. Aubyn era un colos anost, dar impresionant, cu mult prea mult loc liber pentru un bărbat singur. Gervase intră cu propria cheie. Îi luase două luni să-i convingă pe servitori că el prefera intimitatea de cele mai multe ori, dar în cele din urmă reușise. O lampă aprinsă îl aștepta pe o măsuță de lângă perete și o ridică.

Era agitat, deloc pregătit de culcare și, în loc să se ducă sus, păși în salonul de zi. Acesta era o capodoperă de proporții uriașe și decorațiuni bogate, o încăpere proiectată pentru uriași sau zei.

Deasupra, se înălța un tavan împărțit în casete și pictat în stil italian, cu două nivele deasupra uriașului covor oriental care fusese țesut la comandă pentru a se potrivi în acest spațiu. La fiecare capăt al camerei se afla câte un șemineu din marmură sculptată. Împrăștiate de jur împrejur, se aflau grupuri de mobile elegante, realizate după desenele lui Robert Adam.

Traversând salonul, intră în camera de lucru ai cărei pereți erau acoperiți de cărți. Acesta fusese locul preferat al tatălui său și, atunci când Gervase se întorsese din India, mirosul vag de tutun de pipă încă mai persista în aer. Totuși, cu tatăl lui nu avusese nici o tangență. În realitate, nu era deloc surprinzător. Chiar și când trăia, tatăl și fiul nu interacționaseră decât trecător și numai la ocazii oficiale.

Din impuls, Gervase începu să se plimbe tăcut prin casa pe care o moștenise. La ora asta, servitorii erau

în camerele lor, iar holurile și ușile nesfârșite prin care trecea erau părăsite. Tavanele înalte și podelele dure îi amplificau sunetul pașilor, transformându-le în niște ecouri goale. Fără îndoială, casa era splendidă, cu tavanele ei decorate cu basoreliefuri și detaliile clasice, elegante. Sala de bal era imensă, cufundată în tăcere, și nu mai fusese folosită de când murise mama lui, cu paisprezece ani în urmă. Scara principală se rotea până la parter, unde se desfăcea în două arcade largi, opuse și, după câte se auzea, era cea mai mare scară interioară din toată Londra. Mama lui arăta nemaipomenit când o cobora, cu bijuteriile strălucindu-i în părul auriu și pe umerii albi.

Deși Gervase deținea această clădire și tot ce se afla în ea, nu simțea nici un fel de mândrie sau legătură cu posesiunile sale. Dacă acest splendid mausoleu aparținea cu adevărat cuiva, atunci era al servitoarelor anonime care lustruiau mobilierul, frecau podelele și îl țineau în starea aceasta de perfecțiune impersonală.

Chiar și după doi ani, el tot se simțea ca un străin aici. Fusese deprimant să se întoarcă în casa aceasta rece de sub cerul ploios al Angliei. Uneori, se gândea că Anglia făcuse rost de toate acele colonii pentru cetățenii ei, ca să poată locui în climate mai calde, aflându-se totuși sub steag britanic.

În călătoria de cinci luni pe care o făcuse la întoarcerea acasă, Gervase se jucase cu gândul de-a vinde reședința St. Aubyn și de-a căuta o locuință mai modestă în altă parte, dar, fără tragere de inimă, se hotărâse să nu facă asta. Casa aceasta era o parte din moștenirea St. Aubyn și trebuia să-i fie lăsată lui Francis sau urmașilor săi, atunci când avea să vină vremea. Vărul lui avea un caracter sincer și prietenos. Cândva avea să se însoare și să-și facă o familie împreună cu care să încălzească încăperile acestea reci.

Și chiar erau reci, în ciuda căminelor din marmură sculptată – dădeau frisoane care treceau dincolo de bariera fizică. Gervase se întrebă, fără vreun scop anume, cine construise și locuise în casa aceasta, și dacă fusese cineva vreodată fericit aici.

El, cel puțin, nu se aștepta nici la căldură, nici la fericire. În India, învățase să-și răscumpere păcatele prin roadele muncii bine făcute, prin datoria îndeplinită și onoarea nepătată și că asta trebuia să fie suficient. Își clădise o viață folositoare, preocupându-se de persoanele pe care le avea în grijă și participând la afacerile națiunii. Primise multe, iar el avea responsabilitatea de-a le folosi cum se cuvine.

Ușor-ușor, Gervase își dădu seama de adevărata destinație a plimbării lui nocturne: camerele mamei sale, care se aflau dincolo de apartamentul principal. Poate că, din cauză că se gândise la femei, hotărâse că era timpul, de fapt că trecuse demult, să înfrunte fantoma mamei sale. În ultimii opt ani se preocupase să devină cât mai puternic, ca să nu se teamă vreodată în viața lui de nici un fel de înfruntare.

Medora, vicontesă de St. Aubyn, fusese fiica unui duce. Era la fel de distinsă, pe cât era de fermecătoare, și la fel de depravată, pe cât era de frumoasă. Trecuseră optsprezece ani de când nu o mai văzuse, optsprezece ani de când nu mai pusese piciorul în camerele acestea, și cu toate astea, chiar și acum, aproape că o putea vedea plutind prin jur, putea auzi ecoul râsului ei luminos și malițios.

Când fusese copil, își adorase mama și se arăta recunoscător pentru gesturile întâmplătoare de afecțiune pe care i le arăta uneori, fiind disperat când se enerva sau era irascibilă. El fusese prea mic pentru a-și da seama cât de puțin depindeau toanele ei de prezența lui și se învinovățise pentru că nu reușise să-i facă pe plac.

În salonul de zi al mamei sale, încă decorat cu paneluri din mătase trandafirie cum îi plăcea ei, atârna portretul. Gervase rămase în prag, sprijinindu-se cu o mână de toc și studiind pictura.

Tabloul fusese făcut de Sir Joshua Reynolds și era în mărime naturală, atât de realist încât părea că Medora putea păși în jos de pe perete. Vicontesa era îmbrăcată într-o rochie din mătase albă și renunțase la coafura pudrată pentru a-și lăsa părul auriu să-i cadă în mod natural în bucle în jurul umerilor.

Şi Gervase se afla în tablou, la numai şase ani şi privind în sus spre mama lui cu profilului lui cu păr negru.

Prezenţa copilului lăsa o falsă impresie de sentimente materne. Motivul adevărat pentru care Medora îl voise acolo era pentru expresia de veneraţie pe care o avea în preajma ei. Era o femeie care avea nevoie să fie venerată.

Chiar şi după douăzeci şi cinci de ani, încă îşi mai amintea cu claritate zilele în care stătuseră la pozat, cum veniseră prietenele ei în vizită şi ea râdea şi glumea cu ele, spre dezgustul profund al lui Reynolds. Gervase rămânea tăcut, fericit să petreacă atât de multe ore în prezenţa ei, şi hotărât să nu-i dea nici un motiv să-l trimită de lângă ea.

Odată, una dintre prietenele ei îi făcuse un compliment despre cât de cuminte era băiatul ei, iar ea răspunsese cu nepăsare că fiul ei se născuse matur. Se întrebase de multe ori dacă acela fusese un compliment sau o insultă. Nici măcar acum nu ştia. Fără îndoială, fusese doar o glumă fără nici un înţeles profund.

În ciuda înfăţişării ei inocente în alb şi auriu, Lady St. Aubyn fusese dintotdeauna o femeie desfrânată, o specialistă în a-şi satisface poftele cu gama largă de bărbaţi pe care i-o oferea nobilimea. Îşi îndeplinise datoria de soţie şi-i oferise soţului ei doi moştenitori pe linie masculină. Cel mare murise în fragedă pruncie, iar cel mai mic stătea acum şi studia chipul mamei sale, încercând să înţeleagă ce anume o definea.

Medora Brandelin fusese singura persoană pe care Gervase o iubise vreodată, şi lucrul acesta nu însemnase nimic pentru ea. Mai puţin decât nimic. Gândindu-se la vremurile alea, credea că nelegiuirea pe care o adusese asupra lui fusese lipsită de răutate, un gest negândit, un efect întâmplător al plictiselii şi al curiozităţii. Se îndoia că mama lui ştiuse vreodată, sau că îi păsase de ceea ce făcuse.

Era plăcut să o poată privi în sfârşit fără pic de pasiune, că rănile se vindecaseră atât de bine încât nu mai simţea altceva decât o durere îndepărtată. Acum îşi putea îngropa mama în acelaşi puţ întunecat al amintirilor

în care păstra şi căsătoria lui burlescă. Deşi de mai mici proporţii, acea catastrofă îl bântuise ani întregi, dar făcuse tot ce-i stătuse în putere pentru a atenua daunele. După spusele avocatului său, copila dezavantajată cu care se însurase trăia şi era sănătoasă.

Chiar şi acum, ura să se gândească la cât de prost fusese că se lăsase prins în capcană într-o căsătorie pusă la cale. Dacă nu ar fi fost beat, nu s-ar fi întâmplat niciodată. Dar, privind în retrospectivă, incidentul era mai puţin dezastruos decât crezuse la vremea respectivă. Fata, Mary Hamilton, primise un venit şi probabil că avea parte de un tratament mai bun decât în prima parte a vieţii ei, iar Gervase învăţase o lecţie amară despre autocontrol. În anii care trecuseră de atunci, se stăpânise cu o voinţă de fier, fără să mai facă niciodată exces de băutură sau alte vicii care afectau capacitatea de-a gândi clar.

Căsătoria aceea fusese şi scuza perfectă pentru a se abţine de la ritualurile de curtare din societate. Dacă ar fi fost singur, Gervase ar fi fost considerat un burlac extrem căutat, o soartă plictisitoare şi consumatoare de timp de care era acum scăpat. Deşi nu dezvăluise nimănui detaliile adevărate ale căsătoriei sale, câteva bârfe discrete legate de o soţie nebună din Scoţia fuseseră suficiente pentru a le descuraja pe vânătoarele de avere.

Acum era obosit, gata să se culce, dar mai aruncă o privire la portretul mamei sale şi se trezi captivat de ochii ei batjocoritori. Buzele ei pline şi cunoscătoare erau puţin întredeschise, ca şi cum ar fi fost pe cale să divulge nişte gânduri ascunse, gânduri pe care el nu avea nici un chef să le asculte.

Gervase se întoarse brusc. Mâine avea să ordone ca portretul să fie împachetat şi trimis pe domeniul Aubynwood. Menajera îl putea atârna oriunde altundeva, atâta timp cât Gervase nu avea să-l mai vadă vreodată.

Somnul de peste noapte alungă gândurile sumbre ale lui Gervase. Acum, călărea prin Mayfair cu sufletul plin

de nerăbdare, trăgând după el o iapă sură. Pentru câteva clipe, se întrebă dacă nu cumva misterioasa doamnă Lindsay nu se răzgândise. Plimbările călare la orele acestea ale dimineții nu erau deloc obișnuite pentru femeile de genul ei, care de obicei aveau motive numeroase pentru a sta cât mai mult în pat în zori.

Casa de pe Charles Street la care se afla adresa ei era o clădire frumoasă și discretă, cuibărită între alte locuințe aristocratice, la numai câteva străzi de propria lui reședință. De afară, nimic nu dezvăluia ocupația celei care locuia acolo. Doamna Lindsay era probabil foarte bună în profesia ei, dacă putea trăi într-un asemenea lux. Sau poate că i-o împrumutase vreun bărbat, iar acest gând nu-i plăcu deloc lui Gervase.

Descălecă și tocmai când priponea frâiele peste bara de fier, ușa se deschise și ea coborî cele câteva scări de marmură. Gervase se întrebase dacă putea fi mai frumoasă decât o considerase cu o noapte înainte, dar în lumina clară a dimineții, femeia era chiar mai minunată decât și-o amintea.

Dacă strălucirea din ochii ei albaștri și pătrunzători însemna ceva, atunci Diana Lindsay dormise neîntoarsă. Părul ei strălucitor și negru era prins într-un coc auster. Purta un costum de călărie bleumarin și o pălărie asortată, a cărei pană sidefie era singurul detaliu frivol din înfățișarea ei. Simplitatea hainelor nu făcea altceva decât să-i accentueze chipul frumos și silueta senzuală, iar Gervase simți că i se întăresc vintrele la vederea ei.

– Bună dimineața, doamnă Lindsay, reuși el să rostească pe un ton neafectat. Sunteți foarte punctuală.

Ea îl privi cu un aer sfios.

– Am bănuit că unul dintre multele lucruri pe care nu le tolerați la cei inferiori dumneavoastră este lipsa de punctualitate.

Deși se oprise la aproape un metru de el, Gervase descoperi că îi venea greu să respire. Dacă i-ar fi cerut mie de guinee pentru o singură noapte, ar fi meritat -i dea.

– Aveţi perfectă dreptate, doamnă Lindsay, nu-mi place să fiu lăsat să aştept. Se întoarse şi gesticulă spre iapa sură. Iată calul dumneavoastră.

Ochii ei se măriră şi pe bună dreptate. Iapa era un cal pursânge la fel de frumos ca oricare altul din Anglia.

– O, ce iapă minunată! Care este numele ei?

– Se numeşte Phaedra, dar îl puteţi schimba dacă doriţi.

Diana se întoarse spre el cu o privire întrebătoare.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Este a dumneavoastră.

Gervase fu răsplătit cu o expresie sinceră de uimire din partea ei. Însă confuzia ei era mică în comparaţie cu ravagiile pe care i le provoca lui prin simpla ei prezenţă. Diana îşi retrase mâna care mângâia gâtul iepei.

– Nu o pot accepta. Între noi nu există nici un aranjament, iar eu nu doresc să vă fiu datoare înainte să iau o decizie.

Gervase se amuză de modul în care se juca ea de-a Domnişoara Decentă. Era clar că uitase prima lecţie a curtezanelor, aceea de a accepta orice dar primit.

– Iapa este un cadou, nu o plată. Nu aveţi nici o obligaţie faţă de mine.

Ea îşi ridică încet ochii spre el şi îl privi lung, imperturbabilă.

– Vom vedea. Vă rog, ajutaţi-mă să încalec.

Gervase se aplecă în faţă şi îşi prinse palmele în aşa fel încât formă o scăriţă. Diana apucă mânerul de la şa, îşi ridică fustele până la glezne şi puse piciorul în palmele sale. Când o ridică în şa, el observă că picioarele şi gleznele ei erau la fel de frumoase ca şi celelalte părţi mai vizibile ale trupului ei.

Tradiţia dicta că bărbatul trebuie să o ajute pe doamnă să-şi aranjeze fustele când se afla în şa, iar asta oferea numeroase posibilităţi. Diana se încordă, întrebându-se dacă însoţitorul ei avea să-i atingă piciorul sau genunchiul. Când el ezită, aproape că-l văzu cum îşi cântărea dorinţa de-a o face. Se mai întrebă cum ar fi fost să simtă mâinile acelea puternice şi bronzate pe trupul ei, însă el îi aranjă doar fustele, fără să atingă membrele

de dedesubt. Diana se simţi uşurată şi dezamăgită în acelaşi timp.

St. Aubyn mai zăbovi un moment pentru a-i scurta scărițele, apoi se ridică pe calul lui. Poate că era distant cum spusese Madeline, dar era un model de politeţe. De asemenea, călărea cu abilitatea naturală a unui centaur. Diana se hotărî să se concentreze pe propriile mişcări, dar nu se putu abţine să nu se gândească la faptul că, atunci când un bărbat era călare, îşi etala toate calităţile.

La ora aceasta, străzile umblate din Mayfair erau aproape pustii, lucru care era o adevărată binecuvântare pentru cineva care nu se mai urcase pe un cal de ani întregi. Iapa avea un pas frumos şi lin şi era o plăcere să o călărească, iar după ce traversară distanţa scurtă până la zona verde din Hyde Park, Diana îşi dădu capul pe spate şi râse de bucurie. Bărbatul serios de lângă ea era la fel de înspăimântător pe cât era de atrăgător, ea era o fată de la ţară care se aventurase cu mult în afara limitelor sale, însă viaţa era frumoasă.

Strunind iapa să pornească în galop, Diana se bucură de vântul care îi bătea în faţă şi înaintă vreo optzeci de metri înainte să încetinească la trap. St. Aubyn îşi struni calul să meargă alături de ea.

– Phaedra e numele perfect pentru ea, spuse Diana. Înseamnă „cea strălucitoare", nu-i aşa?

Sprâncenele negre ale lui Gervase se ridicară puţin.

– Ştiţi limba greacă?

Diana ezită, întrebându-se dacă nu cumva făcuse o greşeală, apoi decise că nu. Cu cât o credea mai misterioasă, cu atât mai bine, aşa că îi oferi un zâmbet aţâţător.

– Ştiu puţină latină şi un bob de greacă.

– Sunteţi o femeie complexă, doamnă Lindsay.

– Nici măcar o curtezană nu-şi petrece tot timpul stând pe spate, milord, zise ea pe un ton uşor ironic.

Replica ei îl făcu să zâmbească.

– Sigur că nu. Mai trebuie să petreacă ceva timp la operă, unde să fie văzută, sau la plimbare prin parc, unde să fie ignorată de doamnele respectabile. De asemenea,

trebuie să mai aibă timp să-şi îngrijească chipul şi să bârfească cu celelalte curtezane despre bărbatul care este demn de atenţiile sale.

Îmbujorându-se puţin din cauza francheţei sale, Diana răspunse cu rigiditate:

- Se pare că ştiţi destul de multe despre femei.

- Din contră, nu ştiu absolut nimic despre ele, explică el pe un ton destul de rece şi definitiv care nu putea fi confundat.

Surprins de cât de rapid i se schimbase starea, Diana îl studie discret în timp ce mergeau la trap unul alături de celălalt pe aleea largă care, mai târziu, avea să fie plină de cai şi trăsuri. Profilul lui St. Aubyn era la fel de auster şi de frumos ca al unui zeu de marmură. Madeline avusese dreptate, ar fi fost mult mai înţelept să aleagă un bărbat mai simplu. Păcat că Diana nu era o femeie înţeleaptă.

Era toamna, la sfârşitul lunii septembrie, iar frunzele luau culoarea celui mai frumos şi mai sensibil anotimp al anului. În timp ce întoarseră caii, St. Aubyn întrebă:

- Câţi ani aveţi, doamnă Lindsay?

- Doriţi să ştiţi ce vârstă am? întrebă ea surprinsă, şi cugetă câteva clipe. Nu sunt sigură că ar trebui să vă spun, răspunse ea. Vârsta unei curtezane este un secret profesional.

- Nu sunt interesat de zi şi oră, spuse el nerăbdător. Vreau doar să fiu sigur că aveţi mai mult de şaisprezece ani. Prefer să nu mă culc cu copile.

Aşadar, nu-i plăcea să seducă copile. Era un detaliu interesant care cântărea în favoarea lui, deoarece existau atâţia bărbaţi care nu aveau scrupulele sale. Un lord o amăgise pe una dintre surorile lui Harriette Wilson să plece de-acasă când fata avea doar treisprezece ani.

- Cred că tocmai mi-aţi făcut un compliment, răspunse Diana uşor. Nu trebuie să vă faceţi griji din punctul acesta de vedere. Am împlinit douăzeci şi patru de ani pe douăzeci şi patru iunie.

- Deci sunteţi născută vara? căzu el pe gânduri. Asta explică tot. Trebuie că aţi fost schimbată la naştere

cu copilul unei zâne, pentru că sunteţi mai frumoasă decât orice muritor.

Diana roşi. Tonul sincer şi direct al complimentului îl făcu mai important decât oricare din exagerările care-i fuseseră şoptite la ureche cu o noapte în urmă.

– Vă mulţumesc, milord, dar vă asigur că sunt muritoare. Ba chiar foarte simplă, de fapt. Dacă aţi căuta dincolo de faţadă, aţi vedea că nu am nimic neobişnuit.

– Dar pe mine mă interesează faţada, murmură el, observând-o leneş cu ochii lui cenuşii şi zăbovind asupra sânilor şi taliei.

Nu mai fusese niciodată studiată atât de meticulos, iar acest fapt o făcu să roşească şi mai tare. Ei bine, privirile de genul acesta făceau parte din noua ei viaţă. Ea renunţase la dreptul de-a trata cu indignare insolenţa unui bărbat, deşi privirea lui St. Aubyn era mai degrabă sinceră decât nerușinată. Foarte, foarte sinceră.

– Pentru a avea faţada, milord, trebuie să mă acceptaţi pe de-a-ntregul, îl avertiză ea cu o voce amuzată.

Tocmai ieşeau din parc şi străzile erau mult mai aglomerate acum, când căruţele şi comercianţii ambulanţi îşi începuseră circuitul.

– Am un nume, ştiţi? Ori de câte ori aud „Lord St. Aubyn", mă gândesc că cineva îl caută pe tata.

– Şi care este numele dumneavoastră, milord? întrebă Diana, deşi Madeline îi spusese deja.

– Gervase Brandelin. Aş prefera să-l foloseşti pe acesta... Diana.

– Nu v-am dat permisiunea să-mi folosiţi numele de botez, milord, şi nici eu nu sunt pregătită să-l folosesc pe al dumneavoastră.

Diana vorbi pe un ton ferm, dar în gând repetă numele „Gervase". Avea o tonalitate moale şi romantică, care nu se potrivea cu bărbatul dificil care călărea alături de ea. Sau avea şi o latură mai blândă pe care o arăta numai prietenilor? În timp ce intrau în grajdul din spatele casei sale, Diana îşi dădu seama că ar fi putut afla lucrul acesta într-un singur mod. Dar nu acum.

Era destul de devreme pentru ca micuţa curte a casei să fie încă pustie. Probabil grăjdarul era înăuntru, luând

micul dejun. St. Aubyn descălecă, se duse la Phaedra şi îşi întinse braţele pentru a o ajuta şi pe Diana să coboare. Când o trase jos de pe cal, mâinile lui îi prinseră cu fermitate mijlocul şi nu o eliberă nici măcar atunci când se afla în siguranţă pe pământ.

– Acum pot sta fără ajutorul dumneavoastră, milord, spuse Diana, ursuză.

– Nu mă îndoiesc de asta, răspunse el încet, cu o voce răguşită şi pătrunzătoare. Dar nu ştiţi de ce domnii le iau pe doamne la plimbare cu calul? Se creează... oportunităţi.

Când el se profilă deasupra ei, Diana fu fermecată de focul glacial din ochii lui. Trupul lui era la numai câţiva centimetri depărtare şi ea simţea cum emana căldură, în ciuda aerului răcoros al dimineţii. Gervase se aplecă să-i sărute faţa întoarsă, şi ea îl lăsă, pregătită pentru o altă lecţie a profesiunii pe care şi-o alesese.

La început, o sărută la fel de degajat ca în noaptea trecută şi, chiar şi aşa, efectul fu tulburător. Învăţase aşadar că un bărbat dur putea avea buze moi. Diana închise ochii, savurând plăcerea momentului şi mişcându-şi uşor buzele pe gura lui, gustându-i contururile.

Reacţia ei simplă avu un efect exploziv asupra lui St. Aubyn. Îşi petrecu braţele în jurul ei şi o lipi strâns de el, în timp ce adânci sărutul. Senzaţiile erau ameţitoare şi Diana trebui să se agaţe de el, captivată. Învăţă ce însemna să fie lipită de un trup musculos, iar experienţa aceasta era pe cât de incitantă, pe atât de alarmantă. Sânii ei, acum zdrobiţi de pieptul lui, îi creau un disconfort dulce şi cereau să fie eliberaţi de hainele grele de călărie.

Mâna lui alunecă în jos pe spatele ei pentru a-i frământa posteriorul, lipind-o şi mai mult de el, iar acest nou val de intimitate o făcu pe Diana să se simtă dintr-odată prinsă în capcană, neajutorată în faţa dorinţei lui copleşitoare. Încercă să se elibereze, dar braţele lui o ţineau mult prea strâns. O panică absolută puse stăpânire pe ea şi se smuci sălbatic, împingându-l în piept cu toată puterea ei.

Eliberând-o imediat, Gervase își lăsă brațele în jos, făcu un pas înapoi, după care se întoarse spre calul lui și prinse șaua armăsarului cu ambele mâini. Își ținea capul aplecat și Diana îi auzi respirația întretăiată în timp ce și ea se lupta pentru aer, cu plămânii la fel de chinuiți de parcă ar fi alergat prin mlaștinile de acasă. În cele din urmă, se întoarse înapoi spre ea, cu expresie posomorâtă, rece și controlată.

– Îmi pare rău, nu am vrut să vă sperii. Trase puternic aer în piept. Aveți un... efect tulburător asupra mea.

Ea îi acceptă scuza cu o scurtă înclinare a capului. Fusese o lecție excelentă despre cât de puternică era pasiunea bărbaților. Era uimitor cum un simplu răspuns din partea ei atrăsese după sine o asemenea reacție din partea lui. Totuși, avusese parte de destule lecții pentru o zi.

– Vă rog să mă credeți că nu încerc să joc un rol de cochetă, explică ea încet, jucându-se nervoasă cu cravașa. Nu m-am așteptat ca evenimentele să se precipite atât de rapid.

Acum că-și redobândise autocontrolul, St. Aubyn făcu un gest rapid, de nerăbdare, cu mâna.

– De ce nu puteam ajunge la o înțelegere chiar acum? Știți că vă doresc, și nici dumneavoastră nu sunteți întru totul indiferentă față de mine. Spuneți-vă prețul. Dacă doriți o alocație, spuneți suma. Sau, dacă preferați, voi face un aranjament cu o sumă fixă. Dar haideți să nu mai pierdem și mai mult timp cu preludiul acesta.

Văzându-i puterea și aroganța specific masculine, Diana se înfurie dintr-odată.

– Ceea ce dumneavoastră vedeți ca pe o pierdere de timp, pentru mine este foarte important, izbucni ea. Dacă asta nu vi se pare acceptabil, găsiți-vă altă femeie. Chiar dumneavoastră ați spus că cel puțin zece la sută din femeile din Londra sunt de vânzare. Ridicându-și fustele costumului de călărie, se îndepărtă de el cu pași mari. Și luați-vă și darul cu dumneavoastră, adăugă ea, fără să se uite înapoi.

Aproape ajunsese la ușa din spate, când o voce profundă o strigă.

– Aşteptaţi.

Se întoarse şi îl văzu cum priponeşte cei doi cai, înainte să se îndrepte spre ea. Era încruntat, dar ea simţi că era mai degrabă enervat pe sine decât pe ea. Se opri la o lungime de braţ distanţă.

– Îmi pare rău, spuse el şovăielnic. V-am spus că nu ştiu nimic despre femei. Ochii lui cenuşii îi căutau privirea cu o expresie spăşită. Până acum, nu am avut nici un motiv adevărat ca să învăţ.

Diana se înmuie. Probabil că nu-i era foarte uşor să-şi ceară scuze de două ori în numai câteva minute. Deşi fusese nerăbdătoare să afle cum era să deţină putere asupra unui bărbat, realitatea aceasta o făcu să se simtă neplăcut.

Încurajat de expresia ei, vicontele continuă:

– Când şi dacă vom deveni amanţi, vă promit că o parte din nerăbdarea mea grosolană va dispărea. Apoi adăugă cu o jumătate de zâmbet: Chiar dacă zece la sută din femeile din Londra sunt disponibile, eu nu le vreau pe ele, eu vă doresc pe dumneavoastră. Şi, de-acum, frumuseţea nu mai este singurul motiv.

Dacă St. Aubyn intenţionase să fie dezarmant, îşi atinsese scopul. Diana îşi trase sufletul şi îi zâmbi la rândul ei.

– Cred că în timp vom ajunge la o înţelegere, milord. Vă rog doar să nu mă grăbiţi. Nu sunt o femeie de pe stradă, care să câştige o sută de guinee pe zi, cu preţul de o guinee de bărbat.

O umbră de repulsie se ivi pe chipul lui – un bărbat dificil prefera să nu se gândească la astfel de aspecte. Ridicând din sprâncene, Diana continuă:

– Nu vă arătaţi desconsiderarea faţă de tovarăşele mele mai puţin norocoase, milord. Amintiţi-vă că atunci când împărăteasa Messalina a provocat-o pe cea mai renumită curtezană din Roma la un concurs, să vadă care din ele poate satisface cei mai mulţi bărbaţi într-o noapte, cea care a câştigat a fost împărăteasa.

Gervase chicoti atunci, şi Diana îi văzu chipul luminându-se pentru prima dată.

– Nu m-am mai culcat niciodată cu o femeie care să fi citit clasicii. Aţi învăţat ceva nou de la Ovidiu şi Sappho?

Diana îşi dădu seama că intra pe un teritoriu extrem de periculos.

– Din anumite puncte de vedere, sunt foarte puţine lucruri noi de învăţat, răspunse ea ironic.

– Sunteţi sigură, doamnă Lindsay? Categoric, ochii lui aveau acum o sclipire obraznică. Eu am trăit în India, iar oamenii de-acolo au o imaginaţie foarte bogată. Poate că aş putea chiar eu să vă învăţ câte ceva, în ciuda experienţei dumneavoastră profesionale.

Numai dacă ar fi ştiut el cât de puţină experienţă avea ea! Diana găsea că despărţirea aceasta era ceva mai mult decât alarmantă, aşa că spuse în grabă:

– Nu mă îndoiesc că pot învăţa multe de la dumneavoastră, milord. Întinzând mâna, adăugă: Acum, dacă mă scuzaţi...

Aerul glumeţ se risipi. El îi prinse degetele şi le reţinu în palmele sale, cu o expresie din nou serioasă şi sumbră.

– Când aş putea să vă văd din nou? Mâine?

Ea ezită, încercând să-şi amintească dacă ar fi trebuit să pară doritoare sau indisponibilă. O, la naiba cu toate!

– Mâine va fi foarte bine. Vă gândiţi la o nouă plimbare în zori?

– Mă gândeam la ceva care să dureze puţin mai mult, poate o drumeţie până în Richmond. Am putea-o transforma într-o excursie de-o zi.

– Eu trebuie să mă întorc înapoi până la ora patru, milord.

Atunci Geoffrey se întorcea de la şcoală, şi Diana îşi petrecea întotdeauna după-amiezile cu el.

– Prea bine, doamnă Lindsay, voi veni la ora zece. Fără să-i dea drumul la mână, ridică o sprânceană înspre ea. Aveţi loc în grajd pentru darul meu?

Afurisitul încerca să facă presiuni asupra ei!

– Din moment ce voi călări şi mâine pe ea, poate să rămână peste noapte aici, răspunse Diana cu răceală. Dar e numai un cal de împrumut, nu un dar.

Când se aplecă deasupra mâinii ei, St. Aubyn avu destulă isteţime cât să nu-i arate sentimentul de victorie care îl încerca.

– Pe mâine, atunci.

Buzele lui îi atinseră pielea într-o mângâiere uşoară şi tentantă care îi trimise Dianei un fior în tot braţul şi îi lăsă o amintire plăcută şi caldă.

Intrând în casă, îşi dădu seama că Gervase nu era deloc bărbatul la care se aşteptase. Sub aparenţa de control intimidant pe care o afişa, se ascundea o blândeţe şi un respect surprinzătoare. Oare s-ar mai fi simţit atât de legată de el dacă s-ar fi dovedit a fi un om dur pe de-a-ntregul? Poate că nu, dar ea se bucură că, în realitate, Gervase era mult mai atrăgător decât i se păruse iniţial.

Ei bine, îşi zise Diana cu un fatalism ironic în timp ce-şi scotea pălăria, ea voise o viaţă mai incitantă decât avusese în Yorkshire şi, în mod categoric, se părea că avea să aibă parte de ceea ce-şi dorise.

capitolul 5

Când Diana intră în salonul pentru micul dejun, Madeline şi Edith o priviră amândouă ca şi cum ar fi fost un copil încăpăţânat. Totuşi, se abţinură să nu-i pună întrebări după ce le răspunse la salut şi merse să-şi umple farfuria cu ouă, pâine prăjită şi ceai de pe bufetul din lemn de mahon. Răbdarea lor ţinu însă numai până ce terminară de mâncat.

– Cum a fost plimbarea ta de dimineaţă? o întrebă Madeline cu o reţinere de admirat.

– Foarte plăcută, spuse Diana şi le oferi un zâmbet de sfântă. E minunat să te trezeşti atât de devreme, când oraşul încă moţăie. E aproape ca şi cum aş fi din nou la ţară. Ştiind că răspunsul ei nu clarificase nelămurirea lui Madeline, Diana umplu din nou cele trei ceşti de ceai, apoi le răspunse mai la obiect: Lord St. Aubyn s-a comportat foarte politicos.

– În stadiul acesta, desigur că așa se poartă, zise Madeleine cu exasperare. Dar ce s-a întâmplat? Ți-a făcut vreo ofertă?

Edith, care sub aspectul exterior de femeie severă avea un simț al umorului de nestăpânit, lăsă să-i scape un chicotit.

– Da, dar i-am spus că e prea devreme. Diana turnă laptele, apoi amestecă ceaiul. De asemenea, mi-a adus cadou o iapă superbă. I-am spus că e prea devreme și pentru cadouri.

– Ai refuzat iapa? exclamă Edith dezamăgită, pentru că ea cunoștea animalele la fel de bine ca orice bărbat. Păcat, mi-ar fi plăcut s-o văd.

Diana încercă să soarbă din ceai, dar lichidul era încă prea fierbinte.

– De fapt, acum iapa este în grajd, dar situația aceasta este numai temporară, pentru că mâine plecăm călare până în Richmond.

– Se pare că îți place Lord St. Aubyn, remarcă Madeline pe un ton atent și neutru.

Știind că întrebările lui Madeline se nășteau din grija ei reală, Diana renunță la aerul neserios. Privindu-și lung ceaiul, încercă să facă un sumar al impresiilor pe care i le lăsase domnul în discuție.

– E un bărbat schimbător, dar poate că nu atât de rece precum crezi. Eu cred că a fost doar foarte nefericit.

– Atunci deja e prea târziu, spuse Madeline pe un ton sumbru.

Diana luă o gură de ceai, apoi își ridică ochii spre ea.

– Ce vrei să spui?

– De îndată ce o femeie ca tine începe să simtă că-i pare rău pentru un bărbat, deja este pe drumul de-a se îndrăgosti de el.

– Acțiunile mele sunt chiar atât de previzibile? Diana ridică din sprâncene. Am crezut că-mi caut un amant, nu alt copil la care să țin.

– Simpatia este primul semn al afecțiunii. Apoi urmează dorința de-a vindeca rănile pe care i le-a cauzat soarta cea crudă. Madeline zâmbi ironic. De acolo,

nu mai e mult până să crezi că nimeni altcineva nu îl poate iubi atât de mult ca tine. Şi atunci eşti pierdută.

Diana tocmai voia să se revolte, când i-o luă înainte Edith:

– Termină-ţi ceaiul şi o să mă uit în frunze.

Diana bău ascultătoare ceaiul din două sorbituri lungi, apoi îşi închise ochii şi învârti ceaşca încet, gândindu-se la Gervase, Lord St. Aubyn. Îi era foarte uşor să-i vadă cu ochii minţii chipul aspru, ochii cenuşii care de obicei priveau în jur cu răceală, dar care deveneau calzi când râdea, trupul suplu şi vânos... Deschise ochii în grabă şi îi dădu ceaşca lui Edith, sigură că transmisese destulă energie frunzelor de ceai.

Edith privi lung în ceaşca delicată din porţelan, iar ochii i se mişcau alene. Chipul ei brăzdat de cicatrice afişa o expresie serioasă. Ea pretindea că străbunica ei fusese ţigancă şi că atunci când sufletul ei o inspira, primea şi capacitatea de-a întrezări viitorul. Deşi aceste sesiuni de citit în frunzele de ceai erau catalogate în mod oficial ca o distracţie, prevestirile erau de fiecare dată ascultate cu un foarte mare interes.

Când vorbi, glasul ei păru mai pătrunzător decât de obicei.

– Soartă, rosti ea oarecum forţat şi distant. Mânie, un chip ascuns, secrete care unesc şi dezbină. Minciuni şi trădări. Apoi repetă pe un ton şoptit: Minciuni şi trădări... şi dragoste.

Diana simţi fiori de gheaţă pe spinare. Cu toate că se hotărâse să nu pună prea mare preţ pe cuvintele lui Edith, ele fuseseră incomod de corecte în ceea ce privea trecutul.

Madeline se uită spre ea şi o întrebă încet:

– Încă mai eşti sigură că vrei să ai o relaţie cu St. Aubyn?

Înainte ca Diana să poată răspunde, Edith interveni cu vocea ei aproape nepământeană:

– Minciunile şi secretele nu sunt numai dintr-o singură parte. Apoi îşi scutură capul şi adăugă cu accentul ei pragmatic de Yorkshire: Orice-o mai însemna şi asta.

– Mă îndoiesc că înseamnă ceva, spuse Diana tare şi se ridică de la masă. Şi dacă nici una din voi nu mai are vreun pont sau vreo avertizare pentru mine, atunci cred că o să mă duc să arunc cu cuţitele.

Nu era o replica de final rea, mai ales că era şi adevărul, la propriu. Când Madeline o învăţase pe Diana tot ceea ce trebuia să ştie o curtezană, lecţiile incluseseră multe domenii, iar unul dintre acestea era autoapărarea. Maddy avea întotdeauna un cuţit pregătit în săculeţul ei de mână, într-o teacă prinsă de picior sau ascuns sub pat. Arma aceasta o salvase de trei ori din situaţii foarte neplăcute, iar o dată probabil că-i salvase chiar şi viaţa – fusese ameninţată de un bărbat care ajunsese apoi să-şi sugrume amanta înainte să se sinucidă.

În cadrul acelor lecţii învăţase cum să ţină cuţitul şi cum să înjunghie. „Ţine-l îndreptat în jos şi înjunghie în sus. Dacă înjunghii invers, te poate para foarte uşor şi lama va trece pe lângă umăr sau coaste şi nu va face destule pagube." Lecţiile de aruncare a cuţitului aveau menirea s-o facă pe Diana să se simtă mai confortabil cu arma. Aruncarea nu era de obicei recomandată în autoapărare, pentru că îl dezarma pe cel care arunca. De asemenea, dacă distanţa era prea mare, cuţitul îşi pierdea din viteză şi era posibil să nu mai lovească la fel de puternic, chiar dacă îşi atingea ţinta.

Deşi Diana ura violenţa şi se temea de ea, aruncarea cuţitului se dovedise a fi o activitate care o fascina aproape într-un mod hipnotic. Cerea concentrare şi era în acelaşi timp o activitate liniştitoare în momentele în care se simţea agitată, aşa cum se întâmpla în această dimineaţă.

În primii ani de când se mutase în Londra, Madeline transformase o cameră lungă şi îngustă, de la etajul al patrulea, în cameră de antrenament. Un capăt al încăperii era acoperit cu panouri din lemn moale de brad, pentru a proteja peretele, iar pe ele erau fixate ţinte de mărimi şi la înălţimi diferite. În faţa lor atârnau mai multe ţinte mişcătoare. Camera era folosită numai la aruncarea cuţitelor, iar covorul şi cele câteva piese de

mobilier erau vechi, însă lumina care intra printr-o fereastră mare făcea ca încăperea să fie plină de lumină şi veselă. Diana şi Madeline se antrenau în mod regulat aici, însă camera rămânea închisă în restul zilei. Edith îşi încercase şi ea odată mâna la aruncatul cuţitelor, dar descoperise că nu era deloc talentată la acest sport.

Cuţitele speciale fuseseră confecţionate de un sirian bătrân care locuise în partea de est a Londrei. Deşi aveau mai mult sau mai puţin forma unui pumnal, cuţitele erau făcute dintr-o singură bucată solidă de oţel, iar mânerul nu era separat de lamă. Din acest motiv, armele erau echilibrate în aşa fel încât să poată fi aruncate fie ţinându-le de lamă, fie de mâner, o caracteristică foarte neobişnuită. Amândouă femeile aveau câte un set de şase cuţite de trei dimensiuni diferite. Cuţitele mai uşoare puteau fi manevrate şi ascunse cu mai multă uşurinţă de către o femeie, în timp ce cuţitele mai grele făceau mai multe pagube atunci când loveau.

Diana se gândi amuzată la cât de ciudat ar fi arătat acum în ochii unui necunoscut. Se schimbase într-o rochie din muselină albă, potrivită pentru dimineaţă, avea părul încă bine strâns într-un coc la spate şi arăta cât se poate de mult ca o doamnă. Păşind înainte până la semnul de unde trebuia să ţintească, îşi legănă uşor cuţitul ca să-l simtă mai bine, apoi îl aruncă înspre una dintre ţinte. Acesta se izbi de centrul ţintei.

În jurul piciorului, purta teaca brodată pe care i-o dăduse Madeline. Aşezându-se cu spatele la ţintă, Diana se întoarse repede, smulse cuţitul din teacă şi îl aruncă dintr-o singură mişcare, fără să se oprească pentru a ţinti. Cuţitul aterizâ la ceva mai mult de un centimetru de primul aruncat. Pentru următorul sfert de oră, aruncă din diferite poziţii, cât mai repede posibil. Dacă ar fi avut nevoie să facă acest lucru cu adevărat, erau slabe şanse să aibă vreodată parte de condiţii ideale.

Cuţitele se rotesc în aer şi o parte din talentul de-a le arunca consta în învăţarea de-a lovi ţinta cu vârful şi nu cu teaca ori marginea. Aruncarea de la distanţe diferite însemna un număr diferit de rotiri. O aruncare care

putea fi perfectă de la cinci sau opt paşi, nu şi-ar fi atins ţinta dacă ar fi fost executată de la şase ori nouă paşi. Cu timpul, un bun aruncător de cuţite învăţa cum să se adapteze oricărei distanţe şi putea lovi ţinta de fiecare dată. Diana Lindsay, cu toată aparitia ei angelică, era foarte, foarte pricepută la acest sport.

După ce se încălzise, Diana începu să arunce cuţite în ţintele mobile, care se legănau ca pendulul şi erau o adevărată provocare. Cu toate astea, ea atinse nouă din zece în cercul din mijloc. Când se deschise uşa, nu se întoarse decât atunci când se auzi vocea amuzată a lui Madeline:

– Îţi imaginezi că eu sunt ţinta?

– Doamne sfinte, Maddy, nici măcar să nu glumeşti cu aşa ceva! Diana parcurse încăperea pentru a-şi recupera cele şase cuţite. Îi fu destul de greu să smulgă cele două lame mai mari. Cu cât erau mai grele, cu atât se înfigeau mai adânc. Mi se pare foarte relaxant, mărturisi ea, întorcându-se la Madeline, deşi nu sunt sigură că aş putea arunca vreodată un cuţit înspre o persoană, nici măcar pentru a-mi salva viaţa.

– Dar ai putea arunca pentru a-i salva viaţa lui Geoffrey?

– Da, răspunse Diana fără ezitare.

– Dacă va apărea vreodată o situaţie în care să fii ameninţată – lucru care, cu voia lui Dumnezeu, nu se va întâmpla niciodată – aminteşte-ţi doar cât de mult ţi-ar duce dorul Geoffrey, ca şi noi, celelalte. Deşi vocea lui Madeline era directă şi sinceră, se simţea că este emoţionată. Salvează-te pe tine mai întâi şi mai apoi vei avea cum să faci pace cu Creatorul.

Luând cuţitul de la Diana, îl cântări în mână şi apoi îl aruncă spre cea mai mare ţintă, unde se înfipse la zece centimetri de centru. Nu foarte precis, dar era o lovitură bună.

Zâmbind răutăcios, Diana luă alt cuţit şi lovi aceeaşi ţintă direct în mijloc. Madeline chicoti.

– Am creat un monstru. Ai cei mai buni ochi pe care i-am văzut, comentă ea, apoi aruncă din nou şi ţinti la un centimetru de cuţitul Dianei.

Diana râse. Tensiunea care existase între ele mai devreme dispăruse.

– Nu mi-ai povestit niciodată cum te-ai apucat de sportul acesta. Pot înțelege nevoia de-a ține o armă în preajmă, pentru autoapărare, dar de ce să arunci cuțite? E o preocupare atât de ciudată, de barbară.

Madeline zâmbi strengărește și aruncă spre o țintă mobilă, care se legăna înainte și înapoi. Arma ei lovi departe de centru și ținta se învârti nebunește în jurul sforii, dar cuțitul rămase înfipt.

– Mi s-a părut că e o poveste prea provocatoare pentru urechile unei inocente. Acum că ai intrat în profesiunea asta, presupun că ar trebui să te lămuresc.

– Cum ar putea fi mai provocatoare decât altele din lecțiile tale? întrebă Diana ironic, așezându-se pe unul dintre scaunele ponosite de la capătul camerei în care nu se aflau ținte. Încă nu mă pot uita serioasă la o rădăcină de păstârnac.

Amândouă izbucniră în râs. Madeline se folosise de o rădăcină de păstârnac când îi descrisese ceea ce era de așteptat ca o curtezană să știe, și terminând în hohote de râs și ea, și Diana. Lecțiile fuseseră foarte educative, deși Dianei îi venea câteodată greu să creadă tot ce-i spusese Madeline.

– În trecut, am vorbit mai ales despre ceea ce este considerat normal. *Țac!* Alt cuțit de-al lui Madeline atinse una dintre țintele fixe. Deși îi făcea Dianei complimente pentru extraordinarul talent înnăscut de care dădea dovadă în aruncatul cuțitelor, Madeline era aproape la fel de pricepută. Totuși, unii bărbați au gusturi foarte... neobișnuite. *Țac!* În timp ce se duse la capătul camerei pentru a-și recupera cuțitele, continuă: Odată am cunoscut un domn care nu era capabil să aibă un contact sexual în modul obișnuit. Cu toate astea, cuțitele îl excitau extraordinar de mult. Prima dată când m-a vizitat, a scos la iveală două cuțite *kukri* indiene și a început să se rotească în jurul meu. Sunt arme periculoase, cu lame curbate și am crezut că urma să fiu omorâtă.

Diana trase adânc aer în piept. Deşi Madeline îi relata întâmplarea cu umor, cu siguranţă fusese înspăimântător. Nu era de mirare că prietena ei era atât de hotărâtă ca protejata ei să ştie să se apere singură. Întorcându-se în aceeaşi parte a camerei, Madeline aşeză cuţitele pe un bufet şi se aşeză.

– După ce domnul a aruncat ambele cuţite kukri în lavoarul meu, lucru care i-a dăunat mobilierului, a putut să se comporte normal. Prima dată când s-a întâmplat acest lucru am fost îngrijorată, dar în ciuda acestei ciudăţenii a lui, era un bărbat plăcut. Îşi îndepărtă o şuviţă din părul său negru de pe faţă. A sugerat că, dacă m-ar urmări pe mine aruncând cuţite, ar fi şi mai incitant pentru el. Era o ocupaţie interesantă şi utilă, aşa că am continuat chiar şi după ce drumurile noastre s-au despărţit.

Diana făcuse ochii mari de curiozitate.

– Nu mi-am dat seama cât de departe trebuie să mergi pentru a-ţi satisface un client.

Madeline făcu o grimasă.

– Crede-mă, ciudăţenia aceasta era inofensivă în comparaţie cu altele. Există lucruri pe care până şi cele mai experimentate prostituate de pe stradă refuză să le facă. Altădată îţi voi spune mai multe despre subiectul acesta, ca să fii cât mai bine pregătită pentru ceea ce e posibil să te aştepte. Să nu laşi niciodată un bărbat să te convingă să faci ceva ce ţi se pare dezagreabil. Nu merită. Madeline chicoti brusc. Singurul pericol real în faptul că aruncam cuţite pentru plăcerea amicului meu era riscul de-a face pneumonie în mijlocul iernii. Vezi tu, lui îi plăcea să fac asta în pielea goală... aşa că făceam mereu focul când venea el.

– Sună foarte... interesant, spuse Diana abia şoptit.

În clipe ca aceasta, se întreba dacă era capabilă să ducă viaţa unei curtezane. În inima ei, era de fapt o fiinţă de modă veche. Madeline deveni din nou serioasă.

– Nu există mulţi bărbaţi aşa şi curând vei învăţa cum să te descurci cu ei. Cel mai greu va fi prima oară. Şi oricât de multe te-aş învăţa, nu va compensa lipsa de experienţă.

– M-am gândit şi am o idee despre cum să ascund lipsa mea de experienţă, spuse Diana cu timiditate, apoi continuă să explice în câteva propoziţii ceea ce avea de gând.

Madeline dădu din cap, impresionată.

– E o idee excelentă. La urma urmelor, e posibil să ai un talent înnăscut pentru meseria asta. Se ridică şi îşi întinse braţele deasupra capului. Mă duc într-o plimbare pe Oxford Street, ca să caut nişte pene. Vrei să vii cu mine?

– Sună minunat, răspunse Diana. Mă duc să-mi iau şalul.

Ziua continuă la fel de liniştit, fără evenimente deosebite. Madeline şi Diana îşi petrecură timpul brodând, vorbind despre meniul săptămânii cu Edith şi ascultându-l pe Geoffrey povestind ce învăţase în ziua aceea. Însă noaptea, după ce îşi duse fiul la culcare, Diana intră din nou în lumea curtezanelor. Câteva cunoştinţe vechi de-ale lui Madeline aveau abonament la operă şi, contra sumei de două sute de lire pe an, puteau folosi o lojă pentru a-şi expune farmecele ca în vitrină, iar Maddy obţinuse invitaţia de-a li se alătura.

Când intrară în loja principală, Diana văzu cum toate capetele se întorc spre ele. În noaptea asta, purta o rochie lucioasă din mătase aurie, o culoare bogată care îi făcea părul să capete un luciu întunecat şi pielea să strălucească precum o piersică. Ţinuta fusese creată pentru a atrage atenţia, ideal pe care îl îndeplinise cu eficienţă. Doamnele din înalta societate se uitară în altă parte în mod ostentativ, deşi unele îi aruncau priviri pe furiş, analizând genul de femeie care-i momea pe bărbaţi afară din căminele lor.

Bărbaţii erau mult mai îndrăzneţi, holbându-se sau mijind ochii prin ochelarii lor caraghioşi, cântărindu-le clar din priviri. În timp ce se aşeza pe unul dintre scaunele capitonate cu catifea, atenţia Dianei fu atrasă de un bărbat aşezat direct în faţa lor, în loja aflată în cealaltă parte a sălii. El o fixa cu acelaşi fel de privire intensă şi întunecată care îi amintea de St. Aubyn, dar

când îl analiză mai bine, observă că era un necunoscut. Bărbatul o surprinse privindu-l şi îi răspunse cu un zâmbet languros, cunoscător. Ea se îmbujoră şi îşi întoarse privirea înainte să-şi amintească faptul că o curtezană ar trebui să încurajeze un astfel de interes.

Oamenii din loja lor erau un grup vesel. Juliette, una din ocupantele fidele, era acolo cu protectorul ei, un dandy în vârstă care îţi ţinea mâna pe umărul amantei sale, într-un gest posesiv. Juliette avea un cerc constant de admiratori, lucru care îi oferea protectorului ei o mare satisfacţie.

Unii dintre bărbaţii pe care Diana îi întâlnise la Harriette Wilson veniseră să o salute, şi fiecare dintre ei aduse alţi prieteni care îi imploraseră să li se facă cunoştinţă. Acum se învârteau toţi în jurul ei şi de-abia dacă mai putea respira. Era măgulitor şi alarmant în acelaşi timp. Învăţa cum să zâmbească şi să discute cu mai mulţi bărbaţi în acelaşi timp, dar asta îi cerea efort şi îşi făcu griji că ar fi putut fi nepoliticoasă, ori să ignore din greşeală pe cineva. De exemplu, tânărul domn Clinton era atât de timid, încât ea trebui să îl atragă în mod direct în conversaţie.

Diana începea să se simtă rău din cauza căldurii şi a aglomeraţiei, când o voce şuierătoare, cu accent franţuzesc, se făcu auzită prin toată vorbăria.

– O floare atât de sublimă se va ofili dacă nu i se va permite să respire. Doriţi să faceţi o plimbare pe hol, *ma belle*[1]*?*

Ridicându-şi privirea, Diana îl văzu pe bărbatul care îi atrăsese atenţia din loja îndepărtată. Era frumos într-un fel întunecat. Avea ochi negri cu pleoape lăsate şi un aer exotic, deloc englezesc. În afara cămăşii imaculat de albe şi a bastonului cu cap aurit, silueta lui puternică, cu umeri laţi, era îmbrăcată complet în negru, cu o eleganţă care aproape cădea în păcatul extravaganţei.

– Domnule, nu vă cunosc, spuse Diana şi îşi înclină capul.

---

[1] Frumoasa mea (în limba franceză, în orig.)

Fără să-şi ia privirea de pe chipul ei, nou-sositul ordonă:

– Ridgleigh, fă-ne cunoştinţă.

Lord Ridgleigh, admiratorul de vârstă mijlocie al Dianei din noaptea precedentă, făcu prezentările fără entuziasm.

– Doamnă Diana Lindsay, contele de Veseul.

– Acum vă veţi plimba cu mine, micuţă floare? o întrebă contele agale, întinzându-şi braţul.

Nerăbdătoare să scape de gloată pentru câteva minute, Diana se ridică şi puse mâna pe braţul îmbrăcat în negru.

– Domnilor, dacă îmi permiteţi, mă voi întoarce în scurtă vreme înapoi, spuse ea cu un zâmbet plin de căldură care se adresă tuturor admiratorilor.

Ridgleigh şi ceilalţi se bosumflară puţin la plecarea ei, după care începură să discute despre cai, subiectul care atrăgea întotdeauna atenţia bărbaţilor.

Pentru că era între pauze, holurile operei erau aproape pustii. Diana trase adânc aer în piept.

– Vă sunt recunoscătoare pentru propunerea dumneavoastră, milord. Este mult mai răcoare aici afară.

– Cum vi se pare prima vizită la operă, *ma fleur*[1]?

Vocea lui era şuierătoare şi, pentru un bărbat de statura lui uriaşă, avea pasul foarte uşor. Deşi era foarte solid, contele lăsa impresia că veşmintele sale superb croite ascundeau muşchi, nu grăsime.

Diana se uită în sus la el, surprinzându-i ochii negri fixaţi pe chipul ei.

– De unde aţi ştiut că aceasta e prima mea vizită, milord?

– Eu vin deseori la operă, răspunse el şi îşi îndreptă atenţia spre holul din faţa lor. După vreo douăzeci de paşi, fără să se uite la ea, adăugă: Sunteţi chiar cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Sigur mi-aş fi amintit de dumneavoastră.

– Îmi faceţi un mare compliment, domnule conte.

[1] Floarea mea (în limba franceză, în orig.)

Ajunseră la capătul holului, locul unde acesta se curba spre marginea exterioară a clădirii. Nu se mai vedea nici un om. Amintindu-şi de avertizarea lui Madeline legată de faptul că nu ar trebui niciodată să rămână singură cu un bărbat, Diana simţi un fior de neliniște. Deşi francezul era atrăgător, avea ceva care o speria. Se întoarse, nerăbdătoare să se întoarcă în mulțime, când Veseul îi blocă drumul, prinzând-o într-un colţ.

– Mai stai o clipă, *ma fleur*, spuse el încet şi scrutând-o minuțios cu ochii lui întunecaţi.

Silueta lui mare şi îmbrăcată în negru părea enormă acum când se apleca deasupra ei şi Diana trebui să-şi reprime un frison de teamă, spunându-şi că este copilăroasă. Veseul era foarte politicos. În plus, erau şanse mici să o atace într-un loc atât de public. Deşi, dacă avea de gând să o facă, muzica şi discuţiile atât de puternice din sala de spectacol nu ar fi lăsat să se audă strigătul ei de ajutor...

Ascunzându-şi neliniştea, zâmbi glacial.

– Vă ascult, milord. Aveţi o propunere pentru mine?

După nici douăzeci şi patru de ore de când intrase în lumea curtezanelor, ea deja primise câteva astfel de propuneri şi putea mima lipsa de interes.

Coborându-şi mâna la mijlocul bastonului de fildeş, îl ridică şi, cu graţia delicată a unei pisici care se joacă cu un şoarece, îi mângâie faţa cu mânerul de aur. Căldura mâinii sale încă se mai păstra pe metal, iar intimitatea indiscretă a gestului o indignă. Diana încercă să se retragă din calea bastonului, dar spatele ei era deja lipit de perete. În timp ce ea rămase nemişcată, plină de repulsie, Veseul trase mânerul de aur de-al lungul obrazului ei, trasând linia maxilarului, apoi îl trecu peste gâtul ei suficient de apăsat cât să-i dea de-nţeles cum ar fi dacă nu ar mai respira.

– Dacă doriţi să-mi câştigaţi simpatia, nu mai faceţi asta, izbucni ea.

Ignorându-i cuvintele, el îşi trecu bastonul peste pielea palidă care se vedea deasupra corsetului, pentru ca apoi să îl apese cu putere pe sânul ei. Mânerul era forjat cu pricepere pentru a reprezenta capul unui şarpe, iar

strălucirea lui aproape că o egala pe cea a rochiei sale de mătase aurie. Diana icni şi se retrase, simţindu-se mai asaltată şi mai pângărită decât dacă Veseul ar fi maltratat-o cu propriile mâini. Prinzând bastonul între palme, îl împinse cu toată puterea ei, dar braţele lui erau la fel de ferme precum fierul.

Contele urmări cu privirea traseul şarpelui de aur în timp ce acesta schiţă un cerc în jurul sfârcului stâng, dar gestul ei furios îl făcu să-şi ridice ochii către ea. Fără să-şi retragă bastonul, murmură:

– Trebuie neapărat să te am. Care e preţul tău?

Revoltată şi furioasă, Diana explodă:

– Obişnuiţi-vă să fiţi refuzat... E prea târziu ca să existe vreo relaţie între noi. Eu nu mă ofer bărbaţilor lipsiţi de maniere, spuse şi păşi într-o parte în încercarea de-al ocoli, dar bastonul îi tăie calea, lovind peretele cu un pocnet brutal şi blocându-i ieşirea la nivelul pieptului.

– Nu ţi-am dat permisiunea să pleci, o ameninţă el cu vocea lui şuierătoare.

Diana îşi ridică bărbia şi îl privi fix.

– Eu nu mă supun dorinţelor şi moşturilor dumneavoastră nici acum, nici vreodată. Lăsaţi-mă să trec.

El îi zâmbi atunci, un zâmbet leneş şi cu atât mai înfiorător cu cât nu-i arăta decât amuzamentul.

– Dacă îţi displac atât de mult, ai fi mai înţeleaptă dacă mi-ai ceda imediat. Când ni s-a făcut cunoştinţă, mi-ar fi ajuns doar o oră în compania ta. Dar după acest mic schimb de replici, voi avea nevoie de o noapte întreagă ca să mă satur de tine.

Ridicându-şi bastonul de pe perete, Veseul îl apăsă deasupra inimii ei. Diana îşi ţinu respiraţia, încercând să se îndepărteze cât mai mult posibil de el în timp ce-şi trecea şarpele de aur peste pântecul ei, pentru ca apoi să-l împingă în locul în care i se întâlneau coapsele, într-un gest rapid şi obscen. Umerii Dianei erau lipiţi de peretele rece şi îşi încleştă pumnii pentru a nu tremura.

Accentul lui muzical şi franţuzesc sună destul de drăguţ când continuă:

– Cu cât îmi rezişti mai mult, cu atât voi vrea mai multe de la tine. E destul de simplu. Vino acum cu mine. Mâine-dimineaţă vei fi mai bogată, iar eu îmi voi fi satisfăcut dorinţele.

Diana respira întretăiat. Fusese nebună să se pună într-o asemenea poziţie încât să trebuiască să îndure aşa ceva, şi o proastă pentru că nu avea la ea unul dintre cuţitele pe care învăţase să le folosească atât de bine. Pericolul asupra căruia o avertizase Madeline nu i se păruse foarte real, dar acum, pentru prima dată, Diana îşi putea imagina că ar putea fi violentă faţă de o altă fiinţă umană. Gândul de-a tăia faţa malefică şi plină de sine a lui Veseul era *mai suportabil decât* ideea de-a ceda presiunilor sale.

Se luptă să vorbească pe un ton calm şi lipsit de teamă, dar glasul îi tremură atunci când dădu din cap şi i se adresă:

– Nu. Nu în noaptea asta şi niciodată. Nu mă voi oferi niciodată unui bărbat pe care îl disprețuiesc.

Veseul râse uşor, iar bastonul o ţinu prinsă de perete precum un fluture prins în ac. Ochii lui negri o hipnotizau.

– Dorinţele tale nu au nici o importanţă aici. Îţi promit că te voi avea. Şi cu cât mă vei disprețui mai tare, cu atât mai dulce va fi întâlnirea noastră.

Diana îşi trase răsuflarea ca să strige după ajutor, dar înainte să poată scoate vreun sunet, el coborî bastonul şi făcu un pas înapoi. Cu calm, ca şi cum nu ar fi ameninţat-o cu numai câteva clipe mai devreme, făcu o reverenţă plină de graţie în faţa ei.

– Mii de mulţumiri pentru compania dumitale, *ma fleur*. Aştept cu nerăbdare următoarea noastră întâlnire.

Diana ţâşni pe lângă el şi fugi în jos pe hol. Francezul o urmări dispărând după peretele curbat cu un zâmbet estompat de satisfacţie. Se bucura că îi rezistase. Cu cât prelungea mai mult aşteptarea, cu atât mai minunată avea să fie satisfacţia lui finală.

Într-adevăr, era o femeie extraordinar de frumoasă, cu chipul ei perfect de madonnă şi trupul acela senzual.

Aştepta cu nerăbdare să-i savureze fiecare părticică mătăsoasă de piele în timp ce ea-i opunea rezistenţă.

capitolul 6

Cuplurile ieşeau la plimbare din lojele lor în pauză, şi Diana încetini pasul, încercând să-şi recâştige calmul pe măsură ce se amesteca în mulţimea veselă, pusă pe flirtat. Incidentul cu contele de Veseul fusese atât de straniu, încât, pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva teama ei nu fusese decât o reacţie exagerată la cele întâmplate. La urma urmelor, el doar îi făcuse o propunere şi o atinse cu bastonul lui. Ce era atât de îngrozitor?

Scuturând din cap, Diana îşi alungă îndoielile. După această întâlnire rămăsese cu un sentiment de groază şi învăţase mai multe lucruri despre dorinţele perverse ale bărbaţilor în ultimele zece minute, decât din toate lecţiile primite de la Madeline. Se opri pentru o clipă în afara lojei, cu mâna lipită de piept, încercând să scape de senzaţia de greaţă. Chiar şi acum, când ştia că se pune într-o poziţie în care cele mai rele coşmaruri ale ei puteau deveni realitate, nu putea să dea înapoi de la calea pe care o alesese. Intuiţia care îi guverna viaţa insista că singura ei speranţă pentru a avea o viaţă împlinită şi fericită aici la Londra era urmând calea unei femei decăzute.

Atunci când intră în lojă, admiratorii ei o întâmpinară cu entuziasm. Ea făcu un efort să le zâmbească, încercând să se comporte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Bărbaţii aceştia păreau atât de simpli şi de echilibraţi în comparaţie cu depravarea întunecată a contelui francez. Clinton se uita la ea cu o adoraţie dulce de căţeluş, iar Ridgleigh o întrebă cu timiditate dacă îi putea aduce ceva de băut.

Înainte ca Diana să poată răspunde, se auzi vocea lui Madeline.

– Diana, draga mea, te-ai supăra rău pe mine dacă am pleca acum? Mă doare puţin capul.

Madeline era întruchiparea sănătății perfecte, dar ochii ei șireți probabil că observaseră neliniștea Dianei. Aceasta se folosi de scuză pentru a pleca, iar întregul alai de admiratori le însoțiră pe cele două femei jos, ținându-le companie până când fu chemată o trăsură.

Pe drumul spre casă, Diana îi povesti poticnindu-se ceea ce îi făcuse Veseul, iar vocea i se sparse de tot când descrise pângărirea îngrozitoare a bastonului său. Madeline o ținu în brațe până când se opri din tremurat și reuși să termine relatarea, schițând în linii mari finalul incidentului cu numai câteva cuvinte îndurerate.

– Mă port ca un copil, nu-i așa, fiind atât de speriată? spuse Diana, tânjind după alinare de orice fel și s-ar fi bucurat să nu mai discute niciodată despre acest eveniment.

Madeline răspunse foarte serioasă.

– Îmi pare rău că ai pățit așa ceva, atât de devreme, draga mea. Peste șase luni, ai fi fost mai bine pregătită pentru un astfel de comportament nerușinat. Își strânse brațul protector în jurul Dianei. După cum am spus de multe ori, sexul poate stârni sentimente întunecate și periculoase. Veseul pare a fi genul de bărbat malefic, coșmarul fiecărei curtezane. Oftă, apoi continuă cu optimism și hotărâre: Totuși, în ciuda cuvintelor lui amenințătoare, Veseul probabil că va uita rapide de existența ta, mai ales dacă eviți locurile publice în care te-ar putea vedea și chinui. Femeile ca noi, adăugă ea pe un ton acid, se duc la operă pentru a fi admirate și a găsi clienți noi, însă, dacă te-ai hotărât asupra lui St. Aubyn, nu ai nevoie să-ți faci mai multă reclamă.

– Nu sunt sigură că îl voi accepta pe St. Aubyn, spuse Diana obosită. În momentul ăsta, mă atrage foarte mult ideea de-a mă retrage la o mănăstire.

– Deși nu pot pleda pentru o mânăstire, răspunse Madeline ridicând din umeri și foșnind din rochia de cașmir, nu e prea târziu să-ți schimbi părerea și să renunți la viața de curtezană. Luând tăcerea Dianei drept un semn de încurajare, Madeline continuă cu un entuziasm sporit: Știi, ai și alte opțiuni, nu numai să te întorci

acasă. Putem lua o proprietate într-un oraş de provincie unde nimeni nu va ştii niciodată de flirturile tale de aici. Îi puteam găsi lui Geoffrey o altă şcoală, la fel de bună ca aceea a domnului Hardy. Tu îţi poţi face prieteni, poţi deveni parte a unei societăţi mai puţin somptuoase, dar poate mai oneste. Până şi eu aş putea trece drept o doamnă respectabilă.

– Nu, Maddy, zise Diana, intervenind cu blândeţe în planurile prietenei sale. Eu voi continua ceea ce fac, cel puţin pentru o vreme. Veseul este vrednic de dispreţ, dar el e doar unul singur şi ar trebui să-l pot evita destul de uşor. Toţi ceilalţi bărbaţi pe care i-am întâlnit au fost extrem de amabili, şi nu înfricoşători aşa ca el. Se opri pentru o clipă, apoi adăugă cu o notă de uimire: Ştii, aş spune că-mi cam place să fiu admirată.

Madeline râse.

– E plăcut, atâta timp cât nu iei totul prea în serios.

– N-avem de ce să ne temem, spuse Diana sec. Am ascultat prea multe predici despre vanitate şi despre cum frumuseţea fizică este inevitabil osândită de trecerea vremii, ca să-mi pierd capul.

Madeline zâmbi la adăpostul trăsurii întunecate. Poate că acest comentariu explica remarcabila lipsă de îngâmfare de care dăduse dovadă Diana din ziua în care o cunoscuse. Dacă fata ar fi fost mereu admirată şi scoasă la rampă, atunci nu ar fi ajuns o persoană atât de generoasă şi de modestă. Madeline avusese parte de admiraţie şi vanitate, şi ştia prea bine că acestora le lipsea blândeţea sinceră a Dianei. Dar în timp ce ea nu putea fi confundată cu vreo sfântă, putea foarte bine să-şi apere protejata de răutatea bărbaţilor precum Veseul.

Deşi starea de spirit a Dianei se îmbunătăţise după somnul de peste noapte, nu mai era la fel de entuziasmată de excursia propusă de Lord St. Aubyn. Totuşi, pentru că voia să descopere ce fel de bărbat de ascundea în spatele acelei măşti controlate şi serioase, hotărî că mare parte din zi petrecută în compania lui avea să fie foarte instructivă.

Când sosi la ora zece fix, Diana îl aştepta în salon împreună cu Madeline. Văzându-l, îşi zise că vicontele avea o mină destul de sumbră pentru un bărbat care avea de gând să petreacă o zi distractivă. Nu ştia ce să creadă, dar îşi aminti că, în ziua precedentă, el devenise mai relaxat şi mai puţin ameninţător odată cu trecerea timpului. Dacă se întâmplase o dată, atunci se putea întâmpla din nou.

Diana se ridică şi îi oferi cel mai cald zâmbet de care era în stare, iar ochii lui cenuşii se îmblânziră atunci când se aplecă deasupra mâinii ei. Bine. Domnia Sa era în toane bune, deşi poate că nu fusese afectat de zâmbetul ei, ci de felul în care îi stătea rochia de călărie.

– Sunteţi foarte punctual, spuse ea, apoi făcu un gest cu mâna şi adăugă: Nu cred că aţi cunoscut-o pe prietena mea, domnişoara Gainford, în seara trecută. Madeline, acesta este Lord St. Aubyn.

Vicontele şi Madeline se priviră reciproc cu destul de multă precauţie, dar făcură schimb de saluturi politicoase. Cum era posibil ca St. Aubyn să fie prin preajmă pe viitor, era recomandabil ca ei doi să se cunoască. Poate că, dacă Madeline ajungea să-l cunoască, avea să renunţe la rugăminţile de-a se retrage într-o viaţă respectabilă pe care i le tot adresa Dianei.

Odată ajunşi afară, vicontele o ajută pe Diana să se urce în şa, pe Phaedra.

– Vă resimţiţi după plimbarea de ieri, doamnă Lindsay? o întrebă de aproape.

Diana se uită în jos la el, cu un zâmbet trist.

– Anumite părţi de nerostit ale trupului meu îmi amintesc că a trecut foarte mult timp de când am mai stat pe un cal.

Remarca ei avu darul de-a îndrepta unghiurile rigide de pe chipul lui şi de-a aduce o strălucire nouă în ochii cenuşii.

– Nu mă surprinde să aud asta. După ce am petrecut cinci luni pe o navă, şi eu am observat acelaşi lucru. Sclipirea din ochii lui deveni mai ştrengărească, când adăugă: Dacă sunteţi de părere că un masaj în oricare

dintre acele părți de nerostit ar fi o soluție, aș fi bucuros să-mi ofer ajutorul.

– O ofertă nobilă și generoasă, milord, șopti Diana pe un ton la fel de solemn, dar prefer să mă lupt cu curaj mai departe, fără ajutor.

După asta, St. Aubyn râse scurt și se ridică rapid pe calul său.

– Nu era nici o intenție nobilă și generoasă în propunerea mea și știți foarte bine asta. Fără efort, își alinie calul lângă al ei, atât de aproape că genunchii li se atingeau. Ar fi trebuit să-mi dau seama că vă veți resimți astăzi. Dacă doriți, putem face altceva decât să călărim, poate să luăm vaporul în sus pe râu?

Diana era impresionată. Nu se aștepta ca el să fie atât de grijuliu cu ea.

– Sunteți foarte amabil, dar mă voi descurca foarte bine după ce mi se vor încălzi mușchii. Până ieri, nu mi-am dat seama cât de mult mi-a lipsit călăritul. Trupul meu va trebui să se obișnuiască din nou cu îndeletnicirea asta.

– Asta înseamnă că acest cal de împrumut a redevenit un dar în adevăratul sens al cuvântului? întrebă el și porni în jos pe Charles Street.

– Nu, dar ori de câte ori o călăresc, încăpățânarea îmi scade, recunoscu Diana în timp ce se îndreptau spre vest, spre Richmond. Phaedra este de departe cel mai bun cal pe care am urcat vreodată. Sunt surprinsă că o lăsați pe mâna unui călăreț cu aptitudini îndoielnice.

– Și eu sunt surprins, răspunse Gervase, dând dovadă de mai multă sinceritate decât tact.

Și el avusese mustrări de conștiință pentru că o dăduse pe Phaedra unei persoane practic necunoscute. Își dăduse seama prea târziu că însoțitoarea sa s-ar fi putut simți ofensată de îndoiala lui legată de aptitudinile ei, așa că îi aruncă o privire întrebătoare. Ochii ei minunat de albaștri erau plini de veselie.

– Presupun că nu vă place să vă pierdeți timpul cu falsități.

– Așa este, deși încerc să nu fiu nepoliticos. El cugetă o clipă, după care explică. Cel puțin, prefer ca impertinența mea să fie mai degrabă intenționată, decât întâmplătoare.

Ea râse cu poftă – un sunet cristalin ca de clopoțel care îl făcu să vrea să râdă și el.

– Asta e sinceritate cu răzbunare, milord. Sunteți deseori impertinent în mod intenționat?

Era imposibil să nu-i zâmbească.

– Nu, nu prea des. Prefer să devin impertinent numai atunci când vreau să subliniez ceva.

Călăreau pe strada de lângă piață și încetară orice conversație pentru a înainta cu grijă prin mulțime. Deși doamna Lindsay părea să se bucure de compania lui, Gervase se simțea neliniștit și nesigur pe sine. Nici una dintre amantele pe care le avusese înainte nu-i ceruse ceva care să semene atât de mult cu o curtare, însă adevărul era că nici el nu dorise până atunci o astfel de curtezană, așa că nu avea nici o idee despre ce-și dorea ea de la el.

Pentru prima dată în viața sa, vicontele își dori să fi studiat arta flirtului. Oare doamna își dorea un schimb de replici spirituale? Complimente elaborate? Declararea unei pasiuni nepieritoare? Spera că nu. Deși, în mod categoric, ea inspira pasiune fizică, el nu avea nici o intenție să spună minciuni din dragoste. Unul dintre cele mai importante motive pentru care se întâlnea numai cu femei ușoare era tocmai evitarea acestor emoții dezonorante.

Pe măsură ce se îndepărtau de cartierul comercial, străzile erau mai puțin aglomerate și Gervase aruncă pe ascuns o privire spre însoțitoarea sa. Femeia era atât de uimitor de frumoasă, încât creierul lui se golea, ori de câte ori se afla în preajma ei. Când stătea astfel pe cal, profilul îi ieșea în evidență și mai bine, cu simetria clasică a bărbiei și a frunții și nasul ei mic, cu linii mai puțin riguroase, dar fermecător. Părul castaniu și strălucitor al Dianei era prins la spate într-o cascadă rebelă de bucle ce coborau frumos pe rochia de călărie albastru-închis.

Arăta înşelător de tânără şi inocentă. Chiar şi relaxate, buzele ei păreau să zâmbească.

Gervase îşi aminti cum se simţiseră buzele acelea sub ale lui, apoi se sili să fie atent la drum. Nu avea niciodată să treacă de ziua aceasta dacă nu îşi suprima gândurile senzuale. Ea reuşea cu foarte mare uşurinţă să-i zdruncine autocontrolul atât de preţios, iar lui nu-i plăcea absolut deloc să-şi dea seama de asta. Folosindu-se de disciplina de fier pe care o perfecţionase toată viaţa, Gervase îşi conduse forţat gândurile spre alte subiecte. Din fericire, Diana îi oferi şansa de-a se duce cu gândul departe de farmecele ei.

– Unde v-a dus călătoria de cinci luni pe mare? îl întrebă ea când ajunseră în spatele unei turme de oi şi trebuiră să încetinească trapul.

– În India. Cinci luni până acolo şi cinci luni înapoi – aproape un an din viaţa unui om, numai pe drumul de dus şi întors.

– India! spuse ea visătoare, cu o privire distantă. Întotdeauna am fost fascinată de ţara asta. Aţi stat o perioadă mai lungă acolo?

– Aproape cinci ani. Am fost in armată, sub comanda generalului Wellesley. Cum traficul care venea din sens opus se rărise, ocoliră oile şi îşi reluară ritmul la trap. M-am întors acum doi ani, după ce a murit tatăl meu.

– V-a plăcut India?

Gervase ezită înainte să răspundă.

– E greu să vorbesc despre India în termeni de „plăcut" şi „displăcut". Totul este atât de diferit acolo. Până şi lumina soarelui este diferită, aspră şi galbenă, deloc precum lumina rece şi albastră de aici, din Anglia. Vocea i se pierdu în timp ce se gândea la cât de mult se schimbase în acei ani. Plecase în India furios şi deprimat, trăise periculos şi în condiţii sărăcăcioase şi se întorsese în Anglia ca un bărbat stăpân pe sine.

– Povestiţi-mi mai multe, spuse Diana pe un ton cât se poate de blând, şi Gervase începu să vorbească.

Pentru restul drumului spre Richmond, îi relată despre minunile din India, despre căldura şi sărăcia ucigătoare de acolo, oraşele forfotind de oameni, religiile

lor ciudate şi ritualurile uneori emoţionante, alteori îngrozitoare. Nici una dintre cunoştinţele sale, nici măcar vărul lui, Francis, nu afişaseră mai mult decât un interes trecător pentru India, dar atenţia ei solemnă îl convinse pe Gervase să spună mai multe decât ar fi crezut vreodată că ar face. În timp ce vorbea despre una dintre expediţiile sale din nord, unde văzuse munţii numiţi „Acoperişul lumii", îşi dădu seama ce conversaţie ciudată avea cu o târfă.

Chiar în momentul în care gândi cuvântul, îl îndepărtă cu o grimasă. Deşi termenul putea fi corect, era mult prea grosolan pentru a o descrie pe Diana, care dădea dovadă de eleganţa şi educaţia unei mari doamne. Sub această faţadă era, fără îndoială, la fel de necizelată şi de acaparatoare ca restul femeilor de tagma ei, dar ea ascundea bine acest lucru.

Când ajunse la sfârşitul povestirii, Diana oftă fericită.

– Îmi aminteşte de regatul părintelui Ioan.

Gervase fu surprins de faptul că ea cunoştea această legendă medievală. Părintele Ioan era conducătorul mitic al unui tărâm oriental fabulos, plin de aur şi minuni, un rege creştin înconjurat de barbari. Povestea fusese probabil inspirată de Etiopia, dar fusese romanţată într-atât, că nu mai semăna cu nici un regat pământean.

– Da, India este un tărâm la fel de exotic ca o legendă medievală, încuviinţă el. De mic copil, am fost întotdeauna fascinat de astfel de poveşti. Am avut o carte despre părintele Ioan şi obişnuiam să îl visez pe el şi tronul lui făcut cu totul din aur. Poate că acesta este unul dintre motivele pentru care m-am dus în India.

Diana îi ascultă cuvintele în tăcere. Aşadar, bărbatul de lume cu privire aspră fusese un băieţel care visa la minunile lumii? Era o imagine înduioşătoare, una care o făcu să se gândească la Geoffrey.

Tocmai intrau în Richmond Park. Odinioară, aici fusese construit un palat măreţ, iar zona împădurită fusese rezervaţia regală de vânătoare. Acum, oamenii veneau să se plimbe prin pădure sau să plece cu caii la galop,

bucurându-se de o libertate imposibil de atins în parcurile din oraş. Toamna îşi lăsase amprenta asupra copacilor, iar primele frunze galbene şi aurii străluceau în lumina puternică a soarelui de la miezul zilei.

– De unde veniţi, doamnă Lindsay? întrebă Gervase brusc. Aveţi un accent nordic în glas.

Diana îi aruncă o privire seducătoare.

– Femeile ca mine nu au nici un trecut, milord, şi nici un viitor. Noi trăim numai în prezent. Vreţi să vedem dacă Phaedra îl poate întrece pe calul dumneavoastră de aici şi până la capătul drumului?

Fără să aştepte vreun răspuns, ea dădu pinteni iepei şi porni în goană pe poteca din parc. Gervase fu luat prin surprindere, aşa că porni cu aproape cinci metri în urma ei. Lovind calul ca să pornească în galop, se simţi oarecum iritat de felul în care îi evitase întrebarea. În trecut, nu fusese niciodată curios în legătură cu amantele sale, dar acum se trezea gândindu-se la Diana Lindsay, la familia şi la educaţia din care se trăgea acea frumuseţe uimitoare, cu rafinamentul ei aparent, la motivele care o determinaseră să practice cea mai veche meserie din lume.

Alungându-şi întrebările din minte, se concentră să o prindă din urmă. Părul lung şi castaniu al Dianei flutura în spate ca un stindard, şi ea reuşi să o facă pe Phaedra să-şi schimbe viteza foarte frumos, fără să-şi folosească biciul. Deşi nu se aştepta ca ea sau iapa ei să se poată ridica la nivelul său şi al armăsarului, Diana se descurca uimitor de bine, iar el o învinse cu o foarte mică diferenţă.

Ei nu îi păsa de faptul că pierduse cursa.

– Aveţi un avantaj asupra mea, milord. Ce doriţi drept premiu?

– O să mă gândesc la ceva, răspunse el absent, admirând culoarea trandafirie pe care o căpătase în obraji. Apoi, privind soarele, spuse: E trecut de vremea prânzului. Dacă la următoarea răscruce o luăm la dreapta, vom ajunge la hanul la care am rezervat o masă.

Porniră la trap spre hanul de pe malul râului. Diana admira modul lipsit de efort cu care însoţitorul ei aranjase detaliile acestei etape a excursiei, de la salonul privat

care dădea spre Tamisa, până la mâncarea şi vinul excelente, alese perfect pentru a le satisface apetitul, dar fără să fie prea greu pentru oamenii care doreau să se întoarcă tot călare înapoi în oraş.

În timp ce termina sufleul acrişor de zmeură care marca sfârşitul prânzului, Diana se întrebă dacă el va profita de locul retras pentru a-i face avansuri. Gândul îi făcea mai degrabă plăcere, decât să o alarmeze. Îl urmărise pe ascuns pe tot parcursul plimbării de dimineaţă, admirând graţia şi puterea pe care o emanau trupul lui atletic.

Zâmbind la unul dintre comentariile lui, Diana sorbi din vin înainte să facă şi ea o remarcă lejeră. Mare parte din atenţia ei era fixată asupra bărbatului care stătea la masă în faţa ei. Din moment ce hotărâse să el avea să fie destinul ei, putea foarte bine să se bucure de ce îi oferea destinul. Faţa lui avea trăsături frumos sculptate, cu pomeţi înalţi şi laţi. Ochii cenuşii şi luminoşi erau limpezi şi o priveau cu intensitate de sub sprâncenele groase, iar părul lui negru era prea des pentru a putea fi stăpânit în totalitate. În ciuda aerului său serios şi a expresiei aprige, ea văzuse semne de bunătate în el şi uneori chiar reuşise să râdă.

Prezenţa lui Gervase Brandelin era ispititoare. Îşi putea imagina cum vocea lui pătrunzătoare devenea tandră când rostea cuvinte de alint, cum trupul lui dur se potrivea perfect cu al ei, cum dorinţa lui o aprindea pe a ei. Era nerăbdătoare şi agitată în acelaşi timp, dar tocmai acest amestec neliniştitor o făcea să se simtă şi mai incitată la gândul că i se va dărui. Întrebarea nu mai era *dacă*, ci *când*.

– V-ar plăcea să faceţi o plimbare în pădurea de stejari înainte să pornim înapoi spre Londra? o întrebă el pe acelaşi ton pe care l-ar fi putut folosi cu bunica lui de nouăzeci de ani. Copacii sunt printre cei mai frumoşi şi mai bătrâni din Anglia.

Dintr-o dată, Diana îşi dădu seama că era puţin ameţită de la băutură. Probabil că cele trei pahare de vin erau de vină pentru fanteziile ei pline de viaţă. Cât de stingheritor! În timp ce ea stătea acolo, topindu-se

de nerăbdare, bărbatul acesta blestemat era absolut neafectat de băutură şi îşi stăpânea perfect comportamentul. De parcă ei i-ar fi păsat vreun pic de stejarii ăia.

Visul cu ochii deschişi se transformă într-o stare de nelinişte, şi mâna îi tremură uşor în timp ce îşi termină paharul de vin şi îl aşeză pe masă, sigură că făcuse ceva greşit şi St. Aubyn nu o mai dorea. Deşi Madeline îi explicase cum stăteau lucrurile, motivul pentru care o femeie era dorită nu-i era prea clar Dianei. Ideea că el nu o mai voia era surprinzător de dureroasă şi trebui să facă un efort pentru a schiţa un zâmbet politicos.

– Mi-ar face plăcere. Nu am mai fost în Richmond Park până acum.

Pădurea umbroasă era la fel de frumoasă cum spusese Gervase, o catedrală verde de stejari bătrâni, în care căprioarele roşcate traversau repede cărarea şi fulgii plutitori de praf deveneau scânteietori în lumina soarelui care cădea în coloane, filtrată prin frunziş. Deja bine-dispusă de la vin, Diana se simţi şi mai fericită în mijlocul unei asemenea frumuseţi şi se aplecă să ridice o frunză galbenă de stejar.

– Aproape că mă aştept să văd o procesiune fantomatică de druizi venind spre noi, spuse ea, rotind peţiolul frunzei între degete.

– E posibil să fie nişte fantome de druizi pe-aici, dar cel mai probabil stafiile sunt din familiile Plantageneţilor şi Tudorilor, plecate la vânătoare de căprioare.

Vocea lui Gervase părea plictisită, dar când îl privi, observă altceva pe chipul lui. Expresia lui de obicei impasibilă dispăruse şi făcuse loc unei pasiuni făţişe. Extrem de uşurată, Diana înţelese atunci că temerile ei erau nefondate, că nici el nu era indiferent faţă de ea.

– Căprioarele erau singurele fiinţe vânate în pădurea asta? întrebă ea, încă uşor ameţită de la vin, pe un ton ştrengăresc.

– O, nu, răspunse el încet, există un vânat mai frumos decât căprioarele.

Întinse mâna spre ea, dar Diana se ascunse cu uşurinţă în spatele trunchiului masiv al celui mai apropiat

stejar, apoi trase cu ochiul din spatele copacului, râzând şi întrebându-se de unde îi venise această înclinaţie neaşteptată către flirt.

– Şi cum prinzi acest vânat mai bun? îl tachină ea.

Aceasta era o Diana nouă chiar şi pentru ea, şi îşi dădu seama că îi plăcea să renunţe la aerul ei obişnuit, serios. Se părea că pe St. Aubyn nu-l deranjau toanele ei jucăuşe. Ochii lui se opriră asupra ei cu tandreţe, şi un zâmbet slab îi arcui buzele.

– Dacă aş fi ştiut cum să fac asta, aş fi făcut-o până acum, răspunse el păşind înspre copac.

Zâmbetul lui se estompă când întinse un braţ spre ea. Se aflau în părţi opuse ale trunchiului, care îi ascundea parţial unul de celălalt. Mâna lui îi mângâie obrazul, apoi alunecă în buclele încurcate din cauza galopului.

– Ştiaţi că vi se spune Frumoasa Luna? Când ea se uită la el întrebătoare, îi explică: Pentru că aveţi cel mai divin trup pe care l-a văzut vreodată cineva în Londra.

Ochii Dianei se măriră şi începu să râdă.

– Asta pare a fi rodul imaginaţiei poetice a tânărului domn Clinton. Totuşi, este un compliment.

– Chiar este.

Ochii lui Gervase se întunecară şi ea putu simţi tensiunea care pulsa între ei. Degetele lui, calde pe pielea obrazului ei, trasau cercuri în mişcări leneşe, trimiţând valuri de senzaţii prin trupul ei. Captivată de atingerea lui, buzele ei se despărţiră, inconştient, într-o invitaţie.

– Cât de mult trebuie să mai aştept, Diana?

Vocea lui nu era mai puternică decât o şoaptă, dar privirea lui o hipnotiza. Începu să se joace cu urechea ei, cu gesturi delicate. Diana nu ştiuse că o parte atât de obişnuită a corpului o putea face să se simtă atât de bine şi trebui să se prindă mai bine de trunchiul copacului pentru a opri reacţia rapidă a trupului ei. Mângâindu-i pielea în jos, pe gât, atingerea lui era atât de uşoară, că aproape simţea liniile fine de pe buricele degetelor sale, precum mişcarea delicată a aripilor de fluture. Cine ar fi imaginat că un bărbat cu mâini atât de puternice, putea fi atât de tandru?

– Înţeleg că doriţi să mă cunoaşteţi mai bine, spuse el răguşit, dar cu cât petrecem mai mult timp împreună, cu atât îmi e mai dificil să-mi ţin mâinile acasă. De fapt, îmi e chiar imposibil.

Înconjurând copacul, o prinse, trecându-şi braţele în jurul mijlocului ei şi o trase aproape de el pentru un sărut.

Ameţită, Diana îşi zise că probabil devenise pricepută la sărutat, pentru că săruturile lor deveneau din ce în ce mai profunde şi mai intime cu fiecare îmbrăţişare. Ochii i se închiseră şi se pierdu în împreunarea caldă a buzelor, a limbilor. I se părea absolut firesc să-i exploreze gura la fel cum i-o cercetase şi el, iar această activitate îi deschise un întreg univers de atingeri tandre şi sălbatice în acelaşi timp.

Se lăsară să cadă în genunchi, cu trupurile lipite unul de celălalt. El îi presără o ploaie de sărutări pe obraji şi găsi un loc extraordinar de sensibil în spatele urechii ei stângi. Lăsându-şi mâinile să alunece în jos pe spatele ei, îi mângâie posteriorul, şoldurile şi coapsele, mulându-i trupul după al lui. Şoldurile ei începură să vibreze într-un ritm primitiv, şi fu şocată de propria reacţie.

„Nu ar fi trebuit să beau atât de mult vin." Diana îşi dădu seama că, dacă el ar fi vrut să o posede acolo, într-un parc public, ea nu ar fi avut nici un pic de voinţă să îl oprească. Era un gând ademenitor, ca prima lor întâlnire de acest gen să aibă loc chiar acum, când nu mai avea timp să-şi facă probleme în legătură cu experienţa şi aptitudinile ei limitate. Dar chiar şi cu mintea acoperită de vălul acela de vin şi pasiune, ea ştia că nu voia să înceapă aşa. Gervase Brandelin era deja mult prea important pentru viaţa ei ca să transforme întâlnirea lor într-un simplu act sexual pe frunzişul pădurii. Trebuia să-şi folosească mintea, să exercite control aşa cum o învăţase Madeline, nu să cedeze pe loc, ca o lăptăreasă îndrăgostită.

În plus, nu era pregătită pentru a preveni o eventuală sarcină. Oricât de mult l-ar fi iubit pe Geoffrey, nu intenţiona să-i dea un frăţior sau o surioară mai mică din pură întâmplare sau din neatenţie.

Se smulse din îmbrăţişarea lui Gervase şi se lăsă pe spate, rezemându-se pe călcâie. Genunchii ei îi atingeau pe ai lui şi respira neregulat. Înainte ca el să o poată îmbrăţişa din nou, ea vorbi încet, cu glasul întretăiat:

– Ce doriţi de la mine, milord? Când el ezită, ea continuă, zâmbind: Vreau să spun, dincolo de ceea ce este evident.

Gervase înţelese că se afla în faţa altui test, aşa că se lăsă şi el pe călcâie şi îşi puse mâinile pe picioare în timp ce se gândea la întrebarea ei. Mai întâi trebuia să-şi domolească pasiunea pe care i-o inspirase ea, ceea ce nu era lucru puţin, având în vedere că numai sărutând-o, şi simţea că sângele îi fierbe în vene. Ce dorea el de la Diana Lindsay, dincolo de şansa de-a se pierde în ea, de-a uita toate amintirile întunecare şi regretele legate de iraţionalitatea pasiunii?

Era o întrebare excelentă, una care merita un răspuns sincer. După ce îşi potoli respiraţia, îi răspunse, căutând cuvintele potrivite:

– Îmi place să am o viaţă guvernată de ordine, aşa că doresc să am o amantă pe care să o văd în mod regulat. Aş dori să ştiu că sunteţi disponibilă ori de câte ori vă vreau, şi că nu veţi face crize de nervi atunci când vă voi neglija.

Ea încuviinţă cu calm, dar chipul ei nu îi oferea nici un indiciu dacă era de acord sau nu cu afirmaţia lui.

– Şi ce doriţi de la mine? Intimitatea sexuală pe termen lung este un angajament complicat, după cum probabil ştiţi. Cum vedeţi relaţia noastră?

Avea talentul să pună cele mai tulburătoare întrebări. El nu se gândise niciodată la cum ar fi trebuit să arate situaţia din punctul ei de vedere. Gervase îşi muşcă buza de jos în timp ce se gândea la răspuns. Deşi relaţia lor îşi avea rădăcinile într-o activitate de comerţ, dacă Diana îi devenea amantă, atunci între ei avea să fie ceva mai mult decât o simplă legătură de afaceri. Întrebarea era: cât de importantă?

– Doresc să nu mai aveţi nici o grijă din punct de vedere material, răspunse el încet. Şi sper că veţi găsi

legătura noastră ca fiind satisfăcătoare din punct de vedere fizic.

– Şi dacă nu mă satisfaceţi, trebuie să mă prefac? întrebă ea fără ocolişuri.

Lezat în orgoliu, Gervase ripostă:

– Dacă mînţiţi, veţi fi singura vinovată de lipsa de satisfacţie. Nici cei mai pricepuţi amanţi nu pot citi gândurile.

Privirea lui trecu peste formele scoase în evidenţă în mod discret de costumul ei albastru-închis de călărie, apoi reveni pe chipul ei perfect în formă de inimă, care îi arăta că ea îl asculta tăcut şi calm. Trupul ei emana atât de multă senzualitate, încât era imposibil să-şi imagineze că e greu de satisfăcut, mai ales de către un bărbat cu experienţa lui Gervase. Felul în care răspunsese la sărutările lui arăta că, sub aparenţa ei calmă de doamnă, se afla o fire pasională.

– Ştiu că unul dintre talentele unei curtezane este să convingă un bărbat că el este cel mai mare amant din istoria omenirii, spuse el pe un ton mai liniştit, dar eu prefer să cred că nu va trebui să jucaţi teatru cu mine. Ajungând la această concluzie, şi cum amândoi puteau pune întrebări, continuă: Dar dumneavoastră ce doriţi de la mine? Mi-aţi făcut clar faptul că mai mulţi bărbaţi sunt dispuşi să plătească preţul pe care îl cereţi. De ce altceva mai este nevoie pentru a mă alege pe mine în defavoarea lor?

– Eu n-am spus niciodată că vă voi alege.

Glasul ei muzical fusese atât de direct, că Gervase avu nevoie de o clipă pentru a înţelege sensul cuvintelor ei. Apoi, înroşindu-se la faţă de furie, explodă:

– Preferaţi să aveţi mai mulţi clienţi? Asta e inacceptabil pentru mine. Doresc servicii exclusive şi sunt dispus să plătesc mai mult decât generos pentru acest privilegiu.

Ochii ei se măriră, dar rămaseră senini, deşi în străfundul albastrului întunecat se puteau zări nuanţe gri.

– Nu am de gând să accept toate ofertele, dar nici nu voi promite exclusivitate. După un moment, adăugă:

Eu nu fac promisiuni pe care nu sunt sigură că le pot respecta.

Gervase se ridică cu trupul încordat şi îşi scutură resturile de frunze de pe genunchii pantalonilor de călărie.

– Dacă asta doriţi, atunci nu mai avem ce discuta. Eu nu intenţionez să aştept la rând, în faţa dormitorului dumneavoastră.

Obişnuit să fie curtenitor chiar şi atunci când era furios, îi oferi mâna pentru a o ajuta să se ridice, deşi gura îi era strânsă într-o linie furioasă. Ar fi fost insuportabil să o împartă pe această femeie cu orice dezmăţat sau servitor. Absolut insuportabil... Şi totuşi, hotărârea lui începu să se zdruncine în clipa în care ea îşi puse mâna într-a lui. Atingerea ei era uşoară atunci când se ridică în picioare cu eleganţa unei zâne. Nu îi eliberă mâna, iar degetele ei delicate rămaseră într-ale lui, radiind o senzaţie de calm care se împrăştia prin corpul lui, alinându-i furia.

Diana se ridică atât de aproape de el, că sânii ei aproape că se atinseră de pieptul lui şi el percepu un parfum subtil de flori de liliac. Îşi ridică privirea inocentă spre el.

– Sunteţi atât de inflexibil, încât acceptaţi doar varianta dumneavoastră? Dacă sunt mereu prezentă atunci când mă doriţi, de ce ar conta faptul că aş putea, subliniez: că aş putea, face altceva la alte ore? Ce aţi avea de pierdut prin asta?

Gervase voia să-i spună că el chiar era atât de inflexibil. Compromisul era necesar uneori în viaţa publică, dar el descoperise că nu avea nevoie de aşa ceva în viaţa lui privată. Nu şi până acum. Cât de mult o dorea pe femeie aceasta cu chipul ei perfect, cu trupul fascinant şi maniere atât de alese? Prea mult. Al naibii de mult.

– Mi se pare inacceptabil faptul că e posibil să râdeţi de mine pe la spate, cu ceilalţi amanţi, răspunse el cu o voce glacială şi inflexibilă.

Ea clătină uşor din cap.

– Fie aveţi încredere în mine că voi fi discretă şi că mă voi comporta onorabil, fie nu... Asta nu are nimic

de-a face cu oricât de mulţi amanţi aş avea. V-aş putea promite că tot ceea ce se întâmplă între noi va fi mereu confidenţial, şi totuşi, dacă eu nu sunt o persoană de cuvânt, promisiunea în sine nu mai valorează nimic.

Era un argument imposibil de negat: numai timpul avea să dovedească dacă ea era demnă de încredere. El voia să-i repete că nu-i va accepta niciodată termenii, dar, în ciuda voinţei sale, rosti cu greu alte cuvinte:

– Mă voi gândi la ce aţi spus.

În ciuda răspunsului tăios, în inima lui ştia că era doar o problemă de timp până când avea să capituleze şi, după zâmbetul uşor de pe buzele Dianei Lindsay, era clar că şi ea ştia acest lucru. Dacă ar fi observat chiar şi cea mai slabă sclipire de bucurie a victoriei în ochii ei, i-ar fi smuls mâna dintr-a lui şi i-ar fi întors spatele pentru totdeauna – decât să-şi lase mândria pe mâini care s-ar fi putut dovedi a fi de neîncredere.

În schimb, Diana îi întoarse palma şi depuse un sărut pe degetele lui. Cu buzele ei moi şi catifelate.

Gestul era de o tandreţe pe care nu o mai cunoscuse până atunci. Părul ei strălucitor căzu în aşa fel încât îi descoperi gâtul, iar dulceaţa şi vulnerabilitatea acelei părţi a trupului ei îl impresionă atât de mult, încât resimţi un şoc fizic. Era o emoţie diferită de oricare alta pe care o simţise vreodată, o dorinţă mai profundă decât simpla plăcere sexuală.

El îi strânse degetele şi-i ridică mâna la obraz. În timp ce Diana îşi ridică ochii albastru-închis înspre el, Gervase îşi mângâie chipul, ca într-un alint, cu degetele ei. În clipa aceea, ar fi fost de acord cu orice i-ar fi cerut ea. Cu tristeţe, se întrebă unde avea să-l ducă slăbiciunea asta a lui.

Când îşi struniră caii în grajdul din spatele casei Dianei, după ce merseseră la trap într-o tăcere aproape totală pe drumul spre Londra, se auzi în depărtare clopotul unei biserici bătând de ora patru. Cum se îndoia că vreo târfă – sau orice altă femeie, la drept vorbind – ar fi putut fi atât de sinceră precum pretindea Diana

Lindsay că este, Gervase bănuia că, dincolo de cuvintele mieroase, ea îşi bătea joc de el.

Diana fusese la fel de tăcută pe drumul de întoarcere şi, în timp ce o ajuta să descalece, îi observă expresia încordată de pe faţă. Poate se temea că mersese prea departe cu cererile ei şi că îl pierduse. Gândul acesta îi gâdila orgoliul.

Mâinile ei se sprijiniră uşor pe ale lui atunci când o coborî de pe spinarea Phaedrei şi rămase în faţa lui cu ochii mari şi sinceri.

– Aţi întrebat când. Dacă încă mă mai doriţi, puteţi veni în vizită mâine-seară. Vă voi primi singură.

Gervase se linişti, simţind că următoarea mutare era din nou în mâinile lui. Invitaţia ei era clară şi nu exista nici un leac mai sigur decât destrămarea misterului pentru a scăpa de fascinaţia sexuală. La urma urmelor, mai cunoscuse şi alte femei frumoase şi, odată dezbrăcată de veşmintele ei de călărie şi de aerul inocent, Diana Lindsay nu avea să se dovedească a fi diferită de celelalte. După ce aveau să facă dragoste de câteva ori, nu-i va fi greu să se îndepărteze de ea, dacă se dovedea a fi o pacoste mai mare decât merita.

Făcu o reverenţă neglijentă deasupra mâinii ei, evitând orice îmbrăţişare.

– Prea bine. Ora nouă este potrivită?

– Perfectă, milord. Vă voi aştepta atunci.

Gervase o însoţi până la uşa din spate a casei, apoi se urcă în şa şi porni în galop afară din curte. Diana îl urmări cum pleacă, în timp ce aştepta ca pajul să îi deschidă uşa. Era un bărbat irascibil, Lord St. Aubyn, obişnuit mereu să i se facă pe plac. Şi de ce să nu fie aşa? În calitate de nobil bogat, putea să facă aproape orice dorea.

Cu amuzament, îşi dădu seama de asemănarea dintre el şi contele de Veseul. Amândoi erau bărbaţi puternici, impunători şi o doreau. Diferenţa dintre ei consta în faptul că francezul dorea să o ia cu forţa şi nu-l interesa deloc dacă ea îşi dădea consimţământul. Spre deosebire de el, deşi era posibil să nu fie obişnuit să se gândească

şi la confortul altuia, St. Aubyn părea dispus să înveţe. El avea... şanse. Slavă Domnului.

În timp ce pajul îi permise să intre în casă, ea pufni într-un gest foarte nepotrivit pentru o doamnă şi îşi ridică fustele peste a trece pragul. Pe ea nu o atrăgea ceva atât de abstract precum capacitatea lui de a învăţa. Nu, era vorba de alte calităţi, cum ar fi puterea controlată şi integritatea lui de nezdruncinat. Şi, desigur, trupul acela frumos şi puternic ca al unei pantere. Ea voia să înveţe misterele dragostei, iar vicontele de St. Aubyn avea să fie un profesor merituos.

Pentru că îşi rezervase o zi întreagă pentru propria plăcere, Gervase îşi petrecu seara lucrând în biroul din St. Aubyn House. În ultimii doi ani, devenise un om-cheie pentru guvernul britanic, deşi puţini ştiau cu ce se ocupă. În teorie, el deţinea un post inferior în Ministerul de Externe, o funcţie pentru care nu trebuia să depună efort, unde lucra numai la orele care îi conveneau, cu tot felul de rapoarte şi comunicate.

În realitate, coordona întâlnirile diferitelor ramuri de spionaj ale britanicilor. Cu puţine săptămâni înainte de moartea sa prematură, prim-ministrul William Pitt îi ceruse personal lui Gervase să preia sarcina ingrată de om de legătură, pe baza recomandărilor pe care Pitt le primise de la generalul Sir Arthur Wellesley, care îi fusese comandant vicontelui în India. În anii petrecuţi în Orient, Gervase dăduse dovadă de un talent ieşit din comun pentru a găsi legături între fragmente de informaţii şi pentru a crea o imagine de ansamblu, iar acum îşi folosea această abilitate în cadrul teatrului de operaţiuni din Europa, în care Marea Britanie se lupta cu Napoleon de mult prea mulţi ani.

Din cauză că diferitele agenţii de spionaj existente râvneau la informaţiile lor, era o muncă obositoare şi plină de frustrări, aşa că era nevoie de o combinaţie de tact şi fermitate pentru a le convinge să împărtăşească tot ceea ce ştiau.

De asemenea, Gervase mai lucra cu agenţi şi informatori de pe continent. Evalua informaţia şi hotăra dacă

proiectele lor speciale meritau efortul: de multe ori, astfel de spioni le propuneau planuri uimitoare, care presupuneau si cheltuirea unor mari sume de bani din vistieria Marii Britanii.

Mai puţin obositoare, dar infinit mai periculoase erau călătoriile ocazionale pe care le făcea pe continent, când simţea că nu putea avea încredere decât în propria judecată. De când Napoleon închisese toate porturile pentru britanici, Gervase se strecura pe continent laolaltă cu contrabandiştii. Ca majoritatea celor de rangul lui, fusese învăţat de mic să vorbească franceză la fel de bine ca engleza şi putea trece drept francez atunci când era nevoie. Chiar şi aşa, exista întotdeauna şansa ca vărul lui Francis să-i moştenească titlul mai devreme decât se aştepta.

Era o afacere lipsită de strălucire, dar de o importanţă vitală, iar lui Gervase i se părea plină de satisfacţii şi captivantă. În noaptea asta, totuşi, obişnuita lui concentrare formidabilă scârţâia şi îşi rezolvă treburile în de două ori mai mult timp decât ar fi trebuit.

Ultimul raport din teanc era de la Filiala de Decriptare, un grup mic şi ciudat care fusese fondat de un profesor de la Oxford cu o sută de ani înainte, şi care încă mai era condus ca o afacere de familie. Încruntându-se, studie traducerea decodată a unei scrisori secrete trimise unui agent francez din Londra, apoi oftă, enervat. Se entuziasmase atunci când o interceptaseră, dar nimic din mesajul către misteriosul „Phoenix" nu dădea vreun indiciu despre cine ar fi putut fi destinatarul. Spionul acesta blestemat fusese o pacoste periculoasă de ani întregi, şi nici măcar cu această scrisoare nu erau mai aproape de a-i descoperi identitatea.

Gervase notă alene pe o ciornă numele a şase bărbaţi care ar fi putut fi Phoenix, dar fiecare din ei erau persoane importante şi imposibil de acuzat fără dovezi de necontestat ale trădării lor. Pusese să fie urmăriţi de luni întregi, dar nu era mai aproape de-a găsi un răspuns decât atunci când începuseră.

Din păcate, când se uită la ciornă, nu văzu spioni, ci pe Diana Lindsay, în toată splendoarea ei. Mâine-noapte,

pe vremea asta, curiozitatea lui avea să fie satisfăcută şi nu va mai trebui să ghicească ce se afla sub hainele ei elegante. În noaptea asta, din păcate, nu se mai putea gândi la nimic altceva în afară de asta. Cât de ridicol şi de neplăcut era ca o curtezană cu clasă să vină între el şi munca lui, care îi oferea un sens în viaţă.

În cele din urmă, mototoli hârtia cu nume şi o aruncă în foc, pentru că nu făcea nici un progres în a-l găsi pe Phoenix. Mai bine îşi petrecea timpul hotărându-se ce fel de cadou să-i ducă mâine-noapte Dianei, ca plată pentru favorurile sale. Se uită îndelung la flăcările din cămin fără să le vadă, cu un colţ al gurii ridicat într-o expresie exasperată. Cu cât o ducea mai repede pe vrăjitoarea aceea în pat, cu atât mai repede viaţa lui avea să revină la normal.

Mai târziu în seara aceea, Diana fu trezită de servitoarea care avea grijă de camera copilului, anunţând-o că Geoffrey avea o nouă criză. Până când apucă să-şi tragă halatul verde şi să fugă în sus pe scări, criza se terminase şi Geoffrey stătea nemişcat pe pat, cu chipul lucind de transpiraţie. Lângă el, se afla Edith.

În afară de faptul că era menajeră, ea îşi atribuise şi sarcina de a fi şi paznicul principal al lui Geoffrey, astfel că dormea în camera alăturată, mereu în stare de alertă după sunetele care ar fi putut anunţa un atac de astm. Deşi nu se putea face nimic pentru a opri aceste crize, mama adevărată şi cele surogat ale lui Geoffrey îl vegheau, asigurându-se că băiatul nu se rănea în timpul convulsiilor.

Faţa lui Geoffrey era palidă, dar când o văzu pe Diana, se luptă să se ridice în capul oaselor.

– Nu trebuia să te trezeşti, mamă, spuse el liniştit. A fost doar o altă criză.

Diana zâmbi şi se urcă alături de el în pat, rezemându-se de tăblie şi înconjurându-l cu un braţ pe fiul ei. Cu toate protestele lui, băieţelul se ghemui repede aproape de ea şi îşi odihni capul pe braţul ei.

– Mie-mi era oricum greu să adorm, aşa că acum am o scuză ca să beau nişte cacao caldă.

– O idee bună, spuse Edith cu accentul ei nordic. Mă duc să pregătesc câteva cești, adăugă și se duse jos la bucătărie.

Diana atinse fruntea lui Geoffrey. Așa cum se aștepta, era mult prea fierbinte. Crizele veneau de obicei atunci când avea stări febrile. Acum că împlinise șapte ani, crizele de epilepsie nu mai erau atât de dese, dar atunci când aveau loc, de obicei erau mai violente.

– Poate că ar fi bine să nu te duci mâine la școală.

– Mamă, spuse el indignat, ridicându-se în șezut în semn de protest. Îmi place la școală. Nu *vreau* să stau acasă.

– Mă bucur că îți place școala, dar sunt sigură că vei rezista să nu te duci o zi, explică ea, încercând să nu pară prea îngrijorată. În plus, dacă ai febră e posibil să faci altă criză la școală, iar asta ar fi o adevărată bătaie de cap.

El ridică din umerii micuți cu o nepăsare atent gândită.

– O, am avut deja una la școală. În timpul orei de latină. Domnul Hardy m-a forțat să stau întins apoi, dar m-am dus în spatele clasei.

– Da?

Diana ridică din sprâncene, puțin deranjată că profesorul nu o informase de această criză. Simțind că ea nu avea să întrebe, Geoffrey zâmbi larg, și pe chipul lui se putea citi clar că făcuse o poznă.

– Ceilalți băieți din clasa mea au fost foarte impresionați. Au vrut să știe dacă pot învăța și ei să facă așa ceva.

După o clipă de uimire, Diana izbucni în râs. Din când în când, avea nevoie să i se amintească cât de rezistenți erau băieții de vârsta fiului ei.

– Și tu ce le-ai spus?

– Le-am spus că nu sunt norocoși. Ca să le iasă cum trebuie, ar fi trebuit să se nască epileptici.

Diana zâmbi și își trecu degetele prin părul lui închis la culoare și mătăsos. Era părtinitoare, dar toată lumea era de acord că este un copil frumos. Deși micuț pentru vârsta lui, avea un trup rezistent și era în creștere,

avea o dispoziție veselă și o inteligență ieșită din comun. Cu siguranță, în ochii celor care aveau să-l întâlnească în viitor, toate aceste calități aveau să cântărească mai mult decât boala lui.

Încrederea ei se clătină când observă felul în care ochii lui de un albastru întunecat, atât de asemănători cu ai ei, o priviră fără să o vadă pentru o clipă. Privirile acestea fixe deveneau din ce în ce mai dese după *marea* lui criză. Pentru o secundă sau două nu mai era conștient de ce se afla în jur, și nu își dădea seama de asta. Dacă vorbea, după o pauză de tăcere, continua ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Avuseseră noroc când găsiseră școala mică a domnului Hardy, unde copiii puteau învăța într-o atmosferă de mai multă libertate și înțelegere. Directorul vorbise calm despre problema lui Geoffrey, fără să fie nerăbdător, și nici prea îngrijorat. Și judecând după cât de mult iubea fiul ei școala, se părea că abordarea aceasta funcționa.

Edith se întoarse ducând o tavă cu un ceainic din care ieșea abur și patru căni. Madeline o urma și apăru în timp ce își lega cordonul de la halat. Maddy căscă, acoperindu-și gura cu o mână.

– Faceți o petrecere și nu mă invitați și pe mine? spuse ea cu un vag aer acuzator.

Geoffrey chicoti și Diana i se alătură, în timp ce Edith turna cacao. Pentru următoarea jumătate de oră făcură o petrecere, chiar dacă una mai puțin zgomotoasă. Nu era prima dată când în camera copilului se adunase pe neașteptate un astfel de grup și fără îndoială că nu avea să fie ultima. Diana supraveghea cu atenție cana lui Geoffrey, pentru că ar fi putut s-o răstoarne dacă avea altă criză, dar el se descurca foarte bine. Uneori îndrăznea să creadă că fiul ei avea să crească și să scape de atacuri, dar ar fi fost recunoscătoare și dacă boala nu s-ar fi agravat.

Până când terminase de băut cana cu cacao, Geoffrey era aproape adormit, așa că Diana îl vârî sub pături și se pregăti să plece. Îl sărută, așa cum stătea cu pumnul strâns sub bărbie și cu genele negre odihnindu-i-se

pe obraz. În momente ca acesta simţea că îl iubea atât de mult, că o durea inima. Se ridică în picioare şi privi spre prietenele ei.

– Noapte bună, Edith. Îţi mulţumesc.

Edith îi zâmbi călduros, apoi se întoarse în camera ei. Diana coborî la parter.

– Dacă nu ţi-e foarte somn, poţi să intri o clipă? o întrebă, ezitând, pe Madeline.

Ochii inteligenţi ai lui Maddy o măsurară din cap până-n picioare.

– Desigur. S-a întâmplat ceva?

– Nu chiar.

Intrând în salonul ei, Diana aprinse câteva lumânări de la cea pe care o luase cu ea în camera lui Geoffrey, apoi se duse la fereastră, trase draperia şi se uită în jos, la Charles Street.

– L-am invitat pe St. Aubyn aici, mâine-noapte. Sau cred că e deja în noaptea asta.

Madeline se aşeză pe canapea, îşi ridică picioarele lângă ea şi apoi le acoperi cu marginea halatului.

– Eşti sigură că eşti pregătită pentru asta? Nu pari prea încântată de decizia pe care ai luat-o.

Diana se întoarse de la fereastră şi lăsă draperia să cadă în spatele ei.

– Nu sunt nemulţumită. Sunt doar agitată.

Madeline o privi mai îndeaproape.

– Ştii, dacă ideea te sperie, nu trebuie s-o faci. În realitate, nu ai avut suficient timp ca să îl cunoşti mai bine pe St. Aubyn.

Diana ridică din umeri.

– Îl cunosc la fel de bine cum îşi cunosc multe fete soţii în noaptea nunţii, iar eu am avantajul că nu sunt o virgină ignorantă. Am doar puţină experienţă, dar cel puţin nu sunt îngrozită de necunoscut.

– Atunci, ce te îngrijorează?

Diana se aşeză pe un scaun, îşi trase genunchii la piept şi îi înconjură cu braţele.

– Sincer, nu sunt sigură. Cred că e vorba de... Ezită, căutând cuvântul potrivit. Este vorba de un fel de melancolie. Toată povestea asta mi se pare atât de... atât

de rece, de lipsită de emoţii. E atât de departe de visele romantice pe care le aveam când eram mică. Zâmbi cu tristeţe. Ştii la care mă refer: Făt-Frumos şi dragostea până la adânci bătrâneţi. Genul de credinţe cu care creşte fiecare fetiţă, aşteptându-se să se adeverească, dar asta nu se întâmplă aproape niciodată.

– Eşti o fire romantică, Diana, spuse Madeline cu voce blândă. Ţi-ar plăcea să fii îndrăgostită de St. Aubyn, dar nu eşti. Dar dacă simţi astfel, de ce te culci cu el? Nu eşti presată de probleme financiare.

Diana îşi strânse mai tare genunchii şi apoi zâmbi strengăreşte.

– Deşi nu sunt îndrăgostită de el, sunt atrasă de el. *Foarte* atrasă.

– Atunci, dacă eşti hotărâtă să mergi mai departe, lucrul acesta este un punct bun de pornire, recunoscu Madeline. El arată ca un bărbat care ştie ce trebuie să facă în pat.

Diana se îmbujoră, şi prietena ei îşi aminti că, dincolo de toată maturitatea de care dădea dovadă, fata dinaintea ei era încă destul de inocentă. Ei bine, lucrul acesta avea să se schimbe, şi încă foarte curând. Madeline se ridică şi se întinse somnoroasă.

– Eu sunt pregătită să mă culc şi, la vârsta mea, mă bucur că mă duc într-un pat gol.

În timp ce Diana chicoti, Madeline traversă încăperea şi se opri cu mâna pe mâner.

– Eşti chiar sigură că e cea mai bună decizie pe care o poţi lua? o mai întrebă o dată, întorcându-se spre Diana.

În lumina lumânărilor, era imposibil să citească expresia de pe chipul ei, dar hotărârea cu care îi răspunse nu lăsa loc de îndoială.

– O, ăsta e singurul lucru de care sunt foarte sigură. Dincolo de toate îndoielile şi tergiversările mele, să-l iau pe Gervase Brandelin ca amant este categoric cea mai bună decizie pe care o pot lua.

Diana trebui să facă un efort ca să nu stea la fereastră ca o şcolăriţă nerăbdătoare. Mai erau cinci minute

până la ora nouă şi, dacă învăţase un lucru despre Lord St. Aubyn, acela era faptul că era un bărbat punctual. Când avea să ajungă, valetul îl va însoţi până în camerele ei şi apoi, şi apoi...

Îşi frângea mâinile, la fel ca o virgină de şaptesprezece ani în noaptea nunţii. Îşi introdusese deja buretele îmbibat cu oţet, despre care Madeline îi spusese că era cea mai bună metodă disponibilă pentru a preveni o sarcină, purta o rochie discretă, dar provocatoare, şi un halat transparent din mătase, într-o nuanţă strălucitoare de albastru-închis care se potrivea cu ochii ei. Îşi aranjase părul într-un coc simplu, prins numai în două ace, şi aranjase camera cu un decor seducător, dar fără să fie vulgar. Era o noapte răcoroasă, iar cărbunii ardeau în voie în căminul din salonul de primire şi în dormitorul alăturat, dominat de forma imensă a patului cu baldachin. Madeline o ajutase să se pregătească, apoi se retrăsese, mulţumită că protejata ei era gata.

Diana reuşise să o convingă pe Maddy că neliniştile ei erau firești, dar acum că era singură, trebui să recunoască faţă de sine că era îngrozită. Indiferent de faptul că intuiţia îi sugera să meargă mai departe, că St. Aubyn o tratase cu bunătate, că ea era foarte atrasă de el, în ciuda tuturor acestor lucruri, gândul că avea să se încreadă în el îi îngheţase mâinile şi îi făcuse inima să-i bată mai repede, cuprinsă de panică.

Gândurile ei se îndreptară spre noaptea din mlaştină, când se hotărâse să încerce viaţa de curtezană. Sincer, dacă ar fi ştiut că viitorul i-l rezervă pe Gervase Brandelin, nu ar fi plecat niciodată din Yorkshire. Dar acum era prea târziu ca să dea înapoi: legătura care îi adusese împreună era mai puternică decât voinţa ei.

Tocmai când mintea ei începu să se afunde încă o dată în temerile întunecate din trecut, casa răsună de sunetul unei ciocănituri la uşa din faţă. Cu nervii încordaţi la maxim, precum corzile unui pian, Diana tresări, apoi se uită la ceasul de pe policioara şemineului. Două minute până la ora nouă. Fie ceasul era în urmă, fie Domnia Sa era nerăbdător.

În mai puţin de un minut, ciocănitul se auzi la uşa ei. Acum că sosise momentul, o linişte resemnată se pogorî asupra ei şi deschise uşa. Pentru o clipă, rămaseră pe loc, privindu-se, iar aerul zbârnâia din cauza tensiunii dintre ei. Gervase purta o haină albastră şi pantaloni de piele, o vestimentaţie care aproape că devenise o uniformă pentru bărbaţii din clasa lui, dar croite perfect, şi care se potriveau superb pe trupul lui. Personalitatea lui puternică îi conferea aerul de distincţie care îi era atât de caracteristic. Faţa lui cu trăsături regulate avea frumuseţea sălbatică şi singuratică a unui şoim. Emana o masculinitate aproape înfricoşătoare.

Apoi îi zâmbi şi întinse o mână înspre ea. Dintr-odată, devenise cel mai simplu lucru din lume să îl prindă şi să-l tragă înăuntru.

Diana închise uşa şi, înainte să se întoarcă cu faţa spre el, Gervase o cuprinsese deja în braţe. Gura lui o căută pe-a ei cu înfometare, iar braţele lui o lipiră strâns de el. După cum îi simţea trupul încordat, el nu mai avea nevoie de nici un preludiu şi, pentru un moment, panica reveni. Din multe puncte de vedere, el era încă un străin şi, deşi pasiunea lui o încălzea, ea avea nevoie de mai mult timp. Diana ştia că, dacă mergeau mai departe prea repede, ea avea să fie prea rigidă şi prea speriată pentru a-l putea convinge că era o amantă experimentată. Se desprinse de el şi îi lipi un deget pe buze.

– Nu avem de ce să ne grăbim, milord, spuse ea încet.

El zâmbi, iar ochii lui limpezi şi cenuşii o priviră cu o expresie crispată.

– Îmi pare rău. Ştiu că sunt prea nerăbdător, dar m-am gândit toată ziua la tine. Şi toată noaptea trecută. Îşi puse mâinile pe umerii ei şi începu să-i maseze uşor muşchii, iar Diana începu să simtă că nervozitatea ei dispare pentru a fi înlocuită de un alt fel de tensiune. De fapt, continuă el, nu prea m-am mai gândit la altceva de când te-am întâlnit. Mâinile lui se strecurară în sus, pe gât, şi apoi în părul ei, găsind cu îndemânare acele de păr şi înlăturându-le. Buclele castanii căzură dincolo de umerii ei, într-un abandon seducător. Aşa. Aşa mi te-am închipuit.

Păşi mai aproape de ea, se aplecă şi o sărută pe gât, printre şuviţele mătăsoase de păr. Pentru o clipă, Diana se lăsă purtată de senzaţia aceea delicioasă, minunându-se de faptul că atâtea zone diferite din trupul ei puteau reacţiona la unison la atingerea aceea delicată. Era momentul să-şi pună în aplicare planul.

– Gervase, aş vrea să te rog ceva, şopti ea, mângâind capul întunecat care se afla atât de aproape de al ei.

El se încordă, gândindu-se că acesta era, fără îndoială, un moment nepotrivit pentru a discuta despre bani. Totuşi, având în vedere că relaţia lor era una de afaceri, ea avea tot dreptul să ridice acest subiect. Dar îi era greu să se gândească la altceva în afară de cât de uimitor de frumoasă era aşa, îmbrăcată într-o mătase albastră atât de transparentă, încât dedesubt i se puteau vedea cu claritate formele voluptoase ale trupului.

Făcu un pas înapoi, duse mâna la buzunar în căutarea cutiei de bijuterii din catifea şi i-o înmână. Ea o deschise şi icni, aşa cum era şi normal. Safirul era extraordinar, de un albastru străveziu, iar lanţul şi pandantivul care îl ţineau erau frumos lucrate. Petrecuse ceva timp când alesese piatra – şi era destul de extravagantă – pentru a plăti o mare parte din timpul ei.

– Are aproape culoarea ochilor tăi, deşi e mai puţin strălucitor.

– Este minunat! Nu am mai văzut niciodată aşa ceva. Diana se uită înspre el cu timiditate. Să mi-l pun la gât?

El ridică piatra din cutie, apoi se duse în spatele ei pentru a-i prinde lanţul în jurul gâtului, cu grijă să nu o tragă de firele de păr de la ceafă. Între ferestrele camerei atârna o oglindă şi Diana se duse până acolo, ridicând o mână ca să atingă pandantivul cu admiraţie. Gervase stătea în spatele ei, iar privirile li se întâlniră în oglindă.

– Mulţumesc. Este foarte frumos. Ai făcut o alegere foarte bună.

Vocea ei era blândă şi seducătoare. Partea cinică a minţii lui făcu un comentariu legat de modul în care darurile scumpe au acest efect asupra femeilor.

– Mă bucur că îţi place, spuse el, apoi îi dădu părul la o parte pentru a-i desface lanţul. Ne-ar sta în cale şi ar fi destul de dureros, îi răspunse el zâmbind, atunci când ea îl privi întrebătoare.

Ea încuviinţă, apoi se întoarse cu faţa spre el. Gervase aşeză pandantivul la locul lui, în cutie şi o puse pe bufet. În lumina lumânărilor, avea ochii aproape negri.

– De fapt, nu despre asta doream să discutăm.

Deşi părea calmă, vorbise cu ezitare şi îşi strânse palmele pentru a nu-şi trăda nervozitatea. Lui i se păru ciudat ca o femeie cu profesiunea ei să fie atât de agitată.

– O să crezi că sunt prostuţă, dar... pentru fiecare pereche de amanţi există o singură primă dată. Chipul ei arăta că este sinceră şi părea foarte tânără atunci când îşi ridică ochii spre el. Vreau ca noaptea asta să fie specială.

Gervase îşi puse o mână pe mijlocul ei şi îi simţi căldura corpului prin straturile de mătase.

– Va fi. Îţi promit.

Diana îi zâmbi scurt, dar emoţia nu i se citi şi în ochi.

– Există atât de multe feluri de-a face dragoste. Devine ceva special numai datorită a ceea ce se află aici – întinse mâna şi îi atinse fruntea – şi aici. Puse mâna în dreptul inimii lui. În noaptea asta, continuă ea cu grijă, ca şi cum ar fi folosit cuvinte pe care le repetase şi altădată, hai să ne prefacem că suntem tineri îndrăgostiţi care fac dragoste pentru prima dată. Eu voi juca rolul fecioarei, iar tu poţi fi bărbatul care mă învaţă şi mă ghidează. Îi mângâie obrazul şi adăugă cu blândeţe: Într-un fel, chiar este adevărat, pentru că este prima dată pentru noi, aşa că de ce să nu ne bucurăm de această fantezie? Să ne imaginăm, doar pentru o oră sau două, că lumea este un loc simplu şi că noi putem redescoperi vraja primei iubiri şi a trezirii pasiunii. Şi mai bine, putem avea parte de vraja aceasta fără teama sau stângăciile cu care sunt blestemaţi adevăraţii inocenţi.

Gervase ezită. Deşi plăcerea creştea cu cât încetineau mai mult ritmul, nu prea era nevoie să joace şi teatru în acelaşi timp. Diana era atât de frumoasă, că el nu avea nevoie de un văl de iluzii pentru a o dori

şi mai mult. Dar în timp ce-i analiza chipul plin de speranţă şi îngrijorare, rolul acesta nu mai părea atât de dificil de jucat. Femeile erau diferite faţă de bărbaţi şi dacă ei îi plăcea să ţeasă o fantezie, pe el nu îl costa nimic dacă îi făcea pe plac. Cu chipul ei de Fecioară şi aerul de rafinament dulce, îi era uşor să şi-o imagineze ca pe o virgină care i se oferea din dragoste, şi totuşi, pentru că era o femeie experimentată, nu mai avea să se teamă că o va răni. Cu cât se gândea mai mult, cu atât ideea îi plăcea şi mai mult.

– Dorinţa ta este ordin pentru mine. Cum nu am avut niciodată chiar experienţa pe care o descrii, va trebui să mă gândesc o clipă la cum anume să încep. Îi prinse braţele sub umeri şi degetele lui începură să traseze cercuri cu mişcări leneşe prin mătasea care îi acoperea pielea sensibilă din interiorul braţelor.

– Aş începe cu o discuţie, spuse el gânditor, poate în timp ce bem un pahar de vin. Ai, din întâmplare, vin?

Ochii ei străluciră.

– Coniacul e suficient de bun, milord?

– E perfect. În timp ce ea traversa camera spre locul în care se afla carafa de vin şi paharele, el adăugă: Apoi, aş insista să-mi foloseşti numele. Titlurile nobiliare nu sunt prea potrivite în intimitate.

Ea turnă cu grijă trei degete de coniac într-un pahar, apoi se uită în sus la el.

– Prea bine... Gervase.

El nu-şi dăduse seama cât de ritmat putea suna numele lui. Înainte ca ea să mai toarne şi al doilea pahar, el îi luă carafa din mâini, îi puse dopul şi o puse la loc pe bufet.

– Avem nevoie doar de unul. De asemenea, ar fi momentul să introducem o notă mai pronunţată de intimitate.

Îşi scoase haina şi îşi desfăcu eşarfa de la gât, apoi le aruncă neglijent pe spătarul unui scaun. Pe sub cămaşa albă se observau umerii foarte laţi, în contrast cu talia şi coapsele înguste. La gâtul cămăşii se zăreau câteva fire de păr negru, cârlionţat.

Ridicând paharul de coniac, o ghidă spre canapea, ţinând mâna uşor pe spatele ei şi, odată ajunşi acolo, se aşezară aproape unul de celălalt, dar fără să se atingă. Îi oferi paharul şi ea sorbi din el, privindu-l fix pe deasupra marginii, apoi i-l înapoie. Gervase întoarse paharul în aşa fel încât să bea de acolo de unde buzele ei atinseră paharul.

– Am începe încet. Plimbă coniacul prin gură, savurându-i gustul suav înainte să-l înghită, apoi duse paharul la buzele ei şi îl înclină în aşa fel încât să poată să bea. Te-aş încuraja să bei destul încât să te relaxezi, dar nu atât de mult cât să nu te mai simţi bine sau să devii nesigură de ceea ce faci.

Îi urmări mişcarea gâtului în timp ce înghiţea băutura, o mişcare pe care nu o observase niciodată în mod conştient, dar care acum i se părea a fi extrem de erotică. Mai luă o gură de coniac, îşi întinse braţul pe spătarul canapelei şi începu să se joace cu părul ei, trecându-şi degetele prin cascada de bucle strălucitoare.

– Apoi ţi-aş spune cât de extraordinar de frumoasă eşti.

– Şi eu te-aş crede? întrebă ea, zâmbind.

– Aş fi pregătit să jur pe oricâte Biblii doreşti. Îi aşeză paharul în mână şi se întinse spre ea ca să-i atingă trăsăturile în timp ce le descria. Ţi-aş lăuda ochii, cu albastrul lor de culoarea nopţii, pielea fină, buzele roşii.

Faţa Dianei străluci de amuzament.

– Îndrăgostiţii nu folosesc niciodată metafore mai pline de imaginaţie?

El chicoti.

– Mă îndoiesc. Dacă ar face-o, atunci ar fi poeţi. Îndrăgostiţii sunt mai interesaţi de persoana iubită decât de expresiile frumoase. Luă altă gură de coniac şi nu mai reuşi să facă diferenţa între focul băuturii sau cel din propriile vene. Pentru că ai fi tânără şi inocentă, aş evita să vorbesc despre sânii tăi ademenitori, despre talia ta mică şi ispititoare, de şoldurile rotunde şi îmbietoare.

Ea se îmbujoră uşor în timp ce degetele lui urmară traseul rostit de cuvinte.

– Ai dreptate să nu le menţionezi... o fecioară ar găsi cuvintele acestea mult prea sugestive.

– Poate că, acum, cugetă el, m-aş gândi că e timpul să folosim coniacul în alt fel. Îi desfăcu marginile halatului, dezgolind partea de sus a rochiei decoltate şi partea de sus a sânilor uşor umflaţi.

Îşi cufundă degetul în paharul cu coniac şi îl trecu de la zona de la baza gâtului, unde îi bătea pulsul, înspre valea umbrită dintre sânii ei. Apoi se aplecă şi sărută linia de coniac, cu buze fierbinţi şi de neclintit. Pe măsură ce se apropia de marginea decolteului, trupul Dianei se cutremură, şi ea oftă înfiorată.

– Unei fecioare i s-ar părea foarte surprinzătoare atingerile acestea. El se opri şi ea se grăbi să adauge: Dar nicidecum neplăcute. Din contră.

Gervase îşi ridică uşor capul şi zâmbi. Gura lui era la numai câţiva centimetri de a ei, iar ochii lui o priveau amuzaţi.

– Atunci m-aş retrage un pic, murmură el, iar vocea profundă se auzi ca o mângâiere, ca să îţi dau timp să te obişnuieşti cu noutatea. Dar nu m-aş retrage prea mult.

Se aplecă înainte, micşorând distanţa care îi despărţea. De data asta, nu o mai sărută cu nesaţ sau provocator, aşa cum făcuse atunci când ajunsese la ea, ci fără grabă şi adânc, ca şi cum ar fi vrut să exploreze fiecare suprafaţă şi textură pe care i-o ofereau buzele ei.

Cu atâtea lucruri pe care le avea de învăţat numai despre sărut, Diana se întrebă dacă avea să trăiască suficient de mult pentru a stăpâni toate subtilităţile artei de-a face dragoste. Se lăsaseră pe spate, rezemaţi de braţul canapelei, aşa că nu mai trebuia să-şi ţină echilibrul şi îşi afundă mâinile în părul lui des, cârlionţat şi negru.

După o îmbrăţişare aproape nesfârşită şi delicioasă, Gervase se retrase şi zâmbi.

– O fecioară inocentă nu ar şti cum să sărute atât de bine, spuse el îndepărtându-i o şuviţă de păr de pe obraz.

Până acum, toate bune. Era convingătoare şi, chiar dacă ea avea dubii, se părea că trupul ei ştia ce să facă. Diana râse.

– Sunt sigură că sărutul ar fi fost lucrul pe care l-am fi exersat până acum.

– Mmm, fără îndoială că ai dreptate.

O ridică de pe canapea şi lăsă să-i alunece halatul de pe umeri, pe perne. Deasupra taliei, rochia subţire care abia dacă îi acoperea sânii era croită dintr-o mătase atât de subţire, că lăsa să se întrezărească areolele închise la culoare.

Cu respiraţia întretăiată, Gervase se aplecă înainte şi îi înconjură sfârcul drept cu buzele. Căldura sărutului său o ardea prin materialul străveziu. Cu mâna dreaptă îi prinse celălalt sân şi începu să-i mângâie sfârcul cu degetele. Acest asalt dădu naştere unei serii întregi de senzaţii extrem de plăcute, iar trupul Dianei se încordă. Undeva în trupul ei părea că se împrăştie un foc lăuntric şi îi trase capul mai aproape, gemând.

Gervase se ridică în picioare şi o luă în braţe. Trupul ei docil se lipi de pieptul lui.

– Cam acum aş hotărî că eşti pregătită pentru pasul următor.

Diana simţi vibraţiile din vocea lui profundă şi îi trase capul în jos pentru încă un sărut. Braţele lui musculoase o ţineau fără efort şi sărutul nu se termină decât atunci când o aşeză pe patul înalt din dormitorul ei.

Sprijinindu-se de marginea saltelei, îi mângâie rotunjimile acoperite de mătase ale trupului şi simţi materialul rece, în contrast cu pielea fierbinte de dedesubt. Diana se lăsă pe spate, pe perne. Unul din braţele ei subţiri era încolăcit în jurul lui şi pielea ei albă contrasta puternic cu braţele lui bronzate. Putea fi o păstoriţă care se oferea cu încredere iubitului ei pe un câmp din paradis, unde trădarea şi teama nu erau cunoscute. În ochii ei de lapislazuli se vedea aceeaşi umbră de nelinişte pe care ar fi simţit-o o fată inocentă care tânjea şi în acelaşi timp se temea de actul intim suprem.

Pe noptieră, lumânările ardeau într-un sfeşnic cu cinci braţe, şi Gervase întinse o mână uşor tremurândă pentru a stinge pe rând flăcările pâlpâitoare.

– Acum, spuse el cu o voce răguşită, ar fi timpul să stingem lumina, pentru ca firea ruşinoasă a unei virgine

să nu sufere un şoc. După ce suflă în câteva lumânări, se opri. Totuşi, aici cred că mă voi îndepărta puţin de la scenariu. Ar fi păcat să îţi ascundem frumuseţea în întuneric.

Lumânarea care rămase să ardă era suficientă pentru a ilumina încăperea. În scânteierea ei, ochii Dianei păreau vulnerabili şi seducători în acelaşi timp, ademenindu-l să pătrundă într-o lume primitoare, plină de căldură. Buzele întredeschise şi felul sacadat în care i se ridica pieptul stăteau mărturie pentru răspunsul ei. Îşi ridică un genunchi şi umbrele începură să se unduiască sugestiv pe sub fusta rochiei sale.

Gervase se îmbătă de dulceaţa privirii ei şi, dintr-odată, fu absolut copleşit de emoţii pe care nu le mai simţise niciodată în viaţa lui. Nu fusese niciodată îndrăgostit, singura lui experienţă cu o virgină fusese un dezastru îngrozitor care încă îl mai bântuia, dar acum fantezia Dianei deveni realitate şi pentru el. Frumuseţea ei elegantă şi senzuală scotea la suprafaţă o înclinaţie spre romantism atât de adânc ascunsă în el, că nici măcar nu ştiuse că există. Brusc, voia să creadă cu înverşunare în inocenţă, în faptul că un om îşi putea lua viaţa de la capăt.

Aplecându-se deasupra ei, îi prinse chipul în palmele sale şi o sărută cu o pasiune care mergea cu mult dincolo de dorinţa fizică. Pentru prima dată în viaţa lui avea să se lepede de lanţurile vieţii blestemate pe care o dusese până atunci şi avea să-şi imagineze că merita să iubească şi să fie iubit. În realitate, nu ar fi putut atinge niciodată o asemenea fericire, dar pentru aceste câteva clipe, avea să viseze.

– O, Dumnezeule, Diana, să nu mă laşi niciodată să te rănesc, şopti el răguşit, cu pasiune şi tandreţe. Eşti atât de preţioasă.

Îşi petrecu braţele în jurul lui, iar el coborî lângă ea, pe pat, pentru un sărut în care fiecare oferi şi primi pe rând satisfacţie. Numai gândul că îi separau prea multe straturi de haine îl făcu să o lase în cele din urmă şi să se ridice. În timp ce îşi desfăcea butonii, Diana începu să-i descheie nasturii de la cămaşă.

– Sunt prea îndrăzneață pentru rolul meu? șopti ea atunci când își strecură mâna printre marginile cămășii, pentru a-l mângâia pe piept, trecând ușor peste părul scurt și aspru și explorându-i trupul cu degetele ei delicate.

– Poate, dar nu te opri, rosti Gervase surprins de faptul că o simplă atingere îl putea excita într-atât.

Pe chipul ei se citi o plăcere strengărească, și el trebui să dea dovadă de nervi de oțel pentru a se ridica și a-și îndepărta restul hainelor. Le lăsă pe toate să cadă într-o movilă dezordonată pe podea.

O ridică ușor ca să îi scoată rochia, lăsând-o dezgolită în fața lui. Și o privi admirativ. Farmecul ei îi arăta că nu greșise atunci când lăsase aprinsă lumânarea – o asemenea frumusețe merita să fie savurată.

Se întinse lângă ea, își așeză un picior peste ea pentru a o ține aproape, apoi se hotărî să acorde sânilor ei atenția cuvenită, acum că erau eliberați de orice veșminte. Sfârcul ei întărit îi atâța limba. Când își dădu seama că nu îl putea excita mai mult, își înălță capul.

– Aș fi foarte atent să nu neglijez nici o părticică din trupul tău, murmură el, înainte să își îndrepte atenția spre celălalt sân.

– Și tu ești frumos, șopti Diana, trecându-și mâinile peste pieptul lui lat, mângâindu-i mușchii tari și cicatricile rămase de pe urma războiului. Tot trupul lui era bine lucrat, zvelt și emana putere. Când îi atinse capul și umerii, coapsele ei începură să se miște involuntar spre el.

El îi mângâie trupul, dezmierdându-i talia și pântecul înainte să ajungă la triunghiul de păr mătăsos dintre coapse. Îi sărută buzele exact în același timp în care o pătrunse cu degetele. Diana se încordă și oftă atât de convingător, încât el aproape crezu că este la fel de neprihănită precum fecioara din fantezia lor. Pierdut în propriul rol, șopti:

– Relaxează-te. Vom avansa cât de încet simți tu nevoia.

Își duse mâna spre genunchii ei și îi mângâie pielea fină din interior, masându-i trupul până când ea își depărtă picioarele pentru el.

Gervase se folosi de toată priceperea lui cu femeile pentru a o pregăti și atunci când trupul ei era fierbinte și umed, iar respirația aspră și rapidă, se poziționă între picioarele ei și o pătrunse încet. Ea își jucase atât de convingător rolul de virgină, că fu aproape surprins că nu simte nici o barieră.

Diana oftă și mușchii ei se încordară în jurul lui într-o plăcere extraordinară, iar el făcu apel la toată voința lui pentru a nu termina pe loc. În schimb, rămase nemișcat, sprijinindu-se pe brațe, pentru ca greutatea lui să nu o zdrobească. Amintindu-și de rolurile pe care le jucau, reuși să-și păstreze controlul.

– Acum ți-aș lăsa câteva minute să te obișnuiești cu senzația de-a avea un bărbat în tine, spuse el cu jumătate de zâmbet, și pentru ca eu să mă liniștesc puțin.

Diana se cutremură de plăcere și își împinse coapsele în sus, rotindu-le în așa fel încât să intensifice senzațiile. Nu își dăduse seama cât de pustiită fusese, până când nu îl simțise înăuntrul ei, și acum îi era imposibil să se sature de el.

Gervase trase brusc aer în piept.

– Și te-aș avertiza să nu mai faci asta decât dacă ești nerăbdătoare să terminăm.

Diana rămase nemișcată.

– O, nu, șopti ea, nu încă. Categoric nu vreau să terminăm.

Părul lui negru îi căzu peste frunte și ea văzu că fruntea și pieptul lui erau acoperite de o peliculă de transpirație. Nu-și închipuise niciodată că el ar fi putut s-o privească cu atâta sinceritate și intimitate, așa că își ridică mâna și-i mângâie obrazul și gâtul încordat.

Chiar și atingerea degetelor ei îl incita și avu nevoie de ceva timp ca să-și recapete controlul. Doar atunci când fu sigur că-și poate controla reacțiile, Gervase începu să se miște, să-i exploreze cele mai adânci ascunzișuri.

– Acum ţi-aş spune să te mişti spre mine în timp ce vom găsi ritmul potrivit, şopti el, încă atent să nu o rănească.

Ea se supuse, iar el începu să se mişte din ce în ce mai adânc şi mai puternic. Ochii lui o priveau constant, căutând că-i prindă orice expresie de pe chip. Ea gemu şi îşi închise ochii pentru a savura mai bine senzaţiile care o mistuiau. În ciuda a tot ce îi povestise Madeline, Diana nu-şi imaginase niciodată că plăcerea putea fi atât de puternică şi de chinuitoare. Îl trase în ea cât de adânc era omeneşte posibil şi îşi înfipse unghiile în spatele lui în timp ce coapsele ei păreau să se mişte într-un ritm propriu, incontrolabil. Era de nesuportat.

– Te rog, Gervase, te rog... murmură ea incoerentă, fără să ştie ce anume îl implora.

Şi atunci, tocmai când simţea că nu mai poate suporta, trupul ei se cutremură într-o serie de explozii fulgerătoare. Strigă, dar vocea i se pierdu în a lui atunci când el se afundă mai adânc şi îşi găsi eliberarea. Trupurile lor erau acum mai unite ca niciodată.

Rămaseră îmbrăţişaţi, şi singurul zgomot era sunetul respiraţiei lor profunde, inegale. Diana îl ţinea strâns de mijloc, fără să vrea să-i dea drumul şi simţind că i se adună lacrimi în spatele pleoapelor.

Când se dădu la o parte de pe ea, Gervase îşi ridică uşor capul de pe pernă şi îi şterse lacrimile de pe obraz.

– Te-am rănit?

Ea clătină din cap. Îşi deschise ochii şi îi zâmbi ca să-l asigure de spusele ei.

– Nu, deloc. Doar că a fost atât de... atât de minunat. Mă tem că plâng ori de câte ori sunt emoţionată, indiferent dacă sunt fericită sau tristă.

El se linişti apoi se rostogoli pe-o parte, ţinând-o strâns, în aşa fel încât să rămână uniţi.

– Nu am mai trăit niciodată aşa ceva, spuse el, rezemându-i capul de braţul său. Fantezia pe care ai sugerat-o a fost extraordinară... a adăugat o dimensiune cu totul nouă. Ai fost foarte convingătoare, râse el încet. Mi-a fost foarte uşor să cred, până la final, că eşti o virgină.

– O, exclamă ea, întrebându-se dacă se trădase cumva, am jucat rolul greşit?

– Aş spune mai degrabă că ai uitat să mai joci vreun rol şi ai reacţionat total diferit faţă de o virgină. O sărută uşor pe frunte. Crezi că va trebui să te prefaci satisfăcută vreodată, cu mine?

Diana râse şi se ghemui lângă el. Madeline îşi petrecuse destul de mult timp vorbindu-i despre orgoliul masculin. Ei bine, Gervase îşi câştigase dreptul să fie puţin încrezut.

– Eşti foarte satisfăcut de performanţa ta, Gervase, îl tachină ea.

Ochii lui cenuşii se îngustară de plăcere.

– Satisfăcut? Da, mi se pare un cuvânt potrivit.

Diana râse atât de tare, că trupurile lor se desprinseră unul de celălalt, iar ea rămase cu un sentiment de regret pentru această pierdere.

– Este un talent să fii vulgar şi inteligent în acelaşi timp.

El rânji, apoi trase cuvertura peste amândoi. Focul se stingea şi aerul era mai rece decât păruse mai devreme. Diana era mulţumită să stea întinsă alături de Gervase, cu capul pe umărul lui şi cu braţul în jurul mijlocului său. Amantul ei... în ce realitate minunată se metamorfozaseră cuvintele acestea. Încă o dată, intuiţia o ghidase cu adevărat. Gândul acestei nopţi o îngrozise, şi numai credinţa că ei doi trebuiau să fie împreună îi dăduse puterea să-l accepte.

Acum, ca o ceaţă din mlaştini, temerile ei se evaporaseră, şi nu neapărat doar din cauza pasiunii care îi mistuise. Mai importantă decât dorinţa era calitatea inexplicabilă a lui Gervase de-a o face să se simtă liniştită şi protejată alături de el, o bunătate care îi dezarma toate frustrările pe care le îngropase undeva adânc în sufletul ei. Oftă şi se ghemui mai aproape de el.

Poate că între ei se aflau încă nişte secrete întunecate, dar în noaptea asta începuseră o călătorie împreună, care cu siguranţă avea să-i ducă pe amândoi spre lumină.

Zăceau pe pat fără vlagă, când el începu:

- Tot nu am stabilit cum anume o să fii compensată. Dacă te gândeai că o mostră a serviciilor tale ar putea ridica preţul, ai avut dreptate.

Diana se rostogoli pe spate, iar el se ridică într-un cot şi începu să se joace cu părul ei lung. În lumina scăzută, părea negru şi rareori strălucea a castaniu.

- Doreşti ca toate facturile tale să-mi fie trimise mie? Sau ai prefera să primeşti o alocaţie periodică, poate trei sute de lire pe lună? În timp ce vorbea, îi aranjă părul în diferite modele pe pernă, ca nişte ramuri de salcie.

Diana se simţi iritată de tonul plin de certitudine cu care vorbise. Era o ofertă generoasă, dar... el presupunea că, după o tăvăleală satisfăcătoare prin cearşafuri, ea avea automat să se supună dorinţelor lui? Într-un fel care o înnebunea, încrederea lui nu era chiar prea departe de adevăr, dar ea nu avea să-l lase să ştie asta. Era mult mai bine să-l lase în cumpănă.

- Trebuie să fim atât de formali? Adu-mi în schimb cadouri. Surprinde-mă. Dacă eu te satisfac, iar tu plăteşti un preţ corect, înţelegerea va funcţiona destul de bine.

El se încruntă şi sprâncenele i se unirăla mijloc când o privi. Aerul confortabil de intimitate care îi înconjurase până atunci începea să se risipească.

- Prefer ca problema să fie rezolvată.

- Eu nu sunt o „problemă care trebuie să fie rezolvată", milord. Diana îşi lăsă privirea în jos într-un mod studiat, ca şi cum părerea lui nu ar fi contat pentru ea. Nu ai învăţat niciodată că, atunci când vine vorba de oameni, trebuie să fii flexibil, altfel te vei înfuria?

El pufni, enervat şi amuzat în acelaşi timp.

- Vreau o amantă, nu o filosoafă.

- Le ai pe amândouă şi încă o mie altele la pachet. Dacă nu-ţi place, atunci eşti liber să cauţi în altă parte.

- Poate că, în timp, aşa voi face, Diana. Dar deocamdată nu. Îşi duse mâna spre sânul ei şi începu să-i deseneze pe piele cercuri mici, tachinându-i sfârcul în timp ce îi captură buzele într-un sărut. Categoric, deocamdată nu.

Trăgându-şi sufletul, Diana fu surprinsă să vadă că reacţionează. S-ar fi gândit că avusese parte de suficientă pasiune pentru o noapte. Dar se părea că nu, şi judecând după felul în care el se împingea în coapsa ei, nici Gervase.

– Mă voi îndepărta încă o dată de la scenariul nostru. Dacă ai fi fost cu adevărat o virgină, un gentleman s-ar fi abţinut să facă din nou asta atât de curând. Din fericire, situaţia despre care vorbesc nu ne descrie pe nici unul din noi.

Diana învăţase că, dacă ştia la ce să se aştepte, atunci avea să aibă parte de mai multă plăcere. De data asta, nu mai făcură dragoste cu pasiunea care îi stăpânise mai devreme şi păru că durează o veşnicie. Gervase făcu în aşa fel încât o aduse şi pe ea, alături de el, spre culmile extazului de mai multe ori, pentru ca apoi să se oprească. Tensiunea creată îi conduse pe amândoi spre un climax prelung şi puternic, diferit într-un mod subtil de cel de mai devreme, dar la fel de intens.

Apoi, Diana rămase cu capul pe pieptul lui. Părul ei se revărsa asupra amândurora ca un văl, iar respiraţiile lor aveau acelaşi ritm. Mâna lui puternică se rezema de gâtul ei, şi Gervase stătea atât de nemişcat, încât ea se întrebă dacă nu cumva dormea. Ar fi fost foarte uşor să alunece şi ea pe tărâmul viselor, dar prefera să nu o facă. Cu un efort, se ridică suficient cât să-i vadă chipul.

– Gervase?

– Da?

El îşi deschise ochii şi o privea cu o expresie ciudată, pe care nu o putea interpreta. Mulţumire? Satisfacţie? Îndoială sau poate chiar teamă? De obicei, Diana se pricepea foarte bine să citească emoţiile celorlalţi, dar aceea era un amestec prea complex pentru a-l defini exact. Îşi aminti că, deşi sexul era, din multe puncte de vedere, un act simplu, el nu era un bărbat simplu.

– Cred că e timpul să pleci. E foarte târziu.

Simţi cum mâna lui se încordează pe gâtul ei. Oare el se aşteptase să rămână? Din câte îi spusese Madeline, unor bărbaţi le plăcea să doarmă cu amantele lor, în timp ce altora, nu. Era ceva ce ţinea de gust.

Îi răspunse cu o voce glacială și detașată, atât de departe de intimitatea trupurilor lor goane.

– Ce noroc am că mi-ai amintit. Și eu prefer să dorm singur.

Dacă asta era adevărat, atunci de ce ea simțea că Gervase era furios pentru că îi ceruse să plece? Deși Diana nu-și petrecuse niciodată noaptea cu vreun bărbat, nu se îndoia că avea să se bucure să aibă alături trupul lui cald și puternic. Dar, din când în când, Geoffrey venea jos dimineața devreme, iar ea nu putea să-și asume riscul ca fiul ei să găsească un bărbat în patul ei.

– Ce alte reguli mai ai? o întrebă el tăios, în timp ce-și trăgea pantalonii.

Deși răceala lui o durea, nu putea face nimic în privința asta. Își ridică bărbia.

– Să îmi spui întotdeauna dinainte când dorești să mă vizitezi, spuse ea cu calm.

– Ca să-ți poți alunga ceilalți amanți din pat? îi vorbi el pe un ton ostil în timp ce își vâra cămașa mototolită în pantaloni.

– Dacă asta alegi să crezi...

Dianei îi era rușine să iasă goală din pat, dar modestia părea un lucru absurd după ceea ce se întâmplase între ei. Se ridică repede, apoi își luă halatul de mătase din camera alăturată. Dacă era îmbrăcată astfel, era de înțeles că avea să-l conducă jos.

– Ce altă explicație poate fi?

Ochii lui cenușii o priveau cu răceală, iar statura lui impozantă și umerii largi îl făceau să pară un străin intimidant. Îi era greu să-și aducă aminte cât de apropiați fuseseră acum câteva momente. Diana fu cuprinsă de frică, dar nu-și coborî privirea.

– Ai putea încerca să crezi că mai am și altă viață în afară de... munca mea. Aș putea fi plecată pe undeva, aș putea fi ocupată cu ceva ce nu pot întrerupe cu ușurință. Dacă aș ști că vii, ar fi mai convenabil pentru amândoi.

Răspunsul ei rațional îl mai liniști. Traversând camera, își puse haina și își vârî eșarfa în buzunar. La ora asta, nu avea cine să-i mai critice stilul vestimentar.

Ridicând lumânarea, Diana îl conduse până jos şi descuie uşa de la intrare. Restul casei dormea de mult şi în depărtare auzi pendula bătând de trei ori. Era mieZul nopţii.

Înainte să deschidă uşa, el îi luă sfeşnicul şi îl puse alături, pe o masă. Apoi o îmbrăţişă şi o sărută de noapte bună aşa cum nu o mai făcuseră până atunci. În timp ce o trăgea aproape, lipind-o de trupul său, ea îşi puse braţele pe după gâtul lui. În ciuda oboselii, Diana îşi dădu seama că el era pregătit pentru încă o partidă de amor, şi că ea ar fi fost mai mult decât doritoare să coopereze.

Chiar în timp ce o săruta, Gervase îşi dădu seama cât de prostesc era din partea lui să revendice o femeie de genul ei, să încerce să o impresioneze atât de mult încât să o facă să nu-l mai accepte pe nici unul dintre ceilalţi bărbaţii care o doreau. Poate că îl privise cu plăcere când ridicase capul, dar ea era, la urma urmelor, o femeie uşoară.

Deşi îşi spunea că nu merita efortul, un val inexplicabil de posesivitate îl luă cu asalt. Căutând deschizătura halatului, îşi trecu mâna printre cele două margini de mătase şi se opri jos, între coapsele ei.

– Vreau să fii a mea, Diana, şopti el în timp ce-i mângâia cea mai intimă parte a corpului cu vârful degetelor. Doar a mea.

Ea dădu din cap fără să rostească vreun cuvânt. Chipul ei perfect afişa o expresie misterioasă şi indescriptibilă, deşi el putea simţi răspunsul pasional, involuntar, al trupului ei. Dorea să o posede din nou, acolo, pe loc, pe covorul oriental de pe podeaua rece de marmură. Cum şi Diana voia asta, poate că şi-ar fi făcut înţeles punctul de vedere dacă nu-şi satisfăceau dorinţele. Eliberând-o, Gervase se întoarse, deschise uşa şi ieşi singur afară în noapte.

Diana tremură când închise uşa, simţind natura întunecată a sentimentelor care îi uneau. Ajunsă în dormitorul ei, se schimbă într-o cămaşă de noapte din flanelă de culoare neagră, pe gât, exact opusul erotismului, apoi se urcă în pat. Dormea acolo de trei luni, dar niciodată

până acum patul acesta nu i se păruse atât de mare şi de pustiu.

Deşi era obosită, nu reuşi să adoarmă. „Sexul este o sabie cu două tăişuri." Cuvintele rostite de Madeline cu multă vreme în urmă o bântuiau. Diana crezuse că a înţeles, dar semnificaţia acelor cuvinte nu-i devenise clară decât acum. Cum nu simţise pasiunea niciodată, acum nu era pregătită pentru puterea ei. Noaptea aceasta fusese o experienţă tulburătoare pentru ea, nu numai din cauza noilor orizonturi pe care le descoperise, ci şi din cauza emoţiilor pe care le trezise în ea. Oferise şi primise plăcere, la fel ca şi Gervase, iar această împreunare magică crease o apropiere foarte diferită faţă de sentimentele pe care le nutrea pentru fiul şi prietenele ei.

Era clar că vicontele o dorea, dar şi ea îl dorea la fel de mult. Voia să cedeze în faţa dorinţelor sale, să promită că va fi doar a lui, să vorbească, să râdă şi să facă dragoste cu el atât de mult, încât liniile aspre de pe chipul lui să se înmoaie în expresia aceea irezistibilă de tandreţe pe care i-o arătase noaptea trecută. Singura putere pe care voia să o aibă asupra lui era puterea de a-l face fericit.

Dacă ar fi fost ipocrită, i-ar fi fost foarte uşor să îl transforme pe el şi dorinţele lui în centrul vieţii ei, dar nu ăsta era motivul pentru care venise în Londra. Diana deja înţelegea unele dintre sentimentele complexe care îi legau, şi simţea că erau multe care îi scăpau. La fel ca şi ea, şi Gervase fusese grav rănit de viaţă, iar el se vindecase mai puţin decât ea. Până când nu avea să înţeleagă motivul şi profunzimea suferinţei lui, pentru ei nu avea cum să existe un viitor.

Se ghemui în pat, cu braţele înfăşurate în jurul picioarelor într-o încercare de-a regăsi o parte din căldura pe care o simţise mai devreme. Indiferent cât de greu îi era, avea să reziste dorinţei înşelătoare de-a ceda. Cândva, cu voia lui Dumnezeu, avea să se ofere cu totul lui St. Aubyn, dar mai întâi trebuiau să se schimbe multe. Diana voia ca amândoi să fie egali în relaţia lor, nu să joace rolurile de stăpân şi sclavă.

Diana tremură incontrolabil, ştiind că nu doar destinul îi adusese împreună, ci şi Nemesis însăşi. Nemesis, zeiţa răzbunării. Dacă Diana ar fi ştiut ce avea să se întâmple, ar fi rămas la High Tor Cottage, dar acum era mult prea târziu să se retragă din viaţa pe care o alesese. Firul care o adusese aproape de Gervase era acum prea puternic pentru a fi rupt.

În următoarele zile, avea să joace rolul unei femei independente, iar el putea accepta asta sau nu, după propria voinţă. Chiar în timp ce îşi făcea acest jurământ tăcut, se întrebă cum avea să se ţină de promisiune. După cum îi spusese şi lui Gervase, ea era o femeie care plângea uşor, şi atunci când îşi afundă capul în pernă nu fu sigură dacă plângea de bucurie sau de tristeţe.

capitolul 7

Trecuse de mult de ora cinei şi Whitehall era aproape pustiu când ministrul de externe îi făcu o vizită lui St. Aubyn. George Canning era extrem de inteligent, imprevizibil şi foarte, foarte ambiţios. De când William Pitt, părintele spiritual al Partidului Conservator murise, cu un an şi jumătate în urmă, avuseseră loc lupte aprige în interiorul partidului pentru a-l alege pe cel care avea să joace rolul celui dispărut. Practic, singurul lucru asupra cărora erau de acord membrii partidului era nevoia de a-i învinge pe francezi, dar mare parte din energie şi-o foloseau în luptele de interior. Era o bătălie care lui Gervase nu-i plăcea, şi pentru care nu avea răbdare.

Se afundase într-un teanc de rapoarte venite din Portugalia, iar intrarea lui Canning îl făcu să-şi ridice privirea din hârtii, apoi să-şi îngusteze ochii, gânditor. Politica e o chestiune de personalităţi, iar timpul petrecut în armată sub conducerea generalului Sir Arthur Wellesley şi prietenia cu acesta în India ajunsese să îl facă aliat cu ministrul de război, Castlereagh, unul dintre

prietenii apropiaţi ai lui Wellesley. Ministrul de externe şi ministrul de război aveau responsabilităţi comune şi între ei exista o rivalitate ascunsă, dar feroce, prin urmare Canning îl privea automat pe Gervase cu suspiciune.

De obicei, cei doi interacţionau indirect. Aceasta era prima dată când îl căuta Canning. Gervase se ridică, bucuros de ocazia pe care i-o oferea de a-şi întinde puţin oasele şi dădu mâna cu el.

– Bună seara, Canning. Lucrezi până târziu.

Apoi luă o postură rigidă. În spatele ministrului de război se afla alt bărbat, un francez, tocmai unul dintre principalii suspecţi ai vicontelui în legătură cu spionul numit Phoenix.

După ce-i strânse mâna, Canning făcu un semn spre însoţitorul său.

– Sunt sigur că voi doi vă cunoaşteţi.

Contele de Veseul, îmbrăcat elegant în negru, îi oferi un zâmbet nonşalant.

– Sigur că da, deşi e mare păcat că societatea nu îl vede mai des pe Lord St. Aubyn.

Gervase acceptă fără entuziasm mâna întinsă a francezului. Mai existau şi alţi oameni pe lista suspecţilor, dar Gervase spera că Veseul era individul. Îl dispreţuia pe acest om cu farmecul lui mieros şi aerul că se amuză în secret pe seama celorlalţi. Contele se mişca la fel de liber în straturile superioare ale societăţii britanice precum membrii în exil ai Curţii franceze, plasat perfect pentru a auzi lucruri pe care nu ar fi trebuit să le audă. Gervase bănuia că francezul avea curajul, inteligenţa şi viclenia să încerce orice.

În mod evident, pe chipul lui nu se puteau citi toate aceste gânduri, aşa că vicontele întrebă prietenos:

– Veseul, aţi venit să lucraţi aici, la Whitehall? Dumnezeu ştie că avem prea puţini oameni.

Francezul flutură cu graţie din bastonul lui cu mâner de aur.

– Să muncesc? *Moi*[1]? Eu sunt ca un crin. Nu trudesc şi nici nu înţep. Las astfel de lucruri pe seama oamenilor silitori ca voi.

Gervase ridică din sprâncene.

– Vă subestimaţi realizările, murmură el. Cu siguranţă, legarea eşarfei în stilul pe care îl aveţi necesită o muncă adevărată.

– Ah, dar asta nu e muncă, e artă, spuse Veseul cu patos. Sunt un maestru în multe forme obscure de artă.

Ochii negri ai contelui străluciră de amuzament, confirmând bănuielile lui Gervase că această conversaţie avea un dublu înţeles. Francezul ştia cu ce se ocupa de fapt vicontele, probabil bănuia că el însuşi era suspect de spionaj şi se bucura cu înfumurare de acest mic schimb de replici.

– Eu şi Veseul vom lua cina la clubul White, interveni Canning. Ai chef să ne însoţeşti?

Gervase clătină din cap şi se prefăcu întristat.

– Îmi pare rău, mai am câteva ore bune de lucru.

– În acest caz, înainte să plecăm, aş avea de discutat cu tine o mică problemă de afaceri.

Când Gervase se uită direct la contele francez, Canning vorbi nerăbdător:

– Putem vorbi liber în faţa lui Veseul. Nimeni nu îl urăşte mai mut pe Bonaparte ca un regalist exilat.

Gervase nu răspunse nimic, doar continuă să îl urmărească pe conte cu privirea. Fără să fie deranjat de privirea aceea glacială, Veseul zâmbi larg.

– Te voi aştepta jos, George. Caracterul suspicios este un defect profesional pentru St. Aubyn.

Ducându-şi degetele la sprâncene într-un salut în reflemea, plecă. Când rămaseră singuri, ministrul de externe se încruntă la Gervase.

– Ai fost al naibii de nepoliticos cu Veseul.

Gervase se aşeză la loc, la biroul său.

– Omul e aproape sigur un agent francez. Neoficial, aş sfătui să aveţi grijă ce spuneţi în faţa lui.

---

[1] Eu (în limba franceză, în orig.)

Canning păru speriat când se aşeză pe unul din scaunele de lemn păstrate în micuţa cameră pentru vizitatori.

– Asta este o acuzaţie al naibii de serioasă. O poţi dovedi?

– Dacă aş putea, Veseul n-ar mai hoinări în libertate, răspunse vicontele pe un ton sec. E posibil să nu am niciodată dovada clară. Vă sugerez doar să aveţi grijă ce spuneţi în faţa lui.

După o clipă. Ministrul de externe încuviinţă gânditor, apoi se întoarse la afacerea care îl adusese acolo.

– Informaţia pe care ne-ai dat-o a transformat campania din Copenhaga într-un succes.

Gervase ridică din sprâncene cu un aer surprins.

– Eu doar am coordonat-o... Informaţia a venit de la mai multe surse. Dar nu spionajul duce la câştigarea războaielor, ci soldaţii.

– Da, dar *lipsa* informaţiilor secrete poate duce la pierderea unei bătălii.

– Adevărat, recunoscu Gervase, curios de direcţia în care se îndrepta această discuţie.

– Tu eşti foarte bun la ceea ce faci. Să-ţi facă rost de postul acesta a fost unul dintre cele mai bune lucruri pe care le-a făcut Pitt.

Canning se opri brusc, iar complimentul lui sună reticent.

– Aş fi surprins dacă asta e tot ce aţi venit să-mi spuneţi.

– Ai dreptate. Ochii lui Canning hoinăriră prin cameră, apoi se opriră brusc asupra lui. Se spune că tu ai cele mai bune dosare cu informaţii din ţară. Ai informaţii şi despre englezi?

– Nu, răspunse Gervase fără nici o inflexiune în glas. Dacă aveţi nevoie de muniţie împotriva oponenţilor dumneavoastră, căutaţi în altă parte.

Canning făcu o grimasă.

– Sunt mai degrabă îngrijorat că altcineva are muniţie împotriva mea.

Ochii lui de un albastru palid îl studiară pe Gervase cu viclenie, încercând să-şi dea seama dacă vicontele spunea adevărul sau nu.

Gervase se împinse de la birou şi îşi încrucişă picioarele în faţa lui.

– Canning, eu mă aflu aici dintr-un singur motiv: să ajut cum pot ca nenorocitul acela de corsican să ajungă în iadul pe care îl merită din plin. Nu sunt un politician şi nu am nici un interes să devin ministru sau să acumulez putere. Din cauza aceasta am rămas în post atunci când a căzut guvernul lui Aldington, primăvara trecută, şi intenţionez să supravieţuiesc şi atunci când o să cadă guvernul lui Portland şi oricâte alte guverne vor exista până când va fi înfrânt Napoleon.

Canning zâmbi strâmb.

– La cât laudanum ia Portland în fiecare zi, probabil că nici măcar n-o să bage de seamă că i-a căzut guvernul.

Gervase îl privi tăios şi se întrebă dacă nu cumva Canning încerca să-l provoace să facă vreo indiscreţie. Poate că nu. Era cunoscut faptul că omul vorbea direct şi era chiar rudă prin căsătorie cu bătrânul duce de Portland.

– Am venit aici să-ţi mulţumesc, St. Aubyn, continuă ministrul. Am primit multe critici din cauza campaniei daneze. Opinia publică a fost de partea danezilor şi noi am ieşit arătând ca nişte hoţi şi bătăuşi după toată afacerea aia. Dacă nu ai fi fost tu, probabil că am fi ieşit şi în pierdere, ceea ce ar fi fost cu mult mai rău.

Gervase oftă. Afacerea din Copenhaga îi lăsase un gust amar.

– Nici mie nu mi-a plăcut, dar aţi avut dreptate să invadaţi Danemarca. Dacă n-aţi fi făcut asta, Bonaparte ar fi luat flota Danemarcei şi ar fi folosit-o împotriva noastră. Fără superioritatea noastră maritimă...

Ridică din umeri sugestiv. Ultima lui frază nu mai trebuia terminată. Puterile de pe continent căzuseră una după alta, până când rămăsese doar Anglia. Era şah mat. Francezii nu-i puteau înfrânge pe britanici pe mare, iar britanicii nu reuşeau să ducă războiul la uşa lui Napoleon, pe continent. Dacă Anglia şi-ar fi pierdut

vreodată superioritatea maritimă, Bonaparte ar fi putut invada insula şi războiul cel lung ar fi putut să se termine cu Anglia pe post de altă naţiune care să se aplece în faţa împăratului.

Direcţia în care fusese cârmită conversaţia îl făcu pe Gervase să-şi amintească un lucru la care se tot gândise de ceva vreme.

– Acţiunile pe care le-aţi făcut ar trebui să ne asigure că flota suedeză va păstra Marea Baltică de partea britanicilor, dar mai există încă o altă flotă neutră care se află în pericol: cea portugheză.

Canning încuviinţă cu o expresie sumbră. Se vedea că greutatea acestor probleme cădea pe umerii lui.

– M-am gândit şi eu la asta. Ai vreun motiv să crezi că francezii vor încerca să şi-o anexeze?

Gervase arătă spre teancul de hârtii de pe biroul lui.

– Pun informaţiile cap la cap tocmai acum. Ar trebui să am un raport întreg pentru voi în două, trei zile, dar eu bănuiesc că dacă portughezii nu vor putea fi convinşi să îşi dea deoparte flota în următoarele săptămâni, Napoleon va pune mâna pe ea.

Canning îşi ţuguie buzele şi fluieră încet.

– Atât de curând?

– Mă tem că da.

Ministrul se încruntă pentru o clipă, apoi zâmbi strâmb.

– Ei bine, presupun că e vremea să devin şi mai nepopular. Şi probabil că portughezii mă vor asculta mai degrabă decât danezii. Se ridică, nehotărât pentru o vreme. Îţi mulţumesc. Mi s-a spus să mă feresc de tine, dar am impresia că a fost doar un sfat politic. Îmi pari a avea o minte sănătoasă, iar sfaturile tale au funcţionat întotdeauna.

Se ridică şi Gervase.

– Ce bine să ştiu că am aprobarea dumneavoastră, murmură el.

Ignorându-i sarcasmul, Canning îl cântări din privire.

– Aş avea nevoie de un om cu abilităţile tale. Dacă ai trece de partea mea, ai ajunge departe.

– Îmi ajunge locul din Camera Lorzilor pe care l-am moştenit, îi răspunse Gervase glacial. Puteţi sta liniştit că nu voi lăsa pe nimeni să-mi folosească sursele în interes politic.

– Presupun că va trebui să mă mulţumesc cu asta.

Pentru prima dată, Gervase zâmbi.

– Da, va trebui.

Canning dădu din cap în semn că a înţeles, apoi plecă, trăgând uşa în urma lui în timp ce Gervase se lăsă să cadă pe scaunul de la birou, istovit. Canning nu era primul politician care încerca să-l facă pe viconte să schimbe tabăra şi fără îndoială că nu avea să fie ultimul.

Îţi scoase ceasul de aur şi văzu că era trecut de ora nouă. Trecuseră trei zile de la noaptea incredibilă pe care o petrecuse cu Diana Lindsay şi nu trecuse nici o clipă în care să nu se fi gândit la ea. Rezistase impulsului de-a o vedea din nou prea curând. Deşi Gervase recunoştea greu că avea nevoie de femei în general, era clar că nu avea nevoie de nici o femeie în mod special. Acum că-şi dovedise puterea voinţei, simţea o dorinţă copleşitoare să o vadă din nou, să se scalde în senzualitatea ei caldă şi dulce.

Mâzgăli un bilet scurt, găsi un portar aflat încă la datorie şi îl plăti pe om cu o guinee ca să ducă mesajul pe Charles Street la numărul 17 şi să aştepte un răspuns. După asta, vicontele se întoarse la rapoartele lui nesfârşite, punând în balanţă sinceritatea şi acurateţea agenţilor sau informatorilor, creând o bază pentru recomandările care ar fi putut influenţa viaţa sau moartea a sute de oameni pe care nu avea să-i cunoască niciodată. Se afundă atât de tare în munca sa, că fu aproape surprins când portarul intră în biroul său mic şi îi înmână biletul original, care fusese returnat cu o pecete reprezentând un cupidon care ţinea degetul la buzele sale grăsune.

În ciuda sigiliului amuzant, pentru o clipă scurtă şi nenorocită, Gervase fu sigur că Diana îl respinsese pentru că era ocupată cu alt bărbat sau din alt motiv femeiesc inexplicabil. Forţându-se să devină impasibil,

rupse pecetea de ceară, despături hârtia, apoi simți cum i se relaxează mușchii feței și zâmbește involuntar.

În josul paginii, cu un scris cursiv și elegant, Diana îi transmisese:

Te aștept, ești bine-venit.

Diana se pregătea de culcare când primise mesajul de la St. Aubyn și simți un val de bucurie la gândul că avea să o viziteze. Timp de trei zile se întrebase dacă nu cumva făcuse vreun gest care-l dezgustase, fie prin faptul că refuzase să-i ofere drepturi exclusive asupra ei sau prin modul în care făcuse dragoste, deși el nu avusese nemulțumiri la vremea respectivă.

Nu părea potrivit să pregătească o altă scenă elaborată de seducție, așa că se îmbrăcă în grabă cu o rochie simplă de culoarea piersicii și își prinse părul la spate, cu o panglică de catifea într-o nuanță asemănătoare. Era foarte conștientă că, dacă el se hotăra să o viziteze la intervale regulate, noaptea asta avea să fie crucială pentru restul întâlnirilor dintre ei.

Toți servitorii se retrăseseră pentru noapte, așa că avea să-l primească ea însăși. Pentru o clipă, imaginea lui Gervase îi tăie respirația. De la început se gândise că este un bărbat atrăgător, dar acum era în secret conștientă de mușchii și oasele care se aflau sub veșmintele sale și de-abia dacă-și putea ține mâinile departe el. Ei bine, poate că nu trebuia. Madeline spusese că domnilor le plac femeile care preiau conducerea uneori.

Timidă, făcu un pas înainte, își puse palmele pe umerii lui și își ridică fața ca să-l sărute.

Un zâmbet cald și neașteptat îi lumină chipul și îi răspunse la sărut cu pasiune, prinzând-o într-o îmbrățișare care amenința să-i rupă coastele. În cele din urmă, Diana se eliberă, râzând.

– Îmi pare rău, milord, dar trebuie să respir.

– Presupun că și eu la fel, recunoscu Gervase. Îi dădu drumul, apoi căută ceva în buzunar. Ai spus că dorești să-ți fac surprize, spuse el și îi așeză în palmă o figurină mică de alamă.

Diana analiză cu fascinație lucrătura orientală delicată. Figurina avea aproximativ zece centimetri înălțime și reprezenta o femeie grațioasă și voluptoasă cu un chip relaxat și o floare în palmă.

– Cât de frumoasă e, Gervase. Este o zeiță indiană?

El încuviință.

– Da, este Lakshmi, zeița hindusă a norocului și prosperității, soția lui Vishnu. Aceea din mâna ei este o floare de lotus. Am păstrat-o în biroul meu de la Whitehall, din credința aproape superstițioasă că-mi va aduce noroc. Cum era târziu, nu aveam ce altceva să-ți aduc. Îmi pare rău... figurina nu valorează mare lucru, dar cum te-ai arătat interesată de India, m-am gândit că-ți va face plăcere.

Ea îl privi radiind.

– Îmi place, dar nu vreau să te despart de un lucru pe care-l prețuiești.

Încercă să-i restituie figurina, dar el i-o puse înapoi în palmă și o acoperi cu degetele lui calde și ferme.

– Lakshmi este zeița hindusă să eleganței și a frumuseții feminine, dar și a bogăției. E clar că locul ei este lângă tine.

În mod evident, Gervase avea un talent special de-a face complimente tulburătoare, hotărî Diana. Îi zâmbi impresionată, iar el reacționă vizibil, arătându-i o latură a lui foarte diferită de felul în care se comporta în public. Aproape că-i venea să-l sărute din nou, dar simțul practic pe care și-l dezvoltase în anii de când devenise mamă o îndemnă să preia controlul.

– Ai spus că ai venit de la Whitehall. Ai luat cina?

Vicontele o privi pierdut.

– Am luat micul dejun, spuse el.

Diana își dădu ochii peste cap în semn de exasperare, apoi îi luă mâna și îl conduse jos, în bucătărie.

– Nu ești obligată să mă hrănești, îi zise el pe un ton blând în timp ce ea îl așeză la masa lungă.

– Poate că nu, Gervase, îi răspunse Diana, aruncându-i o privire poznașă. Dar este în interesul meu să-ți păstrezi puterile. În vreme ce el râdea, ea se duse să ia ceva de mâncare din cămară. După ce analiză rapid

conţinutul rafturilor, adăugă: Avem nişte şuncă rece, pâine şi brânză. Dacă vrei ceva cald, aş putea să-ţi prepar o omletă în câteva minute.

Gervase ezită. Nici măcar nu ştiuse că-i este foame, dar acum se simţea hămesit, iar ideea de mâncare caldă suna minunat.

– Dacă nu e prea mult deranj, aş vrea omletă.

– Nu e nici un deranj.

Ca să nu sufere de foame în următoarele cinci minute, Diana îi puse pe masă pâine şi brânză, apoi turnă două pahare din berea pişcătoare şi rece din cămară.

Gervase fu copleşit de o stare de bine văzând-o pe Diana cum se mişca graţioasă prin bucătărie, cum aprindea cărbunii pentru foc în ceea ce arăta ca un cuptor foarte modern, ciupind vârfurile unui arpagic care creştea într-un ghiveci sub fereastra îngustă şi înaltă, pentru ca apoi să îl amestece în ouăle bătute cu felii de şuncă şi brânză. Habar n-avuse că femeile uşoare ştiau să gătească.

Îi admira chipul concentrat, aplecat asupra tigăii cu omletă. Câteva şuviţe din părul ei castaniu scăpaseră din strânsoare pentru a cădea ondulate de-a lungul gâtului şi-i dădeau un aer absolut delicios. Avea să întârzie momentul acela din noapte. Deşi era atât de atrăgătoare, el se bucura de aceste clipe de viaţă domestică. Oare viaţa le oferea oamenilor de rând astfel de clipe de linişte? Dacă aşa era, poate că titlul lui de lord era mai degrabă o povară decât o calitate. Dar bărbaţii de rând nu aveau o femeie ca Diana Lindsay în bucătărie, ei nu-şi permiteau serviciile ei.

Faptul că-şi aminti de natura relaţiei lor mai scăzu din plăcerea scenei care se desfăşura în faţa lui. Desigur, era în interesul ei să-l facă fericit şi, evident, era foarte bine antrenată să satisfacă orice gen de apetit masculin. Dar îi fu imposibil să-şi păstreze gândurile pline de cinism când ea îi servi omleta aburindă, iar mirosul arpagicului umplea încăperea.

– Tu nu mănânci? o întrebă Gervase. Este o porţie enormă.

Ea ezită.

– Adevărul e că miroase foarte bine. Eşti sigur că va rămâne suficient pentru tine?

– Cred că jumătate din ce e aici ar ţine foamea la respect, spuse el pe un ton grav.

Diana chicoti şi îşi luă o farfurie, apoi tăie un sfert din omletă şi se aşeză la masă în partea opusă. Cum avea o porţie mult mai mică, ea termină prima şi îşi sorbi gânditoare berea în timp ce-şi admira musafirul, bucuroasă să vadă că liniile de oboseală dispăreau încetişor de pe chipul lui.

– Cu ce te ocupi la Whitehall?

El ridică din umeri şi tăie o felie groasă de pâine.

– În cea mai mare parte a timpului, mut hârtii dintr-un teanc în altul.

– Nu sună prea incitant.

– Nici nu este.

Împinsă de o curiozitate sinceră, întrebă:

– Chiar eşti şeful spionilor în guvernul britanic?

Dacă nu l-ar fi observat cu atâta atenţie, nu ar fi observat uşoara ezitare cu care furculiţa lui se opri la jumătatea drumului spre farfurie.

– Cine naiba ţi-a spus asta? exclamă el pe un ton calm, după ce îşi termină omleta.

– Madeline. Când s-a interesat de tine, acesta a fost unul dintre lucrurile pe care le-a aflat. Se pare că asta se spune în mod obişnuit despre tine.

Gervase o privi cu ochii lui cenuşii şi glaciali.

– În mod obişnuit se spun multe lucruri, majoritatea dintre ele nefiind adevărate. De ce te interesează astfel de probleme?

Ea ridică din umeri.

– Nu sunt interesată de ele, ci de tine.

El o privi destul de curios peste paharul de bere.

– Tot ce fac e să mut hârtii de colo-colo. Oamenii pot interpreta asta cum doresc. Ce altceva a mai auzit Madeline despre mine?

Diana îşi îngustă ochii, ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească.

– Că eşti foarte bogat, spuse ea. Că eşti destul de retras, deşi ai putea pătrunde în orice salon din înalta societate ai dori. Că ai o soţie nebună în Scoţia.

Enumeră fiecare afirmaţie ca şi cum ar fi fost toate la fel de importante. Gervase nu răspunse imediat, ci doar ridică din sprâncene cu o expresie amuzată.

– Cu o asemenea reţea de informatori, ea mă acuză pe *mine* că sunt spion?

Diana scutură din cap.

– Ea nu te acuză de nimic. Ca orice comerciant bun, ne-am preocupat să adunăm informaţiile necesare pentru a lua o decizie.

– Cât de raţional din partea voastră.

Ea îi zâmbi.

– Nu chiar. Indiferent cât de logic ar fi întreg procesul, în cele din urmă eu iau toate deciziile bazându-mă pe motive sentimentale. Ştii, eu nu sunt o persoană raţională.

– Bine, spuse el pe un ton tandru în timp ce se ridică şi înconjură masa ca să ajungă în spatele Dianei şi să o cuprindă cu braţele. Printr-o coincidenţă stranie, nici eu nu mă simt prea raţionat în momentele astea.

Ea păru surprinsă când el o sărută pe gât, apoi făcu o ultimă remarcă în calitate de gazdă.

– Doreşti să-ţi termini masa cu un desert dulce, milord?

– Exact.

Ea îşi ridică faţa pentru a primi un sărut, zicându-şi să s-ar putea obişnui foarte uşor cu asta. Nu se gândea serios la asta, aşa că valul de pasiune pe care îl simţi atunci când buzele lui le atinseră pe ale ei o luă pe nepregătite. Îşi ridică mâinile şi se prinse de el, simţind răspunsul şocat şi plin de dorinţă al lui Gervase. Ca prin ceaţă, Diana îşi dădea seama că şi el era la fel de surprins de faptul că era cuprins de un val de dorinţă la fel de sălbatic ca un torent, dar nici unul din ei nu dorea şi nu putea să se retragă. Îndoiala şi precauţia aveau să vină mai târziu.

*

Gervase plecă foarte târziu. Diana adormise şi, după ce îi trase pătura până sub bărbie, el rămase acolo, pur şi simplu bucurându-se minute în şir de priveliştea pe care o vedea, înainte să-şi facă curaj să plece. Nu mai cunoscuse niciodată o femeie atât de superbă care să nu fie atinsă de vanitatea şi de aroganţa care însoţesc frumuseţea, însă Diana, care era cea mai frumoasă dintre toate, părea să nu aibă aceste defecte. Era o amantă generoasă, modul în care reacţiona la mângâierile lui erau un vis devenit aievea pentru fiecare bărbat şi simpla ei imagine putea să reaprindă fiorul de dorinţă în trupul lui istovit şi satisfăcut.

Realitatea îl lovi din plin când ajunse jos, unde Madeline Gainford îl aştepta liniştită. Broda, însă îşi puse lucrul de mână în coş, pe o măsuţă, pentru a-i tăia calea în hol. Gervase înaintă cu precauţie, încordat, când silueta umbrită ieşi din salon şi se relaxă doar după ce o recunoscu. Ce naiba putea să vrea femeia asta la ora patru dimineaţa?

Dacă îi observase suspiciunile, ea nu arăta lucrul acesta.

– Dacă ai o clipă, milord, aş dori să schimbăm câteva cuvinte.

– Desigur.

O urmă înapoi în salon, unde luară loc amândoi. Gervase îşi întinse picioarele înainte, cu prudenţă. Nu îi acordase multă atenţie acestei Madeline Gainford atunci când Diana le făcuse cunoştinţă, dar acum vedea că era o femeie foarte atrăgătoare, care avea expresia liniştită a unei fiinţe care văzuse atât binele, cât şi răul de care era capabilă specia umană. Dacă nu şi-ar fi luat deja o amantă, s-ar fi interesat dacă este disponibilă, dar în acel moment era greu să fie interesat de altcineva în afară de Diana.

Ochii ei mari şi căprui îl examinau cu aceeaşi rigurozitate ca şi el, iar duelul privirilor ar fi putut continua la infinit dacă Gervase nu ar fi fost atât de obosit.

– Cu riscul de-a părea nerăbdător, ce doriţi să discutăm? E o oră destul de înaintată pentru a socializa.

Ea întinse mâna în coşuleţ după o bucată de broderie întinsă pe un cerc de lemn, apoi îşi ridică privirea spre el.

– Pe mine mă interesează doar să facem afaceri, nu să socializăm, milord. Diana mi-a spus că a refuzat oferta dumitale de a-i plăti o alocaţie lunară în schimbul unor cadouri întâmplătoare.

– Da, şi de ce vă priveşte pe dumneavoastră problema aceasta? întrebă el, pe un ton aproape iritat.

– Diana este problema mea, Lord St. Aubyn. Din moment ce şi dumneata vrei, aş vrea să văd aranjamentul acesta deja stabilit.

Uitându-se în jos, făcu o cusătură strâmtă şi exactă, timp în care se pregătea să se explice, însă Gervase îi luă vorba din gură.

– Aşadar sunteţi codoaşă, spuse el cu o voce aspră, şi doriţi să scoateţi profit până la ultimul bănuţ de pe urma ei. O atitudine foarte prevăzătoare din partea dumneata. Nu veţi mai găsi o fătucă atât de preţioasă prea curând.

Femeia tresări uşor la cuvintele lui, dar îi răspunse pe un ton blând.

– Faceţi o greşeală. Eu doresc să vorbesc cu dumneata pentru că o iubesc pe Diana, nu pentru că sunt vreo intermediară.

Asta era şi mai rău. Gervase ştia că existau curtezane care le preferau pe cele de acelaşi sex. Unii bărbaţi găseau ideea asta incitantă, dar gândul că Diana şi femeia asta erau amante îl revolta.

– Înţeleg. Mai degrabă decât să încercaţi să scoateţi mai mulţi bani, doriţi să mă alungaţi pentru că sunteţi geloasă.

Surprinzător, Madeline râse.

– M-am exprimat greşit. O iubesc pe Diana ca pe fiica pe care n-am avut-o niciodată, ca pe o prietenă şi ca pe o femeie care mi-a salvat viaţa din mai multe puncte de vedere. Nu la modul frivol în care îţi închipui tu, adăugă ea cu o strălucire întunecată în ochi, apoi ridică din umeri elocvent. Diana e prea lipsită de experienţă pentru a şti ce refuză. E foarte frumos să fii romantică

şi idealistă când eşti tânără, dar peste douăzeci de ani o să se bucure să aibă economii care să-i ofere o viaţă confortabilă la bătrâneţe. Pentru o curtezană, adăugă ea după ce mai făcu o cusătură în broderie, banii puşi deoparte sunt mai degrabă ca Sfântul Graal. Poate că Diana nu apreciază ceea ce a refuzat, dar eu da. Intenţionez să am grijă ca ea să câştige toată siguranţa pe care o merită.

Gervase închise ochii rapid, dorindu-şi ca discuţia asta să fi avut loc într-un moment în care creierul lui funcţiona corect. Încerca cu adevărat s-o protejeze pe tânăra ei prietenă sau era doar lacomă în numele ei? Probabil că a doua variantă era cea corectă, atâta timp cât Madeline nu acţiona la comanda Dianei.

– În fiecare lună în care îmi este amantă, spuse el, deschizându-şi ochii, voi pune două sute de lire într-un cont pe numele ei. Îi puteţi spune despre asta sau nu, după cum doriţi, dar dumneata nu te vei putea atinge de nici un bănuţ. E suficient?

Se aştepta la o reacţie de mânie, pentru că nu putea accesa banii, dar ea doar zâmbi liniştită.

– Absolut suficient, milord. Aţi făcut un lucru demn de un gentleman.

– Mai este ceva, domnişoară Gainford? întrebă el pe un ton vădit ironic, ridicându-se.

– Da. Vă rog să nu-i pomeniţi de aranjamentul acesta Dianei.

Făcu o grimasă.

– Chiar vreţi să cred că ea nu ştie ce faceţi?

Madeline făcu un gest cu mâna, iar lumina lumânării scânteie pe acul dintre degetele ei.

– Ar trebui să credeţi. Este adevărul.

– Ah, da, conchise el fără să-şi poată reţine amărăciunea din glas când îşi aminti de inocenţa de pe chipul adormit al Dianei. Diana, actriţa perfectă. Toată lumea ştie cât de sincere sunt târfele.

Simţi o oarecare satisfacţie când o văzu îmbujorându-se uşor, dar acest lucru nu putea contracara starea proastă de spirit care îl însoţi tot drumul spre casă.

*

În dimineaţa următoare îi fu mai uşor să accepte duplicitatea Dianei, faptul că o pusese pe prietena ei să-i ceară mai mulţi bani. Fără îndoială, noua amantă a vicontelui dădea dovadă din plin de lipsă de logică şi sentimente schimbătoare. Bănui că, după ce îi refuzase în repetate rânduri oferta privind alocaţia lunară, se răzgândise. Cum nu putea să recunoască schimbarea asta, el puse la cale o modalitate de-a o plăti exact cu cât îi oferise iniţial: nici mai mult, nici mai puţin.

A doua zi dimineaţă, când se întâlni cu ea pentru o plimbare călare, se duse pregătit.

Diana aştepta în salonul ei şi îl întâmpină cu sărut senin, lipsit de griji. Soarele dimineţii îi făcea părul să strălucească în şuviţe castanii. Oare era vreun moment din zi în care arăta şi altfel decât uimitor? După ce se aplecă deasupra mâinii ei înmănuşate, Gervase îi întinse un obiect mic din aur filigranat.

Diana îl studie curioasă, apoi îi zâmbi cu tot chipul.

– Ar trebui să recunosc asta? Poate că e prea devreme şi am mintea prea adormită.

Când îi zâmbea astfel, Gervase simţea cum farmecul ei începea să-l cucerească, aşa cum se întâmpla de obicei, iar resentimentele lui legate de bani începură să se evapore.

– Aceasta este prima dintr-o serie de plăţi.

– O, deci voi fi plătită cu bucăţi de aur? întrebă ea cu interes.

– Este închizătoarea unui colier de perle, explică el, un destul de frumos şirag dublu de perle. Am pus un bijutier să-l desfacă. Scoase un obiect micuţ, înfăşurat în catifea dintr-un buzunar din interiorul hăinii sale. De câte ori te voi vizita îţi voi aduce altă perlă. Apoi, când colierul va fi complet, voi pune să fie refăcut.

Ea examină sfera lucioasă, perfectă. Strălucirea ei argintie arăta că este o perlă de cea mai bună calitate.

– Acum, asta chiar *este* o dovadă de imaginaţie, milord, spuse ea cu un amestec de admiraţie şi amuzament. Cu o singură lovitură, mi-ai făcut o surpriză şi în acelaşi timp te-ai asigurat că nu va trebui să te mai gândeşti la cadouri pentru câteva luni bune.

Expresia de pe chipul vicontelui era mai indescifrabilă decât niciodată, dar în remarca ei nu era nici o urmă de critică. Punându-şi o mână pe braţul lui, se ridică pe vârful picioarelor şi-i depuse un sărut catifelat pe obraz.

– Îţi mulţumesc, Gervase. Eşti foarte amabil.

Chiar şi acea atingere era suficientă pentru a-l face să renunţe la plimbarea lor pentru o altă activitate mai plăcută de interior, dar dimineaţa era luminoasă şi ademenitoare şi nu mai aveau decât câteva astfel de zile înainte de venirea iernii. Merseră în spatele casei, la grajduri, unde fusese mutată Phaedra. Cum Diana era acum amanta lui, calul împrumutat devenise un cal de dar.

În timp ce se plimbau pe drumul scurt ce ducea în Hyde Park, Gervase simţea remuşcări pentru colierul de perle. Discuţia lui de la miezul nopţii cu Madeline se terminase cu angajamentul pentru o plată de două sute de lire pe lună, care să fie depuse în bancă. Având în vedere preţul colierului de perle, dacă o vizita pe Diana în medie de trei ori pe săptămână, atunci oferta lui s-ar fi ridicat la trei sute de lire. Se gândise că era o mutare inteligentă şi plină de ironie din partea lui, dar ea acceptase ideea cu atâta eleganţă, că acum se simţea puţin stânjenit de faptul că îşi calculase totul până la ultimul bănuţ. Cum ea îi oferea servicii superioare, el ar fi trebuit să fie mai degrabă generos, decât să se zgârcească pentru fiecare bănuţ.

Alungând sentimentul de vinovăţie, Gervase se lăsă cuprins de voie bună, adulmecând aerul înviorător de toamnă şi savurând conversaţia condimentată cu tachinări a amantei sale. Diana era surprinzător de cultă şi se angajară într-o discuţie despre dramaturgii din perioada Restauraţiei, un subiect uşor pentru o astfel de dimineaţă luminoasă. Înconjuraseră deja de trei ori parcul şi acum se îndreptau înapoi spre Charles Street, când Diana se opri în mijlocul unei explicaţii despre scriitoarea de piese de teatru Aphra Behn.

Calul lui se afla cu un pas înaintea ei, şi Gervase se uită înapoi atunci când ea rămase fără glas. În mod

inconştient, Diana strânse frâiele calului şi o forţă pe Phaedra să se oprească. Privea spre o străduţă lăturalnică, şi chipul ei devenise palid.

– S-a întâmplat ceva? întrebă el repede, cu instinctului protector care pusese automat stăpânire pe el.

Ea înghiţi în sec şi clătină din cap, dar vorbi cu un glas tremurat atunci când îndemnă iapa să pornească înainte.

– Nu chiar. Am văzut doar un bărbat care... Căută cuvântul potrivit, dar nu îl găsi. Care a fost destul de nepoliticos cu mine.

Gervase simţi cum i se încleştează maxilarul auzind-o. Aşadar, îl văzuse pe unul dintre foştii ei amanţi. Fără îndoială, Londra era plină de ei.

– Dacă te-ai plasa complet sub protecţia mea, aş avea dreptul să mă ocup de orice bărbat care te deranjează, spuse el pe un ton glacial, dar poziţia în care te afli în prezent te lasă fără apărare în faţa insultelor.

Ea îşi ridică privirea şi obrajii i se îmbujorară rapid.

– Nu ţi-am cerut ajutorul, milord.

– Nu mă îndoiesc că dragonul care te apără îi pune pe fugă toţi pretendenţii nedoriţi, spuse el pe un ton ironic.

– Dragonul...?

– Prietena ta, domnişoara Gainford.

Diana izbucni în râs.

– Nu m-am gândit niciodată la ea ca la un dragon, dar ar fi unul plin de rafinament. Sau se zice dragoniţă?

Gervase îi răspunse cu un zâmbet, uitând pe moment de supărare. Diana avea un talent aproape magic de a calma spiritele şi, în timp ce şi continuau drumul, dezbătând meritele Aphrei Behn, Gervase calcula cât timp îşi putea permite să petreacă în compania ei înainte de a se duce la Whitehall.

Până când ajunseră la grajdurile ei şi o ajută să descalece de pe Phaedra, iar mâinile lui rămaseră parcă lipite de taliei ai suplă, se hotărî că Whitehall putea foarte bine să mai aştepte.

Contelui de Veseul nu-i fu deloc greu să-i urmărească pe Diana Lindsay şi Lord St. Aubyn pe o distanţă de câteva străzi, până în Charles Street. O văzuse din pură întâmplare, pe când se întorcea acasă după o noapte lungă de afaceri ilicite. De când o întâlnise la operă, se gândise destul de mult la târfa asta şi se interesase discret de ea, dar se părea că dispăruse din scenă după scurta ei apariţie în lumea curtezanelor. Fusese pe punctul de-a pune la cale o investigaţie serioasă când norocul o scosese chiar în drumul său, însă el fusese dintotdeauna un om norocos. Era amuzant să vadă cât de repede îl recunoscuse şi cum îşi pierduse culoarea din obraji. Faptul că îi era frică nu îi diminua din frumuseţe, din contră.

Şi când se gândea că St. Aubyn era unul din amanţii ei actuali; dacă asta nu era o dovadă a faptului că era norocos, atunci nimic nu era. Contele ştia foarte multe despre St. Aubyn şi respecta inteligenţa analitică, glacială a englezului. Într-adevăr, St. Aubyn era singurul om din Anglia de care Veseul se temea că l-ar putea da în vileag, şi era încântat să-l vadă pe viconte purtându-se ca un tinerel zănatic cu prima lui femeie. Francezul nu avea o astfel de slăbiciune.

După ce cuplul intră în eleganta reşedinţă, Veseul rămase pe o alee de peste drum, imaginându-şi ce făceau cei doi în camera de sus – în spatele faţadei atât de respectoase a locuinţei –, ca într-un vis desfrânat. Îl excita când se gândea că alt bărbat o poseda pe târfa aia frumoasă. Şi să ştie că omul acela era principalul spion al Angliei adăuga un strop de entuziasm depravat. Când şi el avea s-o posede, în cele din urmă, pe Diana Lindsay, va avea nevoie de foarte mult timp ca să-şi satisfacă dorinţa care se acumulase în tot acest timp.

Ocolul acesta îl făcu pe Veseul să întârzie la întâlnirea pe care o avea în apartamentul pe care îl închiriase într-o clădire mare, un loc aglomerat în care sosirile şi plecările la ore stranii nu erau băgate în seamă. Acolo îl aştepta nerăbdător Biron, asociatul lui, un om cu faţă de nevăstuică şi o lipsă acută de eleganţă sau stil, dar care se dovedise a fi foarte util.

După ce discutară despre afacerile lor obişnuite, Veseul scoase un trabuc din biroul lui şi îi tăie capătul.

– Vreau să pui pe cineva la casa de la numărul 17, de pe Charles Street, spuse el pe un ton obişnuit.

Biron îl privi suspicios.

– Cine e demn de o urmărire atât de asiduă? Resursele noastre sunt limitate.

Veseul îşi aprinse trabucul, apoi expiră, urmărindu-l pe Biron cum se fereşte de fum.

– Doar o curvă, dar are vizitatori interesanţi. Să te asiguri că cel pe care îl pui acolo e un bun observator, loial şi de încredere.

Biron îl privi lung, bănuind că motivele superiorului său erau pur personale, dar încuviinţă din cap, ţeapăn.

– Aşa va fi.

Biron era un revoluţionar ortodox, adept al dogmei, şi îl enerva că trebuia să se supună unui aristocrat din vechiului regim. Cu un amuzament răutăcios, Veseul se gândea că Biron ar fi vrut mai degrabă să-l fi văzut trimis la ghilotină în Regimul Terorii. Omul cu faţă de nevăstuică avea o minte îngustă şi lipsită de imaginaţie şi, dincolo de toată fervoarea lui revoluţionară, făcuse mai puţin pentru cauza Franţei decât aristocratul pe care îl dispreţuia.

După ce Biron plecă, francezul căzu pentru o clipă pe gânduri, încântat de ideea că laţul începea să se strângă în jurul Dianei Lindsay, atât de încet că nu avea să ştie ce-o aşteaptă. Contele nu era ca alţi bărbaţi, o creatură mânată de o dorinţă nerăbdătoare care trebuia satisfăcută imediat. Un cunoscător ştia cum să aştepte şi să savureze. Îşi imagină cum avea să arate Diana cu mâinile şi picioarele legate de stâlpii patului, cu faţa ei perfectă schimonosită de înţelegerea faptului că nu avea scăpare.

Dar el avea alte lucruri mai importante de făcut, decât să se gândească la ce avea să-i facă unei târfe, fie ea şi atât de frumoasă. Veseul începu să scrie un rezumat al informaţiilor pe care i le adusese Biron, adăugând comentariile lui legate de implicaţiile faptelor, după care traduse raportul cu ajutorul unui cifru şi îl copie.

Când termină, împături hârtia până ajunse foarte mică, apoi luă sigiliul greu de alamă care purta însemnele inversate ale braţelor lui Veseul. Deşurubându-l, scoase la iveală un al doilea sigiliu în forma unei păsări care se ridica din flăcări - o pasăre Phoenix.

capitolul 8

Diana îşi continuă ziua cu un zâmbet larg pe faţă, ca al unei pisici care a intrat cu boticul în vasul cu smântână. Oricât de multe ar fi ştiut despre dragoste, nimic nu se putea compara cu realitatea. Gervase se afla permanent în gândurile ei, şi nu numai din cauza pasiunii pe care o împărtăşiseră. Deşi simplul gând de-a face dragoste cu el o făcea să se înfioare, tandreţea de care el dădea dovadă o atrăgea cel mai mult. Era un partener cald şi inteligent, care râdea rareori, dar care avea un zâmbet sarcastic şi auto-ironic irezistibil. Când era cu ea, Gervase era un bărbat diferit faţă de persoana obişnuită, rece şi impunătoare, iar ea se mândrea cu faptul că reuşise să aducă această schimbare.

Voia ca Gervase să facă parte din viaţa ei cu o înverşunare asemănătoare cu cea pe care o simţea gândindu-se la fiul ei: voia să fie femeia lui în mod public, să doarmă toată noaptea în braţele lui şi să fie acceptată de prietenii lui. Iar acesta era un paradox chinuitor. Căci faptul că devenise curtezană îi pătase reputaţia pentru totdeauna, dar, pe de altă parte, ei nu ar fi putut ajunge niciodată împreună dacă ea nu ar fi intrat în lumea femeilor uşoare.

Uneori, cu un fior de disperare, îşi amintea ce-i spusese Madeline: „El are o soţie nebună în Scoţia". Cuvintele acelea insipide reprezentau o enigmă pe care ea habar n-avea cum s-o rezolve. Ştia că el o dorea, cel puţin pentru moment, dar o amantă era un obiect al pasiunii, nu al dragostei. Deşi acum avea un loc în viaţa lui, poziţia ei era neînsemnată şi lipsită de onoare. Pentru asta venise ea în Londra? Era sigură că, undeva în viitor, avea să existe o soluţie.

Ori de câte ori gândurile ei ajungeau în acest punct, își întorcea atenția cu hotărâre spre altceva, fie râdea cu fiul și prietenele ei, fie exersa aruncarea cuțitelor. Își făcea treburile casnice, angajase o bucătăreasă franțuzoaică care avea o poveste de viață demnă de un roman și ducea o luptă continuă cu Geoffrey în legătură cu lecțiile de călărie pe care acesta voia să le înceapă.

Problema era veche. Fiul ei iubise dintotdeauna caii, și faptul că Phaedra stătea în grajdurile lor îl făcuse să o roage de două ori mai mult să-i ia și lui un ponei. Diana era nehotărâtă când venea vorba de acest subiect. Viața pe care o dorea pentru Geoffrey implica faptul că, într-o zi, avea să învețe să călărească, pentru că un gentleman care nu știa să călărească era văzut ca o ciudățenie, iar ea nu voia ca fiul ei să fie considerat astfel. Cu toate astea, călăria putea fi periculoasă chiar și pentru cei mai buni călăreți, iar dacă Geoffrey ar fi avut chiar și cea mai neînsemnată criză, putea fi rănit serios sau ucis de căzătură.

În ultimii trei ani, îl purtase cu lașitate cu vorba, spunându-i că avea să se gândească la asta atunci când va fi mai mare, dar ea știa că nu îl mai putea amâna pentru multă vreme. Pentru a compensa refuzurile constante, Diana îl lăsă pe Geoffrey să păstreze o pisică jigărită pe care el o salvase de o gașcă de șarlatani. Dar puțini oameni sunt la fel de insistenți precum copiii, și Diana știa că subiectul călăriei avea să iasă curând la suprafață din nou.

Mai târziu, când avea să-și amintească de toamna lui 1807, Gervase avea probabil să spună că plouase, că probabil cerul de deasupra Londrei fusese cenușiu și că se enervase din sute de motive, dar el nu-și mai amintea de nimic din toate astea: săptămânile treceau ca într-o ceață, cu zile luminoase și nopți pătimașe. Cât despre problemele națiunii, dacă nu se rezolvau, cel puțin nu se agravau. Portughezii fuseseră convinși să își mute flota maritimă în siguranță, în Brazilia. Munca lui avansa bine, în timp ce rețeaua lui de informatori devenea din ce în ce mai mare și mai implicată la niveluri înalte,

iar oficialii guvernamentali din toate partidele politice ajunseseră să accepte faptul că recomandările lui erau complet dezinteresate.

Dar cea care arunca un văl de magie peste viaţa lui era Diana. Caldă şi primitoare, ea era mereu acolo când el avea nevoie de ea, îi intuia sentimentele, ştiind când să vorbească şi când să asculte, când să se topească în braţele lui şi când să preia conducerea, pornind o agresiune sexuală plină de tandreţe şi foarte incitantă. Diana părea să fie femeia perfectă, într-atât încât era imposibil să fie adevărată. Numai o amantă plătită cu un talent pentru actorie putea să reacţioneze atât de bine. Uneori, Gervase se întreba care din reacţiile ei erau adevărate şi care erau simple prefăcătorii. Căldura şi senzualitatea nu puteau fi cu totul false, altfel ea nu ar fi fost atât de convingătoare, dar mai avea un aer misterios care îl înnebunea şi care ascundea parcă însăşi esenţa fiinţei ei.

Gervase îşi pierdea rareori vremea cu astfel de gânduri. Îi era mai uşor s-o accepte aşa cum era, şi trecea de la o zi la alta cu o emoţie ciudată în suflet, pe care nu o putea numi şi nici recunoaşte. De-abia mult mai târziu, când zilele acelea perfecte aveau să devină parte din trecut, avea şi el să-şi dea seama că emoţia aceea se numea fericire.

În fiecare săptămână erau livrate mai mult de trei perle. Ar fi trebuit să-i cumpere un şirag triplu de perle, nu unul dublu. Diana păstra perlele într-un pahar de cristal, pe măsuţa ei de toaletă şi nivelul acestora creştea vizibil odată cu trecerea săptămânilor.

Şi paharul fusese un cadou de la el şi făcea parte dintr-un set de vase din sticlă de Veneţia. Descoperise că-i plăcea să-i ofere daruri Dianei, iar ea se arătase la fel de încântată de buchetul uriaş de flori pe care el i-l cumpărase dintr-un impuls de la un vânzător de pe stradă, ca şi de ceasornicul nepreţuit despre care se spunea că-i aparţinuse Mariei Antoaneta. De fapt, era posibil să-i fi plăcut florile mei mult, judecând după modul în care îşi îngropase faţa în ele înainte să-i mulţumească cu un zâmbet strălucitor, pătat cu polen.

Curând, ajunseră la o rutină. Câteva nopți pe săptămână, Gervase venea la ea târziu, după ce termina munca, luau cina împreună, discutau și râdeau înainte să facă dragoste. Alteori, călăreau foarte devreme dimineața, când Rotten Row era la fel de pustie ca domeniul de la țară al vicontelui. Gervase se oferi să o conducă la evenimente publice, cum ar fi la teatru, dar ea îl refuzase întotdeauna, iar el se bucura în secret de asta. Știa că majoritatea bărbaților s-ar fi mândrit cu faptul că reușiseră să câștige un premiu ca Diana, dar el prefera balonul magic în care trăiau amândoi în intimitate. Faptul că se izolaseră de societate îl scutise de a fi nevoit să ghicească care dintre cei de față se mai bucurau de farmecul ei unic.

Apoi, epoca de aur luă sfârșit. Schimbările erau subtile, deși evenimentul care le precedase nu fusese.

Gervase fusese plecat în Kent timp de șase zile, ca să vorbească cu contrabandiștii, și îi dusese dorul cumplit, așa cum se spune despre cei care nu mai au o mână sau un picior că simt constant membrul lipsă. Se întorsese cu o zi mai devreme doar ca să o vadă mai curând, și primul lucru pe care îl făcu fu să trimită un lacheu acasă la ea, ca să verifice dacă îl poate primi. Nu știa prea bine ce avea să facă dacă ea îl refuza sau dacă ar fi fost ocupată. Probabil că s-ar fi dus acolo și l-ar fi gonit cu pumnii pe bărbatul din patul ei.

Era aproape ora zece când ajunse, și ea îi dădu drumul în casă. El sări peste saluturi și o sărută direct, verificând în același timp dacă trupul ei era la fel de voluptos pe cât își amintea. Deși Diana râdea atunci când se desprinse din îmbrățișarea lui, el văzu că arăta obosită. Era frumoasă, dar nu la fel de perfectă ca de obicei.

– Nu ar fi trebuit să te părăsesc, spuse el, tachinând-o și urmărind cu degetul urma ușoară de cearcăn de sub ochii ei. Arăți ca și cum ți-ar fi fost dor de mine.

– Mi-a fost, răspunse ea și îl prinse într-o îmbrățișare lungă, cuprinzându-i talia și așezându-și capul pe umărul lui.

Printr-un gest simplu îi cerea să-i ofere alinare, fără aluzii pline de pasiune, și Gervase fu afectat într-un mod

ciudat în timp ce-o ţinea în braţe şi-o mângâia, simţind cum tensiunea din trupul ei se diminuează.

– S-a întâmplat ceva? o întrebă după câteva minute de linişte.

Ea ezită, apoi se îndepărtă de el şi clătină din cap.

– Nu chiar. Eu sunt mereu puţin tristă în perioada asta a anului. Totul este atât de mohorât. Avem în faţă toată iarna, iar primăvara poare atât de îndepărtată.

Aşezându-şi braţul în jurul umerilor ei, o conduse în jos pe scări, unde obişnuiau să ia masa. Lui îi plăcea aerul domestic al bucătăriei, atât de diferit de formalitatea glacială din salonul în care lua masa la reşedinţa St. Aubyn, unde şaizeci de oameni puteau mânca hrană rece cu stil.

– Iernile englezeşti sunt, categoric, o perioadă plictisitoare. Totuşi, nu mă deranjează atât de mult, poate şi pentru că m-am născut iarna. E anotimpul meu.

– A, da?

Diana se duse la cuptor ca să scoată plăcinta ţărănească pe care o pusese la încălzit atunci când lacheul lui Gervase sunase ca să anunţe că stăpânul lui se întorsese în Londra. Folosind mănuşile groase de bucătărie, scoase plăcinta şi o aşeză pe masa din lemn de pin, unde pregătise două tacâmuri şi o sticlă de vin roşu destupată, precum şi un castron cu mai multe feluri de murături făcute în casă.

– Când e ziua ta de naştere? continuă ea. Mi-e ruşine că nu te-am întrebat asta până acum.

– Doamne sfinte, Diana, ce contează? râse el în timp ce turnă vin în pahare şi se servi din plăcinta fierbinte. Dar, ca să nu zici că ţin secret, sunt născut pe 24 decembrie.

– În Ajunul Crăciunului! Ce cadou minunat trebuie să fi fost pentru mama ta!

Diana nu se atinse de farfurie şi se aşeză pe bancă alături de Gervase, bucurându-se de felul în care se simţea coapsa lui lipită de a ei.

– Din contră, mereu a spus că faptul că era la pat i-a stricat sărbătoarea.

Tonul sec din glasul lui nu reuşi să ascundă foarte bine durerea pe care şi-o amintea. Mama lui făcuse acea afirmaţie în maniera ei caracteristică şi gluma fusese camuflată în spatele unui ton mieros, pe jumătate recunoscând şi pe jumătate negând adevărul. Schimbă repede subiectul, înainte ca privirea atentă a Dianei să se transforme într-o întrebare.

– Este foarte interesant cum zilele noastre de naştere sunt exact opuse, fiecare la finalul unui solstiţiu, după ce soarele a făcut o pauză de trei zile şi e pe cale să se întoarcă.

Ea încuviinţă.

– Când eram mică, mi se părea special faptul că m-am născut în ziua solstiţiului de vară. Solstiţiile erau sărbători respectate în toate culturile păgâne. Ce este Crăciunul pentru noi, dacă nu propria noastră versiune a Zilei Saturnaliei, o sărbătoare a soarelui care se întorcea şi a vieţii care, în loc să se stingă în noaptea infinită, avea să continue?

Gervase îşi ridică amuzat privirea de la plăcinta de fazan şi ceapa murată.

– Unde naiba ai aflat aşa ceva?

Colecţia ei de cunoştinţe nu înceta niciodată să-l uimească. Obrajii Dianei se îmbujorară uşor.

– O, am citit pe undeva. Dacă avem zile de naştere opuse înseamnă că şi noi suntem firi opuse?

– Desigur, zise el încet şi ochii lui cenuşii străluciră cu o intensitate pe care ea ajunsese să o cunoască foarte bine. Îşi puse furculiţa jos şi se întoarse pe bancă în aşa fel încât să fie cu faţa spre ea. Eu sunt bărbat, tu eşti femeie. Mai opuşi de-atât nu se poate. Îi ridică bărbia cu mâna şi îi oferi un sărut tandru, cu gust de fazan. Nu ai auzit niciodată că opusele se atrag?

– Cum se atrag? întrebă ea cu o voce la fel de răguşită ca a lui.

Îi desfăcu un nasture de la cămaşă, strecurându-şi mâna înăuntru, şi simţi cum i se înteţeşte pulsul.

– Dacă ai uitat atât de repede, se pare că trebuie să-ţi amintesc.

Îşi petrecu braţele în jurul ei şi se aplecă, până când ea ajunse întinsă sub el, râzând.

Pentru că banca de bucătărie era tare şi îngustă, iar podeaua de piatră ar fi fost prea rece, întrerupseră activitatea până în dormitorul ei, unde treburile avansară mult mai departe. Cele şase zile în care fuseseră despărţiţi transformaseră flăcările pasiunii dintre ei într-un adevărat foc de tabără. Făcură dragoste cu febrilitate. Gervase nu se mai putea sătura de Diana, dorea să se îngroape în ea, să afle fiecare secret al trupului şi al minţii ei. Iar săruturile Dianei erau la fel de sălbatice, în timp ce se agăţa de el cu o fervoare care însemna mai mult decât pasiune şi dorinţă.

După eliberarea explozivă, căzură amândoi într-o stare de moleşeală, aşa că Diana aduse cina abandonată din bucătărie şi o mâncară în pat. Apoi făcură dragoste din nou, dar de data asta într-un tempo lent şi desfătător, cu ea deasupra, controlând ritmul cu mişcările uşoare ale coapselor ei.

Mai târziu rămaseră îmbrăţişaţi. Spatele ei era rezemat de abdomenul lui, iar el îi cuprinse unul din sâni în palmă, în timp ce respiraţia lui liniştită, adormită, îi ridica uşor firele de păr de pe ceafă. Afară, crivăţul urla pe străzile din Mayfair, dar Gervase nu-şi mai amintea dacă fusese vreodată mai fericit sau mai mulţumit. Dacă cele şase zile se terminaseră cu această experienţă minunată, se întrebă cum ar fi fost întâlnirea lor dacă ar fi stat despărţiţi timp de două săptămâni. Poate n-ar fi supravieţuit. Totuşi, nimeni nu ar fi putut cere un sfârşit mai bun.

El aţipi, sperând că şi Diana avea să adoarmă atât de profund, încât să uite să-l trimită acasă. În acel moment, ambiţia lui era să petreacă o noapte întreagă cu ea.

Când se auzi un ciocănit uşor, Gervase era atât de relaxat, că nici nu se mişcă atunci când Diana se trezi şi se strecură afară din braţele lui. Auzi foşnetul slab al materialului, în timp ce-şi punea halatul şi papucii, dar nu înţelese nimic din discuţia şoptită cu persoana de la uşă.

Însă starea lui de mulţumire se spulberă atunci când ea părăsi dormitorul, închizând uşa cu grijă în spatele ei. Atunci, Gervase se trezi de tot. Doamne sfinte, era posibil să o viziteze un alt amant la ora asta? Poate că vreun cartofor nenorocit care tocmai plecase de la cazinou se oprise pe la ea pentru a încheia noaptea cu o distracţie completă.

Furia pe care o simţi nu lăsă loc explicaţiilor de bun-simţ, aşa că se îmbrăcă în grabă, smucindu-şi hainele în strălucirea roşcată a focului mocnind în cămin.

Păşind în hol, auzi undeva în depărtare paşii Dianei şi ai servitoarei, aşa că îi urmă, condus de dorinţa bolnăvicioasă de-a afla cine avea o asemenea putere asupra ei, încât să o trezească la o asemenea oră. În umbră şi în tăcere, reperă cu uşurinţă scara pe care urcase ea şi înaintă câte două trepte o dată, dar fără pic de zgomot, ca o pisică. Era ciudat că se întâlnea cu cineva aici sus, dar era clar că nici nu putea aduce un alt bărbat în dormitor, când Gervase era acolo. Se întrebă cu amărăciune în suflet câte dormitoare mai avea pregătite. Holul de la etaj era parţial luminat de o uşă întredeschisă pe la jumătatea lui. Gervase se duse tăcut să se uite înăuntru, deşi se blestema în gând pentru faptul că făcea un lucru care nu-i putea aduce decât suferinţă.

Privelişte care i se dezvălui era cu adevărat tulburătoare, deşi nu la modul în care se aşteptase el. Convulsiile sunt o experienţă îngrozitoare, mai ales la un copil atât de mic. Trupul micuţului băieţel se arcuia, cutremurând tot patul, iar sunetele gâlgâite şi disperate umpleau toată încăperea. Diana se afla alături de el, pe pat, privindu-l îngrijorată în timp ce-l mângâia şi încerca să-l liniştească cu abilitate şi blândeţe. Gervase observă că în cameră se mai afla o femeie mai în vârstă, cu trăsături aspre, şi o slujnică tânără, dar atenţia lui era aţintită asupra dramei care se desfăşura în pat.

Apoi criza se termină. Într-o linişte profundă, trupul copilului se linişti şi respiraţia lui disperată reveni la normal. Diana se aplecă înainte şi-l strânse în braţe cu o tandreţe infinită.

Gervase rămase incapabil să se mai mişte, impresionat de un amestec de uşurare, ştiind că Diana nu venise la alt amant, şi o gelozie pură şi copilărească. Văzând-o cum se purta cu atâta afecţiune cu o altă fiinţă, se simţi insignifiant. Ştia că era vrednic de dispreţ pentru faptul că era invidios pe dragostea unui copil, dar acea parte din el care suferea în faţa acestui tablou rămăsese la stadiul de copil: un copil rănit.

Pentru că urmărise scena la adăpostul întunericului de pe hol, ar fi putut să se retragă cu acest resentiment pueril, să sufere în singurătate şi să-l îngroape undeva adânc în sufletul lui, până avea să ajungă să-i nege existenţa. În schimb, după ce şovăi o clipă, păşi înainte în cameră.

Toată lumea se întoarse spre el, dar el nu văzu decât cele două siluete de pe pat, care acum se holbau la el cu ochi la fel de albaştri, de culoarea unui lapislazuli. Băiatul îl privea curios, dar Diana, blânda Diana, care era mereu primitoare şi nu reproşa niciodată nimic, se uita la amantul ei cu vigilenţă şi furie, ca o tigroaică al cărei pui este ameninţat.

Dacă privirea ar fi putut ucide, Francis Brandelin ar fi fost viconte. Pentru o clipă, Gervase se cutremură din pricina ostilităţii ei, întrebându-se de ce iscase atâta mânie intrarea lui. Diana era de fapt această femeie bătăioasă, iar amanta tandră era doar masca exersată a unei curtezane?

În ciuda întrebărilor care îl frământau, Gervase continuă să înainteze spre pat. Tensiunea din cameră era explozivă, şi copilul era singurul care nu o sesiza.

– Cine eşti tu? îl întrebă micuţul din braţele protectoare ale Dianei.

Gervase se aşeză de-a curmezişul pe pat, în faţa amantei sale. Patul era atât de jos, că probabil fusese făcut la comandă, poate pentru a-l salva pe băiat de o căzătură periculoasă, în cazul în care vreuna dintre crize l-ar fi aruncat pe jos.

– Numele meu este St. Aubyn. Sunt un prieten de-al mamei tale.

Copilul îi întinse mâna, într-un gest solemn.

– Bună seara, domnule. Eu sunt Geoffrey Lindsay.

Privindu-l cu ochii lui albaştri şi strălucitori, aproape că nu mai era nevoie să se prezinte, ca să ştie că este fiul Dianei. Mâna firavă a băiatului îl strânse cu fermitate. Analizându-şi musafirul din cap până-n picioare, întrebă din nou:

– Cum de aţi venit în vizită atât de târziu?

Gervase o văzu pe Diana încordându-se şi mai mult, dacă era posibil aşa ceva. Credea că el avea să-i spună copilului că mama lui este o târfă? Asta ar fi explicat furia ei.

– Ştiu că e trecut de ora potrivită pentru vizite, începu el, îndreptându-şi atenţia către copil, dar am fost plecat din oraş. M-am oprit în speranţa că mama ta îmi va da ceva de mâncare.

Geoffrey rânji.

– Mamei îi place să le dea oamenilor de mâncare. Se pricepe la asta.

Aşa cum oricine s-ar aştepta să fie copilul Dianei, băiatul era frumos. Avea părul negru, o faţă care emana inteligenţă şi sinceritate şi ochi mai maturi decât era normal pentru un copil de vârsta lui. După cum zâmbea, se părea că moştenise şi farmecul ei.

Chipul lui Gervase se întunecă.

– Ai... ai văzut ce s-a întâmplat?

Gervase dădu din cap.

– Da. A fost o criză puternică. Sunt o pacoste groaznică crizele astea, nu-i aşa?

Ochii expresivi se măriră de uimire.

– Şi tu ai crize?

– Nu acum, dar am avut mai demult, când eram mai mic.

Acum, ambele perechi de ochi albaştri îl analizau cu atenţie. Deşi îşi ţinea braţul în jurul lui Geoffrey într-un gest protector, ostilitatea Dianei părea să slăbească. Ochii ei se mutară de la Gervase la cineva din spatele lui, apoi încuviinţă în tăcere, ca răspuns la o întrebare tacită. Le auzi pe cele două femei plecând din cameră, lăsând-o pe Diana singură cu fiul şi amantul ei.

– Vrei să spui... că nu sunt singurul care are crize? întrebă Geoffrey cu entuziasm şi precauţie.

– Sigur că nu, scumpule, răspunse mama lui, ştii bine că nu.

Geoffrey clătină din cap cu încăpăţânare.

– Tu *spui* asta, dar eu nu am mai întâlnit niciodată pe cineva care a avut crize.

Aşadar, băiatul credea că el era singurul, vreun fel de monstru sau ciudăţenie? Era un sentiment pe care Gervase îl înţelegea mult prea bine.

– Nu e chiar atât de neobişnuit. Pe vremea când eram în armată, am avut un caporal care avea crize din când în când. Odată, un medic mi-a spus că oricine poate avea astfel de crize, în anumite condiţii. Eu le aveam atunci când făceam febră.

Geoffrey aproape sări din pat şi pe chipul lui se putea citi fascinaţia pură.

– La fel mi se întâmplă şi mie! Mama urăşte să mă vadă bolnav, tocmai pentru că am mai multe crize atunci.

Gervase îşi ridică privirea, dar Diana îi evita ochii. Dacă fiul ei fusese bolnav, asta putea explica oboseala şi tensiunea pe care o citise pe chipul ei când venise mai devreme.

– Înţeleg de ce o supără, spuse el calm. Mama mea nici măcar nu se apropia de camera mea atunci când aveam o simplă răceală.

Geoffrey se aplecă spre musafirul său, cu păturile încurcate în jurul său.

– Cum erau crizele tale?

Gervase încercă să-şi amintească ce se întâmpla în urmă cu douăzeci de ani.

– Eu nu simţeam nimic în timpul crizei... era ca şi cum aş fi fost adormit. Dar îmi amintesc că atunci când începea, era ca şi cum... ca şi cum cineva mi-ar fi legat o curea în jurul frunţii şi mă trăgea înapoi.

– Exact aşa simt şi eu! exclamă băiatul. Ca un uriaş care trage de mine. Uneori mă lupt cu el şi atunci nu mai am nici o criză.

– Poftim? Diana îl privi pe fiul ei, uimită. Poţi opri crizele câteodată? Nu mi-ai spus niciodată asta.

Băiatul se fâţâi fără astâmpăr, privind-o pieziş.

– Nu funcţionează de fiecare dată.

Diana dădu din cap.

– Ca mamă, presupun că sunt ultima care află, spuse ea, îndreptându-şi spatele, fără să se uite la Gervase.

Vicontele îşi mai aminti ceva.

– Cel mai rea parte erau ochii, interveni el brusc. Nu mai ştiam nimic, şi apoi mă trezeam dintr-odată pe jos, cu oameni adunaţi în jurul meu, holbându-se la mine. Toţi ochii aceia...

Se opri din vorbit când văzu că faţa lui Geoffrey era foarte liniştită, iar pe chipul lui se vedea întipărită o maturitate pe care un copil nu ar fi trebuit să o cunoască. Orice epileptic cunoştea privirile acelea, ochii plini de curiozitate, teamă, dezgust sau, în cel mai rău caz, milă. Geoffrey ştia, dar nu voia să vorbească despre asta în faţa mamei sale.

– Ai învăţat să călăreşti în ciuda faptului că aveai crize? întrebă băiatul în schimb, după o scurtă ezitare.

– Sigur că da.

Geoffrey îi aruncă mamei sale o privire grăitoare.

Diana alungă cuvintele „Ţi-am spus eu" de pe buzele fiului ei, intervenind repede:

– Nu e vremea să te culci, tinere?

– Nu! Nu sunt deloc obosit. Afirmaţia lui fu încununată de un căscat uriaş. Ca la un semnal, puiul de pisică sări pe pat. Geoffrey ridică animalul. Atunci când am avut criza, Tigru s-a speriat şi a sărit jos. O am doar de câteva săptămâni şi deja a învăţat să doarmă în patul meu.

– Isteaţă pisică, spuse vicontele, ascunzându-şi un zâmbet.

– Nu ar fi o idee rea dacă ai încerca şi tu să dormi în pat, tinere, interveni din nou Diana cu fermitate, împingându-l în spate, pe perne şi aranjând păturile în jurul băiatului şi a pisicii. Ora asta nu e deloc potrivită

pentru o discuţie lungă. În plus, Lord, St. Aubyn trebuie să plece şi el acasă.

Ochii albaştri se deschiseră larg.

– E un lord adevărat?

Gervase aproape că izbucni în râs. Nu-şi mai amintea când impresionase pe cineva cu atât de puţin efort.

– Da, un lord adevărat. Viconte, mai exact.

Băiatul îl măsură din priviri cu neîncredere.

– Unde ţi-e mantia violet?

– O port doar la ocazii speciale, atunci când nu pot evita asta. De obicei e o pacoste, toată lumea calcă pe ea şi mă încurcă, dărâm vazele de pe mese, răspunse Gervase cu seriozitate. Se ridică şi întinse mâna. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, domnule Lindsay.

De data aceasta, strânsoarea lui Geoffrey era vădit mai slabă, dar tot mai avu forţa de a-i oferi şi laba pisicii pentru salut.

Gervase acceptă laba pisicii dungate, ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Se părea că pisica nu avea nimic de spus în această privinţă. Gervase o analiză mai îndeaproape şi exclamă uimit:

– Doamne sfinte, pisica asta are un deget mare!

Tigru avea câte un deget mare care ieşea în evidenţă aproape ca la oameni, deşi era mai puţin flexibil.

Geoffrey zâmbi răutăcios pe măsură ce pierdea lupta cu somnul.

– Mama spune că ideea ca pisicile să fi avut odată deget opozabil e înfricoşătoare.

Gervase îi aruncă Dianei o privire amuzată, dar ea se uita la fiul ei şi nu-i putu vedea expresia. Chiar şi cu ochii închişi, Geoffrey nu era gata să adoarmă.

– O să-mi povesteşti despre armată cândva? întrebă el, cu vocea deformată de oboseală.

– Dacă doreşti.

Diana se uită în sus brusc, apoi se gândi mai bine la ceea ce avea să spună. Gervase se retrase când ea se aplecă să-şi sărute fiul pe obraz şi o aşteptă afară pe hol. În ciuda faptului că era foarte târziu, mai avea multe lucruri să-i spună amantei sale.

capitolul 9

Diana simțea că marginile ușii i se imprimă în carnea umerilor rigizi, în timp ce toată furia pe care și-o reprimase în fața lui Geoffrey ieșea acum la suprafață. Furia ei nu se temperase la vederea sclipirii amuzate din ochii lui Gervase.

– E clar că zvonurile despre tine, cum că ai fi spion, nu sunt false, spuse ea pe o voce joasă și dură.

– Recunosc, am fost curios să aflu unde te duci la ora asta ciudată, explică el, deloc neliniștit de expresia de pe chipul ei. Dacă a fost bolnav, atunci se explică de ce arăți atât de obosită în noaptea asta.

– E timpul să pleci.

– *Este* foarte târziu, fu el de acord, dar nu e chiar vremea să plec. Dacă urmează să ne certăm, hai să mergem jos. E foarte frig aici pe hol, trebuie să simți și tu asta.

Afurisitul avea dreptate. Dar tremuratul ei se datora atât frigului, cât furiei. Luându-i lumânarea din mână, își puse brațul în jurul umerilor ei și o conduse înapoi în dormitor. Câteva minute mai târziu, Diana se instală confortabil într-un fotoliu de lângă foc, cu un șal de cașmir înfășurat în jurul ei și un pahar de coniac în mână. Răsfățul acesta era o experiență nouă și plăcută, dar ea refuză să se înmoaie numai din cauza asta.

Gervase îngenunche în fața șemineului, atâță focul și adăugă mai mulți cărbuni până când deveni puternic și fierbinte. Deja turnase și pentru el un pahar de coniac, iar acum se așeză în fotoliul opus, întinzându-se pe spate și încrucișându-și picioarele la nivelul gleznelor. În lumina slabă, era imposibil să-i descifreze expresia de pe chip. Fața lui era un amalgam de umbre rafinate, ascuțite ca ale unui șoim. Diana nu voia să fie impresionată de înfățișarea lui și categoric nu voia să se gândească la ceea ce făcuseră mai devreme cu atâta pasiune, așa că se uită în schimb la flăcările din vatră. Dacă voia să-i vorbească, n-avea decât înceapă el.

Gervase o privea gânditor.

– De ce ești atât de supărată?

– Mai trebuie să întrebi? izbucni ea. Faptul că m-ai urmărit până sus a fost un gest de invadare a intimității de neiertat. Am avut mare grijă ca Geoffrey să nu afle cu ce mă ocup. Până în noaptea asta, am reușit. Acum...

Ar fi fost mult mai ușor dacă și el i-ar fi răspuns la fel de nervos.

– Ai mare dreptate, încuviință el. Mereu am fost prea curios pentru binele meu. Nu mi-a trecut prin cap că te puneam într-o situație imposibil de explicat și îmi pare rău că s-a întâmplat așa. Totuși, mă îndoiesc că s-a petrecut ceva grav. El e destul de mic, încât să accepte povestea mea fără întrebări.

– Te-a crezut acum, dar când va fi mai mare își va aminti și-și va pune singur întrebări. Diana își trase picioarele sub ea, cu trupul încordat precum coardele unei viori. Cum crezi că se va simți când își va da seama că mama lui a fost o târfă?

– Având în vedere că și mama mea a fost una, știu exact cum se va simți.

Amărăciunea din glasul lui era de netăgăduit, și ea se uită la el, surprinsă. Gervase nu mai vorbise niciodată de viața lui de dinainte de plecarea în India.

– De fapt, continuă el pe un ton mai blând, dar cu un efort vădit, mai exact ar fi să spun că prostituția era hobby-ul ei, nu profesia. Nu, presupun că Geoffrey nu va fi fericit să gândească astfel despre tine... Băieții au standarde foarte ridicate când vine vorba de mamele lor... Dar cu siguranță trebuie să știi că tot va afla adevărul, în cele din urmă, asta dacă nu cumva îl trimiți undeva departe.

– Nu am de gând să fac asta la nesfârșit, spuse ea cu glasul gâtuit. În câțiva ani... valoarea mea pe piață va scădea considerabil. Până când va fi el destul de mare cât să-și pună întrebări, stilul acesta de viață se va fi terminat de mult pentru mine. Singurul motiv pentru care prefer să duc o viață liniștită este ca să existe cât mai puțini oameni care să poată face legătura dintre mine și reputația mea îndoielnică.

Ideea că ea nu avea să fie acolo și în viitor îl făcu pe Gervase să simtă că avea mult de pierdut. Ar fi fost

foarte simplu să continue relaţia aceasta cu ea pentru totdeauna. Deşi frumuseţea ei uimitoare avea să se estompeze în timp, tot aveau să le rămână pasiunea şi faptul să se simţeau bine unul cu celălalt. Dar asta nu era un moment propice pentru a vorbi despre viitorul ei.

– Mă îndoiesc că o singură întâlnire, în miez de noapte, îl va face pe Geoffrey să creadă ce e mai rău despre tine. Dacă nu vrei să-l mai văd niciodată, te voi asculta.

Diana izbucni în râs.

– Nu ştii prea multe lucruri despre copii, nu-i aşa? exclamă ea, apoi se cufundă iar în tăcere.

– Nu, nu ştiu, recunoscu el. Explică-mi tu.

Sorbi din coniac, apoi îşi rezemă capul de spătarul fotoliului, obosită.

– Primul lucru pe care îl va face mâine-dimineaţă va fi să întrebe când ne vei vizita din nou. Apoi va vorbi despre faptul că şi tu ai avut crize. E un eveniment important în viaţa lui să întâlnească pe cineva care a avut aceeaşi afecţiune. De asemenea, va repeta până în cele mai mici detalii toate întrebările pe care va dori să ţi le adreseze despre armată şi va termina prin a spune tuturor că ai dat mâna cu Tigru.

Gervase râse cu poftă.

– Atât de rău o să fie?

După o clipă, Diana zâmbi şi ea. În ciuda remuşcărilor pe care le simţea, ca mamă, situaţia în sine era destul de amuzantă. Încercând să-şi păstreze mina plină de indignare, îşi ridică privirea.

– Poate ţie ţi se pare distractiv, spuse ea cu tristeţe, dar tu nu trebuie să faci faţă consecinţelor. Cutia Pandorei a fost deschisă.

– Ai dreptate, nu ştiu prea multe lucruri despre copii, recunoscu el din nou, dar el e un băiat de treabă. Cred că eşti foarte mândră de el.

Găsise modul perfect de-a o dezarma şi, pentru un bărbat care nu era obişnuit cu copiii, se descurcase surprinzător de bine cu Geoffrey. Cum îi era din ce în ce mai greu să rămână supărată, Diana hotărî să schimbe subiectul.

– Crizele astea... înţeleg că nu le mai ai acum?

– Nu am mai avut de când am împlinit doisprezece sau treisprezece ani. Ridică din umeri şi astfel păru la fel de mare cât şemineul. Deşi crizele au fost mereu prezente în copilăria mea, erau destul de rare, şi majoritatea au avut loc când aveam mai puţin de şase ani. Un medic i-a spus tatei că nu sunt neobişnuite pentru copiii mici şi că de cele mai multe ori dispar pe măsură ce cresc, lucru care s-a întâmplat şi la mine. Înţeleg că problema fiului tău este mai gravă.

Ea dădu din cap, cu privirea fixată pe cărbunii strălucitori.

– Da. Are mai puţine *crize puternice* decât atunci când era copilaş, dacă nu e bolnav poate trece chiar o săptămână fără să aibă una, dar par să dureze mai mult. În plus, mai face nişte *atacuri mici*, când rămâne cu privirea pierdută, iar acestea sunt mai dese. Durează doar câteva secunde şi de obicei nu constituie o problemă, dar dacă s-ar întâmpla în timp ce ar face ceva periculos... Rămase fără cuvinte şi avu nevoie de câteva clipe pentru a-şi regăsi calmul. Am întrebat mai mulţi medici, dar niciunul nu poate spune cum va evolua afecţiunea lui pe viitor. Aproape împotriva voinţei sale, se trezi că dă glas celei mai mari temeri: Dacă situaţia se înrăutăţeşte... Înghiţi cu greu, apoi continuă aproape inaudibil. Pe epilepticii periculoşi îi închid în case de nebuni.

– E puţin probabil ca Geoffrey să ajungă într-o casă de nebuni. Calmul din glasul lui era aproape ca un balsam pentru sufletul ei zbuciumat. E clar că nu e nimic în neregulă cu mintea lui. Deşi e posibil ca afecţiunea lui să se înrăutăţească, e la fel de posibil ca situaţia să rămână la fel sau chiar să se îmbunătăţească. E greu să trăieşti cu o asemenea incertitudine, dar, până la urmă, nimic nu e sigur în viaţa asta. Într-o singură clipă, un simplu accident îl poate transforma până şi pe cel mai sănătos om într-un invalid. Geoffrey va trebui să ducă o viaţă mai ferită, dar limitele nu vor fi intolerabile. Gervase începu să se joace cu paharul de coniac şi spuse aproape pentru sine: Îmi amintesc cât de groaznic era, să ştiu că mintea îmi joacă feste, dar se pare că Geoffrey

s-a obișnuit cu situația. Nu ai nici un motiv să presupui că nu va duce o viață plină de satisfacții... Alți epileptici au reușit. Se spune că însuși Napoleon are crize.

– Nu sunt sigură că Bonaparte este cel mai bun exemplu pentru o viață plină de succes. Totuși, înțeleg ce ai vrut să spui, oftă Diana.

Și ea se gândise de sute de ori la ceea spusese el, dar era bine să-i mai reamintească și altcineva, în detaliu. Mintea sclipitoare a fiului ei și caracterul lui bun îl făcuseră să fie acceptat în școala pe care o frecventa acum. Cu siguranță avea să se descurce la fel de bine și în lumea mare, pe măsură ce creștea.

– Știu că îmi fac prea multe griji. Încerc să nu par neliniștită în prezența lui Geoffrey, dar nu reușesc de fiecare dată. Sunt norocoasă că le are alături pe Madeline și pe Edith.

– Edith?

– Femeia mai în vârstă care era în cameră atunci când ai intrat. Ea are grijă de Geoffrey, de casă și de toți cei care locuiesc aici. Presupun că e mai degrabă ca o bunică, iar Madeline e mătușa preferată. Își mută atenția asupra culorii intense a coniacului. Îl adorăm toate, dar în viața lui nu prea există figuri masculine, adăugă ea, dând glas altei temeri secrete. Acesta este unul dintre motivele pentru care a fost atât de interesat de tine.

– Tatăl lui trăiește?

Gervase își dădu seama imediat că nu ar fi trebuit să pună întrebarea.

– Nu doresc să vorbesc despre tatăl lui Geoffrey, răspunse Diana tăios.

Categoric, așa cum Gervase avea secretele lui, și ea avea dreptul la ale ei, dar el era extrem de curios să afle cine și cum era tatăl băiatului. Era posibil ca Diana să fie văduvă. Cel mai probabil, Geoffrey era un fiu nelegitim, ceea ce ar explica motivul pentru care Diana avea una din cele mai vechi meserii din lume în loc să fie o femeie respectabilă și măritată. Într-un fel, Gervase îi disprețuia pe toți ceilalți bărbați din viața ei, dar acum Geoffrey devenise obiectul asupra căruia își putea

îndrepta gelozia. Băiatul era legătura cu amantul de dinainte al Dianei. De fiecare dată când se uita la fiul ei, probabil că se gândea la bărbatul care o sedusese. Probabil că, la vremea aceea, nu fusese nici ea cu mult mai mare decât o copilă.

Gervase era foarte priceput să creeze o imagine de ansamblu folosind fragmente răzleţe de informaţie, iar lucrurile pe care le observase în timpul celorlalte vizite, plus ceea ce aflase în noaptea asta, toate sugerau că Diana fusese fiica vreunui comerciant prosper sau a unui membru din mica nobilime, crescută într-un mediu foarte protejat. Apoi se îndrăgostise de un pierde-vară arătos, care o fermecase cu cuvinte mieroase, o lăsase însărcinată şi o abandonase, iar familia ei o izgonise.

Nu merita să se gândească la asta. Gervase îşi dădu seama că strângea atât de puternic paharul cu coniac, încât îi rămaseră semne pe degete. Dintr-odată, înţelese de ce dorise Diana să-şi păstreze viaţa împărţită în compartimente. Jucase extrem de bine rolul amantei perfecte, fără trecut şi loialităţi contradictorii, iar el acceptase şi se bucurase de ea în această situaţie lipsită de complicaţii.

Acum, lucrul acesta nu mai era posibil. În timp ce se uita pierdută la cărbunii încinşi, profilul ei se contura frumos, trist şi îndepărtat în lumina focului. Ea sfida etichetele de „amantă" sau „târfă", sau orice alt cuvânt care ar fi descris-o, dar care nu se ridica la nivelul ei. Era doar Diana, care îl atrăgea mai mult decât oricare altă femeie pe care o cunoscuse vreodată. Furia şi ostilitatea pe care le afişase în noaptea asta i-o făceau, în mod curios, şi mai dragă. Nu mai era o iluzie perfectă, ci o femeie adevărată, una care suferea pentru copilul pe care îl iubea, şi care probabil trecuse prin vremuri îngrozitor de grele înainte să dobândească liniştea şi blândeţea care-i erau caracteristice acum.

Deşi stătea la aproape doi metri de ea, Gervase se simţea mai apropiat de ea decât mai devreme, când făcuseră dragoste.

– Vino la Aubynwood de Crăciun, spuse el impulsiv.

Diana îşi ridică iute capul, surprinsă, şi se întoarse cu faţa spre el. Acum, chipul ei era umbrit, iar el nu-i mai putea descifra expresia.

– Ai vrea să stau în casa ta?

– De ce nu? Va fi un subiect de discuţii în Londra, dar un „gentleman" poate fi cât de indiscret doreşte pe domeniul propriu.

Ea zâmbi la cuvintele lui cinice, dar clătină din cap.

– E o ofertă tentantă, dar nu pot accepta.

– Desigur. Terminându-şi coniacul, Gervase puse paharul jos pe masa din apropiere cu puţin mai multă forţă decât era necesar. Uitasem că probabil ceilalţi musafiri ai tăi n-ar fi atât de dispuşi să fie privaţi de serviciile tale pentru două săptămâni.

Gervase fu surprins de cât de sarcastic sunară cuvintele sale.

– Nu ăsta e motivul, spuse ea. Iritarea lui părea să o calmeze. Mulţi oameni din înalta societate vor fi plecaţi din Londra în aceeaşi perioadă, aşa că aş putea pleca fără să-mi ducă cineva dorul. Dar nu am de gând să-mi las fiul singur de Crăciun. El, Edith şi Madeline sunt familia mea.

– Adu-i şi pe ei, interveni Gervase fără să se gândească. Adu-o pe Madeline. Adu-o pe Edith. Adu-o şi pe bucătăreasa franţuzoaică, dacă vrei. Aubynwood e destul de mare cât să adăpostească tot personalul tău.

– Vorbeşti serios?

Tonul uimit din glasul ei îl făcu să se simtă iraţional de bucuros.

– Eu vorbesc mereu serios, declară el. E cel mai păcătos cusur al meu.

Cu râsetul ei cald şi prietenos pe care el îl adora, Diana se ridică, veni să se aşeze pe braţul fotoliului său şi îl mângâie uşor pe cap.

– Va trebui să discut cu Madeline şi Edith, dar dacă ele sunt de acord, aş fi foarte bucuroasă să vin.

– Şi Geoffrey nu are drept de vot în chestiunea asta? întrebă el şi îi cuprinse obrazul în palmă.

– Ştiu că el va fi încântat să stea din nou la ţară.

Aşadar, locuiseră la ţară. Adăugă şi informaţia asta în dosarul subţire de date pe care îl avea despre Diana, şi îi trase capul în jos, pentru un sărut. Buzele ei erau moi şi supuse şi toate urmele furiei de mai devreme dispăruseră, dar după o vreme îşi ridică uşor capul, încercând din greu să-şi ascundă un căscat.

– E prea târziu ca să începem din nou, milord. Deşi sunt profund impresionată de virilitatea de care dai dovadă, eu sunt atât de obosită că aş putea dormi şi în picioare.

Fără să vrea să plece, el zâmbi şi îşi trecu mâna pe sub mâneca de catifea pentru a-i mângâia braţul fin.

– Am un motiv ascuns pentru care te-am invitat la Aubynwood. Poate că acolo vom putea petrece toată noaptea împreună. Când ea ezită, el adăugă: Presupun că nu facem asta aici din cauza lui Geoffrey.

Diana încuviinţă.

– Într-adevăr. Poate că Geoffrey a acceptat povestioara pe care i-ai spus-o, cum că te aflai aici ca să iei o gustare la ora două dimineaţa, dar ar fi imposibil să explic motivul pentru care te-ai afla în patul meu. După o clipă, adăugă pe un ton întrebător: Ai spus că preferi să dormi singur...

– Am minţit, recunoscu el, şi cu cât se face mai frig, cu atât mai neplăcută devine plimbarea de zece minute, în miez de noapte, de aici şi până la mine acasă. Se ridică şi o cuprinse în braţe. Înţeleg că nu poţi face asta aici, dar la Aubynwood ar fi posibil să petrecem împreună o noapte întreagă. Casa e atât de mare, că dacă Geoffrey s-ar hotărî să te viziteze, s-ar face deja prânzul până ar ajunge din camerele copiilor până în dormitorul principal.

Râsul ei catifelat îi gâdilă urechile. O luă în braţe şi o vârî în pat, cu tot cu halat. Cu un chip nu mult mai matur decât cel al fiului ei, Diana îi zâmbi, de-abia putând să-şi ţină ochii deschişi.

– Ştii, Gervase, chiar eşti un om bun.

El îi zâmbi pieziş şi o sărută pe frunte.

– N-ar trebui să pari atât de surprinsă când spui asta.

Sunetul râsului ei somnoros îi urmări când ieşi din cameră.

Invitaţia primită de la Lord St. Aubyn de-a petrece Crăciunul în casa lui de la ţară fu subiectul unei discuţii animate a doua zi de dimineaţă.

Edith se intimidă la început, spunând că o femeie simplă din Yorkshire în casa unui lord ar fi fost ca şi cum un porc şi-ar închipui că e invitat la cina de duminică, nu că ar face parte din meniul principal. Dincolo de această glumă, Diana îşi dădu seama că Edith era curioasă să afle cum e o casă mare, aşa că nu-i fu greu s-o convingă că, dacă dorea, îşi putea petrece tot timpul împreună cu Geoffrey, în camera copiilor.

Geoffrey fu încântat de invitaţie şi vorbi cu atâta entuziasm despre asta, că femeile din jurul lui nu putură decât să se bucure că era din nou atât de sănătos, cât să poată merge din nou la şcoală. După uimirea iniţială, Madeline fu imediat de acord, dar privirile pe care i le arunca Dianei arătau că avea să-i pună câteva întrebări cu prima ocazie.

Ocazia aceasta veni câteva zile mai târziu, când cele două erau la un magazin de stofe, alegând materiale şi dantele. Diana hotărâse ca darul ei de Crăciun pentru Edith să fie o rochie nouă, într-o culoare mai luminoasă decât nuanţele de maro şi albastru-închis pe care le purta de obicei, aşa că acum studia rafturile cu suluri de materiale care se ridicau până la tavanul magazinului de pe Bond Street.

– Maddy, ce părere ai de lâna asta roşie pentru Edith?

Madeline măsură din priviri materialul.

– Nu e chiar nuanţa potrivită pentru ea. Caută ceva mai spre stacojiu, mai puţin aprins.

Cum Madeline avea un simţ desăvârşit al culorilor, Diana îşi continuă căutările cu conştiinciozitate. Era o după-amiază liniştită, iar vânzătorul le lăsase singure să-şi aleagă materialele pe îndelete. Curând, erau înconjurate de suluri de materiale şi panglici, ocupate să aleagă materiale şi pentru ele, nu numai pentru Edith.

– Trebuie să recunosc că ai avut dreptate în privinţa lui St. Aubyn, spuse Madeline într-o doară, comparând o mătase de culoarea smaraldului şi o lână de culoarea muşchiului de copac. Credeam că e un bărbat rigid şi fără speranţă, dar se pare că este cu adevărat îndrăgostit de tine, altfel nu te-ar fi invitat cu familie, căţel şi purcel pe domeniul lui.

– Mmm, crezi? întrebă Diana pe un ton evaziv. El se ocupă şi de problemele de la moşie, deci trebuie să meargă acolo oricum, aşa că poate a vrut să aibă doar puţină companie de sărbători.

Madeline o privi exasperată – Diana se prefăcea înadins că nu pricepe nimic. Cu toate astea, Maddy insistă:

– Cel mai probabil, St. Aubyn şi-a dat seama că nu poate să reziste două săptămâni fără tine. Te vede cinci zile din şapte şi, dacă nu ar munci atâta la Whitehall, s-ar instala în faţa uşii noastre.

– Ce părere ai despre lâna asta pentru o rochie de dimineaţă pentru mine, Maddy? o întrebă ea, ridicând materialul fumuriu în dreptul feţei.

– Tu nu ar trebui să porţi niciodată nuanţa asta de gri, aşa că nu încerca să schimbi subiectul.

– Dar are o textură atât de moale şi plăcută, că nu-mi vine să-l las jos, zâmbi Diana, răutăcioasă. Şi de ce ar trebui să schimb eu subiectul? Tu ai deschis discuţia, nu eu, care nici măcar nu doresc să vorbesc despre asta.

– Te-am înţeles perfect, conchise Madeline pe un ton aspru. Apoi se uită la lâna gri şi clătină din cap. Eşti singura femeie pe care o ştiu, care cumpără materiale după textură, nu după culoare. N-aş fi surprinsă dacă St. Aubyn te-ar cere de soţie, adăugă ea, ca şi cum tocmai i-ar fi venit ideea, şi urmărind îndeaproape reacţia Dianei, care se hotărî să o ignore total.

– De ce n-ar trebui să-mi aleg materialele astfel? La urma urmelor, se aşază pe piele şi, dacă ar fi să aleg între a mă simţi confortabil şi a arăta uimitor, aş alege confortul de fiecare dată.

– Secretul de-a fi bine îmbrăcat este să cauţi în continuare până găseşti ceva care să arate la fel de frumos,

pe cât de bine se simte pe piele, iar lâna aia gri *nu* intră în această categorie.

Madeline luă materialul de la Diana şi îl rulă la loc, apoi scoase un sul de lână de culoare albastru-verzui şi îl ridică lângă obrazul prietenei sale.

– Aşa. Acesta e la fel de moale şi îţi face pielea să radieze, iar ochii să strălucească precum safirele.

Diana pipăi materialul, încântată de textura lui.

– Ai dreptate. E la fel de moale, iar culoarea este fantastică.

Aşeză balotul pe mormanul de materiale cu menţiunea „de cumpărat".

– Nu vreau să te cicălesc, spuse Madeline pe un ton ezitant, dar chiar ar fi cazul să te gândeşti la viitor. Se pare că îţi place foarte mult St. Aubyn. El este foarte generos cu tine, iar tu torci ca o pisică de fericire încă de când v-aţi culcat prima dată împreună. Îşi ridică privirea şi o văzu pe Diana îmbujorându-se. Dacă te-ar cere de soţie, ai accepta?

În cele din urmă, Diana îi întâlni privirea.

– Prea bine, dacă insişti, exclamă ea cu voce aspră, îţi voi spune ce cred eu. Deşi îi place trupul meu, are o atitudine prea aristocratică pentru a se căsători cu o târfă, nici măcar cu una care pretinde că se trage din nobilime. Da, a fost bun cu mine, dar e un om mândru până în măduva oaselor, iar eu nu m-aş încadra niciodată în noţiunea lui de valoare. E posibil să mă ţină ca amantă pentru totdeauna, pentru că astfel e scutit de efortul de-a găsi pe altcineva, dar asta e departe de-a mă cere în căsătorie.

Madeline încuviinţă văzând vehemenţa Dianei.

– Până şi cel mai mândru om se poate comporta într-un mod neaşteptat atunci când inima lui este implicată într-o relaţie.

Diana fornăi.

– Partea lui St. Aubyn care este cel mai implicată în relaţia asta *nu* este inima.

Madeline zâmbi larg. Să asculte încercările Dianei de-a fi vulgară era ca şi cum ar fi urmărit-o pe pisica lui Geoffrey încercând să se comporte ca un tigru.

– Nu te baza pe asta. Partea de anatomie la care te referi are de multe ori legături ciudate cu inima.

– Se pare că uiți că are o soție nebună în Scoția, spuse Diana pe un ton impasibil, în timp ce desfăcea un sul de catifea roșie cu grijă.

– Nu am uitat, dar eu nu sunt convinsă că persoana aceea există. Madeline ridică o rolă de dantelă belgiană și o întinse peste catifea. M-am interesat în mai multe locuri. Deși există zvonul acesta în legătură cu soția lui, nimeni nu știe nimic concret. Nu m-ar surprinde să aflu că însuși St. Aubyn a răspândit zvonul acesta pentru a ține la distanță vânătoarele de avere. Ți-a vorbit vreodată de vreo soție?

– Eu am adus vorba despre subiectul ăsta, o dată, recunoscu Diana.

– Și...?

– Nu mi-a răspuns.

Madeline își ascunse un zâmbet. Ar fi fost un fel de justiție poetică dacă și St. Aubyn evita subiectele pe care nu voia să le discute, asemenea Dianei.

– E interesant că nu a confirmat zvonul. Dacă exista o soție, ar fi fost normal să-ți spună ție, în caz că-ți făceai gânduri de măritiș.

– Ești imposibilă! exclamă Diana cu exasperare. Când omul mă poate strecura în programul lui aglomerat, între sarcinile de la guvern și administrarea domeniilor sale, se oprește pe-aici pentru câteva ore. Probabil că i se pare eficient faptul că e hrănit și satisfăcut sub același acoperiș. Îți amintești? Între noi doi există o simplă relație de afaceri.

Diana își pierdu vocea când ajunse la ultima propoziție, și mâna cu care se sprijinea de tejghea începu să-i tremure. Madeline își puse palma peste a ei.

– Ești îndrăgostită de el? o întrebă ea încet.

Diana se uită la tejghea, încercând să evite privirea lui Madeline.

– Chiar crezi că aș face o astfel de greșeală după ce mi-ai explicat atât de clar motivele pentru care o curtezană nu ar trebui să se îndrăgostească niciodată de protectorul ei? răspunse ea cu vocea tremurândă.

– Ăsta nu e un răspuns.

– Ce ştiu eu despre dragoste? întrebă Diana într-o încercare nereuşită de-a fi ironică. De-abia am descoperit ce este pasiunea.

Madeline strânse degetele firave care se aflau în mâna ei.

– Cele două sunt strâns legate, să ştii. Sexul leagă doi oameni, şi cum tu nu te vezi cu nimeni altcineva, sunt sigură că eşti deja pe jumătate îndrăgostită de el, dacă nu mai mult. Dacă el te iubeşte îndeajuns încât să te ceară în căsătorie, ai accepta?

Înainte ca Diana să răspundă, se lăsă o tăcere adâncă.

– Poate că situaţia se va rezolva, spuse ea cu glas răguşit, gâtuit de lacrimi nevărsate. Cel puţin eu aşa sper. Dar nu văd cum s-ar putea, adăugă, clătinând din cap cu regret.

capitolul 10

În decembrie, vremea era de obicei uscată, aşa că parcurseră cu repeziciune şi fără greutate drumul până la Warwickshire. Lord St. Aubyn le oferise propria trăsură luxoasă, alături de cărămizi calde şi un coş cu mâncăruri alese pentru a alunga foamea. El călărise singur până la Aubynwood cu trei zile înainte, din câte se pare pentru a se ocupa de nişte afaceri, deşi Diana bănuia că se eschivase doar ca să nu călătorească alături de trei femei şi un copil.

Nu că l-ar fi condamnat; zece ore într-o trăsură rapidă, care se zdruncina din toate încheieturile, alături de Geoffrey era destul pentru a pune la încercare nervii oricui, dincolo de faptul că trăsura ar fi fost destul de înghesuită cu cinci persoane. Servitorii primiseră câteva zile libere pentru a petrece Crăciunul cu familiile lor, deşi bucătăreasa franţuzoaică, care nu avea nici o rudă, se oferise să vină şi să le ajute cu Geoffrey. Cu toate astea, Gervase susţinuse că avea mai mult decât suficienţi servitori care să se ocupe de musafiri, aşa că Diana nu mai aduse pe nimeni.

Geoffrey era foarte binedispus, se bucura de toate peisajele noi, invidia poştalioanele şi se strecura până în cele mai ascunse unghere ale grajdurilor atunci când făceau scurte popasuri la hanurile de pe drum. Odată cu lăsarea serii, Diana aţipi într-un colţ al trăsurii şi se întrebă dacă era înţelept să-l ducă pe fiul ei la Aubynwood. Pentru moment, intuiţia care o conducea întotdeauna era îngropată sub grija părintească. Oare făcea o greşeală gravă dacă îi lăsa pe fiul ei şi pe Gervase să se cunoască mai bine? Cum nu avusese parte decât de oameni prietenoşi în toată viaţa lui, Geoffrey se aştepta, probabil, la acelaşi lucru din partea stăpânului casei. Deşi nu avea să-i permită fiului ei să stea prea mult în calea lui Gervase, până la urmă cei doi aveau să se întâlnească din când în când, pe durata acestei vizite. Gervase dăduse dovadă de multă răbdare atunci când îl cunoscuse pe Geoffrey, şi Diana nu îl credea capabil de răutăţi intenţionate, dar îi era greu să-şi imagineze că vicontele ar putea fi interesat de preocupările unui copil.

Într-un fel, ar fi fost mai rău dacă Gervase ar fi devenit interesat de băiat. Geoffrey tânjea să aibă un tată şi era nerăbdător să se ataşeze de orice adult care se arăta interesat de el. Dacă barierele dintre Diana şi amantul ei se dovedeau a fi de neînvins, Geoffrey ar fi putut fi distrus de pierderea aceasta. Diana oftă şi se ţinu de mânerul uşii când trăsura se zdruncină. După ce se hotărâse să lase lucrurile să-şi urmeze cursul natural, urmase o săptămână în care îşi făcuse griji constant. După cum se grăbise Madeline să sublinieze, grijile nu aduceau decât riduri. Binecuvântată să fie pentru înţelepciunea ei.

Atunci când trăsura se opri în faţa conacului Aubynwood, prima impresie a Dianei fu că Gervase subestimase locul atunci când spusese că putea adăposti întregul ei personal. Se părea că o bună parte din cartierul Mayfair ar fi putut locui acolo, şi destul de confortabil. Aubynwood fusese construit la început ca o mănăstire, şi mare parte din clădirea originală şi abaţia rezistaseră vremii, întinzându-se acum în ambele direcţii,

pe fundalul soarelui la apus. La construirea clădirilor se folosise piatră de culoare galben pai, iar casa principală reproducea până la extrem caracteristicile arhitecturii medievale romantice.

În timp ce femeile își dezmorțeau trupurile înțepenite de drum, Geoffrey o luă pe Diana de mână, un semn sigur că era fascinat de împrejurimi. Madeline și Edith erau mai bățoase. Își aranjară fustele și se pregătiră să intre fără să afișeze vreo expresie. Apoi, Gervase coborî treptele pentru a întâmpina musafirii și Diana se trezi că-l ațintește cu privirea. Întunericul asfințitului nu lăsa să se vadă vreun detaliu de pe chipul lui, așa că fu încă o dată conștientă de mișcările lui grațioase, ușoare și lipsite de șovăială, de aerul aristocratic arogant care emana din fiecare linie a trupului său. Și Madeline se gândea că era posibil s-o ceară de soție? Ce ridicol!

Apoi se afla în fața ei, aplecându-se peste mâna ei după care-i zâmbise cu toată fața și, dintr-odată, pe nesimțite, ideea că Gervase ținea cu adevărat la ea nu mai părea atât de absurdă. Zâmbetul lui intim nu dură decât o clipă, apoi el se duse să-i întâmpine pe ceilalți musafiri cu o politețe desăvârșită. El și Edith nu se cunoscuseră niciodată oficial, și Diana vedea că femeia îl analiza direct, ca și cum ar fi apreciat o bucată de carne. În mod uimitor, Geoffrey își amintise de maniere și nu dăduse buzna peste gazda lor, sau poate că omul i se părea la fel de intimidant ca și conacul.

În casă se intra printr-un hol uriaș cât două etaje, finisat într-un stil gotic reinventat, care amintea mai degrabă de arhitectura secolului al XVIII-lea, decât de adevăratul stil gotic al mănăstirii originale. Cu toate astea, era un loc fermecător, cu statuete de lemn sculptate în stil baroc și reprezentând sfinți, așezate sus în nișe speciale, pe pereții acoperiți cu tencuială, și cu un cămin uriaș în care s-ar fi putut frige un mistreț. Gervase îi sfătui să se odihnească după călătorie înainte de cină, iar menajera, doamna Russell, îi conduse în camerele lor. Geoffrey și Edith, așa cum le fusese promis, primiră apartamentul numit „camera copiilor", un

confortabil, dar foarte îndepărtat de apartamentele principale. Madeline şi Diana primiseră şi ele camere destul de depărtate una de alta – nu aveau cum să ducă lipsă de intimitate.

Camera pe care o primise Diana era somptuoasă, decorată în nuanţe trandafirii, şi cu un foc primitor în vatră. Se duse în faţa căminului, bucuroasă să simtă căldura flăcărilor după o zi întreagă petrecută într-o trăsură neîncălzită. Căldura o ajută să scape de sentimentul de tristeţe. Aubynwood îi amintea de prăpastia socială de netrecut dintre ea şi Gervase. Distanţa fizică era o altă problemă... aceea putea fi trecută destul de uşor...

În timp ce gândul acesta îi trecea prin minte, un zgomot uşor o făcu să se întoarcă şi îl văzu pe Gervase ieşind dintr-o nişă, în colţul cel mai îndepărtat al camerei. Fu surprinsă pe moment, apoi zâmbi. Ar fi trebuit să se aştepte la ceva de genul ăsta. El rămase în uşa ascunsă fără să vorbească, serios, dar cu o privire lacomă, ca şi cum ea ar fi fost dragostea vieţii lui, iar el nu o mai văzuse de ani întregi. Apoi, din câţiva paşi mari, traversă camera şi îi cuprinse faţa în palme, uitându-se la ea cu intensitate şi pasiune.

– Doamne, Dumnezeule, Diana, cât de dor mi-a fost de tine!

Se aplecă spre ea şi o sărută încet, posesiv. Pasiunea ei răbufni dintr-odată, alimentată de tristeţea pe care o simţise când sosise ca o străină în casa lui. Îşi ridică mâinile şi le rezemă pe talia lui îngustă, iar Gervase o strânse într-o îmbrăţişare zdrobitoare. Apoi, mâinile lui tătăciră peste tot pe trupul ei, ca şi cum ar fi încercat să-i înveţe din nou formele. Oboseala ei se evaporă, ca cum apropierea de el ar fi avut un efect revigorant şi sărută înapoi fără oprelişti, tânjind să-l guste şi să-l simtă din nou.

– Voiam să fac dragoste cu tine acolo, pe treptele de marmură. Vreau să încui uşa şi să te ţin aici pentru următoarele două săptămâni.

În timp ce-i vorbea, îi desprinse pelerina de pe umeri şi o lăsă să cadă pe podea, în faţa focului, apoi se ocupă să desfacă eşarfa rochiei modeste, pe gât.

– Ce-ar fi să începem prin a închide uşa şi să ne gândim mai târziu la ce vom face în astea două săptămâni? întrebă ea pe nerăsuflate, incapabilă să uite cu totul că cineva putea intra în orice clipă peste ei.

El o ascultă şi întoarse cheia în broască, apoi continuă ceea ce începuse. Diana orbecăi să-i descheie nasturii pantalonilor, cu mişcări stângace din cauza nerăbdării. Poate că pasiunea ei frenetică avea legătură cu conacul aceasta mare, încercând astfel să-i arate casei că şi ea avea locul ei aici, deşi era unul ascuns, nerecunoscut.

Gervase o dezbrăcă cu aceeaşi pricepere ca şi servitoarea ei, doar că mult mai repede, iar buzele lui îi ardeau pielea fină de pe gât şi sâni în timp ce o dezgolea. Diana simţi în spate căldura focului, apoi textura aspră a covorului chinezesc, când el o aşeză jos şi o mângâie cu iscusinţă.

Ea îşi ridică coapsele pentru a-l primi, fără nici un fel de rafinament, doar cu o pasiune chinuitoare care se cerea a fi satisfăcută. Îl trase peste ea şi se bucură să-i simtă din nou greutatea familiară deasupra ei, mişcându-şi coapsele într-un ritm ameţitor care alungă toate gândurile legate de casă şi de responsabilităţile ei şi orice altceva în afară de focul care creştea în interiorul ei.

Apoi ajunseră pe culmile pasiunii şi focul acesteia îi consumă pe amândoi. De abia după ce ecoul strigătului ei se risipise demult, Diana îşi dădu seama cât de recunoscătoare era pentru faptul că apartamentele din preajmă nu erau locuite. Gervase era încă deasupra ei şi îi simţea bătăile inimii înainte să se rostogolească pe o parte, lângă ea. Părul lui negru era ciufulit, iar faţa îi strălucea puţin de transpiraţie în lumina focului.

– Îmi pare rău, Diana. Intenţionasem să fiu o gazdă bună şi să te las să te odihneşti după călătorie. Dar când te-am văzut acolo...

Îşi rezemă capul pe braţ şi o privi cum se apropie până la câţiva centimetri de el.

– Mie nu-mi pare rău, spuse Diana. Tu mi-ai alungat oboseala de pe drum.

Deşi el purta aproape toate hainele, ea era complet goală şi tremură când partea care nu era aproape de foc intră în contact cu aerul rece din cameră. Văzând-o, Gervase se întinse după pelerină şi o trase peste ea.

În ciuda apropierii fizice dintre ei, Diana îl simţea departe. Avea o expresie aspră şi rezervată. Se înclină spre el şi-l sărută.

– S-a întâmplat ceva?

Nu-i putea vedea faţa, pentru că el stătea cu spatele la cămin, dar rămase tăcut pentru prea multă vreme. Când îşi găsi în cuvintele, le rosti pe un ton şovăitor, ca şi cum ar fi spus ceva ce nu-i plăcea să recunoască.

– Eşti ca... un drog pentru mine. Cu cât te am mai mult, cu atât te doresc mai mult.

– Şi nu-ţi place lucrul acesta?

– Nu vreau să am nevoie de nimeni. Niciodată.

În faţa unor cuvinte atât de intransigente, Diana se întrebă dacă mai era cazul să încerce să răspundă. Simţea cum aerul lui glacial îi distrugea starea de mulţumire care pusese stăpânire pe ea şi se ridică, înfăşurându-şi pelerina în jurul ei. Fără o intimitate sinceră, i se părea ciudat şi greşit să stea goală în faţa lui.

Se uită la flăcări, gândindu-se ce i-ar fi putut spune unui om care prefera singurătatea, care voia să fie independent.

– Ca să supravieţuieşti, ai nevoie de aer, mâncare, apă şi odihnă. Ca fiinţă umană, ai nevoie de alţi oameni. De ce ţi se pare inacceptabil lucrul acesta?

Să discute astfel de probleme însemna să-şi trădeze punctele vulnerabile, aşa că trecu ceva timp până când îi răspunse.

– Când ai nevoie de obiecte, eşti în siguranţă... Un fel de mâncare îl poate înlocui pe altul. Dar să ai nevoie de oameni este periculos pentru că... le dă acestora putere asupra ta.

Continuând să privească focul, ea îşi trase genunchii la piept şi îi prinse cu braţele. Pliurile pelerinei cădeau în jurul ei, pe podea.

– Uneori se întâmplă aşa cum spui, dar de ce presupui automat că ceilalţi vor folosi puterea asta împotriva ta?

– Din experienţă, răspunse el şi râse amar.

Tăcere.

– Nu. Riscul creşte cu cât ţii mai mult la cineva, adăugă el. Dacă nu-ţi pasă decât puţin, atunci pericolul nu este foarte mare. Adevăratul risc este atunci când... ţi-e foarte drag cineva.

Îi era milă de el, că nu putea să rostească cuvântul „dragoste". Ce se întâmplase cu el, încât îl înspăimânta chiar şi gândul de-a iubi pe cineva? Diana se ridică.

– Atunci nu ai de ce să te temi de mine, spuse ea pe un ton batjocoritor. Îmi dau seama ce pacoste trebuie să fie pentru tine faptul că nu-ţi poţi controla dorinţele acum, dar sexul este doar un „lucru", ca nevoia de mâncare şi apă. Consolează-te cu faptul că, în curând, eu nu voi mai fi o noutate pentru tine şi vei putea să mă înlocuieşti foarte uşor cu altă femeie.

Îi întoarse spatele şi îşi dori să plece, ca să poată plânge în linişte. Acum înţelegea de ce Madeline o avertizase în legătură cu Gervase. Era o greşeală să iubeşti un bărbat care nu îndrăznea să iubească în schimb.

Chiar dacă soarta era de partea ei, Diana nu putea face mai mult de una singură. Dacă el nu putea să-şi învingă temerile, atunci nu avea cum să existe un viitor pentru ei doi.

Gervase se ridică şi veni în spatele ei, înconjurându-i mijlocul cu braţele pentru a o lipi de el.

– Oare te pot înlocui cu atâta uşurinţă, Diana? Într-adevăr numai asta e între noi, o poftă trupească de nestăpânit care în curând va dispărea?

Ea rămase încordată, rezistând tentaţiei de-a se topi în braţele sale.

– Eu nu-ţi pot răspunde la întrebarea asta. Numai tu poţi.

– Dar eu nu ştiu răspunsul. Nici măcar nu înţeleg întrebarea.

– Nu mă plăteşti suficient ca să te învăţ întrebările, spuse ea cu inima îndurerată.

Braţele lui căzură imediat din jurul ei.

– Ce frumos din partea ta că-mi aminteşti care este într-adevăr relaţia între noi, zise el cu răceală şi ironie. Cum e vorba doar de bani, este clar că nu există nici un pericol.

Ea se întoarse cu faţa spre el şi ochii ei albaştri îl priviră cu tristeţe.

– Tu ai spus asta, nu eu. Dacă asta alegi să crezi, atunci cu siguranţă ăsta este adevărul. La urma urmelor, clientul are întotdeauna dreptate.

La auzul acestor cuvinte, el se retrase.

– Numai dacă ar fi atât de simplu.

Cu amanta lui indiancă, Sananda, chiar *fusese* atât de simplu. Când erau împreună, se uneau doar trupeşte, nu şi mental sau spiritual. Îşi puse mâinile pe umerii Dianei şi o trase spre el.

– Dar chiar şi după actul sexual uimitor pe care l-am împărtăşit, eu tot de doresc. Din cauza asta mă tem de tine.

Vorbele lui o înduplecară în sfârşit. Îi încercui talia cu braţele şi-şi rezemă capul pe umărul lui.

– Chiar crezi că aş putea să te rănesc vreodată?

El îşi lipi obrazul de părul ei încâlcit şi se lăsă înconjurat de parfumul intens de liliac care o înconjura.

– Nu ştiu, răspunse el atât de încet, că de-abia îl auzi. Pur şi simplu... chiar... nu ştiu. Şi asta mă sperie.

Inima lui bătea încet şi puternic sub urechea ei. Îi era imposibil să fie supărată pe Gervase când îi simţea suferinţa şi confuzia de parcă ar fi fost propriile sentimente. Deznădăjduită, îşi dădu seama că dorea să facă următorul pas nebunesc: să încerce să-l vindece cu dragostea ei. Era o proastă, o femeie naivă şi fără speranţă. Poate că ar fi fost mai bine pentru amândoi dacă se despărţeau chiar acum.

– Vrei să plec de la Aubynwood? întrebă ea, luptându-*se să-şi ascundă emoţiile.*

Braţele lui se strânseră mai mult în jurul ei.

– Nu vreau să pleci. Eu doar... te vreau. Şi ăsta e iadul în care trăiesc.

*

După ce plecă din dormitorul ei, Gervase se duse afară fără să se mai oprească să-şi ia haina. Se ura, atât pentru că avea nevoie de Diana, cât şi pentru că o făcuse să sufere. Pământul era bocnă în gerul de-afară şi se trezi că porneşte pe cărarea pe care o lua mereu când era copil, atunci când fugea de dădace. Poteca ducea în sus, printre copacii întunecaţi de pe dealul din spatele conacului. Un străin nu ar fi văzut nimic, dar picioarele lui Gervase cunoşteau foarte bine drumul

În vârful dealului se afla un foişor, o bazaconie fermecătoare construită pe vremea bunicului său, şi care acum îl ferea de vântul muşcător. Era prea încordat ca să se aşeze pe banca sculptată din marmură din interior, aşa că rămase în picioare, cu mâna pe una dintre coloanele dorice care încadrau intrarea. Luna aflată în descreştere arunca o lumină palidă şi argintie asupra peisajului, iar liniştea nopţii îl ajută să alunge confuzia care îl bântuia. Jos, putea să vadă forma întunecată a clădirilor principale şi grădinile care fuseseră amplasate în perioada medievală. Tot pământul pe care-l putea vedea, în orice direcţie, îi aparţinea.

Cuvântul lui era lege la Aubynwood şi pe vreo alte şase moşii. Ca soldat, dăduse dovadă de pricepere şi de un curaj neobişnuit şi, atunci când vorbea, cei mai puternici oameni din Anglia îl ascultau. În cazul acesta, de ce se temea de o femeie mică şi blândă? Mai mult, de o femeie care nu fusese niciodată altfel decât plină de căldură şi lipsită de pretenţii? Desigur, el cunoştea răspunsul. Chiar şi acum, prefera să nu se gândească la mama şi la soţia lui. Când îi spusese Dianei că sentimentele profunde dădeau naştere la acte de trădare, se gândise la Medora Brandelin. Ca exemplu al perfidiei, ea era suficientă.

Piatra rece a coloanei îi îngheţă mâna. Era decembrie şi, în câteva zile, avea să împlinească treizeci şi unu de ani. Prima parte a vieţii lui fusese dominată de sentimentele pe care le nutrea pentru părinţii lui: furie, disperare şi respingere.

În India, se îndepărtase de furie şi începuse să simtă detaşare şi răceală. În mod normal, era mulţumit

de omul care ajunsese, dar acum își dădea seama cu claritate cât de mult îl schilodise trecutul său. Îi fusese foarte simplu să treacă cu vederea lipsurile pe care le avea, atunci când relațiile cu femeile se rezumaseră doar la un nivel fizic, dar cu Diana simțea mai mult decât dorință, și tocmai aceste sentimente declanșaseră această furtună de confuzie și neîncredere.

Doamne sfinte, era monstruos să se teamă de propria amantă. Și totuși, trecutul îl ținea încătușat cu lanțuri atât de grele, că nu era în stare să primească căldura, blândețea și afecțiunea pe care ea i le oferea.

Făcându-și ordine în amalgamul de gânduri, își dădu seama că miezul suferinței sale era teama că va deveni dependent de Diana, că va avea nevoie de tandrețea ei cu aceeași încrâncenare cu care o dorea fizic.

Atunci, când avea să fie la mila ei, ea îl putea trăda. Totuși, teama lui nu era rațională. Diana nu era o inocentă neajutorată ca soția lui și nu avea cum să-l facă să se simtă la fel de vinovat ca atunci.

Și nici nu avea cum să-l rănească la fel de brutal ca mama lui. Crima cea mai gravă pe care o comisese Lady St. Aubyn era că trădase încrederea fiului ei. Cum Diana nu ocupa o poziție asemănătoare în viața lui, nu avea cum să-l facă să sufere la fel de mult. În plus, nu și-o putea închipui pe Diana rănind voit o altă ființă vie. Nu o auzise niciodată vorbind de rău pe cineva. Deși făcea parte din tagma prostituatelor, era cea mai blândă și mai sinceră femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Singur, crease o problemă inexistentă. Nu avea nici un motiv real pentru care să se teamă de Diana, nici un motiv să se priveze de compania ei fermecătoare. Fusese o prostie copilărească din partea lui să o rănească. Ea nu avea cum să-i fie vreodată soție și știau amândoi asta, iar faptul acesta stabilea niște limite care defineau relația lor. În timp, pasiunea extraordinară pe care o simțea pentru Diana avea să se estompeze, deși el nu-și putea imagina că avea să înceteze s-o dorească vreodată. Între timp, nu avea nici un motiv să nu se bucure de ceea

ce le făcea amândurora plăcere - nu doar de pasiune, ci şi de afecţiune.

Conştientizarea acestui fapt îl făcu să se simtă atât de uşurat şi de eliberat, încât aproape îi venea să zboare înapoi spre casă.

În schimb, se avântă de pe deal în jos prin pădure, ajungând acasă în zece minute, cu trupul înfierbântat de mersul alert. Nu fu surprins să afle că invitaţii lui, obosiţi după călătorie, refuzaseră o cină formală.

Majordomul lui îl informă că doamna Lindsay luase o cină simplă împreună cu fiul ei şi doica acestuia în camera copilului, şi că domnişoara Gainford se hotărâse să li se alăture. Gervase se bucura. Prefera să nu joace încă rolul de gazdă pentru celelalte invitate până nu avea să discute singur cu Diana.

Se făcuse deja ora nouă când termină şi el de mâncat şi intră din nou în camera Dianei prin uşa secretă. Ea stătea în faţa măsuţei de toaletă, purtând un halat de catifea verde pe gât şi pieptănându-şi părul care îi ajungea până la mijloc. Când îl auzi, îşi ridică privirea şi ochii li se întâlniră în oglindă, dar nu spuse nimic. El veni până în spatele ei şi, luând peria de argint, începu să o pieptene. Şuviţele grele trosneau ca o fiinţă vie şi el le prinse în palme, delectându-se cu textura lor mătăsoasă.

- Nu am văzut niciodată un păr de culoarea asta până acum, spuse el gânditor, deşi nu mi te pot imagina cu o altă culoare. Blondul ar fi prea frivol, roşcatul prea extravagant, negrul prea aspru, şatenul prea obişnuit. În schimb, părul tău are culoarea castanelor coapte sau al lemnului de mahon, lustruit. La lumina lumânărilor este foarte întunecat, dar străluceşte în acelaşi timp în nuanţe de roşu şi auriu.

Zâmbetul ei uşor arătă că acceptase complimentul.

- Nu eram sigură că te vei mai întoarce, spuse ea serioasă.

În timp ce-i pieptăna părul dădu peste o şuviţă încâlcită şi se concentră să o desfacă.

- Îmi pare rău pentru ce am spus mai devreme. Ar fi trebuit să tac.

Diana își mișcă brusc capul.

– Ai vorbit serios când ai spus că nu vrei să ai nevoie de nimeni, nu-i așa?

– Da, răspunse Gervase după ce ezită o clipă.

Ochii ei întunecați priveau direct în oglindă.

– Atunci nu-ți cere scuze pentru cuvintele rostite. Prefer sinceritatea în locul tăcerii.

– Chiar dacă sinceritatea este dureroasă?

Ea îi susținu privirea fără ezitare.

– Da. Durerea este inevitabilă, dar viața e mult mai complexă. Prefer să sufăr, decât să nu simt nimic. Dacă am încerca să scăpăm pe perioadele mai dificile, am pierde și vremurile fericite.

El duse mâna la gâtul ei și-i mângâie cu degetul maxilarul prin șuvițele castanii.

– Pari atât de fragilă, și totuși ești mult mai puternică decât mine.

Diana zâmbi ironic.

– Oamenii pot fi puternici în mai multe feluri. Puterea mea e feminină, legată de sentimente, supunere și rezistență. Nu sunt deloc puternică din alte puncte de vedere.

– Ești destul de puternică să mă înveți prin puterea exemplului. Gervase puse peria jos și își odihni palmele pe umerii ei. Dorea să-i simtă reacțiile prin piele, nu doar să le vadă reflectate pe chipul ei, prin oglindă. Alegându-și cu grijă cuvintele, continuă: Am obosit să trăiesc în teamă. Țin la tine și ar fi un gest prostesc să neg lucrul acesta. Voi încerca să nu mai fug de tine altădată, adăugă el cu greu, în ciuda noii sale hotărâri.

Simți trupul Dianei încordându-se în timp ce-l asculta. Apoi își ridică mâna și o puse peste a lui.

– Mă bucur atât de mult să aud asta, spuse ea simplu.

Chipul ei strălucea de fericire, iar căldura zâmbetului ei începu să topească zidurile pe care el se construise cu atâta migală în jurul inimii sale. Gervase nu era încă pregătit să vorbească despre asta, nici că găsească un nume pentru sentimentele pe care le avea, dar el știa că lucrurile se schimbaseră între ei. Se aplecă și sărută degetele delicate, așezate peste palma lui.

– Şi eu.

Diana îşi ridică iute capul spre el şi se sărutară. Gervase era foarte diferit de bărbatul de care se simţise atrasă şi înspăimântată la început, şi era uimită de curajul lui. Ea se lăsa condusă de emoţii şi înţelegea culmile şi prăpăstiile în care acestea puteau târî o fiinţă umană, dar pentru un bărbat al cărui suflet fusese rănit în moduri pe care ea putea doar să le bănuiască, să-şi permită să devină vulnerabil era un act de curaj suprem.

Sărutul blând se transformă repede într-unul pasional. Făcură dragoste încet, ştiind că aveau toată noaptea înaintea lor.

Între ei exista un gen nou de intimitate şi, când se află pe culmile extazului, Diana simţi că sufletele lor se uniseră pentru o clipă, simţi frumuseţea sălbatică a sufletului său în al ei, şi că nici unul din ei nu mai era singur. Fusese o clipă sublimă şi Diana plânse după aceea, atât pentru frumuseţea a ceea ce trăiseră împreună, cât şi pentru faptul că se terminase prea repede. Pe jumătate sperând că el nu va auzi cuvintele, făcu un act de curaj şi şopti:

– Te iubesc.

Pentru o clipă, se temu că merse prea departe, prea repede, că el va interpreta declaraţia ei ca pe o revendicare şi că se va retrage din nou. În schimb, el o sărută cu o tandreţe adorabilă înainte să-şi aşeze capul pe pieptul ei şi să o cuprindă cu braţele. Ea începu să-l mângâie pe cap, fericită că aveau destulă lumină cât să vadă liniştea şi fericirea întipărite pe chipul lui şi să se bucure de încrederea dintre ei.

Instinctul o împingea pe Diana să-i povestească totul despre ea, despre Yorkshire şi cum ajunsese acolo. despre Geoffrey şi motivul pentru care alesese să devină curtezană. Deşi nu îl mintise niciodată pe Gervase. categoric nici nu-i spusese întreg adevărul, iar acum tânjea că pună capăt acestei situaţii înşelătoare. Dar în ciuda apropierii dintre ei, ea se temea de modul în care va accepta el întreaga poveste, mai ales că nu ar fi suportat să distrugă această clipă minunată.

Şi aşa, pentru moment, dorinţa de-a spune adevărul se risipi în râsete uşoare, în îmbrăţişări blânde şi într-o tăcere profundă. Mai târziu, Dianei avea să-i pară amarnic de rău că nu-şi ascultase intuiţia şi nu-şi povestise trecutul, dar nu şi-ar fi putut imagina vreodată ce preţ mare avea să plătească pentru slăbiciunea ei.

capitolul 11

Presupunerile lui Gervase se dovediseră a fi corecte: era o adevărată plăcere să petreacă o noapte întreagă cu Diana. Era doar pe jumătate conştient că la un moment dat în timpul nopţii schimbase locul cu Diana şi că trupurile lor se uniseră în moduri noi, iar în dimineaţa aceasta se trezi mai mulţumit ca niciodată. Acum stătea pe spate, cu Diana cuibărită la pieptul său, înlănţuindu-l la rândul ei cu braţul de mijloc. În timp ce el se întindea, se mişcă şi ea, iar mâna ei adormită coborî în jos pe trupul lui, odihnindu-se pe zona intimă. Gervase zâmbi. Era minunat să se trezească aşa.

Era cea mai scurtă zi din an, când soarele răsărea târziu, într-o lumină difuză. Cum uşa fusese încuiată de noaptea trecută, nici o servitoare nu avea să vină să facă focul, aşa că Gervase se strecură fără tragere de inimă afară din patul cald, pentru a îndeplini el această sarcină. Diana murmură un protest, trezindu-se şi mai mult la plecarea lui. El îi mângâie părul, uimit de cât de frumoasă putea să arate la asemenea ore ale dimineţii, cu faţa curăţată de machiaj şi cu părul nepieptănat.

– Nu te îngrijora, mă întorc imediat.

Bănuia că avea un zâmbet prostesc pe chip, zâmbet care nu se stinse tot timpul cât puse cărbuni pe jar şi se asigură că aveau să ardă puternic. Dar, pentru moment, în cameră era crâncen de frig şi, atunci când se întoarse în *pat, o persoană raţională s-ar fi ţinut departe de el* până când s-ar fi încălzit suficient. Cu toate astea, Diana se rostogoli şi îl prinse în braţe.

– Mmm, te-ai răcit. Se lipi de el şi chicoti uşor. Tocmai am găsit ceva care nu e rece.

Râzând, Gervase se vârî sub cuverturi şi-i căută sânul cu buzele.

– Dacă eşti o fată atât de bună, ar trebui să mă încălzesc imediat.

Să facă dragoste dimineaţa era o activitate cu o savoare specială, când trupurile se trezeau leneşe, iar respiraţia şi sângele se înteţeau de pasiune. Lui Gervase îi plăcea să vadă cum lumina difuză a dimineţii se făcea *din ce în ce mai puternică, cum o putea vedea mai bine* pe Diana şi chipul ei reflecta precis reacţiile trupului ei. Era uimitor cum, de fiecare dată când făceau dragoste, totul era diferit şi special. Poate că avea s-o dorească mereu la fel de mult. Ar fi fost un fel de-a măsura cât de mult evoluase faţă de noaptea trecută şi gândul acesta îi plăcu, nu-l sperie.

Apoi, rămaseră îmbrăţişaţi.

– Curând va trebui să mă ridic şi să mă întorc în camera mea, spuse el plin de regret.

Diana râse.

– Chiar crezi că există vreun servitor în toată casa asta care să nu bănuiască motivul pentru care mă aflu aici?

El zâmbi strengăreşte.

– Pot să bănuiască, dar nu ştiu sigur. Poate că Edith este de fapt ţinta apucăturilor mele depravate.

Ochii ei visători îl priviră zâmbitori.

– Preferi o femei atât de bătrână, încât ar putea să-ţi fie mamă?

Probabil că faţa îl trădă, pentru că o văzu că ar fi vrut să îl chestioneze mai mult, însă alese să schimbe subiectul.

– Pasajul secret merge până în dormitorul tău?

Aerul din cameră era mai cald acum, aşa că el împinse păturile până în jos, la nivelul pieptului.

– Aceasta era numită Camera Stăpânei. Nu cred că tata a folosit vreodată pasajul... pasiunile secrete nu se potriveau cu stilul lui. Apartamentul principal este chiar în lateral, nu foarte departe. Cum camerele sunt unite între ele, mi se pare normal să vin şi să plec cât mai discret posibil.

Diana se ridică şi îşi rezemă capul de palmă, privindu-l curioasă.

– Chiar îţi pasă de ceea ce cred ceilalţi că facem noi? Nu mi se pare ceva obişnuit pentru tine.

Gervase îşi duse mâinile sub cap şi se gândi o clipă.

– Nu-mi pasă prea mult de ce cred majoritatea oamenilor. În acelaşi timp, viaţa personală este foarte importantă pentru mine. Presupun că asta e o contradicţie.

Ochii ei sclipiră.

– Nu neapărat o contradicţie, cât mai degrabă ceva diferit.

Cu faţa ei frumoasă şi părul ca mahonul alunecând în cascade peste umerii ei, Diana arăta la fel de delicioasă ca o căpşună primăvara, iar el se aplecă să-i fure un sărut.

– Dacă nu plec acum, va mai trece încă o oră până voi pleca şi, din păcate, am promis să inspectez grajdul unuia din arendaşii mei. Vrei să vii cu mine?

Ea se vârî mai adânc sub cuvertură, până când nu i se mai vedea decât privirea strengărească.

– Mă vei urî dincolo de limite dacă te refuz în dimineaţa asta?

El râse şi îşi puse picioarele pe podea.

– Leneşo.

– Complet vinovată. A fost o călătorie lungă, începu ea şi continuă cu un zâmbet viclean, şi nu am avut voie să dorm prea mult noaptea asta.

– Bine, bine, eşti iertată de data asta. Gervase se îmbrăcă lejer, pentru că avea să se schimbe în veşmintele de călărie în camera sa. Şi eu ar trebui să fiu obosit... la urma urmelor, eu am făcut toată treaba... În schimb, mă simt plin de energie.

Ea întinse o mâna înspre el.

– Dacă încă te mai simţi aşa când te întorci, de ce nu treci pe aici, să vezi dacă n-am ieşit?

El râse, îi prinse mâna şi-i sărută palma, apoi deschise uşa şi se întoarse în dormitorul lui. Începea să înţeleagă motivul pentru care se căsătoreau oamenii. Starea de bine pe care o simţea era atât de satisfăcătoare, că nici gândul însurătorii nu-l mai deranja.

Starea aceasta dură şi în timp ce se schimbă. Valetul lui, Bonner, alese să nu bage de seamă că nu dormise nimeni în patul stăpânului. După ce bău rapid o ceaşcă de cafea, Gervase se îndreptă spre grajduri. Era o zi mohorâtă, iar aerul greu aducea promisiunea unei după-amiezi ploioase sau cu ninsoare. Întregul domeniu încă mai dormea, ca şi cum nimeni nu ar fi simţit agitaţia de afară.

Îşi înşeuă singur calul şi tocmai dădea să plece când descoperi o siluetă mică în faţa uneia dintre boxe. Vicontele îşi struni imediat calul, apoi îl recunoscu pe fiul Dianei, Geoffrey. Băiatul stătea ridicat pe vârfurile picioarelor lângă uşă şi îi întindea o bucată de morcov calului dinăuntru. În timp ce Gervase îi privea, calul luă morcovul delicat, cu vârful buzelor, apoi îl lăsă pe băiat să-i mângâie botul moale.

Geoffrey era atât de concentrat asupra calului, că nu-l observă pe viconte apropiindu-se, aşa că tresări atunci când Gervase îl salută plin de veselie.

– Bună dimineaţa!

Întorcându-se rapid, băiatul îşi şterse mâna de pantaloni şi îşi coborî capul.

– Bună dimineaţa, domnule. Sau e mai corect să spun „Bună dimineaţa, milord"? întrebă apoi, cu o privire nesigură.

Gervase zâmbi. În dimineaţa asta, totul i se părea amuzant.

– „Milord" e corect, dar „domnule" e mai simplu, aşa că poate ar trebui să foloseşti formula aceasta. Ce părere ai despre grajdurile mele?

– Sunt minunate, domnule, răspunse Geoffrey cu ochii sclipind de bucurie. Nu am mai văzut niciodată aşa ceva.

Când îl întâlnise prima dată pe băiat, Gervase fusese uimit de asemănarea dintre acesta şi mama lui, dar acum observa mai bine diferenţele. Ochii mari şi extrem de albaştri erau ai Dianei, dar maxilarul era pătrăţos şi părul era şaten-închis, fără nuanţele castanii. Starea lui de bine se mai risipi când se întrebă cine era tatăl

copilului, sau dacă Diana ştia măcar această informaţie. Reuşi să alunge gândul.

– Eu plec călare la una dintre fermele arendaşilor mei. Vrei să mă însoţeşti?

Pe măsură de vorbea, începu să-şi strunească calul afară, iar Geoffrey se dădu la o parte. La cuvintele lui Gervase, băiatul privi în sus.

– Îmi pare rău, domnule, spuse el bătos, dar nu ştiu să călăresc.

– Presupun că nu ai avut ocazia. Totuşi, o să stai aici câteva săptămâni. Ţi-ar plăcea să înveţi să călăreşti?

Amintindu-şi expresia pe care o avea băiatul atunci când hrănise calul, Gervase se aşteptă la o aprobare plină de nerăbdare a propunerii sale. Însă chipul mic străluci de entuziasm, pentru ca apoi să se întristeze. Copilul clătină din cap.

– Nu cred că mama mi-ar permite, domnule.

– De ce nu? ajunseră la curtea din faţa grajdului şi Gervase urcă în şa, ţinând frâiele în timp ce se uita în jos la băiat.

– Se teme că aş putea cădea şi să mor, răspunse micuţul direct.

Desigur. Gervase uitase de convulsii. Putea înţelege îngrijorarea Dianei, dar putea înţelege şi dorinţa băiatului.

– Ţi-a spus că nu vrea să înveţi niciodată?

Geoffrey clătină din cap.

– Nu, ea spune să aştept până voi fi mai mare. O supără... să vorbească despre asta... despre ce e în neregulă cu mine, adăugă el după o clipă.

Expresia întipărită pe chipul lui Geoffrey era ciudat de matură când rosti acele cuvinte, ca şi cum ar fi ştiut că mama lui nu era complet iraţională, dar accepta că nu se putea controla. Faptul că se obişnuise cu problema pe care o avea îl făcea să fie mai înţelept decât era firesc pentru vârsta lui.

Gervase ştia că nu era bine să comenteze despre situaţii care nu-l priveau, dar, în timp ce ridică frâiele, pregătit să plece, nu mai putu suporta expresia plină

de dorinţă şi speranţă de pe chipul băiatului. Din impuls, se întinse spre el.

– Poţi călări cu mine dacă vrei. O să iau vina asupra mea dacă mama ta se va supăra mai târziu.

Ezitarea de moment a lui Geoffrey dispăru, alungată de un val de nerăbdare, şi se întinse să prindă mâna vicontelui. Gervase îl ridică pe băiat cu uşurinţă şi îl aşeză în faţa lui, în şa. Nu era cea mai confortabilă poziţie, dar lui Geoffrey nu-i păsa. În timp ce mâinile lui se prinseră de coama calului, trupul lui mic aproape că vibra de entuziasm.

Se îndreptară spre est, înspre ferma arendaşului, la trap, şi Gervase încerca să-şi amintească dacă el călărise vreodată aşa cu tatăl lui. Probabil că nu. Primise prima lui lecţie de călărie de la un grăjdar, când avea trei ani, şi primise primul lui ponei la patru ani. În plus, răposatul Lord St. Aubyn nu călărise niciodată de plăcere şi nici nu fusese prea interesat să se afle în compania unui copil.

În ciuda faptului că privea interesat peste tot în jur, Geoffrey rămase tăcut la început, aşa cum se purta orice copil bine educat. Apoi, întrebă dacă drumul era atât de drept pentru că fusese construit de romani. Urmă o întrebare despre oile de pe un câmp apropiat şi curând cuvintele începură să curgă unul după celălalt.

Diana nu exagerase când vorbise despre calitatea fiului ei de-a sporovăi şi de-a pune întrebări. Cu toate astea, Geoffrey asculta cu atenţie răspunsurile, făcea comentarii inteligente şi apoi punea alte întrebări. Entuziasmul lui transformă drumul lung până la Swallow Farm într-o plimbare plăcută. Băiatul era o companie surprinzător de bună.

Robbins, arendaşul lui Gervase, îşi întâmpină proprietarul cu respect, dar fără sa-i aducă temenele. Familia Robbins locuia pe pământul acesta de la fel de multă vreme ca şi familia Brandelin. Totuşi, Gervase se enervă să vadă cum ochii lui Robbins se plimbau când la faţa lui Geoffrey, când la a lui. Probabil se întreba dacă nu cumva băiatul era fiul nelegitim al vicontelui.

Şi, fără îndoială, Robbins avea să găsească o asemănare. Gervase ar fi trebuit să ştie că aşa avea să se-ntâmple, căci nimic din ce făcea proprietarul nu rămânea neobservat. Aşa cum îi spusese Dianei, lui nu-i păsa prea mult de ce gândeau ceilalţi, dar ura curiozitatea insistentă.

Lăsându-l pe Geoffrey să se plimbe mândru prin grajd, Gervase inspectă clădirea, fiind de acord că acoperişul avea nevoie de reparaţii şi că mărirea grajdului ar fi dus la obţinerea mai multor cai. Refuză invitaţia de-a bea un ceai, aşa că el şi Geoffrey porniră curând înapoi spre Aubynwood.

Gervase se întrebă dacă era posibil ca micuţul său însoţitor să rămână fără întrebări, dar se părea că nu exista un astfel de pericol.

– Pământurile astea sunt diferite de cele pe care ai crescut? întrebă vicontele după o pauză de conversaţie.

De cum rosti cuvintele, îşi dădu seama că, de fapt, spera să afle mai multe despre trecutul Dianei – gest nu tocmai demn de un gentleman. Totuşi, fu oarecum dezamăgit când îl văzu pe Geoffrey că ezită să răspundă.

– E destul de diferit, domnule.

În ciuda faptului că era un spion iscusit, Gervase nu avu inimă să continue cu interogatoriul.

– Nu e nevoie să spui „domnule" la fiecare propoziţie.

– Nu, domnule, răspunse Geoffrey supus, dar Gervase prinse nuanţa ironică.

Era evident că băiatul avea un simţ dezvoltat al umorului, iar vicontele se întrebă într-o clipită cum ar fi fost dacă ar fi avut şi el un copil al lui. Nu avusese prea mult de-a face cu copiii... se gândea la ei numai ca la nişte moştenitori, fără să regrete faptul că el nu va avea nici unul.

Acum, dintr-odată, era în mod dureros conştient de faptul că abandonase nu numai ideea de-a avea moştenitori pentru Aubynwood, ci şi la realitatea reprezentată de copii, cu tot cu curiozitatea şi veselia lor. El nu avea să poarte niciodată propriul copil aşa cum îl purtase pe Geoffrey, sau nu va avea niciodată o fetiţă cu zâmbetul la fel de dulce ca al Dianei.

În schimb, avea o soție care nu-i era deloc soție, și nu va avea niciodată ocazia să refacă trecutul, oferindu-i unui copil al său lucrurile și experiențele la care tânjise el însuși în copilărie. Când plecase de pe Insula Mull, se simțise blestemat, crezuse că fusese pedepsit pentru crima pe care o comisese asupra copilei bolnave și nevinovate cu care se căsătorise. Acum, înțelegea clar care era pedeapsa lui: la douăzeci și doi de ani, nu-și imaginase niciodată că avea să găsească o femeie care să-i ofere plăcerea pe care o primea de la Diana, sau că avea să-i pară rău vreodată că nu avea copii. Pe insulă pierduse mult mai mult decât crezuse, și acum simțea din nou durerea cumplită pentru pierderea aceea.

Exista posibilitatea de-a avea copii nelegitimi, dar precauțiile obișnuite se dovediseră eficiente până acum, iar el nu-i dorea nici unui copil să se nască bastard. Înșelătoare, mintea lui se întrebă dacă soția lui avea să trăiască până la bătrânețe. Poate că avea să se îmbolnăvească în casele prost construite din Scoția și-l va elibera. Se încruntă, îngrozit de un astfel de gând. Fata nu fusese altceva decât un pion nefericit prins între doi bărbați, unul beat și celălalt nebun, nu meritase această soartă crudă.

Înțelegând ceva din tăcerea sumbră a vicontelui, Geoffrey nu mai puse alte întrebări. Frigul uscat devenea și mai pătrunzător, și Gervase se bucură că plimbarea era pe sfârșite.

Când ajunseră la grajduri, recunoscură amândoi silueta în expectativă a Dianei, postată în fața ușilor duble, îmbrăcată cu o pelerină albastră.

– Mama nu e bucuroasă, anunță Geoffrey după o analiză la care se vedea că era priceput.

Și Gervase văzu tensiunea pe care o degaja atitudinea ei.

– O să vorbesc eu cu ea. Nu am vrut să intri în bucluc.

– O să fiu bine, spuse Geoffrey liniștit. Mama spune că nu e normal să ne așteptăm de la cineva să fie mereu binedispus.

Cuvintele filosofice sunau ca şi cum ar fi fost rostite de Diana, aşa că Gervase se înveseli brusc şi îi zâmbi larg.

– Bună dimineaţa, doamnă Lindsay, o salută el când ajunse în faţa ei, ca şi cum nu ar fi împărţit acelaşi pat cu numai trei ore mai devreme. Sper să mă ierţi că l-am forţat pe fiul tău să mă însoţească. Era un drum lung şi-mi doream companie.

Diana încuviinţă, cu o expresie indescifrabilă. Gervase descălecă, apoi îl coborî şi pe Geoffrey pe pământ, pentru ca băiatul să fugă la mama lui, s-o prindă de mână şi să-i povestească despre cât de extraordinar s-a distrat, câte lucruri a văzut şi cum acei cai erau chiar mai frumoşi decât îşi închipuise el.

Era interesant faptul că, deşi ştia că o supărase, Geoffrey se dusese la mama lui cu încrederea unui copil care nu fusese respins niciodată. Gervase îşi dădu seama că era dureros de gelos şi de invidios că băiatul primise atât de multă dragoste, că nu se îndoia niciodată că exista. Şi era gelos pe afecţiunea Dianei, pentru că, dacă îi oferea atâta afecţiune fiului ei, sigur nu mai rămânea destulă şi pentru amantul ei.

Pentru unul dintre amanţii ei. Cuvintele avură un ecou dur în mintea lui. Gervase presupuse că el avea un statut preferenţial, dar era doar unul dintre bărbaţii din viaţa ei. Sigur că-şi iubea fiul mai mult. Amanţii veneau şi plecau, dar copiii rămâneau. Era caraghios şi grotesc să fie gelos pe un copil, un băiat care era probabil fiu nelegitim, care suferea de o boală gravă, a cărui mamă era doar o prostituată de rang înalt, şi pe care nu-l aştepta decât un viitor îndoielnic.

Cu toate astea, el era gelos. Cum ar fi fost să fugă şi el spre Medora Brandelin, ştiind că avea să fie mereu bine-venit, indiferent de boacănele pe care le făcuse? Cum ar fi fost să nu trebuiască să ghicească toanele mamei sale, să se întrebe dacă era atât de complet absorbită de ultimul ei iubit, că nu mai avea timp pentru fiul ei, sau dacă urma să aibă unul dintre atacurile ei scurte de dragoste maternă şi să-l cheme la ea?

Astfel de gânduri nu-şi aveau locul în mintea unui bărbat în toată firea şi Gervase se urî pentru slăbiciunea de care dăduse dovadă. Stăpânindu-şi foarte bine reacţiile, dădu frâiele calului pe mâna unui slujitor.

În timp ce Geoffrey făcea o pauză ca să respire, Diana îi zâmbi.

– Te caută Edith, dragule. Nu uita că domnul Hardy a spus că trebuie să-ţi faci lecţiile în fiecare zi, altfel vei rămâne în urmă la şcoală.

Geoffrey strâmbă din nas, dar se supuse.

– Da, mama.

Ea îl mângâie pe păr cu blândeţe.

– Atunci, haide, fugi. O să vin şi eu la voi ca să bem ceaiul. Vreau să vorbesc cu Lord St. Aubyn.

Vesel şi fără să bage de seamă aluziile din vocea ei, Geoffrey se scuză şi traversă în fugă grajdurile, îndreptându-se spre casă. Gervase îl urmări cu privirea şi, ca pedeapsă tacită pentru gelozia lui iraţională, jură să-l ajute pe băiat să obţină ceea ce dorea. Diana se întoarse către el, serioasă.

– Ne plimbăm prin grădini? Chiar şi în anotimpul ăsta, arată foarte frumos.

El încuviinţă şi-i oferi braţul. Se plimbară în jurul casei, spre frumoasele şi imensele grădini.

Deşi straturile de flori erau în perioada de repaus vegetal pe perioada iernii şi pământul era tare ca piatra sub picioarele lor, grădinile de la Aubynwood erau tot frumoase. Trecură de labirint, apoi de grădina topiară, unde tufele de tisă erau tunse în forme fanteziste. În timp ce mergeau, mâna Dianei se mai relaxă.

– Îmi pare rău că te-a deranjat Geoffrey. Voi încerca să nu mai iasă în calea ta.

– Nu trebuie să te scuzi, spuse Gervase. A fost un tovarăş foarte bun de drum. Te rog, nu te supăra pe el pentru că a călărit. El a spus că nu vei fi de acord, dar l-am convins eu.

Degetele ei se încordară din nou pe braţul lui.

– Nu sunt supărată. Se uită în sus şi ochii ei de lapislazuli erau ascunşi de genele negre şi lungi. Ştiu că nu e bine să fiu atât de protectoare cu Geoffrey, spuse ea

dintr-o răsuflare. Nu e bine că e mereu înconjurat şi protejat de femei. Dar mi-e atât de teamă când mă gândesc ce s-ar putea întâmpla...

Deşi Gervase nu avea cum să cunoască teama unui părinte, Diana văzu că o înţelege şi că lua în considerare cuvintele ei. Trecură de grădina formală şi ajunseră într-o altă zonă cu straturi de flori.

– Toată lumea care călăreşte mai cade din când în când şi există şi riscul unor accidente mai grave, spuse el. Totuşi, pentru că ai zis că Geoffrey are foarte puţine crize, pericolul nu e mult mai mare faţă de cel în care se află alţi copii care învaţă să călărească. Eu am supravieţuit, în ciuda crizelor pe care le aveam uneori.

– Ştiu că ai dreptate. Diana înghiţi în sec şi îşi coborî privirea pe aleea de pietriş care scârţâia sub picioarele lor. Şi ştiu că, dacă nu învaţă să călărească şi să facă celelalte lucruri pe care le fac ceilalţi băieţi, nu va avea niciodată genul de viaţă pe care îl doresc pentru el. Dar chiar şi aşa... Diana făcu o pauză, apoi continuă: Nu este vorba doar de crizele puternice. Ele sunt neobişnuite, dar atacurile sunt mai frecvente. Atunci ar putea să cadă foarte uşor de pe cal.

– Atunci trebuie să înveţe să cadă cum trebuie.

Diana se întoarse spre Gervase, nehotărâtă. Şi el se opri şi îi luă mâinile într-ale sale.

– Veţi sta aici câteva săptămâni... lasă-l să înveţe noţiunile de bază pentru a călări. Îl voi învăţa chiar eu dacă doreşti. Nu va mai fi niciodată o perioadă atât de propice. Este la vârsta potrivită ca să înceapă să înveţe să călărească, iar temerile tale nu au cum să scadă odată cu trecerea vremii. Cum ea încă mai ezita, Gervase se grăbi să o convingă: Există şi un risc, dar viaţa este plină de riscuri. Deşi e o fire ascultătoare acum, în cele din urmă te va dispreţui dacă vei încerca să-l ţii prea din scurt. Nu e şi ăsta un pericol la fel de mare ca accidentările?

Ea îşi înclină capul şi încuviinţă, privind fix la mâinile lor împreunate. Cuvintele lui Gervase o forţau mai degrabă să-şi înfrunte gândurile decât să le ignore. Ar fi o binecuvântare sau un dezastru să-i lase pe cei mai

importanți bărbați din viața ei să ajungă să se cunoască mai bine? Își asculta intuiția, dar era prea implicată emoțional pentru a primi un răspuns. Geoffrey putea să se rănească în timpul lecțiilor de călărie, însă tânjea atât de mult după atenția unui bărbat matur. Cum ar fi putut ea să-l priveze de lucrul acesta, când și Gervase voia?

Simțind că șovăie, Gervase adăugă cu blândețe:

– N-o să las să i se întâmple nimic rău, Diana.

– Ești foarte bun, comentă ea încet. Nici nu merit așa ceva.

– Din contră, spuse el pe un ton calm. Eu sunt cel care nu te merită.

Ea se uită în sus atunci, întrebându-se ce gânduri se ascundeau în spatele acelui chip frumos și aspru. Când îl văzuse pentru prima dată, la petrecerea de la Harriette Wilson, fusese atrasă și înspăimântată în același timp de aura lui de concentrare. Curând, descoperi că el era destul de diferit de ceea ce se aștepta, că în spatele acelei măști glaciale se afla un bărbat care putea fi și generos, și sensibil. Chiar și așa, Diana era mereu surprinsă de actele lui de generozitate, poate și pentru că nu se așteptase niciodată la așa ceva din partea vreunui bărbat.

Poate că nu avea să rostească vreodată cuvinte de dragoste, dar faptele lui, felul în care o proteja și în care se putea baza pe el, erau daruri mult mai prețioase. Se bucura că el era demn de-a fi iubit, pentru că nu se putea abține să nu-l iubească. Ridicându-se pe vârfurile picioarelor, îl sărută ușor. Prelungi sărutul pentru o clipă, simțind cum buzele i se încălzeau sub ale ei, apoi se retrase și șopti:

– Îți mulțumesc, Gervase.

Ochii lui erau atât de frumoși, luminoși și limpezi precum cerul de iarnă. Gervase era un om de onoare iar ea nu se purta la fel de onorabil cu el. Încă o dată, se gândi că ar fi momentul să-i vorbească despre trecutul ei. Încă o dată, de teamă să nu distrugă gingășia momentului, lăsă ocazia să treacă.

capitolul 12

Cum nu aveau tot timpul la dispoziție și nu exista nici o șansă ca vremea să se îmbunătățească, lecțiile de călărie începură chiar în după-amiaza aceea. După ce se consultă cu grăjdarul, vicontele împrumută un ponei ascultător și bine antrenat de la unul din arendașii ai cărui copii erau deja prea mari pentru el. Cu chipul încordat de entuziasm, Geoffrey rămase fără glas de bucurie, o stare despre care Gervase nu credea că avea să dureze prea mult.

La sfatul vicontelui, Diana nu era de față la lecție, căci i-ar fi întins nervii la maxim. Începură în grajd, cu baloturi de fân în jurul poneiului. În timp ce Pestrițul mesteca cu poftă, Geoffrey exersa căzăturile, învățând cum trebuie să-și ghemuiască corpul și să se rostogolească, cum să se relaxeze și să reducă la minim riscurile de lovituri. Băiatul lua totul ca pe o joacă, aruncându-se în fân cu chiote de bucurie, până când rostogolirea începu să devină obișnuință.

Următoarea etapă era să învețe să se mențină în șa, iar Gervase îl făcu pe băiat să se aplece și să se întoarcă în toate direcțiile. Șmecheria era să stea în șa fără să atingă frâiele. Inevitabil, uneori Geoffrey se apleca mult prea departe, ocazie de care profita pentru a mai exersa căzăturile.

După o oră și jumătate, Gervase hotărî că elevul lui acoperit de fân trecuse prin destule pentru prima zi, așa că porniră spre camera copiilor ca să servească ceaiul alături de restul invitaților.

În ziua următoare, se plimbară cu poneiul prin padoc, unde o parte din cărare era acoperită de fân. Ca din senin, Gervase îl împingea pe băiat jos din șa la anumite intervale. Stratul de fân era mai subțire decât fusese în grajd și căzăturile nu mai erau atât de ferite, însă Geoffrey reacționa cu la fel de mult entuziasm.

Inițial, vicontele se oferise să-l învețe pe băiat pentru a-și elibera conștiința vinovată, dar descoperi că era la fel de entuziasmat ca și Geoffrey. Îi era imposibil

să nu respecte rezistența și veselia de care dădea dovadă copilul și începu să-l placă pentru ființa care era, nu doar pentru că era fiul Dianei. Fu chiar posibil să uite întrebările chinuitoare despre tatăl băiatului și ce însemnase bărbatul acela pentru Diana.

Urmărindu-și îndeaproape elevul, Gervase observă câteva atacuri scurte, clipele acelea când se vedea că ochii lui Geoffrey își pierdeau focalizarea și se oprea din vorbit la mijlocul propoziției. Din fericire pentru micuțul viitor călăreț, trupul lui nu rămânea fără vlagă, iar genunchii și mâinile rămâneau la fel de ferme pe durata atacurilor. Dacă nu se afla în galop, atacurile acestea nu aveau să-i provoace niciodată probleme grave. Poate nici chiar atunci, deși dacă ar fi sărit peste obstacole alta ar fi fost situația.

Cu un amestec de plăcere și jenă, vicontele își dădu seama că băiatul începea să-l venereze ca pe un erou pe profesorul său, chinuindu-se să-i facă pe plac, repetându-i ordinele transmise, ba chiar copiindu-i gesturile și mișcările. Cum Geoffrey nu avea tată, era normal pentru el să se atașeze de un bărbat pe care îl vedea mai des. Gervase nu se simțea deloc demn de piedestalul pe care îl urcase băiatul, dar își spunea că putea încerca să se comporte cât mai bine pentru următoarele trei săptămâni.

Primele lecții avuseseră loc imediat după prânz, când vremea era cea mai călduroasă, dar în ziua dinaintea Crăciunului ieșiră afară de dimineață, pentru ca Geoffrey să-i poată ajuta să adune ramuri de brad mai târziu. Lecția aceea îi oferi lui Gervase ocazia scurtă, dar îngrozitoare, de-a simți teroarea cu care trăise ani întregi Diana.

Geoffrey făcea progrese rapide și în dimineața aceasta Gervase ținea poneiul de o funie lungă, trăgându-l în cercuri mai întâi la dreapta, apoi la stânga. Pe la jumătatea lecției, se auzi clar vocea lui Geoffrey:

– La naiba!

Băiatul trase de frâie și alunecă din șa în timp ce poneiul se oprea.

Înainte ca Gervase să-l poată întreba de ce se oprise, trupul lui Geoffrey începu să se arcuiască, cutremurat de primele spasme ale crizei. Căzuse pe pământul moale și scotea horcăieli îngrozitoare. Data trecută când Gervase fusese martor la o astfel de criză, rămăsese ca un simplu spectator. De data asta, el era singurul adult din preajmă, deci era responsabil de viața băiatului.

Strigând după un servitor, eliberă poneiul speriat și fugi în partea cealaltă a padocului, lângă Geoffrey.

Deși știa că această criză nu avea cum să-l rănească pe băiat, era imposibil să nu se sperie, instinctiv, la vederea convulsiilor violente. Nu avea altceva de făcut decât să aștepte până când criza avea să treacă, și să se asigure că Geoffrey nu se lovea de nimic care l-ar fi putut răni.

După aproape un minut, Geoffrey se liniști și respirația lui reveni la normal. Schimbarea era atât de dramatică, încât era ușor de înțeles de ce oamenii care sufereau astfel de crize erau considerați posedați de demoni în trecut. Ochii albaștri îl priveau plini de confuzie, dar băiatul știa ce se întâmplase.

– Îmi pare rău, domnule, șopti el, cerându-și scuze. Genele lui lungi, atât de asemănătoare cu ale Dianei, clipiră des. Dacă mă ajutați să urc înapoi pe ponei, o să mă descurc mai bine.

Era un exemplu de îndrăzneală greu de întrecut. Înghițind în sec, Gervase șterse noroiul de pe fața băiatului.

– Cred că este suficient pentru dimineața asta, bătrâne, spuse el pe un ton firesc, ca și cum ar fi fost un lucru absolut normal ca lecția să fie întreruptă de o criză. Dacă nu te odihnești puțin, e posibil să pierzi Ajunul Crăciunului.

Deși încă mai era confuz, Geoffrey încuviință cu blândețe, în timp ce vicontele îl ridică în brațe și îl duse înapoi în casă. Până ajunseră în camera lui, băiatul atipise. Tocmai când îl așeză pe pat sosi și Diana, cu ochii mari de spaimă, după ce fusese înștiințată de un servitor.

– Nu ai de ce să-ţi faci griji, o asigură Gervase. Tocmai a avut o criză, nu un accident de călărie. Cu puţină odihnă, va fi bine.

Liniştindu-se, Diana începu să-l pregătească de culcare pe fiul ei în timp ce Gervase plecă s-o aştepte în fosta cameră de studiu de alături. După zece minute se întoarse, şi pe chipul ei nu se mai citea teama. Vicontele profită de faptul că nu era nimeni prin preajmă şi o luă în braţe, înţelegător.

– S-a întâmplat ceva foarte interesant. Se pare că Geoffrey ştia că urma să facă o criză. A oprit poneiul şi a descălecat înainte să înceapă. Dacă poate să facă mereu asta, călăritul nu va mai fi periculos pentru el.

– Serios? Diana ridică din sprâncene. Se pare că ţie îţi spune lucruri despre crize pe care mie nu mi le-a spus niciodată, comentă ea pe un ton cârcotaş.

– Poate are impresia că deja ţi le-a spus. Gervase se opri, amintindu-şi ce-i spusese Geoffrey. Sau poate că nu ţi-a zis pentru că ştie că nu-ţi place să vorbeşti despre epilepsia de care suferă.

Diana îşi încleştă maxilarul, la ideea că fiul ei nu voia să discute despre asta cu ea.

– Nu pentru că se teme de tine, ci pentru că nu vrea să-ţi facă rău. E ceva normal să încerci să-i protejezi pe cei pe care-i iubeşti.

Gervase dăduse dovadă de tact. Diana îşi trecu braţele în jurul taliei sale şi îşi rezemă capul de umărul lui pentru o clipă.

– Eşti perspicace pentru un bărbat care are puţină experienţă cu copiii.

Braţul lui se tensionă în jurul ei.

– Nu mă pricep la copii în general, dar se pare că eu şi Geoffrey ne înţelegem destul de bine.

– Mă bucur. Fără să se uite în sus, Diana îl întrebă cu ezitare: Te gândeşti vreodată să ai copiii tăi?

El se încordă şi se retrase.

– Sper sincer că asta e o discuţie teoretică.

Diana avu nevoie de un moment ca să-şi dea seama la ce se referea el. Apoi traversă camera ca să se rezeme

de biroul uzat din lemn de mesteacăn la care stătuseră generații întregi de bărbați din familia Brandelin.

– Nu, nu am nici un motiv să cred că sunt însărcinată. Iau măsuri de precauție ori de câte ori suntem împreună. Am învățat din experiență că oricând se poate întâmpla ceva și că este mai bine să fiu pregătită.

La auzul acestor cuvinte amuzate, se liniști. Apoi, pentru că și ea era foarte interesată de răspuns, Diana se întoarse la întrebarea ei de mai devreme.

– Nu ai vrut niciodată să ai copiii tăi? Majoritatea bărbaților de rangul tău doresc un moștenitor care să le ducă numele mai departe, iar unii bărbați vor copii doar pentru că le plac.

Atitudinea lui se schimbă pe loc.

– În viața mea nu există loc și pentru copii. Pentru o fracțiune de secundă, văzu pe chipul lui o expresie indescifrabilă – poate furie sau regret? Neamul meu este imperfect și merită să se stingă, continuă el pe un ton lipsit de inflexiuni. Există alți moștenitori, unii care sunt demni.

Cuvintele lui erau la fel de aspre ca expresia de pe chipul său. Diana simți că încremenește locului. Ce l-ar fi putut determina să respingă chiar ideea de copii în sine? Existau cazuri de nebunie în familia lui sau vreo altă boală care nu îl afectase pe el, dar care putea apărea la moștenitorii lui?

– După cum mi-ai zis chiar tu acum două zile, viața e plină de riscuri. Sângele tău e atât de rău, încât ai renunța la șansa de-a descoperi cum ar fi să ai un copil? Nu ți-ai dorit niciodată să ai experiența asta sau să descoperi lumea prin ochii celor mici?

O emoție incontrolabilă trecu subit pe chipul lui.

– Nu doresc să vorbesc despre asta cu tine, spuse el după un timp. Nici acum, nici altădată.

Nu se putea exprima mai clar de-atât și era un hotar pe care ea nu îndrăznea să-l treacă. Dar, deși el putea încerca să revină la starea lui retrasă, ea înțelegea ce simțea el grație acelei legături invizibile care îi unea. Legătura aceasta era acum întinsă la maxim, ca o coardă de vioară prea strânsă, și Diana îi simți suferința, atât durerea

cauzată de situaţia lor, cât şi o rană mai veche şi mai profundă pe care ea nu avea cum s-o înţeleagă.

Nu avea nimic de câştigat dacă ar fi continuat discuţia, ba din contră, putea pierde mult, aşa că îşi lăsă capul în jos, în semn de acceptare. Biroul la care stătea fusese zgâriat de generaţii de elevi plictisiţi, şi ea îşi trecu mâna peste unul dintre colţuri, unde apărea numele „St. Aubyn", scris cu litere mari, care se îndreptau în jos. Fuseseră scrijelite de Gervase, sau ce vreun alt Brandelin din trecut? Oare cum fusese Gervase în copilărie? Serios şi, categoric, conştiincios.

– Ştii că se spune că, în Ajunul Crăciunului, albinele zumzăie în stupurile lor Psalmul 100? spuse ea îngândurată. Şi se mai spune că animalele de la ferme discută despre naşterea preamărită, dar vai de omul care încearcă să îi asculte pe furiş.

Încordarea se risipi. Nici Gervase nu voia să se certe cu ea, aşa că profită de ocazia de-a schimba subiectul.

– Nu am auzit niciodată spunându-se asta despre albine. Întotdeauna am crezut că hibernează pe timpul iernii, sau aşa ceva.

Merse agale până la fereastra construită jos, sub streaşină, şi privi afară, la dimineaţa lipsită de soare. În lumina cenuşie, trăsăturile lui căpătaseră tonuri reci, asemenea unei statui de marmură.

– Aici în Warwickshire, povestea spune că, în Ajunul Crăciunului, animalele de la fermă se întorc spre răsărit la miezul nopţii şi fac o plecăciune în semn de respect pentru nou-născutul rege.

Diana izbucni în râs.

– Ce lucruri minunate se întâmplă în noaptea în care te-ai născut.

El se întoarse spre ea plăcut surprins.

– Ţi-ai amintit!

– Sigur că da. Am cadouri pentru ziua ta de naştere, continuă ea timidă. Intenţionam să aştept până la noapte, dar va fi deja târziu când ne vom retrage şi nu ar mai fi ziua ta.

Gervase păru uimit, ca şi cum ar fi fost mult mai obişnuit să facă el cadouri decât să primească.

– Poate că acum este momentul cel mai bun.

– Prea bine, spuse Diana, bucuroasă că lăsaseră atât de uşor în urmă discuţia tensionată de mai devreme. Mergem jos în camera ta?

Jos, Diana se asigură că holul era pustiu înainte să-l atragă în dormitorul ei. Gervase intrase mereu acolo prin culoarul secret şi gestul de-a intra pe uşa principală i se prea destul de îndrăzneţ. Odată ajunşi înăuntru, Diana se duse la garderob şi scoase un halat bărbătesc din catifea albastru-închis, croit elegant şi lung până aproape de pământ, ca să-l ferească de vântul rece.

– L-am făcut din materialul acesta pentru că e incredibil de moale, explică ea în timp ce el luă cadoul. Nu cred că tu te răsfeţi prea mult, aşa că am vrut s-o fac eu.

Gervase zâmbi şi-i mulţumi. Pipăi catifeaua şi-i simţi textura senzuală cu pielea fină a palmei. Diana avea dreptate, el n-ar fi ales niciodată un astfel de material, care radia o căldură primitoare ce-i amintea de Diana. Şi se simţea profund recunoscător că ea lucrase halatul cu mâinile ei.

– M-am gândit, continuă ea cu timiditate, că ar fi potrivit să ţi-l ţii acasă la mine. Cum vii acolo atât de des...

Era o confirmare pe ocolite a faptului că el avea un loc stabil în viaţa ei şi, astfel, cadoul era şi mai minunat.

Îi mulţumi cu un sărut şi halatul se mototoli între ei. Gura ei îl primi imediat, dar înainte să ducă mai departe îmbrăţişarea, ea se retrase.

– Mai e ceva.

Se duse din nou în garderob şi scoase un dreptunghi plat de aproape 60 centimetri pătraţi, învelit în hârtie argintie. Gervase îl desfăcu cu grijă şi rămase fără suflare când văzu ce se afla înăuntru. Ţinea în mâini o hartă înrămată a Regatului părintelui Ioan, cu detalii ce includeau bestii fantastice şi miniaturi ale unor minuni imaginare. Harta era foarte veche, impecabil desenată şi pictată şi probabil că era foarte valoroasă, dar însemna mult mai mult şi, pentru o clipă, Gervase fu prea emoţionat ca să rostească ceva. Faptul că-şi amintise de conversaţia lor despre visele sale din copilărie...

Își ridică ochii către ea și o văzu că-l privea nerăbdătoare, sperând că-i plăcea cadoul.

– E frumos, Diana. Mai mult decât atât... Se opri, apoi adăugă pe un ton blând: Acestea sunt cele mai personale cadouri pe care le-am primit de la cineva. Îți mulțumesc.

Zâmbetul ei era la fel de frumos precum răsăritul.

– Mă bucur atât de mult. Am vrut să-ți dau ceva care să aibă o însemnătate specială pentru tine.

Așezând harta pe masă, o trase spre el pentru o altă sărutare. Cu o mână îi sprijinea gâtul și cu cealaltă o prinsese de talie în timp ce îi simțea fragilitatea și puterea. După câteva minute bune de pasiune, Gervase își înălță capul și-i vorbi pe un ton pe care îl folosea doar când făceau dragoste:

– Mai există un dar pe care mi-l poți face, care ar fi chiar foarte deosebit, și pe care nu-l pot primi decât de la tine. Mai avem aproape o oră până când se servește masa.

Râsul ei umplu camera.

– Închide ușa, iubirea mea, și ți-l voi oferi cu plăcere.

În seara aceea petrecură Crăciunul ca o familie, ceva ce Gervase nu mai trăise niciodată. Diana și prietenele sale ar fi putut să-l excludă din mijlocul lor, chiar dacă se aflau în casa lui. În schimb, îl atraseră în cercul lor într-un mod subtil și îl făcură să se simtă binevenit. Femeile decoraseră sufrageria cu ramuri de brad, vâsc, iederă, ilice cu țepi și bace de un roșu intens. Un buștean ardea în căminul uriaș, și Diana realizase un aranjament floral tradițional pentru sărbătorile de Crăciun. Acesta era atârnat de tavan, iar cercurile sale împletite erau acoperite cu ramuri verzi de brad și decorate cu lumânări și ornamente micuțe, tăiate din folie aurie.

Geoffrey făcuse cadouri de Crăciun pentru fiecare adult, inclusiv pentru viconte. Erau proiecte tradiționale pe care le făceau copiii la școală, iar bucățile mici de hârtie colorată transmiteau urările de sărbători cu cel mai bun scris al băiatului. Gervase fu mișcat atât

de idee, cât şi de plăcerea băiatului când văzu că lucrările lui fuseseră admirate.

După cina obişnuită, servitorii se retraseră ca să sărbătorească în felul lor, lăsându-i pe viconte şi pe musafirii săi să se distreze cu jocuri de Crăciun, precum Dragonul. În copilăria lui ciudată şi singuratică, Gervase nu descoperise niciodată plăceri simple cum ar fi statul într-o cameră întunecată şi încercarea de-a scoate stafide muiate în coniac de sub patul lor de flăcări mici şi albăstrui, fără să se rănească la degete. Geoffrey fu încântat să înveţe un adult neştiutor „Cântecul Dragonului". („De ochii lui albaştrii şi limba plescăitoare, mulţi veţi fi muşcaţi, Snip! Snap! Dragon!")

Erau plăceri simple pentru majoritatea oamenilor, dar cu totul noi pentru Gervase. Stăteau şi râdeau şi spuneau poveşti în timp ce beau vin fiert şi mâncau plăcinte mici cu carne tocată, mirosind a condimente, iar crusta lor dulce şi caldă li se sfărâma între degete. Edith era o povestitoare neaşteptat de talentată, fermecându-i pe ceilalţi cu poveştile ei din trecut şi interpretând personaje precum Sfântul Gheorghe sau cavalerii turci.

De Crăciun nu exista o oră de culcare, aşa că Geoffrey adormi în cele din urmă cu capul în poala mamei sale. Gervase îl duse în braţe până sus în dormitorul lui, aşteptând ca băiatul să fie băgat în pat – chipul micuţului era angelic şi încrezător.

După asta, vicontele o duse şi pe Diana în patul ei, dar rămase cu ea, râseră împreună şi îşi oferiră plăcere în cel mai vechi mod de celebrare a vieţii.

Zilele trecură repede, aproape pe nesimţite. Diana nu-l mai văzuse niciodată pe Gervase atât de relaxat. La început, când deveniseră amanţi, avusese un comportament rezervat şi o atingea numai atunci când făceau dragoste, dar acum începea să facă gesturi de afecţiune în intimitate, deşi îşi păstra o atitudine complet respectabilă în public. Îi plăcea să o aibă aproape şi, în fiecare dimineaţă, când el citea scrisorile primite de la Londra, ea stătea în colţul cel mai îndepărtat al bibliotecii, în raza lui vizuală, şi făcea lecţii cu Geoffrey.

Vicontele era foarte concentrat când lucra, dar uneori privirea îi aluneca spre ea, şi atunci Diana se uita la el ca să-i vadă ochii cenuşii şi limpezi, eliberaţi de privirea aceea glacială şi rezervată.

Diana simţea că s-ar fi întins s-o mângâie, chiar şi din cealaltă parte a încăperii. Alteori, când ea cânta la pianoforte în salonul de muzică, se întâmpla să-şi ridice ochii şi să-l surprindă privind-o, bucurându-se atât de muzică, cât şi de ea.

Când nu ploua sau ningea, călăreau împreună şi, după două săptămâni, începu să-i însoţească şi Geoffrey, strălucind de mândrie. Edith se bucura să fie din nou la ţară, iar Madeline, cu talentul ei de-a considera orice moment al vieţii un dar, era liniştită şi fericită. Toţi oamenii pe care Diana îi iubea cel mai mult pe lume se aflau la Aubynwood. Ea îşi dorea să poată sta aşa pentru totdeauna şi să nu se mai întoarcă niciodată la viaţa plină de prefăcătorie şi la obligaţiile din Londra, dar în ciuda dorinţelor ei, zilele treceau implacabil, una câte una.

Trecură şi cele douăsprezece zile ale Crăciunului şi mâncară în fiecare zi câte o plăcintă mică cu carne, pentru a avea noroc şi în anul următor. Apoi ramurile de brad fură date jos şi arse în mod ceremonios, iar ele începură curând să-şi facă bagajele, pregătindu-se de călătoria înapoi. În noaptea de dinainte de plecare, zăpada începu să cadă. Nu era o ninsoare răzleaţă, ci o adevărată cascadă de fulgi. Geoffrey se culcase, iar Madeline şi Edith se retraseră cu tact. Diana şi Gervase nu-şi găseau liniştea, căci nu le venea să pună punct ultimei zile, şi, la sugestia lui, se hotărâră să iasă la o plimbare.

Merseră la braţ prin grădinile cu gard înalt. Arbuştii se vedeau negri pe pământul alb, iar paşii lor agale nu scoteau nici un zgomot. Pentru că nu bătea vântul, aerul rece nu mai era muşcător. Erau înconjuraţi de o linişte pură şi absolută. Ar fi putut foarte bine să fie un Adam şi o Evă din ţinuturile nordice, singuri, împreună la începuturile lumii. Gervase iubise întotdeauna frumuseţea proaspătă a fulgilor care cădeau pe pământ, mai ales noaptea, când fiecare sclipire de lumină era atrasă

şi amplificată de albul înconjurător şi o strălucire difuză alunga întunericul.

Diana întrebă dacă vremea avea să-i împiedice să părăsească Aubynwood. Gervase clătină din cap.

– Probabil că nu. Zăpada are doar câţiva centimetri şi ninsoarea pare că se răreşte. E posibil să se oprească până la miezul nopţii. Se simte că va fi frig, aşa că pământul va fi tare, tocmai bun pentru drumul cu trăsura.

Diana oftă plină de regret, apoi îşi ridică faţa, râzând ca un copil de fulgii cristalini care pluteau din cer. În lumina slabă, Gervase fu încă o dată uimit de cât de frumoasă era, atât de încântătoare că îl durea inima când o vedea. Chipul ei în formă de inimă era încadrat de gluga pelerinei roşii de catifea pe care i-o făcuse el cadou de Crăciun. Veşmântul fusese făcut la comandă, cu o căptuşeală scumpă din blană de samur rusesc, la fel de călduroasă şi de superbă ca însăşi Diana.

Timp de trei săptămâni ea îi aparţinuse numai lui şi, dintr-odată, gândul de-a o împărţi cu alţii în Londra deveni de nesuportat.

Acum se aflau în mijlocul grădinilor, într-un loc ascuns de orice priviri indiscrete. Gervase se opri din mers, se întoarse spre ea şi o trase aproape cu sălbăticie în braţele sale. Crezuse că, odată cu trecerea timpului, obişnuinţa avea să mai diminueze pasiunea, dar situaţia era exact pe dos. După trei săptămâni în care fusese amanta lui zi şi noapte, el o dorea mai mult ca niciodată. Gura ei catifelată, gândul la plăcerile ascunse pe care i le oferea trupul ei, reacţiile ei ameţitoare erau afrodiziace mai puternice decât ar fi putut fi vreodată un lucru nou.

În prima noapte în care făcuseră dragoste voise să o lege de el cu ajutorul pasiunii, dar renunţase şi acceptase că ea era o curtezană care îşi oferea favorurile oricui dorea. Acum însă nu mai era dispus să accepte lucrurile acestea şi avea să folosească toate armele pe care le avea la dispoziţie pentru a o face numai a lui.

Diana se prinse de el, sărutându-l la fel de pasional, ca şi cum nici ea nu ar fi putut suporta să pună capăt acestei mici vacanţe la ţară. Avea ochii închişi, iar pe

genele ei lungi şi negre se lipiră cristale de zăpadă. Era o noapte rece, dar ei erau înflăcăraţi de dragoste.

Braţele lui o înconjurară şi, pe la spatele ei, Gervase îşi scoase mănuşa de piele de pe mâna dreaptă. Stăteau atât de aproape, că aerul rece nu se putea infiltra între ei. El se aplecă înainte şi-şi strecură mâna pe lângă pelerină, pe sub blana groasă. Trupul Dianei era cald şi primitor pe sub rochia de mătase. Îi cuprinse sânul plin, şi ea rămase fără suflare, lipindu-se de el în timp ce sfârcul i se întări în palma lui. El o mângâie uşor, simţind cum tremură înainte să o mângâie mai jos, peste formele taliei şi ale şoldurilor, până ajunse la locul sensibil dintre coapse.

Diana se lăsă cu totul pe mâinile lui şi modul deschis în care îl accepta îl înnebunea de dorinţă. Îi ridică repede rochia vaporoasă şi îi descoperi locul intim care tânjea după el. Buzele ei se desprinseră de ale lui şi trase aer în piept.

– Vreau să fii a mea, Diana, numai a mea, îi şopti el în ureche.

Îmbrăţişarea lui îi oferea sprijinul şi protecţia de care avea nevoie, pentru că, dacă ar fi stat singură, ar fi căzut din picioare. Atingerea de gheaţă a degetelor lui pe pielea ei fierbinte avea un efect extrem de erotic.

– Diana, promite-mi că nu va mai exista nimeni altcineva, o imploră el cu o voce răguşită şi imperioasă.

Ea mai era destul de conştientă cât să-şi dea seama că Gervase folosea pasiunea ca pe o armă, pentru a o determina să facă o promisiune pe care ea nu voia s-o facă, şi simţi cum, dincolo de vălul de pasiune, apare furia. Nu era destul că o domina din punct de vedere fizic şi sexual, el voia mai mult. Chiar îşi închipuia că o putea înrobi cu faptul că îl iubea şi că avea nevoie de el? După cum spusese Madeline, sexul era o armă, una pe care şi ea o putea folosi la fel de bine ca şi el.

Fără să-i răspundă, îi mângâie formele deja cunoscute ale trupului şi îl simţi cum se cutremură sub atingerea ei. Îi descheie nasturii cu îndrăzneală, apoi îngenunche pe pământul acoperit de zăpadă şi întinse mâna ca să-l tragă după ea. Îi prinse gura într-un sărut lent, aşa cum

învățase de la el. Apoi, când rămaseră fără suflare, ea se lăsă pe spate și el o urmă, unul peste celălalt în grădina plină de nămeți.

Zăpada era ca un pat imaculat, iar faldurile pelerinei sale de blană îi proteja de frig. Prea excitat ca să mai poată rezista atingerilor ei, Gervase o pătrunse și, pentru o clipă, rămaseră nemișcați, uniți, cu trupurile în perfectă armonie. Apoi el trase cu putere aer în piept și, după ce reuși să dobândească un oarecare autocontrol, se retrase. Diana resimți atât de acut lipsa lui, să gemu în semn de protest. El era deasupra ei, iar brațele și picioarele lui o protejau de frig.

– Promite-mi! îi ceru ei cu glas răgușit.

Nici măcar acum, ea nu avea de gând să cedeze, deși avea nevoie disperată de el.

– Iubește-mă, Gervase, iubește-mă așa cum te iubesc eu, murmură ea în schimb.

Îi încercui pieptul cu brațele și le trecu în jos pe trupul lui, simțindu-i mușchii puternici și tensiunea chinuitoare cu care se opunea pasiunii amândurora. Când ajunse în dreptul coapselor, îl trase spre ea.

– Iubește-mă, te rog, îi șopti încă o dată.

Se împinse în sus spre el și Gervase nu-i mai putu rezista. Dorința pe care o simțea era dincolo de cuvinte, dincolo de price rugăminte. Noaptea de iarnă, grădina înzăpezită, faptul că erau complet îmbrăcați, și totuși pe cât de intimi puteau fi o femeie și un bărbat, era o împrejurare uimitor de incitantă, și trupurile lor începură să se miște într-un ritm incontrolabil.

O pasiune atât de intensă îi conduse repede spre eliberare, și ea țipă de plăcere și de durere. El gemu, se mai împinse în ea pentru ultima dată și trupul i se cutremură, apoi se lăsă tăcerea în care se auzea numai respirația lor neregulată și sunetul subtil al vântului care vuia prin rufișurile din preajmă. Stăteau îmbrățișați, cu obrajii lipiți, cu inimile bătând în același ritm. Nici unul din ei nu voia să scoată vreun cuvânt, știind că vorbele aveau să spargă armonia în care se aflau acum, după ce făcuseră dragoste.

În cele din urmă, el își înălță capul fără să se dea la o parte și îi cuprinse obrajii în palme. Chipul lui afișa o expresie indescifrabilă.

Când vorbi, glasul lui era la fel de ușor și de glacial precum atingerile sale, ca și cum întrebarea pe care o rostea nu ar fi fost deloc importantă pentru el.

– De ce trebuie să te vezi și cu alți bărbați, Diana? Pentru bani? Dacă vrei mai mulți bani, trebuie numai să ceri.

Furia pe care o simțise mai devreme reveni, și Diana își aminti cum încercase el să se folosească de pasiunea dintre ei ca s-o controleze, un gest care pervertea tot ce trebuia să fie sincer și real în relația lor. Încercă să-și stăpânească resentimentele, amintindu-și cât de diferit era el față de ea, că acționa altfel și avea alte credințe, dar ea încă mai simțea că, prin gesturile lui, îi trădase încrederea.

Cu toate gândurile care se amestecau în mintea ei, nu-i răspunse.

– Dacă nu e vorba de bani, e din cauză că nu te satisfac suficient? întrebă el după o pauză lungă, pe un ton ușor, însă erau atât de apropiați, că tensiunea din trupul lui arăta cât de mult conta de fapt pentru el răspunsul pe care avea să-l primească.

Îi era greu să vorbească despre probleme atât de serioase când erau încă uniți. În plus, Diana începea să simtă răceala pământului prin materialul călduros al pelerinei. Îl împinse încet și el înțelese să se dea la o parte, așa că se ridică în picioare și o lăsă singură în frig în timp ce o ajută să se ridice la rândul ei. Îi scutură zăpada de pe pelerină cu mișcări rapide și străine și, când termină, îi luă mâinile într-ale sale pentru a le încălzi.

– Trebuie să-mi răspunzi, Diana.

– Știu, fu ea de acord pe un ton la fel de ireal ca o nălucă. M-ai întrebat de ce vreau să fiu liberă să mă văd și cu alți bărbați și mi-ai oferit două variante de răspuns, dar nici una din ele nu este cea corectă.

– Dacă nu e vorba de bani și nici de satisfacție sexuală, atunci ce mai poate fi? Doar de dragul promiscuității,

pentru că ai nevoie de variaţie sau pentru că îţi place să deţii controlul asupra bărbaţilor?

De data asta, îi vorbi pe un ton aspru, înadins ca să o rănească. Dintr-odată, totul era clar ca lumina zilei şi îşi dădu seama că erau implicaţi într-o luptă ascunsă şi că, dacă avea să fie de acord să fie numai a lui, el avea să câştige. Ea avea să intre în tagma amantelor supuse şi ascultătoare, o poziţie confortabilă şi convenabilă, iar el avea să fie liber să se concentreze asupra lucrurilor importante de-ale bărbaţilor, fără să mai piardă vremea gândindu-se la o simplă femeie.

Poate că relaţia lor pornise de la sex şi bani, alături de alte motive mai profunde pe care ea nu era încă pregătită să le înfrunte, dar Diana ştia dincolo de orice îndoială că ea voia să primească dragostea lui. Dacă o iubea aşa cum îl iubea şi ea, toate celelalte bariere puteau fi surmontate. Însă dacă i-ar fi cedat acum, aveau să piardă amândoi.

Atât ea, cât şi Gervase purtau cicatrici întunecate în suflet, răni pe care nu le putea vindeca decât iubirea. Când venea vorba de limbajul inimii, ea trebuia să fie profesoara, pentru că ştia câte ceva despre a oferi şi primi iubire, în timp ce Gervase de-abia dacă reuşea să rostească cuvântul respectiv cu voce tare. Dacă era să aibă un viitor împreună, ea trebuia să se lupte cu el. Trebuia să-l convingă să-şi analizeze propria inimă şi să o primească şi pe ea acolo.

Diana nu voia nici un alt bărbat şi nu se gândise nici măcar o dată la asta de când îl întâlnise pe Gervase, însă nu avea de gând să-i facă promisiunea pe care el o dorea. Dacă Gervase nu era sigur de sentimentele ei, dacă era forţat să se întrebe ce reprezenta ea pentru el, poate că atunci avea să ajungă la punctul în care să-i poată oferi iubirea lui şi atunci aveau să fie amândoi liberi.

Mâinile ei se încordară într-ale lui şi îşi aplecă pentru scurtă vreme capul ca să-şi odihnească fruntea pe umărul lui tare. „O curtezană nu ar trebui niciodată să se îndrăgostească de protectorul ei." Planurile ei aveau să-l rănească, iar ea avea să simtă la fel de acut durerea lui. De asemenea, era şi destul de periculos, pentru

că era posibil ca dragostea să fie un sentiment prea străin şi prea ameninţător pentru el ca să-l accepte. Gervase avea mândria şi celelalte metode prin care se apăra, şi era posibil mai degrabă să o părăsească decât să recunoască sentimente care aveau să-l facă vulnerabil. Cu toate astea, instinctul îi şoptea încă o dată că hotărârea corectă era să-l refuze. Dacă dădea dovadă de laşitate acum, avea să rămână mereu la periferia vieţii lui. O speria gândul că-l putea pierde, dar numai dacă îşi asuma acest risc exista şansa să-l câştige cu adevărat pe bărbatul pe care îl iubea.

După ce cugetă o clipă ştiu ce să-i răspundă, cuvinte pline de sinceritate şi care ar fi putut să-i arate calea pe care să se îndrepte. Ridicându-şi capul, încercă să-i vadă ochii limpezi şi cenuşii, dar întunericul era prea mare.

– Nu e vorba de bani, sex, putere sau promiscuitate.

Fulgii de zăpadă cădeau tăcuţi şi uşori între ei, iar respiraţia ei îi făcea să zboare într-un dans lent.

– Cel mai mult îmi doresc un bărbat care să mă iubească cu adevărat şi pe care să-l iubesc şi eu. La nivel ideal, adăugă ea după o clipă, mi-ar plăcea să mă căsătoresc, să am mai mulţi copii şi un loc respectabil în lume.

Mâinile ei rămaseră încleştate şi absolut nemişcate.

– Eu nu-ţi pot oferi nimic din toate astea.

– Nu ţi le cer ţie. Îţi trase sufletul, apoi continuă pe un ton normal: Nu vreau nimic din ce nu-mi poţi da cu uşurinţă şi sinceritate. Eu te iubesc, spuse ea şi-i strânse mâinile, dar nu-mi voi petrece restul zilelor în umbra ta, aşteptând să te plictiseşti de mine. Mă doreşti, dar pasiunea fără iubire este sortită pieirii. Pe măsură ce voi îmbătrâni, de fiecare dată când mă vei vizita, mă voi întreba dacă nu cumva va fi pentru ultima oară. Eu nu vreau să trăiesc astfel.

Când el îşi deschise gura ca să-i răspundă, Diana îi puse un deget pe buze.

– Tu eşti cel mai important bărbat din viaţa mea, dar nu văd nici un avantaj în a-ţi promite fidelitate, aşa cum face o soţie cu soţul ei.

Avea obrajii umezi, nu din cauza fulgilor de zăpadă topiți, ci a lacrimilor fierbinți. Ar fi fost atât de simplu să-i facă promisiunea pe care i-o cerea.

– Dacă nu mă poți iubi, atunci asta e, spuse ea pe o voce tremurândă. Dar nu voi face o promisiune pe care nu am de gând s-o păstrez și nici nu-ți voi oferi fidelitate, când e posibil ca lucrul acesta să mă împiedice să găsesc un bărbat care m-ar putea iubi cu adevărat.

– Cu alte cuvinte, zise el cu asprime, te vei oferi oricărui bărbat dorești, până când unul va deveni atât de disperat după tine, că te va cere de soție?

– Nu am spus asta. Ridică din umeri, însă reacția ei rămase invizibilă în întuneric. Totuși, uneori bărbații de căsătoresc cu amantele lor. Crezi că nici un bărbat nu m-ar dori și altfel, decât ca prostituată?

Atunci el îi dădu drumul și făcu un pas înapoi.

– Din contră, toți bărbații care te văd te doresc și se pare că și tu ești dispusă să-i lași pe toți să te aibă. Vocea lui pătrunzătoare i se adresa cu asprime. Dar strategia ta este greșită. E mult mai probabil ca un prost înnebunit de dor să te ceară de nevastă, așa că ai face mai bine să îl refuzi până când vei avea inelul pe deget.

– Eu nu vreau să mă căsătoresc doar de dragul de-a fi femeie măritată. Îi vorbi direct, așa cum știa ea mai bine. Nu sunt o femeie complicată, Gervase. Nu vreau decât un singur lucru simplu: iubire. Din păcate, deși ideea în sine este simplă, să găsești dragostea poate fi o întreprindere destul de anevoioasă.

– Deci dacă aș putea rosti cuvintele pe care vrei să le auzi, nu ai mai accepta alți amanți? întrebă el, și Diana nu era sigură dacă glasul lui trăda amărăciune sau batjocură.

– Dacă le rostești din inimă. Cuvintele ei se pierdură în tăcerea nopții și, după o pauză lungă, continuă pe un ton blând. Nici măcar acum, vorbind în general, tu nu poți rosti cuvintele „Te iubesc", nu-i așa?

De data asta, tăcerea lui era mai rece decât aerul nopții și rămase suspendată între ei pentru câteva minute bune. În cele din urmă, Diana îl luă de braț și porniră înapoi spre conac. Politicos ca întotdeauna, Gervase

o conduse până la uşa dormitorului ei. Acolo îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi, analizându-i chipul ca şi cum ar fi fost o străină pentru el. O privea cu o expresie glacială şi fixă, de parcă ar fi îngheţat în noaptea de iarnă. Arăta dureros de diferit de bărbatul care fusese în aceste ultime trei săptămâni şi o durea să-l vadă astfel.

Ridicându-se pe vârfurile picioarelor, Diana îşi puse mâinile pe umerii lui şi îl sărută.

– Vino în pat, iubitule, îi şopti ea.

Când îl atinse, nu primi ca răspuns decât un tremur uşor şi involuntar, după care nu mai rămase nimic. Gervase îşi înclină scurt capul şi deschise gura ca şi cum ar fi vrut să-i spună ceva. Apoi dădu din cap şi plecă. Diana îl privi disperată cum se îndepărta, până când se întoarse după colţ şi nu îl mai văzu.

Diana se pregăti de culcare cu gesturi mecanice, apoi zăcu trează ore întregi, sperând că el va veni prin pasajul secret, însă nu o făcu. Pentru prima dată de când se afla la Aubynwood, dormi singură. Făcuse ce trebuia, dar ghemul strâns de nelinişte pe care îl simţea în piept era atât de dureros, că dacă Gervase ar fi venit şi i-ar fi cerut din nou să-i jure fidelitate, era posibil să accepte.

În prima noapte petrecută la Aubynwood, Gervase se retrăsese din faţa ei înainte de-aşi permite să se apropie şi mai mult de ea şi petrecuseră trei săptămâni de fericire. Acum, între ei începuse o luptă, un război subtil şi ascuns, iar ea îl îndepărtase din nou prin acţiunile sale. Oare legătura dintre ei era destul de puternică încât să reziste temerilor lui? Sau faptul că avea nevoie de el avea s-o facă să se predea, condamnându-i pe amândoi la o dragoste mult mai scăzută în intensitate decât ar fi putut fi? Diana habar n-avea de răspunsul la aceste întrebări şi sentimentele ei erau mult prea tulburi pentru a putea auzi vocea intuiţiei.

În timp ce aştepta să vină răsăritul după acea noaptea nesfârşită, Diana se temea că avea să plătească orice preţ, numai să nu-l piardă.

capitolul 13

Se lumină de ziuă târziu. Era o dimineaţă grea şi întunecoasă şi Diana se trezi obosită după somnul neliniştit. Camera era rece, pentru că nici Gervase şi nici servitoarea nu veniseră să facă focul, aşa că se duse, tremurând, să adauge cărbuni noi peste jăratecul care mai strălucea uşor. Deşi era ora nouă, camera ei era cufundată în lumina difuză şi cenuşie a dimineţilor de iarnă. De la fereastră, văzu că furtuna se înrăutăţise, transformându-se aproape în viscol, şi că vântul puternic dinspre est spulbera zăpada în rafale. Era ca un viscol din zona Yorkshire şi îi plăcu imaginea. Dacă erau forţaţi să rămână la Aubynwood, urma să aibă timp suficient să repare ruptura dintre ea şi Gervase.

Dar speranţele ei erau zadarnice, căci numai Madeline se afla în salonul de luat masa. Lacheul îi înmână un bilet de la Gervase. Îi scria că nu putea rămâne la ţară, că avea să ajungă la Londra călare, dar că vremea era nepotrivită pentru o călătorie cu trăsura. Ea şi prietenele ei trebuiau să rămână la Aubynwood cât doreau şi le recomanda să asculte de sfatul vizitiului care le va anunţa când aveau să fie practicabile drumurile. Era un bilet scurt şi impersonal, care ar fi putut fi scris de oricine. Doar ultima propoziţie păstra o urmă de consolare: „O să te vizitez când te vei întoarce în Londra".

Diana împături scrisoarea încet. La cât de atent era vicontele cu vorbele, nu ar fi adăugat acea ultimă frază decât dacă avea de gând să o vadă din nou. Poate că se gândise prea mult la ce se întâmplase noaptea trecută şi între ei nu se produsese nici o schimbare importantă. Dar în inima ei nu credea asta. Noaptea trecută începuseră amândoi o luptă şi la final aveau să rămână uniţi cu adevărat sau despărţiţi pentru totdeauna.

Timp de cinci zile lungi, Diana şi grupul care o însoţea aşteptară ca vremea să se îmbunătăţească. Avură parte de ninsoare, crivăţ şi în cele din urmă îngheţ. Până şi o casă mare ca Aubynwood începea să devină neîncăpătoare şi fură gata să plece imediat ce vizitiul

de la St. Aubyn hotărî că putea scoate trăsura. Drumurile erau noroioase şi înaintau încet, spre deosebire de călătoria de sosire, aşa că fuseseră nevoiţi să petreacă o noapte la un han.

Când ajunseră în Londra, Diana era încordată de nerăbdare. Tânjea să-l vadă pe Gervase, dar speranţele ei fură din nou spulberate. De data asta, servitorul ei fu cel care îi înmână o scrisoare şi, pentru o clipă parcă nesfârşită, în care inima îi stătu în loc, se temu că avea să fie un rămas-bun, că vicontele nu mai avea chef să-i mai suporte toanele şi cererile, că deja o înlocuise cu una dintre sutele de amante acceptabile.

Având în vedere previziunile neguroase pe care le avea, fu destul de uşurată când deschise plicul şi află că nu se întâmplase nimic rău, deşi mesajul era destul de neplăcut. *Printr-un alt bilet politicos şi lipsit de pasiune*, Gervase îi transmitea că fusese obligat să plece în Irlanda cu afaceri şi că avea să se întoarcă peste câteva săptămâni.

În timp ce se uita în jos la hârtia grea, de culoarea fildeşului, Diana se întrebă dacă nu cumva asta era altă rundă din războiul lor nedeclarat. Nu-i povestise de nici o călătorie pe care trebuie s-o facă în Irlanda. Oare era atât de urgentă afacerea asta, sau era doar un exemplu care să o facă să-şi dea seama că nu putea trăi fără el?

Nu ar fi trebuit să se deranjeze, pentru că deja ştia acest lucru. Săptămânile următoare părură nesfârşite asemenea unei eternităţi.

Călătoria pe timp de iarnă până în Dublin fusese grea şi obositoare, iar Gervase trebui să se oprească să discute cu mai mulţi oameni cu o reputaţie îndoielnică, pentru a descoperi ce informaţii aveau. Cealaltă parte mai importantă a călătoriei era o vizită la fostul lui comandant din India, Sir Arthur Wellesley, care acum ocupa funcţia de ministru delegat pentru Irlanda. Wellesley era un bărbat subţirel, de înălţime medie, cu nas mare, acvilin şi cu un aer calm, un om cu sânge rece. Cei doi bărbaţi se înţeleseseră bine dintotdeauna

şi rămăseseră prieteni şi acum, când Gervase nu mai era ofiţer. Luară masa într-o atmosferă intimă, prietenească, discutând banalităţi până la sfârşitul cinei, când servitorii îşi terminară treaba.

Fiecare avea câte un pahar de vin de Porto, deşi fiecare era cumpătat la băutură. Gervase se juca alene cu paharul său. Dacă nu ar fi fost atât de acaparat de Diana pe timpul toamnei, l-ar fi vizitat pe Wellesley mai devreme. Venise să-i facă o ofertă, ceva ieşit din comun pentru practica obişnuită, dar care trebuia făcut. Începu cu o întrebare al cărei răspuns în putea bănui:

– Cum se compară guvernarea Irlandei şi viaţa în India?

Wellesley făcu o grimasă.

– Aş prefera oricând o bătălie adevărată... Irlanda este *prea sfâşietoare. Pot să implementez câteva* reforme uşoare, dar dacă aş încerca să fac schimbări majore, lucrurile s-ar putea înrăutăţi.

– Faptul că ai crescut aici îţi face treaba mai uşoară, sau mai dificilă?

– Mai dificilă, cred, pentru că văd lucrurile în complexitatea lor. Dacă aş fi crescut în Anglia, aş fi fost mai sigur că ştiu toate răspunsurile. Wellesley vorbi pe un ton batjocoritor în timp ce analiza vinul şi învârtea paharul cu un aer absent. Când mă gândesc că aş fi putut să-mi petrec tot restul vieţii făcând aşa ceva...

Dădu din cap, fără să mai termine propoziţia.

– Asta e ceva temporar, spuse vicontele. Campaniile pe care le-ai condus în India, bătălia de la Assaye... nu mai există alt om în armată care să poată face ce ai realizat tu. E doar o chestiune de timp până când vei primi o altă comandă.

Circumspect, Wellesley se lăsă pe spate în scaun. Deşi nu avea încă patruzeci de ani şi era un bărbat aflat în floarea vârstei, arăta destul de îmbătrânit în noaptea asta.

– Tu ştii câte ceva despre cum gândesc cei de la Birourile Ministerului de Război, St. Aubyn. Generalii de armată au suspiciunile lor când vine vorba de victoriile din India, ca şi cum acestea ar face un om nepotrivit

pentru a lupta în Europa. Iar confraţii mei din politică au făcut şi ei front comun împotriva mea.

Vicontele tăcu, ştiind că declaraţia aceea era adevărată. Wellesley era un extraordinar om de arme. Nu avea farmecul charismatic al lui Napoleon, ci un talent constant şi precis care nu permitea înfrângerea.

Ca ofiţer începător, Gervase l-ar fi urmat chiar şi până în iad. Cum Europa era aproape toată sub ordinele împăratului francez, Anglia avea nevoie de o minte strălucită de militar şi ar fi fost o nebunie să irosească un astfel de talent. Dar era adevărat că bărbaţii de la comandament priveau cu scepticism experienţa militară obţinută în India, şi că fratele mai mare al lui Sir Arthur, şi el politician, îşi făcuse mulţi duşmani din cauza caracterului său vanitos şi autoritar. Cei doi fraţi nu puteau fi mai diferiţi de-atât, dar Sir Arthur îi era credincios fratelui său, în ciuda faptului că relaţia lor apropiată îi afecta propriile ambiţii.

– Ai susţinătorii tăi. Ca ministru de război, Castlereagh face tot ce-i stă-n putinţă pentru a-ţi face rost de un post de comandă. În plus... Gervase luă o gură de vin, pregătind terenul pentru adevăratul motiv al vizitei. Aş putea să te ajut şi eu. Am o oarecare influenţă, deşi e neoficială.

Wellesley ridică din sprâncene. Auzise zvonuri legate de genul de muncă pe care îl presta St. Aubyn.

– Vrei să spui că mă vei ajuta?

Vicontele dădu din cap.

– Există câţiva miniştri care îmi sunt datori şi a venit vremea să iau ce mi se cuvine.

De exemplu, fusese o problemă cu Tratatul de la Tilsit dintre Franţa şi Rusia. Gervase descoperise care erau articolele secrete şi cum aveau să afecteze ele Anglia. Îi oferise informaţia lui Canning, iar ministrul de externe îi mulţumise. Mai existaseră şi alte incidente, cu alţi miniştri. Se puteau realiza multe astfel.

Wellesley păru speriat, iar ochii lui albaştri luciră de speranţă.

– Ai face asta pentru mine? Ai o reputaţie de om care evită politica.

– De obicei aşa fac, recunoscu Gervase, dar care mai e avantajul de-a avea influenţă, dacă nu o foloseşti niciodată? Înclină paharul şi îşi termină vinul. De ani întregi ne aflăm într-un impas. Anglia controlează mările şi Franţa e stăpână pe continent. Mai devreme sau mai târziu, va apărea un punct sensibil în Europa, fortăreaţa lui Napoleon. Când se va întâmpla lucrul acesta, tu trebuie să fii acolo pentru a transforma crăpătura aceea într-o prăpastie. Iar lucrul acesta nu se va întâmpla dacă eşti un simplu administrator în Irlanda.

Se ridică şi întinse mâna spre gazda sa.

– Să nu te instalezi prea confortabil în Dublin. Nu vei rămâne prea mult timp aici.

Se ridică, şi Wellesley îi strânse mâna cu fermitate.

– Sper sincer că ai dreptate, zise el şi, lucru rar, îi oferi un zâmbet plin de farmec. Am noroc cu prietenii mei, St. Aubyn. Indiferent dacă reuşeşti sau nu, ai recunoştinţa mea profundă.

Întâlnirea cu Wellesley era punctul culminant al călătoriei lui Gervase. Restul era compus din afaceri de rutină, cum ar fi spionajul, discuţiile cu marinarii, contrabandiştii şi pierde-vară de orice fel, primirea de frânturi de informaţii şi chestionarea informatorilor, în speranţa că avea să primească răspunsuri în cele din urmă.

Lucra cu program prelungit, aşa cum făcea mereu în acest fel de călătorii, dar de data asta concentrarea lui nu era completă. Sperase că depărtarea avea să slăbească influenţa pe care o avea Diana asupra lui, dar în schimb era bântuit de imaginea ei. Dacă vedea o femeie făcând un gest graţios, inima îi stătea pe loc, deşi ştia că nu putea fi ea. Când îşi transcria însemnările, chipul ei perfect se interpunea între el şi foaia de hârtie. Vedea ochii aceia de un albastru intens şi zâmbetul leneş, care îl făcea mereu să se simtă bine-venit, ca şi cum ar fi fost singurul bărbat de pe pământ.

Mai rău decât imaginile acestea era amintirea atingerilor ei. Noaptea, se trezea cu palma făcută căuş, ca şi cum i-ar fi cuprins sânul moale sau îi simţea căldura pielii mătăsoase. Era obsedat de ea şi detesta lucrul

acesta. Gervase o întrebase ce dorea, ea îi răspunse – şi ar fi putut foarte bine să vorbească într-o limbă străină. De ce nu putuse şi ea să-i ceară ceva uşor de înţeles, precum bijuterii sau trăsuri? Dar dacă ar fi dorit ceva evident, atunci nu ar mai fi fost ea însăşi.

Detestându-se pe sine pentru slăbiciunea lui, încercă să grăbească lucrurile, ştiind că, cu cât stătea mai mult plecat, cu atât mai mare era pericolul ca ea să accepte alţi bărbaţi, dintre care unul ar fi putut să-i promită lucrul acela, indiferent care era, după care râvnea ea. Nu trecea nici o zi sau noapte în care să nu şi-o imagineze acceptând avansurile altui bărbat, primindu-l în camera ei cu zâmbetul acela afectuos, apoi deschizându-i braţele şi oferind mai mult... Gândul că altcineva se folosea de trupul acela fără pereche îl făcea pe Gervase să se îmbolnăvească.

În ultima noapte la Aubynwood încercase să pună complet stăpânire pe amanta lui şi se temea că eşecul lui mutase puterea de partea ei. Ea spusese că ţelul ei nu era să aibă putere asupra bărbaţilor, dar el se îndoia de lucrul acesta. Frumuseţea ei era o putere în sine, şi el nu putea crede că ei nu-i plăcea să se folosească de asta.

Neîncrederea lui se adânci după coşmarul pe care îl avu în Bristol, când visă că Diana era o pisică, plină de graţie senzuală şi linguşitoare, şi că se juca cu el. El era o creatură neajutorată, cu aripile frânte, care încerca să scape, şi ori de câte ori aproape că îşi câştigase libertatea, ea întindea leneşă o labă şi îl trăgea înapoi, iar ghearele ei terifiante, ascuţite ca acele, îl înţepau suficient cât să-i dea sângele, dar niciodată destul de mult cât să-l omoare şi să-i cruţe suferinţa.

Se trezi acoperit de o transpiraţie rece, cu inima bubuindu-i în piept, cu mintea copleşită de teamă şi disperare. Când încercă să-şi amintească pisica din vis, îşi dădu seama că aceasta avea un caracter duplicitar şi că uneori semăna cu Diana, alteori cu mama lui. Fie le confunda el din greşeală pe cele două femei, fie visul încerca să-l avertizeze că toate femeile erau la fel? Că indiferent cât de blândă şi înţelegătoare pretindea Diana

că este, odată ce avea să fie sigură că pusese stăpânire pe el, şi ea avea să-şi folosească puterea pentru a-l chinui?

Gervase nu voia să creadă asta. Diana nu dăduse nici un semn cum că ar vrea să-l manipuleze sau să-l rănească şi să-l distrugă fără motiv. Dar, dacă greşea, se temea că nu avea să afle decât prea târziu, când ea va ajunge deja să-l chinuie şi nu va mai avea scăpare.

Se hotărî să-şi prelungească călătoria din impuls, ştiind că avea nevoie de timp ca să se gândească, dar nu-şi dăduse seama de cât de îngrozitor de neplăcute aveau să fie aceste gânduri.

Gervase se întoarse în Londra seara devreme. În ultimele etape al călătoriei se întrebase dacă n-ar fi fost mai bine să n-o mai vadă pe Diana, doar ca să nu înnebunească. Ştia că avea suficientă voinţă pentru a face lucrul acesta, deşi simpla idee de-a n-o mai vedea niciodată era chinuitor de dureroasă. Dar când plecase în India se hotărâse să nu mai trăiască precum un sclav al trecutului, iar dacă acei demoni erau deja alungaţi, amanta lui oricum nu mai avea cu ce să îl îndepărteze. Iar dacă o păstra, beneficiile erau infinit mai bune.

Imediat ce ajunse la reşedinţa St. Aubyn, îi trimise un bilet Dianei, întrebând-o dacă era posibil să-i facă o vizită mai târziu, iar lacheul său se întoarse imediat cu acceptul ei. Trecuse aproape o lună de când o văzuse ultima oară şi anticiparea întâlnirii pasionale care avea să urmeze îl făcu să se mişte încet, savurând perspectivele în timp ce se îmbăie şi se bărbieri, apoi merse pe jos cele câteva străzi până la casa ei. Londra se cufundase liniştită sub faimoasa ei ceaţă deasă, iar vârtejurile albicioase învăluiau oraşul ca într-un vis.

Servitoarea îi spuse că doamna Lindsay avea să mai stea încă puţin cu fiul ei, dar că el o putea aştepta în camerele ei.

Acum că se afla atât de aproape de ea, era nerăbdător, şi după ce servitoarea îl lăsă în salonul Dianei, puse pe masă micul cadou pe care i-l adusese şi începu să se plimbe prin cameră fără astâmpăr. Nu mai fusese niciodată singur în camerele ei. Erau încăperi spaţioase,

cu tavane înalte şi proporţii clasice, bine mobilate, dar nu încărcate. Pereţii erau decoraţi cu basoreliefuri elegante, sub picioare se întindeau covoare persane groase, iar culorile folosite erau armonioase. Efectul general era elegant şi liniştitor, cam aşa cum era şi Diana.

Se plimbă până în dormitor, iar privirea îi căzu pe paharul de cristal plin cu perle, care stătea pe măsuţa ei de toaletă. Se duse până acolo şi ridică paharul pe jumătate plin, admirând sferele strălucitoare dinăuntru în timp ce puse încă una acolo. Apoi se opri, iar degetele i se încleştară pe pahar. Deşi nu se gândea decât foarte rar la bani, acum se întrebă cum îşi plătea Diana cheltuielile zilnice.

Perlele erau foarte valoroase, dar nu erau bani lichizi. Banii pe care îi punea în contul ei în fiecare lună erau neatinşi, şi el nu era întru totul sigur că ea ştia de existenţa lor. Avea economii, sau casa aceasta elegantă era susţinută din banii primiţi de la ceilalţi bărbaţi? Gândul acesta îi spulberă calmul neobişnuit care îl însoţise în ultimele ore.

Brusc, într-o criză teribilă de gelozie, trebui să afle ce secrete se ascundeau acolo. Păşi ţanţoş până la biroul sculptat cu eleganţă şi scotoci prin el, dar sertarele sale nu ascundeau nici un mesaj clandestin şi nici vreun alt indiciu despre cum fusese viaţa ei înainte să apară în Londra. Se întoarse spre un dulap cu finisaj lucios şi-i deschise larg uşile. În faţa lui atârnau rochii elegante în culorile intense şi pastelate care-i plăceau ei, iar dedesubt stăteau aliniaţi o serie de pantofi eleganţi din piele de ied.

Rochiile erau precum nişte umbre tăcute ale Dianei, aşa că îşi aruncă braţele între ele, mirosind parfumul slab de liliac şi trăgându-le la o parte. O eşarfă diafană de culoare albastră, brodată cu fir de argint, îi căzu peste încheietură şi alunecă pe podea. În timp ce o atârna din nou în dulap, atinse un puf moale şi catifelat şi descoperi pelerina pe care i-o dăduse el şi a cărui material de culoare vişinie nu oferea nici un indiciu despre căptuşeala din blană de samur.

Fără să ştie ce căuta, cercetă adâncurile dulapului ca şi cum undeva, ascuns acolo, se afla vreun secret al Dianei. Singurul semn al vreunei prezenţe masculine era somptuosul halat albastru pe care i-l făcuse ea. Gervase se uită lung la el, stingherit, apoi îi aranjă hainele cu meticulozitate şi închise uşile de-abia după ce fu sigur că nu lăsase nici o urmă.

Nemulţumit, deschise sertarul de sus al cufărului care se afla lângă dulap. Înăuntru se afla lenjerie intimă împăturită cu grijă, cămăşi de noapte cu broderii delicate şi jupoane, precum şi ciorapi fini de mătase. Nu exista nici un corset, pentru că Diana nu avea nevoie de aşa ceva, dar văzu o pereche destul de îndrăzneaţă de pantaloni tiviţi cu dantelă cu care n-o văzuse niciodată îmbrăcată. Imaginea aceasta răsuci cuţitul geloziei în pieptul lui, făcându-l să se întrebe dacă o văzuse altcineva îmbrăcată astfel.

Cu inima bătându-i ca şi cum ar fi alergat, alese o cămaşă de noapte elegantă şi îşi îngropă faţa în ea. De data asta, parfumul era un amestec de flori cu levănţică. Textura rece a materialului pe chipul lui îl făcu să-şi vină în fire. Închise ochii, cutremurându-se. Diana l-ar crede nebun dacă ar intra peste el acum. Şi poate că era nebun.

Împături cămaşa şi o puse cu grijă la loc, aranjând obiectele de îmbrăcăminte în ordinea în care le găsise; degetele sale se mişcau grosolan şi cu nepricepere prin materialele transparente. Tocmai ce închisese sertarul, când se deschise uşa salonului. Oricine putea să-l vadă direct de acolo, aşa că se întoarse şi o văzu pe ea. Amanta lui. Frumuseţea ei era subliniată de un halat verde crud, iar părul ei castaniu şi strălucitor îi cădea liber în jurul gâtului şi al umerilor.

Pisica se strecură înăuntru pe uşă şi dispăru sub un scaun, în timp ce Diana se opri şi-i susţinu privirea din cealaltă parte a camerei. Gervase se întrebă dacă nu cumva îl văzuse ce făcea şi, în caz că da, ce părere avea despre faptul că îi invadase intimitatea.

Buzele ei se curbară într-un zâmbet nesigur şi, când văzu asta, el traversă repede cele două încăperi şi o luă

în braţe. Deşi era bolnav de dorinţă, era mai puţin important să facă dragoste decât să o ţină strâns în braţe, să simtă cum formele ei moi se pliau pe trupul lui musculos. Mâinile lui începură să-i mângâie spatele, talia şi coapsele. Îşi frecă obrazul de părul ei mătăsos în timp ce erau înconjuraţi de parfumul dulce şi îmbătător al florilor de liliac.

Ea îşi ridică faţa pentru un sărut şi el îi făcu pe plac, gândindu-se că numai gura ei îl putea excita mai mult decât trupul oricărei alte femei. După o îmbrăţişare lungă şi plăcută, o îndepărtă de el.

– Mi-a fost dor de tine.

– Bine! râse ea şi chipul i se lumină din nou. Nu mi-ar plăcea să cred că sunt singura care a observat cât de mult timp a trecut.

La auzul acestor cuvinte, Gervase zâmbi, iar Diana era fericită. La început, când intrase în cameră, afişase o atitudine retrasă şi circumspectă şi, pentru o clipă, se îngrozise că venise să-i spună că poate trăi foarte uşor şi fără ea. Atunci, cu un aer dezinvolt, i-ar fi dat şi restul colierului de perle, ca un cadou de despărţire. Madeline spusese că gentlemenii obişnuiau să facă astfel de gesturi. În schimb, el nu luă în seama acea ultimă noapte din grădină. Ea ştia că problemele despre care discutaseră atunci erau doar ascunse, nu rezolvate, dar era prea laşă ca să le aducă în discuţie, din nou, în noaptea asta. Oricum, ea nu pretinsese niciodată că ar fi curajoasă.

Gervase îi cuprinse umerii cu braţele şi o îndemnă spre canapeaua mică. Înainte să se aşeze, turnă nişte coniac şi apoi o trase mai aproape de el. Diana se cuibări sub braţul lui, gândindu-se cât de ciudat era sentimentul minunat de siguranţă şi protecţie pe care îl simţea în preajma lui, în ciuda tuturor lucrurilor care stăteau între ei.

El îi oferi paharul cu coniac.

– Sper că nu erai cu Geoffrey din cauză că este bolnav.

– Nu. De fapt, îi citeam o poveste şi amândoi am vrut să vedem cum se termină. Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi.

– Nu m-a deranjat.

Mâna lui îi atinse în trecere sânul şi o fierbinţeală familiară începu să-i invadeze trupul. Ştia că îi plăcea să fie un pic îndrăzneaţă, aşa că îi desfăcu doi nasturi de la cămaşă şi îşi strecură degetele înăuntru.

– Mă gândesc să-i cumpăr un ponei, zise ea cu respiraţia uşor întretăiată. Săptămâna trecută a fost ziua lui de naştere şi insistă că acum este destul de mare să aibă calul său.

Gervase zâmbi.

– Nu e nimic greşit în logica lui. Îi voi cumpăra poneiul pe care l-a călărit la Aubynwood. E un animal docil, iar copiii actualului proprietar sunt deja prea mari pentru a-l mai călări.

Ea îşi plimbă mâna în jos pe coapsa lui, simţindu-i muşchii puternici.

– I-ar plăcea asta. Cât o să coste?

Vicontele ridică din umeri.

– Voi plăti eu.

– Nu, eu voi plăti, spuse ea, uitându-se în sus la el.

Gervase îi aruncă o privire plină de mustrare.

– Diana, încă nu te pricepi să te foloseşti de poziţia ta de amantă. Tu trebuie să accepţi orice daruri ţi se oferă şi să te foloseşti de linguşeală ca să abţii multe altele.

– Ai prefera să fiu aşa? interveni ea virulent.

El începu să se joace delicat cu urechea ei.

– De fapt, îmi place foarte mult de tine aşa cum eşti.

– Atunci lasă-mă să plătesc pentru ponei. La urma urmelor, e pentru Geoffrey, nu pentru mine. Îi era greu să-şi amintească principiile după care îşi guverna viaţa, când el o mângâia astfel.

– Vrei să spui că ţie îţi pot face cadouri, dar nu şi fiului tău? întrebă el şi făcu o pauză. Îmi place de Geoffrey nu numai pentru că e fiul tău, să ştii, adăugă el.

Cuvintele lui o făceau extrem de fericită, aşa că se relaxă lângă el.

– În cazul ăsta, îţi accept propunerea în numele fiului meu. Geoffrey va fi încântat, s-a îndrăgostit de poneiul ăla.

– Bine. Mă îndoiesc că i-ar plăcea darul pe care l-am luat pentru tine. Se întinse spre masa de lângă canapea şi ridică un pachet mic şi plat. Am găsit asta în Dublin.

Diana se ridică şi începu să desfacă pachetul, apoi icni la vederea obiectului dinăuntru.

– Gervase, este superbă! Am mai văzut *Cartea Orelor* odată, când eram copilă, şi nu am uitat-o niciodată.

Ţinea în mâini una dintre cărţile medievale de rugăciuni care delimita zilele şi anotimpurile. Fiecare *Carte* era o operă de artă în sine, cu text scris de mână şi ilustraţii ce erau considerate capodopere în miniatură. Aceasta începea cu scena Bunei Vestiri din Ceasurile Fecioarei şi ea îşi trecu degetele cu veneraţie peste pagină, imaginându-şi evlavia pe care o inspirase cartea aceasta de-a lungul secolelor.

– Mă bucur că îţi place. Cel care mi-a vândut-o mi-a spus că este flamandă şi că are aproape patru sute de ani vechime.

Gervase îşi termină coniacul şi aşeză paharul pe masa alăturată. Ea îl privi cu ochii strălucitori.

– Găseşti cele mai uimitoare şi mai neobişnuite obiecte. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

El îi zâmbi misterios.

– Ştiu eu o modalitate.

Îi duse mâna la ceafă şi o trase pentru un sărut. Mica scenă de curtare, discuţiile şi atingerile luaseră sfârşit. Acum erau amândoi pregătiţi să termine ceea ce începuseră.

Făcură dragoste ca o furtună tropicală, cu o fervoare fierbinte şi plină de agitaţie. Apoi, rămaseră să se odihnească leneşi, ştiind că noaptea era abia la început. Cum Gervase insistase să o poată vedea, trei lumânări aruncau o strălucire firavă asupra dormitorului. Diana adora unghiurile şi liniile frumoase ale trupului, vibraţia tandră a vocii amantului său, şi felul în care trăsăturile chipului lui se relaxau numai atunci când era cu ea.

Gervase stătea întins, cu capul pe sânul ei, cuprinzând-o cu brațul, cu respirația ușoară și regulată.

Liniștea lor fu întreruptă când un corp mic sări pe pat. Gervase intră imediat în alertă și ea își aminti de faptul că fusese soldat. Apoi se relaxă, în timp ce pisica tropăia în sus pe saltea și fiecare pas dădea naștere unui mic cutremur. Diana încercă să se ridice, dar Gervase o ținu strâns la loc.

– Îmi pare rău, se disculpă ea. Nu știu cum a intrat pisica aici.

– A intrat odată cu tine. El scărpină capul blănos și fu recompensat pentru efortul său cu sunetul unei pisici care toarce fericită. Dacă nu ai nimic împotrivă, pe mine nu mă deranjează. De fapt, îmi cam plac pisicile. Sunt animale încăpățânate. Probabil că din cauza asta nici nu doarme cu Geoffrey.

Tigru se rostogolise pe spate și îl lăsă pe viconte să o scarpine pe burtă, gest pe care îl făcea rareori, și care arăta că îl plăcea.

– De obicei doarme, spuse Diana dar mă tem că am încurajat-o să doarmă cu mine de când ne-am întors de la Aubynwood. A fost o perioadă destul de singuratică.

Zâmbind satisfăcut, Gervase se opri din mângâiatul pisicii și trecu la Diana. Și ea înțelese de ce pisicii îi plăcea atât de mult. Dacă ar fi putut să toarcă, și ea ar fi făcut la fel.

– Ce fel de mamă ademenește animalul de companie al fiului său? o tachină el.

Diana simți că i se încordează mușchii taliei.

– *Te rog*, nu mai spune asta, nici măcar în glumă. Mă întreb tot timpul dacă fac ceea ce trebuie pentru el.

– Îmi pare rău. Este greu să glumești cu lucrurile care sunt importante pentru noi. Se sprijini într-un cot și continuă să o mângâie. După câte am văzut, te descurci de minune. Geoffrey este un băiat inteligent, fericit și încrezător. După o clipă de gândire, adăugă: Și nu se teme de tine.

Era o observație stranie, dar Diana se hotărî să se gândească la asta mai târziu.

– Încerc din răsputeri că fac ceea ce este mai bine pentru el. De fapt, mă tem că încerc prea tare. Era mai uşor când era mic, dar pe măsură ce creşte are nevoie de mult mai mult decât îi pot oferi eu. Ăsta este unul dintre principalele motive pentru care am venit în Londra.

– Şi celelalte motive?

Ea se uită în sus, la ochii limpezi şi cenuşii ce o puteau privi cu pasiune, dar şi cu răceală.

– Păi... ca să te găsesc pe tine, spuse ea încet, deşi nu ştiam asta la vremea respectivă.

Era adevărul gol-goluţ, mai mult decât şi-ar fi putut imagina Gervase. Suferind din cauză că nu mai era băgată în seamă, Tigru sări în sus şi se aşeză pe pieptul Dianei, cu labele din faţă întinse înainte. Stăpâna ei începu să o mângâie.

– Ai analizat vreodată părul de pisică, Gervase?

– Nu pot spune c-am făcut-o. Deşi îi plăceau pisicile, nu-i convenea ca o felină să intervină între el şi amanta lui.

Diana ridică două fire de blană de pisică ce căzuseră din întâmplare în palma ei.

– Priveşte dungile alternative de culoare.

Curios, privi firele din degetele ei. Unul avea cinci nuanţe diferite, etalate de la rădăcina deschisă la culoare până la vârful întunecat; celălalt era în mare parte închis la culoare, cu excepţia unui punct alb de sub vârf.

– Pentru ca aceste dungi să se formeze, fiecare păr de pe trupul pisicii este diferit, cugetă ea. Te-ai întrebat vreodată cum de nu greşeşte niciodată Dumnezeu?

El râse.

– Nu, nu m-am gândit niciodată la punctul ăsta de vedere.

Diana îl privi serioasă.

– Crezi în destin, în faptul că există o schemă care stă la baza vieţilor noastre?

Gervase se ridică până când ajunse cu capul al nivelul ei.

– Îmi pui tot felul de întrebări la care nu m-am gândit niciodată.

Privirea ei albastră îl ţintui.

– Dar gândeşte-te numai o clipă. Eu nu mai fusesem niciodată la vreuna din seratele lui Harriette Wilson şi nici tu. Nu crezi că a existat un motiv, ceva care ne-a atras unul spre celălalt în acel moment din timp şi spaţiu?

El ezită, amintindu-şi de atracţia irezistibilă pe care a simţit-o atunci când o văzuse pentru prima dată, de dorinţa absolută care pusese stăpânire pe el. Dar asta era, la urma urmelor, doar dorinţă.

– Nu. A fost doar întâmplarea.

Ea îşi puse uşor mâna peste inima lui.

– Eu cred că a fost destinul.

Atingerea ei îl excita, dar tot nu era de acord cu teoria ei.

– Dacă nu ne-am fi întâlnit, eu mi-aş fi găsit altă amantă, tu ţi-ai fi găsit un alt protector. Iar lucrul acesta ar fi fost o pierdere pentru mine, dar probabil mult mai bine pentru tine.

Ochii ei de culoarea pietrelor de lapislazuli îi aruncau o privire tainică.

– Nici un alt bărbat nu ar fi fost potrivit. Trebuia să fii tu. În timp ce el o privea neliniştit, ea îi zâmbi. Sărmanul de tine, te fac din nou să te simţi incomod. Nu mai contează. Poate că într-o zi o să gândeşti altfel. Noaptea asta nu este pentru filosofat.

Împinse cu blândeţe şi hotărâre pisica jos din pat, apoi se aplecă şi depuse sărutări uşoare pe pieptul lui Gervase. El se lăsă pe spate, pe perne, iar respiraţia începu să i se accelereze în timp ce buzele ei moi coborau încet în jos, pe abdomen. El credea în şansă, nu în destin, dar nu putea nega faptul că întâlnirea cu Diana fusese una din cele mai norocoase întâmplări din viaţa lui.

La prima vedere, nu se schimbase nimic. Cum Parlamentul era în sesiune şi Gervase făcea parte din Camera Lorzilor, era mai ocupat ca niciodată, dar tot o vizita

pe Diana destul de des. Pleca înainte de răsărit şi pe ea o durea lucrul acesta, dar nici unul din ei nu propusese vreodată ca el să rămână până dimineaţă. Barierele care se ridicaseră pentru scurtă vreme la Aubynwood erau acum la locul lor.

Atunci când vremea le permitea, călăreau dimineaţa devreme, iar Geoffrey li se alătura dacă nu era zi de şcoală. Arătau aproape ca o familie. Diana era încântată de cât de bine se înţelegeau, deşi se temea de consecinţele viitoare asupra lui Geoffrey, în cazul în care Gervase ar fi dispărut din vieţile lor.

La prima vedere, totul era liniştit, dar Diana simţea tensiunile care se acumulau sub calmul aparent. Când credea că Diana nu e atentă, Gervase se uita lung la ea cu o privire intensă şi indescifrabilă. Firul invizibil care îi lega devenea şi mai strâns şi îl simţea tensionat. Când făcea dragoste cu ea, era plin de fervoare şi posesiv, şi o ridica atât de sus pe culmile pasiunii, că aproape uita de ea însăşi.

Aproape, dar nu de tot. O parte din ea voia să renunţe, să se piardă şi să îl lase să o modeleze după voia lui, dar simţul de auto-conservare era mai puternic. Nu îndrăznea să aibă încredere în el decât dacă ştia că şi el o iubea, iar el nu îndrăznea să recunoască asta.

Diana se lăsa purtată de evenimente, lua fiecare zi aşa cum venea şi preţuia fiecare moment petrecut alături de fiul, amantul şi prietenele ei. Ştia că era o dovadă de laşitate din partea ei faptul că nu declanşa cu forţa criza ce oricum avea să vină, dar avea convingerea că lucrurile aveau să se rezolve la vremea lor. Nu putea decât să se roage ca, atunci când tensiunile ascunse aveau să explodeze, la final ea şi Gervase să fie eliberaţi de trecutul lor întunecat – şi aveau să fie liberi să se iubească.

capitolul 14

În primăvara lui 1808, în Peninsula Iberică apărură primele semne de slăbiciune ale imperiului lui Napoleon. Împăratul îl forţase să abdice pe Ferdinand al VII-lea.

îndrăgitul rege al Spaniei, şi îl urcase pe tron pe propriul frate, Iosif. În Spania se declanşase haosul, şi poporul se răzvrătise. Din micuţul lui birou de la Ministerul de Externe, Gervase aduna şi analiza informaţiile şi se bucura.

În luna aprilie, Sir Arthur Wellesley fusese promovat la rangul de general locotenent şi primise trupe pentru a ajuta revoluţia venezuelană. Dar apoi Spania şi Portugalia trimiseră delegaţii în Anglia pentru a cere ajutor în lupta împotriva lui Napoleon, aşa că Wellesley fu întors din drum şi trimis în peninsulă. Gervase îşi folosise influenţa pe care o avea în beneficiul fostului său comandant şi nu avea nici o îndoială că generalul avea să demonstreze că încrederea celorlalţi în el era justificată.

Wellesley se afla în Londra şi solicitase o întrevedere între patru ochi cu vicontele în noaptea asta, pentru a discuta despre o problemă care îi privea pe amândoi. Pentru a fi siguri că nu erau ascultaţi, generalul veni la reşedinţa familiei St. Aubyn.

Gervase îşi primi musafirul în bibliotecă şi turnă câte un pahar cu vin de Porto pentru fiecare. După ce sorbi din licoare şi se aşeză jos, Wellesley trecu direct la motivul vizitei sale.

– Ai aflat de marchizul de la Romana?

Gervase dădu din cap.

– Este unul dintre cei mai respectaţi generali ai Spaniei. Acum se află în Danemarca, serveşte sub comanda lui Napoleon.

– Romana este un patriot spaniol, spuse Wellesley, aplecându-se înainte pentru a sublinia importanţa cuvintelor sale. Dacă ar cunoaşte situaţia din Spania, nici el şi nici majoritatea oamenilor săi nu ar mai rămâne sub comanda împăratului.

Generalul avea o fire rezervată, dar ochii lui albaştri şi luminoşi străluceau acum, întrezărind perspectiva unei acţiuni militare, şi părea mult mai tânăr decât atunci când se întâlniseră în Dublin.

– Dacă cineva ar putea ajunge la Romana şi i-ar spune că Napoleon l-a detronat pe regele Spaniei, Marina

Regală i-ar duce pe marchiz şi armata sa acasă, să se lupte cu francezii.

Gervase făcu un gest frustrat.

– Ştiu toate astea. Ne-am străduit ca naiba să-i transmitem un mesaj lui Romana.

– Ar fi trebuit să bănuiesc că eşti deja implicat în asta. Wellesley râse scurt. Şi ce aţi reuşit să faceţi?

– Patru oameni buni au murit încercând să ducă misiunea la bun sfârşit, spuse Gervase pe un ton încordat.

Îi cunoscuse pe toţi cei patru agenţi, iar moartea lor apăsa greu pe umerii lui, deşi oamenii ştiuseră riscurile şi plecaseră de bunăvoie.

– Îmi pare rău. Wellesley făcu o pauză, apoi continuă cu o expresie solemnă. Dar trebuie să încercăm din nou. Forţele armate pe care le conduc nu sunt suficient de mari pentru a înfrânge, fără ajutor, trupele franceze din peninsulă. Romana are nouă mii de soldaţi. Dacă aceştia se întorc acasă, împreună am putea învinge armata franceză din Spania. Şi după asta...

Fraza nu mai avea nevoie de completări. Dacă francezii ar fi fost alungaţi din peninsulă, perioada lungă de impas ar fi luat sfârşit. Războiul putea fi dus în Franţa, acasă la Napoleon. În Europa nu avea să fie pace până când împăratul nu era înfrânt.

– Ştiu ce este în joc, spuse Gervase brusc.

Se rezemă de spătarul scaunului, sorbind din vin în timp ce gândurile i se roteau în acelaşi cerc vicios. În ultimele săptămâni nu se gândise decât la două lucruri: la situaţia din Europa şi la cum ar putea profita Anglia de pe urma evenimentelor, şi la Diana. Mereu, la nesfârşit, Diana.

Din cauza ei ezitase la început să ajungă la concluzia inevitabilă. Şovăi pentru câteva clipe, ştiind că, odată ce cuvintele aveau să-i iasă din gură, nu mai exista cale de întoarcere.

– O să mă duc eu însumi la Romana.

Wellesley ridică din sprâncene, surprins.

– Crezi că ai şanse mai mari de reuşită decât vreunul dintre agenţii obişnuiţi?

– Poate. Oricum, nu mă pot descurca mai rău decât ei.

– Un ofiţer trebuie să accepte faptul că oamenii care se află sub comanda sa vor muri, spuse Wellesley pieziş.

– Da, şi am făcut asta în India. Privirea lui Gervase se opri pentru o clipă pe licoarea din pahar, ale cărei nuanţe de roşu intens îi aminteau de lucruri pe care le văzuse în armată, lucruri pe care prefera mai degrabă să le uite. Dar acum nu mai sunt ofiţer. Nu-i voi mai cere nimănui să-şi asume o misiune care a dus deja la moartea a patru oameni.

Wellesley îl măsură din priviri.

– Cum doreşti. Ai un plan?

Era un soldat ghidat de un acut simţ practic, aşa că ştia că nu avea rost să discute în contradictoriu cu un om care deja luase o hotărâre, mai ales când succesul acestei misiuni putea face diferenţa în apropiata bătălie pentru Peninsula Iberică.

– Pot ajunge în Olanda cu o barcă de pescuit. După asta, voi călători pe pământ până în Danemarca. Am mai făcut ceva de genul ăsta până acum, deşi nu în momente în care situaţia era atât de gravă. Ridică din umeri. Vorbesc destul de bine limba franceză, aşa că pot să trec drept francez, şi am actele de identitate necesare.

– Faci să sune totul foarte simplu, remarcă Wellesley. Dar îmi închipui că şi ceilalţi agenţi erau la fel de bine pregătiţi.

– Erau, dar e nevoie şi de noroc, nu numai de antrenament. Poate că eu voi fi mai norocos.

– Să sperăm. Wellesley ridică paharul într-un toast lipsit de formalitate. La dracu', fă orice poţi ca să te întorci acasă în viaţă.

Gervase zâmbi uşor.

– Crede-mă, eu sunt şi mai interesat de asta decât tine.

După ce Wellesley plecă, vicontele rămase în bibliotecă, gândindu-se la ce trebuia să facă înainte să poată pleca pe continent. Ca întotdeauna, treburile lui oficiale erau în ordine, aşa că nu avea prea multe de făcut. Putea să plece pe coastă chiar şi mâine-seară.

Prin urmare, aceasta avea să fie ultima lui noapte cu Diana. Cu un an în urmă, abordase într-un mod fatalist misiunile uneori periculoase pe care le presupunea serviciul său, sperând să reușească, dar fără să-l îngrijoreze prea mult perspectiva vreunui eșec. Însă viața lui era mult mai plină acum, și îi păsa dacă supraviețuia. Gândul că trebuia să o părăsească pe Diana era extrem de dureros, și nu era sigur ce era mai rău: separarea în sine, sau teama pe care o simțea până în măduva oaselor că ea avea să-și găsească pe altcineva în absența lui. Și așa fusese destul de rău că plecase în Irlanda în luna ianuarie, dar călătoria aceasta avea să dureze mai mult, fiind infinit mai periculoasă.

Era ridicol să-și facă atâtea griji pentru o amantă. Înainte să o cunoască pe Diana, îi disprețuia și se simțea superior bărbaților care le lăsau pe femei să-i comande ca pe niște cățeluși. Acum înțelegea mult mai bine cum de se putea întâmpla așa ceva. Asta nu însemna că avea s-o lase vreodată pe amanta lui să-și bată joc de el. Dacă încerca măcar, avea să taie imediat legăturile dintre ei, dar o parte din farmecul Dianei era tocmai că ea nu-i cerea nimic, și nici nu-l amenința. Era femeia perfectă și, în același timp, un mister complet.

Oftă. Deocamdată, era mai bine să-și petreacă timpul în compania Dianei, decât să facă speculații despre ce avea să facă ea în lipsa lui. Urma să aibă destul timp pentru asta, în călătorie.

Gervase ajunse mai devreme decât de obicei, iar faptul acesta o îngrijoră pe Diana. Neliniștea ei fu sporită și de expresia distantă pe care o văzu pe chipul lui atunci când coborî să-l întâmpine în salon.

Învățase că putea, chiar și atunci când era într-o dispoziție mohorâtă, să îl îmbuneze cu afecțiunea ei, așa că traversă încăperea cu pași ușori și îl cuprinse în brațe. ridicându-și fața pentru un sărut. El o ținu strâns și o sărută posesiv, iar Diana simți că încordarea lui nu i se datora ei, ci altui motiv.

– S-a întâmplat ceva? întrebă ea, lăsându-se pe spate în brațele lui.

O scrută cu ochii lui cenuşii şi limpezi, ca şi cum ar fi vrut să înveţe pe dinafară fiecare rid şi linie de pe chipul ei.

– Ai vrea să ieşim undeva în seara asta? Este încă foarte devreme.

Niciodată până acum nu-i mai propusese aşa ceva, pentru că amândoi apreciau mai mult timpul petrecut în intimitate, împreună, atât din cauza pasiunii care îi consuma, cât şi pentru linişte. Diana se întrebă ce anume se ascundea în spatele cuvintelor lui.

– Dacă asta doreşti, aş fi încântată să merg. La ce te-ai gândit?

Gervase cugetă pentru o clipă.

– Ce părere ai de Vauxhall? Grădinile s-au redeschis acum două săptămâni şi acolo se întâmplă mereu câte ceva distractiv. Ai mai fost vreodată acolo?

– Nu. E nevoie să mă schimb în altă rochie?

El analiză rochia de care o purta, croită dintr-o muselină moale, de culoare roşie. Era simplă, dar elegantă.

– Ai nevoie doar de un şal. Este puţin cam răcoare în seara asta.

Una din trăsurile lui aştepta afară şi în numai câteva minute se aflau deja pe drum. Gervase nu vorbi prea mult, dar ea îl ţinu strâns de mână. Braţele li se atingeau până la coate şi aveau degetele împletite.

Ceva era clar în neregulă, dar Diana, după cum îi era obiceiul, preferă să îl lase pe el să-i spună despre ce era vorba, la momentul oportun. Grădinile Vauxhall se dezvoltaseră de aproape o sută cincizeci de ani, un loc al distracţiilor aflat în partea de sud a râului, în care oameni de toate categoriile se duceau ca să se bucure de muzică, distracţii, dansuri, artificii şi, mai mult decât orice, să-i urmărească pe ceilalţi oameni din jurul lor.

În loc să ia o barcă şi să traverseze râul, Gervase îl puse pe vizitiu să îi conducă dincolo pe Podul Londrei.

După ce plăti şapte şilingi pentru biletele de intrare, se plimbară pe aleile luminate de lămpi. Diana îl ţinea de braţ şi se distra enorm. Muzica unui concert

umplea aerul rece al nopţii, şi erau înconjuraţi de o atmosferă festivă. Cupluri tinere de îndrăgostiţi se ţineau de mână, filfizonii spilcuiţi examinau mulţimea, vânzătoarele cu ochi mari, îmbrăcate în cele mai bune rochii ale lor, se loveau de doamnele pline de bijuterii, şi câteva dintre acestea, ca şi ea, nici măcar nu erau din înalta societate.

În cele din urmă, ocupară o masă mică şi rotundă şi două locuri în alcovul liniştit, creat sub un tufiş înalt. În timp ce Gervase se duse să aducă băuturile, Diana se bucura de mulţimea de oameni care trecea prin faţa ei. Totul i se păru foarte distractiv, până când observă o siluetă nemişcată, un lucru neobişnuit într-un astfel de loc, plin de agitaţie. Îşi întoarse capul şi se trezi privindu-l pe contele de Veseul. Nu se afla la mai mult de şase metri depărare de ea, şi chipul lui oacheş o urmărea cu o expresie de ironie apatică, de la marginea mulţimii. Cu intenţia de-a o insulta, contele se uită înadins la pieptul ei umflat deasupra corsajului, apoi îşi ridică bastonul într-un salut batjocoritor.

Diana tresări scârbită. Era mult prea departe ca să vadă clar bastonul, dar îşi amintea clar capul de şarpe de pe mâner şi modul în care îl folosise în noaptea aceea, la operă. Nu-l mai văzuse pe Veseul de luni întregi şi aproape că uitase de existenţa lui. Acum, strălucirea ameninţătoare din ochii lui o făcu să simtă din nou groaza de atunci şi se uită la el, incapabilă să-şi desprindă privirea. Deşi era în siguranţă cu atâţia oameni în preajmă, se simţi singură şi neajutorată că nu-l avea pe Gervase alături, şi frica puse şi mai mult stăpânire pe ea. Trupul îi fu străbătut de un frison, astfel că îşi trase şalul în jurul umerilor ca să scape de senzaţia de răcoare.

Timpul păru să stea pe loc cât ea se uită la Veseul, îndemnându-l în gând să plece. Apoi, dintr-odată, apăru Gervase, îndreptându-se spre ea, şi Diana reuşi să-şi smulgă privirea de la francez. După ce vicontele aşează farfuriile şi paharele pe măsuţă, îl prinse de mână

și îl trase jos, alături de ea. Se simțea mai în siguranță dacă îl atingea.

– Omul acela de acolo... îl cunoști?

Surprins, Gervase îi urmări privirea. Veseul își înclină capul cu o expresie ironică, atingându-și pălăria în semn că îl văzuse pe viconte. În același timp, alături de el veni o femeie foarte frumoasă și elegantă, care se uită la Gervase și la Diana, dar mai ales la Diana, cu o privire glacială. Apoi, cei doi se întoarseră și dispărură repede în mulțime.

– Este contele de Veseul, un regalist francez care a fugit în Anglia în timpul Regimului Terorii, răspunse Gervase. Deseori joacă rolul de legătură între guvernul britanic și curtea exilată a dinastiei Bourbon. De ce întrebi? Îți place de el?

Vocea lui sună ciudat.

– Nu! exclamă Diana tremurând. Mă sperie. Felul în care se holba la mine... Scuturâ din cap, fără să mai explice. Cu Gervase alături, temerile ei păreau neînsemnate și irațională.

Cum sentimentul impulsiv de gelozie fu potolit de cuvintele ei, Gervase îi acoperi mâna cu a lui.

– Îmi pare rău, nu ar fi trebuit să te las singură. Orice femeie care se află singură aici va atrage atenția nedorită, mai ales o femeie atât de frumoasă ca tine.

Începând să se liniștească, Diana gustă din șunca tăiată subțire ca hârtia, pentru care Vauxhall era atât de renumită.

– Ai recunoscut-o pe femeia care era cu Veseul? întrebă ea după ce înghiți gustarea sărată.

– Da. E Lady Haycroft, o văduvă, spuse el laconic.

– O cunoști bine? insistă ea, oarecum rușinată.

– Am întâlnit-o uneori în ocazii oficiale, pe care nu le pot evita din cauza slujbei, răspunse el, ridicând din umeri. E în căutarea unui soț bogat. Presupun că ăsta e motivul pentru care se află aici, cu Veseul. Au rămas destul de puțini bărbați eligibili cu care să nu fi încercat să... se cunoască mai bine.

Nu trebuia să fie un geniu ca să înțeleagă la ce se referea. Cum nimeni nu părea să știe dacă Gervase era

căsătorit, bogăţia şi faptul că era un bărbat frumos şi viril erau, fără îndoială, motive bune ca să atragă femei în căutare de soţi cu avere. Diana simţi că se încruntă, iar Gervase rânji, mulţumit de îngrijorarea ei.

– Da, mi-a făcut avansuri, şi nu, nu le-am dat curs. Lady Haycroft este rece şi aspră, iar eu nu caut asta la o amantă.

Evident, legătura stranie care o făcea pe Diana să-i simtă sentimentele funcţiona în ambele sensuri. El părea mulţumit de reacţia ei, aşa că ăsta poate nu era un lucru atât de rău. Roşind puţin, se concentră asupra farfuriei şi spălă gustul de şuncă luând o gură de vin, apoi strâmbă din nas. Băutura era o specialitate care se pregătea în mod special numai în Vauxhall, dar probabil că ei avea să-i placă mai mult data viitoare. Afară, cineva anunţă că era pe cale să înceapă spectacolul de artificii şi auzi zgomotul făcut de oameni, fiecare căutându-şi un loc din care să vadă mai bine.

Gervase puse furculiţa jos.

– Vreau să-ţi spun ceva, începu el.

Suna serios şi Diana se uită în sus la el, cuprinsă de spaimă.

– Te-ai săturat de mine şi vrei o amantă nouă. M-ai adus aici, crezând că dacă ne aflăm într-un loc public nu voi face vreo scenă.

– Doamne sfinte, sigur că nu. Îi prinse mâna pe sub masă ca s-o asigure de cuvintele lui. Chiar crezi că aş renunţa la tine atât de simplu?

Ea privi într-o parte. Nu-l putea privi în ochi de teamă că aveau să-i curgă pe obraji lacrimile care deja i se adunaseră în ochi.

– Nu ştiu. Nu înţeleg modul în care gândesc bărbaţii în general, şi nici tu.

El o strânse şi mai puternic.

– Ei bine, nici eu nu ştiu cum funcţionează mintea ta, dar îţi promit că nu m-aş despărţi de tine într-un loc public numai ca să scap eu de neplăceri. Dacă vom ajunge vreodată la asta, îţi voi spune între patru ochi, ca să poţi arunca cu obiecte dacă doreşti.

Bubuiturile artificiilor anunţară începutul spectacolului. Tresărind speriată de zgomotul neaşteptat, Diana zâmbi şovăitor.

– Mă tem că eu sunt genul care plânge, nu care aruncă obiecte. Aş fi preferat să arunc.

– Aici ai dreptate, admise el plin de compasiune. Dar ne-am îndepărtat destul de mult de la ce voiam să-ţi spun. Făcu o pauză, ca şi cum ar fi căutat cuvintele potrivite, apoi rosti simplu: O să plec pentru o vreme.

– Ca atunci când ai plecat în Irlanda?

Gervase clătină din cap.

– Nu chiar. Voi fi plecat mai multă vreme şi... e posibil să nu mă mai întorc.

Diana făcu ochii mari, încercând să înţeleagă ceva din cuvintele sale.

– Pleci pe continent în vreo misiune secretă? întrebă cu o voce şoptită.

În lumina roşie a artificiilor, îl văzu încuviinţând uşor, aproape imperceptibil, numai pentru ochii ei.

– Nu pot vorbi despre asta, Diana. Dacă totul merge bine, mă voi întoarce în câteva săptămâni.

– Şi dacă nu merge totul bine? Degetele ei se încleştară pe mâna lui, ca şi cum l-ar fi putut împiedica să plece.

– Nu trebuie să te îngrijorezi. Mâine-dimineaţă îi voi trimite o scrisoare cu instrucţiuni avocatului meu. Dacă nu mă întorc, va avea grijă de tine.

– Nu la asta mă refeream! izbucni ea furioasă, luptându-se cu lacrimile. Nu poţi să pleci şi să mori! Sunt prea multe lucruri nerezolvate între noi.

O strălucire nepământeană, de culoare violet, lumină frunzişul sub care se aflau şi, în strălucirea scurtă, reuşi să-i vadă expresia de pe chip.

– Atunci o să mă aştepţi până mă întorc? întrebă el pe un ton blând.

– Sigur că da! Trei artificii bubuiră afară, una după cealaltă, în timp ce ea înghiţi în sec , în încercarea de-a scăpa de nodul din gât. De ce m-ai adus în Vauxhall?

Privirea lui alunecă într-o parte, gânditoare.

– Am crezut că, dacă noaptea asta va fi diferită, îţi vei aduce mai bine aminte de mine.

– Asta înseamnă că pleci mâine?

El dădu din cap şi Diana se ridică brusc. Îi era greu să respire. Gervase nu era genul de bărbat care să o informeze de pericolele minore, aşa că, dacă o avertiza că e posibil să nu se întoarcă, atunci riscurile erau într-adevăr mari.

– Atunci, de ce pierdem timpul aici? Te rog, du-mă acasă acum. Ştiu un mod mai bun prin care să creăm amintiri.

Se ridică şi el. Frunzişul de deasupra lor aproape îi ascundea de restul mulţimii. Îi studie chipul în lumina sclipitoare cu o expresie întunecată şi apoi o trase într-o îmbrăţişare zdrobitoare.

– O, Dumnezeule, Diana, eşti atât de frumoasă şi te doresc atât de mult... şopti el înainte să-şi coboare buzele peste ale ei şi să facă imposibil de rostit orice alte cuvinte.

O serie întreagă de artificii explodară pe cer, cutremurând aerul ca salva unui tun, în timp ce ascunzătoarea lor se umplu de lumini portocalii, verzi şi albastre. Iar dorinţa explodă între ei la fel de arzătoare şi pătimaşă precum lumina de pe cer. Afară, oamenii ovaţionau şi aplaudau spectacolul de artificii, în vreme ce Diana şi Gervase se sărutau... Şi se strângeau în braţe ca şi cum barierele reprezentate de veşminte puteau fi doborâte.

În cele din urmă, el se retrase cu respiraţia grea şi scoase o batistă pentru a şterge urma lacrimilor de pe obrajii ei.

– Haide, e timpul să mergem acasă, îi spuse cu o voce răguşită de pasiune. Vreau să fac dragoste cu tine în timpul care ne-a mai rămas.

Diana închise ochii pentru o clipă, apoi încuviinţă, apoi îşi aranjă părul şi luă o mină calmă. Gervase o conduse spre ieşire căutând cea mai scurtă cale spre trăsura sa şi atingându-i din când în când talia cu degetele.

În spatele arbustului, ascuns de ochii celorlalţi de frunzişul dens, dar capabil să audă fiecare cuvânt care

rusese rostit, stătea nemişcat contele de Veseul, cu degetele răsfirate în jurul mânerului în formă de şarpe, cu o expresie indiferentă, uneori înlocuită de satisfacţia produsă de exploziile artificiilor. Deci St. Aubyn se ducea pe continent cu vreo afacere infamă. Fără îndoială, avea să traverseze canalul pe vasul unor contrabandişti pentru a ajunge pe ţărmul din nordul Franţei sau din Ţările de Jos. Dacă se gândea puţin, îşi putea da seama ce probleme europene puteau necesita prezenţa personală a unui spion britanic. Iar atunci avea să fie foarte simplu să dea gărzilor şi soldaţilor din patrula care îl proteja pe Bonaparte descrierea lui.

Vicontele era inteligent, dar va trebui să fie mai mult decât isteţ ca să scape de capcana în care avea să intre. Dacă îl îndepărta, treaba lui Veseul avea să se simplifice foarte mult, plus că toţi cei care doreau, urmau să aibă cale liberă la frumoasa şi extravaganta amantă a lui St. Aubyn pentru a-i testa farmecele.

Ridicând cu un gest neglijent mânerul bastonului pentru a-şi da pe spate pălăria, francezul porni cu paşi mari înapoi spre rotonda din mijlocul parcului. Cu sau fără voia ei, tot o va avea. El era un bărbat răbdător, dar aşteptase destul de mult deja, şi începuse să se plictisească. În plus, nu găsise nici o altă femeie în Anglia pe care s-o dorească măcar pe jumătate cât o dorea pe Diana Lindsay. Păcat că îşi irosea frumuseţea cu englezul ăla. Spionul francez care îi ţinea sub observaţie casa raportase că, uimitor, târfa îi era extrem de credincioasă iubitului ei, dar o asemenea fidelitate nu avea cum să reziste şi după moartea lui.

În timp ce ultimele artificii explodară, Veseul se opri şi privi în sus la întunericul brăzdat de lumini. Respiraţia i se înteţi privind fâşiile de foc ce păleau şi se gândi la Diana Lindsay, la frumuseţea ei perfectă şi la dispreţul cu care îl tratase. Apoi, brusc, înfipse cu sălbăticie capul şarpelui de aur în palma stângă.

Gervase plecă de la Diana de-abia în zori, şi ea avusese dreptate: aproape că uitase de plimbarea lor prin Vauxhall, dar avea să-şi amintească de noaptea care

tocmai trecuse chiar dacă avea să mai trăiască o săptămână sau încă un secol.

Ea coborî ca să-şi ia rămas-bun, îl cuprinse în braţe, iar părul ei castaniu se încurcă în barba lui nerasă şi îi învălui pe amândoi într-un parfum de liliac. Apoi făcu un pas hotărât înapoi, cu privirea fixă şi bărbia ridicată, refuzând să spună vreun cuvânt care ar fi putut să-l facă să nu mai plece. O admiră pentru asta. În momentul acela, dacă l-ar fi implorat să rămână, i-ar fi fost aproape imposibil să-i reziste.

Pentru că el nu se odihnise deloc, era bine că nu avea de făcut multe pregătiri pentru plecare. Lăsă instrucţiuni secretarului său personal şi asistentului de la Whitehall. Scrise un bilet pentru avocatul său, spunându-i să aranjeze ca Diana să primească o sumă de bani în cazul în care el nu avea să se mai întoarcă. Nu era sigur de ce se mai deranja cu toate astea. Dacă i se întâmpla ceva, ea avea să găsească alt protector în doar o oră, poate chiar un bărbat care să se însoare cu ea. Nu, Diana nu avea nevoie de bani, dar moştenirea pe care i-o lăsa avea să fie un semn al afecţiunii pe care i-o purta, chiar dacă nu fusese niciodată în stare să rostească cuvintele pe care ea dorea să le audă.

Avea o oră liberă după-amiază şi-i veni ideea să se ducă o dată la ea, dar îşi dădu seama că nu mai putea face faţă unei noi despărţiri, şi nu era corect să o supună nici pe ea la aşa ceva. În schimb, aproape în ciuda voinţei sale şi urându-se pentru ceea ce făcea, puse în aplicare o idee la care se gândise de luni întregi.

Peste drum de casa Dianei se afla o farmacie mică, singurul magazin de pe strada respectivă. Gervase pusese ca proprietarul să fie investigat şi ştia că omul era discret şi informat, ba chiar doritor să facă multe lucruri pentru preţul corect. Farmacia era deschisă până târziu şi bărbatul îl recunoscu pe viconte drept musafirul care venea deseori la casa de vizavi. Şi nici măcar nu ridică din sprânceană la vederea sumei exorbitante cu care era plătit pentru a observa ce domni o vizitau pe frumoasa doamnă Lindsay.

capitolul 15

Gervase era plecat de aproape trei săptămâni şi Diana simţea că fiecare zi îi punea la încercare capacitatea de a-i îndura lipsa în tăcere. Nu o ajuta nici faptul că jumătate din discuţiile pe care le avea cu Geoffrey erau despre Lord St. Aubyn şi călăria, sau erau întrebări despre când se va întoarce vicontele. Noaptea, strângea în braţe micuţa statuetă a zeiţei Lakshmi pe care o primise de la el şi o mângâia ca să-i aducă noroc în timp ce se ruga la toţi zeii care binevoiau s-o asculte, să i-l aducă înapoi pe Gervase.

Din fericire, vara era de-abia la început şi lucrul acesta făcea ca singurătatea şi nesiguranţa să fie mai uşor de suportat. La solstiţiul de vară împlinise douăzeci şi cinci de ani şi cei din casă îi organizară o petrecere cu prăjiturile care se topeau în gură, pregătite de Edith, şi o cutie muzicală frumoasă în formă de privighetoare, primită cadou de la Madeline. Geoffrey îi dădu o eşarfă care era atât de perfectă că probabil fusese aleasă de Maddy şi un buchet neobişnuit de flori, în mod evident alese de el. Ea îi îmbrăţişă pe toţi trei. Nu ştia ce s-ar fi făcut fără prietenele şi fiul ei.

În dimineaţa de după ziua ei de naştere, cerul era ca un glob albastru, complet lipsit de nori. Era genul acela de zi de vară care venea doar o dată sau de două ori pe an în insulele pline de umezeală din Anglia. Era o zi în care îi era uşor să-şi imagineze că Gervase avea să se întoarcă curând, sănătos, plin de pasiune şi la fel de nerăbdător ca şi ea de întrevederea lor. Geoffrey acceptă cu bucurie invitaţia de-a o însoţi la piaţă şi plecară împreună. Diana ţinea coşul şi o listă de cumpărături de la Edith. („Dacă găseşti zmeură, cumpără câteva kilograme şi le voi pune la conservat. Ai grijă ca puii să fie proaspeţi.") În ciuda faptului că aveau o bucătăreasă franţuzoaică, Edith nu se lăsa alungată de tot în bucătărie.

Geoffrey era foarte binedispus şi îşi croia drum printre trecători şi vehicule cu uşurinţa unuia care se născuse în oraş. Diana îl urmărea cu plăcere. Era sigură că,

în ultimele şase luni, fiul ei avusese mai puţine atacuri. În unele zile îndrăznea chiar să viseze că era posibil să scape de ele cu totul, deşi păstra speranţa asta undeva adânc în sufletul ei, ca şi cum, dacă s-ar fi gândit prea mult la asta, ar fi atras ghinionul.

Pe drumul spre piaţă, Geoffrey râdea şi sporovăia, alerga înainte şi înapoi până la ea, încât era ca şi cum ar fi parcurs drumul de două ori. La un moment dat, încetini pasul alături de ea.

– Crezi că Lord St. Aubyn o să se întoarcă repede? întrebă el, aşa cum făcea de mai multe ori pe săptămână.

– Îmi pare foarte rău, Geoffrey, chiar nu ştiu. Este posibil să vină mâine sau luna viitoare sau... Trase aer în piept înainte să spună ce evitase până atunci. Sau poate niciodată.

– Niciodată? Geoffrey se uită în sus la ea, cu o expresie şocată. De ce n-ar vrea să se mai întoarcă niciodată?

– Nu e vorba că nu ar *vrea* el, dar călătoriile sunt periculoase. Uneori corăbiile se scufundă, se întâmplă accidente. Şi pe continent e război, adăugă şi făcu un gest cu mâna.

Fiul ei făcu câţiva paşi cufundat în gânduri.

– O să te măriţi cu el?

– De ce mă întrebi asta? schimbă ea vorba, fără să ştie ce să-i răspundă. Dacă el se gândea la ea şi Gervase ca la o femeie şi un bărbat, complicaţiile erau de-abia la început.

Geoffrey lovi o piatră de pe drum.

– Când am fost la Aubynwood aţi fost împreună tot timpul. Ea se uită la el, întrebându-se dacă el ştia doar cât de mult timp petrecuseră împreună sau şi ce anume însemna asta. Se pare că el te place şi că şi tu îl placi.

– Faptul că ne plăcem nu înseamnă că ne vom şi căsători. Trebuia să continue discuţia cu mare atenţie, să afle ce părere avea fiul ei despre toată situaţia aceasta. Spune-mi, ţi-ar plăcea ca Lord St. Aubyn să fie tatăl tău?

Geoffrey se încruntă puternic, semn că se gândea intens. În cele din urmă, ridică din umeri.

– Nu ştiu.

– Îţi place de el, nu-i aşa?

– Da, dar... Vocea i se opri, iar el se opri ca să scarpine sub gât un câine vagabond, dar prietenos. Câinele scoase un mormăit încet şi se sprijini de piciorul lui Geoffrey. Fiul ei se uită în sus la ea.

– Nu, nu mai avem nevoie de alt animal, refuză Diana. În plus, ăsta arată că e bine hrănit şi probabil că are o casă deja.

Geoffrey îi ciufuli urechile, apoi porni mai departe, lăsând câinele în urmă, privindu-i cu regret.

– Lord St. Aubyn este un om extraordinar, îşi continuă el firul gândurilor, dar... Atunci când e prin preajmă tu îi acorzi prea multă atenţie.

Diana oftă. Ei bine, ştiuse dintotdeauna că era posibil să devină gelos, chiar dacă făcuse tot ce-i stătea în putere ca să-i acorde şi fiului ei la fel de multă atenţie. Fiind crescut de trei femei care îl iubeau enorm, simţea că acum nu mai beneficia de atenţia lor totală. Diana se bucura de faptul că băiatul ei îşi dădea seama de aceste sentimente şi că îi putea vorbi despre ele, în loc să se supere.

Luându-l de mână, rămase la colţul străzii până când trecu o căruţă mare, apoi traversă fără să-i dea drumul.

– Îmi pare rău că simţi astfel, Geoffrey. Ţin foarte mult la Lord. St. Aubyn, dar e vorba despre un sentiment complet diferit faţă de ceea ce simt pentru tine. Nici o mie de bărbaţi ca el nu m-ar putea face să te iubesc mai puţin. Hotărând că era momentul oportun să atingă un alt subiect, adăugă: La fel e şi dacă o să mai am vreodată alţi copii. Tu eşti primul meu născut şi nici un alt fiu sau fiică nu-ţi va putea lua locul.

Geoffrey se uită la ea şi o strânse de mână, dar nu răspunse. Era cam mult pentru mintea unui băieţel, chiar dacă era vorba de unul mult mai isteţ decât ceilalţi copii de vârsta lui.

Piaţa se afla chiar în faţa lor şi auziră dintr-odată un freamăt de glasuri. Bucuros de această întrerupere, Geoffrey se trase de lângă ea şi porni spre grupul mic de

oameni care se adunase ceva mai încolo. Ceva legat de vocile lor şi de felul în care se încordă fiul ei o avertiză pe Diana că se întâmpla ceva. Îşi ridică fustele şi se grăbi să ajungă lângă el.

Înconjurată de privitorii curioşi, o femeie care vindea ouă avea o criză de epilepsie. Femeia era de vârstă mijlocie şi trupul ei se chircea pe pământ, cu spatele încordat şi limba afară, scoţând zgomote şuierătoare aproape inumane. În cădere, probabil lovise cu braţele coşurile cu ouă şi acum zăcea printre coji sparte, gălbenuşurile alunecoase îi pătându-i rochia gri, cu croială simplă. Un bărbat de lângă taraba de ouă le făcu oamenilor semn să se dea la o parte.

– O să-i treacă imediat, spuse el pe un ton aspru.

Toţi gură-cască o priveau curioşi, cu milă sau cu repulsie.

După ce se uită rapid la femeie, Diana se întoarse către fiul ei, simţindu-i expresia îngrozită şi plină de dezgust. Brusc, se întoarse şi o luă la goană, fugind orbeşte pe strada aglomerată. Ea se aşteptase la reacţia asta din partea lui, aşa că îl urmări şi îl ajunse peste două străzi, pentru că băiatul plângea în hohote şi abia dacă mai putea respira. Se opri în faţa unei cofetării, chinuindu-se să respire, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Lăsând jos coşul de cumpărături, Diana îngenunche şi îl cuprinse în braţele ei ca şi cum ar fi fost mai mic de opt ani.

– Asta... asta mi se întâmplă şi mie? reuşi el să întrebe în timp ce se chinuia să tragă aer în piept.

Diana ezită pentru o clipă.

– Da, recunoscu ea în cele din urmă.

Geoffrey scutură din cap cu sălbăticie, apoi se apropie de urechea ei.

– Este cumplit, şopti el. E ca şi cum aş fi un animal. Nu-i de mirare să se holbează oamenii... Se luptă să-şi oprească lacrimile, apoi îşi îngropă faţa în gâtul ei. Nu este drept! Cu ce sunt vinovat, de m-a făcut Dumnezeu aşa?

Ea îl ţinu strâns. O durea că nu putea face mai mult. Era şocant să vadă pentru prima dată o criză, şi să ştie

că și el putea să-și piardă controlul în același mod îngrozitor era mult mai rău. Fără să-i bage în seamă pe oamenii care îi ocoleau, Diana începu să-l legene în brațe și să-l liniștească.

– E în regulă, dragule, nu e chiar așa de rău.

Începuse să tremure mai puțin, dar *vocea* îi *era* schimbată, gâtuită, atât de diferită față de cea a unui copil.

– Ba *este* chiar atât de rău. E ceva în neregulă cu mine și sunt diferit. Voi fi mereu diferit.

Diana se lăsă un pic pe spate și îl ținu de mâini în timp ce se uita la chipul lui brăzdat de lacrimi.

– Da, ești diferit. Poate părea nedrept, dar noi nu putem înțelege cu ușurință motivele lui Dumnezeu. *Fiecare* persoană este diferită, uneori în bine, alteori în rău, dar tocmai aceste diferențe ne fac ceea ce suntem.

El își șterse ochii cu mâneca, încercând să-și ascundă supărarea.

– Nu... nu sunt sigur că înțeleg.

Ea încercă repede să găsească un mod să-i explice, să-l facă să înțeleagă și să accepte realitatea fără amărăciune.

– Profesorul tău, domnul Hardy, spune că tu observi anumite lucruri de care majoritatea băieților nu-și dau seama și că tu ești mereu drăguț cu băieții nou-veniți, sau care nu se pricep așa de bine să-și facă prieteni. Așa este?

– D... da.

– Sunt foarte mândră de tine că ești așa, spuse ea cu blândețe. Ai fi la fel de atent cu ceilalți dacă nu ai ști cum este să fii diferit?

– Nu... nu știu. Se gândea la întrebarea mamei sale, fără să se mai concentreze pe supărarea lui. Probabil că nu.

– Vezi, poate că uneori este mai greu să fii diferit, dar nu te-a ajutat asta să devii o persoană mai bună?

– Înțeleg, spuse el pe un ton solemn. Da, poate că așa este. Asta înseamnă că ar trebui să mă bucur că am crize?

Ea zâmbi și scoase o batistă pentru fiul ei.

– Nu trebuie să te bucuri, dar e bine să accepți realitatea și să nu te superi din cauza asta. Nu te ajută deloc să fii mânios pe Dumnezeu pentru că a fost nedrept.

Geoffrey își șterse ochii, își suflă nasul, apoi se uită la mama lui, curios.

– Da. Și nici nu m-ar ajuta la nimic. Nu aș fi mai fericit și nu ar schimba nimic. Singurul lucru care m-a ajutat a fost atunci când m-am schimbat.

Îl văzu că tocmai voia să-i ceară mai multe explicații, iar ea voia să evite acest lucru. Se ridică, își netezi rochia de muselină și vorbi plină de veselie:

– Vrei să vedem ce e la cofetărie în dimineața asta? Eu cred că meritām amândoi un desert.

Geoffrey se schimbă la față, redevenind iar copil, și chiui înainte să dea buzna în cofetărie. Diana îl urmă mult mai liniștită. Știuse întotdeauna că avea să vină o zi în care fiul ei avea să-și dea seama ce se petrecea în acele clipe în care trupul lui se zvârcolea incontrolabil și își pierdea cunoștința, și era recunoscătoare că acceptase situația atât de bine. Până la urmă, își zise ea, el rezista în fața nedreptăților vieții mai bine decât reușise ea vreodată.

Când dădu peste trupele franceze, la scurt timp după ce puse piciorul de continent, în Olanda, Gervase se gândise că era vorba de ghinion. Scăpase din această primă întâlnire cu ajutorul actelor false, a comportamentului său băgăcios și a accentului de aristocrat francez, dar în ocazia următoare fusese mai puțin norocos. Soldații îi verificaseră și descrierea, căzuseră de acord că e sigur vicontele St. Aubyn, cunoscutul spion britanic, și îl arestaseră. Reușise să scape din închisoarea locală, dar în timpul evadării se pricopsise cu o rană superficială de glonț în partea de sus a brațului.

După asta se pornise vânătoarea împotriva lui și nu ar mai fi scăpat niciodată dacă nu ar fi dat peste un mic grup de țigani. Gervase mai lucrase înainte cu țigani și vorbea puțin limba lor. Nomazii îl urau pe Napoleon din cauza barierelor pe care le ridica împotriva stilului lor liber de viață și, în schimbul unei cantități exorbitante de aur, îl luară bucuroși pe englez cu ei și porniră spre nord, înspre Danemarca. Călătoriră mai încet decât i-ar fi plăcut lui, dar cel puțin șansele lui de-a ajunge

la generalul Romana erau bune. Şi în timpul călătoriei avu timp suficient să se gândească la cine anume din mâna de oameni care ştia de misiunea lui ar fi putut să-l trădeze.

Fiecare săptămână trecea parcă mai încet decât cea de dinainte. Ziua în care Gervase îi spusese că se poate întoarce, cel mai devreme, trecuse deja, şi Diana trăia cu un nod permanent de nelinişte în gât. Petrecea mai mult timp decât de obicei aruncând cuţite, nu pentru că ar fi avut nevoie de antrenament, ci pentru că îndeletnicirea necesita concentrare, şi astfel uita de temerile sale.

Îi plăcea să simtă greutatea cuţitului în mâna ei, să se concentreze pe ţintă şi apoi să audă zgomotul armei care se implânta în lemn.

În dimineaţa aceasta plictisitoare de iulie, aruncase cuţite de o oră şi jumătate deja. Spectator era Tigru, şi la un moment dat intră şi Madeline şi se aşeză să o privească.

– Asta te face să te simţi mai bine? o întrebă prietena ei după ce o observă o vreme.

Diana zâmbi sec.

– Aruncarea cuţitelor mă ajută să scap de încordare, spuse ea, apoi se duse în celălalt capăt al camerei lungi şi înguste, ca să-şi recupereze armele.

– Nu e vorba doar de lipsa lui St. Aubyn, nu-i aşa? continuă Madeline pe un ton ezitant. Ai fost... iritată, nesigură de când ne-am întors de la Aubynwood. S-a întâmplat ceva rău între voi, sau nu ar trebui să întreb?

Diana smulse unul dintre cuţitele înfipte. Ca de obicei atunci când era vorba de sentimente profunde, nu era în stare să vorbească despre ele nici măcar cu cea mai bună prietenă a ei, însă îi datora o explicaţie.

– Totul a fost bine la Aubynwood până în ultima zi. Apoi mi-a cerut să uit de restul bărbaţilor, şi eu l-am refuzat, i-am vorbit despre dragoste şi el a plecat într-un acces de furie. Eliberând lama din lăcaşul ei, Diana se întoarse la partea de sus a rampei. După cum ştii, s-a întors, dar de atunci, din februarie, a fost cu ochii pe mine

aşa cum Tigru urmăreşte vrăbiile în grădina din spate. Luni de zile am simţit că ceva e pe cale să se întâmple. Şi apoi a plecat. Cuţitele erau aranjate în formă de evantai în mâna ei dreaptă şi scutură din cap. Nu ştiu ce să cred, Maddy. Ştiu că mă vrea şi sunt sigură că nu e vorba doar de dorinţă fizică, dar nu îl înţeleg nici pe el şi nici ceea ce se întâmplă între noi.

– Uneori am impresia că bărbaţii şi femeile sunt două specii cu totul diferite, care doar din întâmplare se înmulţesc şi fac copii, spuse Madeline pe un ton ironic.

– Poate că ai dreptate, zâmbi Diana strâmb.

Ridică un cuţit, apoi îl aruncă pe sub mână şi rată mijlocul ţintei cu cincisprezece centimetri. Aruncase destul de prost pentru ea. Madeline oftă. Diana suferea şi nici măcar ea, cea mai bună prietenă a ei nu îi putea aduce alinare. Sau poate trebuia să-i distragă atenţia un pic.

– Ai auzit vreodată de Balul Curtezanelor?

– De *ce anume?* întrebă Diana uluită.

– E clar că nu am vorbit niciodată despre asta. E exact ceea ce descrie şi numele – un bal dat de curtezane pentru clienţii lor preferaţi. Parlamentul se va închide curând şi lumea se va duce la Brighton sau la ţară, aşa că ăsta este un mod de-a le aminti domnilor de ceea ce vor pierde.

– O adunare a bărbaţilor nobili şi a femeilor decăzute? spuse Diana curioasă.

– O descriere foarte bună, recunoscu Madeline cu un zâmbet. De obicei se ţine în Saloanele Argyle. Balul de anul acesta are loc mâine-noapte şi chiar mi-ar face plăcere să merg. A trecut atât de mult de când am mai ieşit undeva. Mergi şi tu cu mine?

Diana ezită.

– La ce se vor aştepta bărbaţi care vin?

– O, nu va trebui să faci nimic din ce nu vrei, o asigură Madeline, deşi ar fi bine să plecăm cât nu este prea târziu, pentru că bărbaţii beau foarte mult de fiecare dată. Se aplecă în faţă, plină de speranţă. O să vii? Eu vreau să merg, dar nu singură, şi mă îndoiesc că aş putea s-o conving pe Edith.

– Dacă vrei tu, desigur că te voi însoți, zise Diana. Absorbită de gândurile legate de Gervase, nu-și dăduse seama de cât de plictisitoare era viața lui Maddy. Și era mult mai bine să iasă decât să stea acasă și să petreacă încă o seară pierdută în visare.

Saloanele Argyle erau extraordinare și, în cea mai mare parte a timpului, tot ce se petrecea acolo era respectabil. Totuși, în noaptea aceasta, femeile decente păstrau distanța ca să nu fie contaminate. Și poate și pentru a evita posibilitatea îngrozitoare de a-și vedea propriii tați, soți sau fii alături de curtezane, „o companie mai degrabă frumoasă decât cinstită".

Madeline arăta grozav într-o rochie de culoarea bronzului cu croială mai serioasă, potrivită vârstei sale. Pentru că avea chef să fie admirată, Diana purta o rochie de mătase albastră care i se părea destul de strălucitoare, dar care părea absolut obișnuită alături de celelalte ținute din încăpere, care aproape că dezgoleau în totalitate sânii. Erau acolo mulți burlaci tineri, pentru că ei erau cei mai buni clienți ai curtezanelor. Nimeni nu se aștepta ca bărbații să trăiască fără amor până la căsătorie. Femeile era toate la fel de atrăgătoare și mult mai extravagante decât doamnele respectabile. Dansurile erau mult mai intime, și unele lucruri care se întâmplau prin colțuri o făcură pe Diana să-și întoarcă repede ochii.

Dar Maddy avusese dreptate, era bine să fie în mijlocul oamenilor. Grija pentru Gervase era ca o greutate ce apăsa pe inima ei, dar muzica era veselă, dansurile pline de viață și toată lumea era bucuroasă. Ea și Madeline atraseră repede un grup de admiratori, dintre care pe câțiva îi cunoscuse în incursiunile ei anterioare în lumea curtezanelor. Firește, era prezentă și Harriette Wilson, și dinspre grupul care o înconjura veneau rafale de hohote pline de admirație. Diana se relaxă, vorbi, ascultă și chiar dansă cu câțiva dintre tinerii timizi, care nu păreau să fie prea insistenți. Văzând că protejata ei se

simțea bine, pe la mijlocul seratei Madeline se duse să vorbească cu niște prieteni vechi.

Era deja trecut de miezul nopții când Diana se retrase într-un colț liniștit de lângă platforma pe care cântau muzicienii, pentru a-și trage sufletul și a privi cuplurile care dansau. După câteva clipe, un grup de tineri se opri în apropiere. După larma pe care o făceau, era evident să băuseră mult și Diana se îndepărtă, pentru că nu voia să atragă atenția vreunuia. În timp ce făcea asta, observă un tânăr elegant cu părul castaniu-deschis, aflat la câțiva metri în fața ei. I se părea cunoscut și, după câteva momente îl recunoscu pe Francis Brandelin, vărul lui Gervase, pe care îl cunoscuse pentru scurtă vreme în aceeași seară în care îl întâlnise pe viconte. La fel ca și ea, îi urmărea pe dansatori de la distanță.

Unul din grupul de petrecăreți îl observă și strigă cu glas tare, ca să se audă peste muzică:

– Uite! Cine ar fi crezut că un Brandelin va fi aici! Din câte-mi amintesc de la Eton, n-aș fi zis că-i plac femeile.

Remarca lui fu întâmpinată de un hohot de râsete iar Diana îl văzu pe tânărul Francis Brandelin pălind și strângând din buze.

– Dar e frumușel, poate vrea să fie rivalul lui Harriette a noastră, spuse altă voce amețită de băutură.

Diana rămase fără aer când auzise remarca plină de cruzime. Îi aruncaseră una dintre cele mai infame lomnii, acuzându-l de o crimă care putea fi pedepsită cu moartea. Francis, ținta ponegririi lor, arăta afectat nesigur, ca și cum ar fi fost nehotărât dacă să-i înfrunte pe acuzatori, să-i ignore sau să plece.

Mânată de impuls, Diana ieși din ascunzătoarea se opri în fața vărului lui Gervase și puse o mână brațul lui.

– Francis, dragule, mă bucur atât de mult că ai venit, rosti ea pe un ton gutural, seducător. Te-am căutat peste tot.

El o privi cu o expresie chinuită şi încurcată. În timp ce replicile batjocoritoare ale grupului de petrecăreţi se opriră, ea îşi petrecu mâinile în jurul gâtului său şi îi spuse cu reproş:

– M-ai neglijat, dragule. Au trecut trei zile. Oftă, apoi adăugă pe un ton strengăresc: Data trecută a fost o noapte *de neuitat*. Se ridică pe vârfurile picioarelor, depuse un sărut uşor pe buzele lui şi îi şopti: Nu mai părea atât de surprins. Zâmbeşte ca şi cum ai şti despre ce vorbim, şi după asta o să putem pleca de lângă ei.

Francis înţelese şi îi zâmbi în timp ce-i oferi braţul lui.

– A trecut mult, mult prea mult timp, spuse el clar. Sper că ai păstrat noaptea asta pentru mine.

Ea se trase mai aproape de el şi îl privi cât de provocator putea.

– Desigur, dragule. Noaptea asta şi oricare altă noapte viitoare.

Şi plecară, lăsându-i pe ceilalţi fără replică. După ce se plimbară prin jumătate din cameră şi ajunseră departe de grupul care îl tachinase, Francis o trase într-o firidă pustie şi o privi atent, cu o expresie confuză.

– Eşti Diana Lindsay, nu-i aşa? Frumoasa Luna, care a apărut o dată şi apoi şi-a ascuns chipul.

– Da. Diana îi eliberă braţul. Îmi pare rău, sper că nu te-am făcut să te simţi prost.

– Din contră, m-ai ajutat să ies dintr-o situaţie neplăcută. De ce?

Diana îl privi. Apoi ochii ei alunecară într-o parte şi se aşeză pe canapeaua micuţă. Era mai uşor să mintă decât să-i explice.

– Presupun că nu mi-a plăcut raportul şanselor – ei trei, iar tu erai singur.

– M-ai ajuta şi dacă ţi-aş spune că ceea ce spuneau ei era foarte adevărat, dacă aş fi vinovat de o astfel de extraordinozitate?

Vocea lui era plină de amărăciune. Ea tresări şi-şi ridică ochii spre el. Madeline îi explicase o dată, direct, că bărbaţi preferau bărbaţii şi că erau foarte ocărâţi

din cauza asta. Era o situaţie cu care Diana nu se mai întâlnise niciodată şi nu avea habar cum ar fi trebuit să răspundă. Dar, în timp ce se uita la Francis Brandelin, putea simţi suferinţa din sufletul lui.

– O femeie de teapa mea nu prea e îndreptăţită să vorbească despre monstruozităţi, spuse ea, alegându-şi cu atenţie cuvintele. Eu prefer să trăiesc şi să-i las şi pe alţii să trăiască.

Chipul lui se relaxă şi luă loc alături de ea.

– Atunci, eşti o femeie foarte deosebită. Francis o cântări din priviri. Atunci, când ai apărut la petrecerea lui Harriette, vărul meu St. Aubyn a reacţionat la vederea ta ca... Făcu o pauză, căutând un grad de comparaţie potrivit. Ca Galahad când a văzut Sfântul Graal. L-am întrebat odată dacă se... se vede cu tine, şi el doar mi-a aruncat o *privire*, apoi a schimbat subiectul.

Vocea lui avea un ton întrebător, şi Diana aproape că izbucni în râs. Ea ştia foarte bine cum putea Gervase să arunce o *privire*, şi era reconfortant să afle că el se purta la fel şi cu cea mai apropiată rudă.

– Te-ai aştepta să fiu mai indiscretă decât el? întrebă ea, scuturând din cap.

– Nu, presupun că nu, zise el cu regret în glas. Îmi doream să facă un fel de aranjament cu tine. Lucrează prea mult. Mi-ar plăcea să ştiu că-şi face timp şi pentru puţină distracţie.

– Tu şi vărul tău sunteţi apropiaţi?

El ridică din umeri.

– Nu mai mult decât alţii. Îmi e ca un frate. Când am început şcoala la Eton, el i-a oprit pe ceilalţi băieţi să nu se ia de mine prea mult. După ce a murit tatăl meu, el a fost unul dintre tutorii mei până la majorat, deşi s-a aflat în India în cea mai mare parte a timpului.

– Pare că ţii la el. Diana ştia că ar fi trebuit să încheie această discuţie, dar nu putea rezista să nu vorbească despre Gervase.

– O, da, e cel mai bun prieten al meu, spuse Francis pe un ton plin de entuziasm. Apoi chipul lui se încordă din nou şi îşi coborî privirea spre palmele sale.

care n-aveau astâmpăr. Dacă o să-l vezi, nu-i vei spune ce s-a întâmplat aici în noaptea asta... ce au spus despre mine?

Diana simţi un val de compasiune pentru el. Dacă tânărul acesta avea, într-adevăr, preferinţe neobişnuite, probabil că era îngrozit la gândul că aceia pe care îi iubea putea afla şi-l puteau condamna.

– Sigur că nu, îl linişti ea, odihnindu-şi mâna peste a lui. Cine ar putea fi interesat de sporovăiala unor bădărani beţi?

Francis se relaxă la cuvintele ei. Semăna puţin cu Gervase, dar era un tânăr plăcut şi atrăgător, şi avea o vulnerabilitate care îi amintea de Geoffrey. Deşi probabil Francis era de vârsta ei, Diana se simţea mult mai bătrână decât el.

– Eşti o femeie foarte paşnică, zise el cu un zâmbet uşor. Ai vrea... pot să te vizitez din când în când? Doar ca să vorbim?

Ea bănuia să avea de fapt o nevoie extremă de a vorbi cu cineva.

– Sigur că da. Locuiesc pe Charles Street, la numărul 17. Cel mai bine e să vii dimineaţa devreme sau la prânz. Zâmbi şi se ridică. Presupun că ar trebui să plecăm împreună dacă vrem să ne păstrăm aparenţele, dar mai întâi trebuie s-o găsesc pe prietena mea, Madeline.

Se ridică şi el.

– Să plec nu cu una, ci cu două femei frumoase, îmi va distruge de tot reputaţia, zise el amuzat cu adevărat pentru prima dată.

O găsi pe Madeline, şi aceasta era pregătită să plece în compania lui Francis Brandelin. După ce le făcu cunoştinţă, Diana se scuză ca să meargă la toaleta de la etaj. Trei curtezane care îşi practicaseră foarte activ meseria mai devreme se odihneau acum, iar obscenitatea lor făţişă o făcu pe Diana să roşească până în vârful urechilor. Deşi trecuseră câteva luni de când era amanta unui bărbat, era clar că mai avea multe de învăţat despre ceea ce se putea întâmpla între bărbaţi şi femei, aşa că îşi văzu de treabă şi plecă în grabă.

Holul şi scările care duceau la etajul de jos erau pustii şi întunecate, iar multe din lumânările de pe pereţi erau fie arse, fie pe terminate. La capătul scării principale se întoarse ca să intre în sala cea mare de bal, fără să-l vadă pe bărbatul care stătea la pândă sub scări.

Prima dată când fu conştientă de prezenţa lui fu atunci când o pereche de braţe puternice o prinseră pe la spate şi o traseră sub scară. Înainte să poată striga după ajutor, îi prinse braţele şi îi puse o mână peste gură, pentru ca apoi să o lipească de trupul lui. Bărbatul era înalt şi lat în umeri, şi ea bănui despre cine era vorba înainte să-i audă vocea ameninţătoare, cu accent franţuzesc.

– Ce surpriză plăcută, *cherie*[1]. Nu mă aşteptam să apari în public alături de celelalte femei de teapa ta.

Diana mirosi alcoolul din respiraţia lui Veseul, iar lipsa de control din glasul lui era mai înspăimântătoare decât cruzimea de care îl ştia în stare. O muşcă de ureche dureros, cu dinţii lui ascuţiţi. Ea se luptă, încercând să se elibereze din braţele lui, dar nu avea sorţi de izbândă împotriva puterii lui.

– Ah, eşti o fetişcană atât de plină de viaţă. Apoi respiraţia i se înteţi şi adăugă cu voce răguşită: Dumnezeule, dar chiar poţi să inciţi un bărbat. Vino acum cu mine şi-ţi voi arăta cum face dragoste un francez. Erecţia lui îi împingea ritmic posteriorul în timp ce se freca de ea şi îşi trecu o mână peste corpul ei. Bâjbâi în jurul corsajului decoltat, îşi vârî mâna înăuntru şi îi prinse un sân.

Diana simţi un val de repulsie pentru că o silui din nou şi muşcă puternic mâna care îi astupa gura. Reuşi să-şi înfigă dinţii într-un deget. Simţi gustul metalic şi dulce al sângelui, iar el înjură şi îşi încordă mai mult mâna care o ţinea de faţă. În acelaşi timp strângea sânul cu putere, înfigându-şi degetele în carnea moale.

[1] Draga mea (în limba franceză, în orig.)

– Amantul tău nu se va întoarce, ştii? St. Aubyn nu va scăpa niciodată cu viaţă de pe continent. Cel mai probabil este mort chiar în clipa asta.

O ciupi cu sălbăticie de sfârc, dar durerea aceea nu era nimic în comparaţie cu agonia pe care i-o produseră cuvintele sale, şi pentru un moment îngheţă, paralizată de şoc. Auzi paşi deasupra capetelor şi profită de această distragere a atenţiei pentru a se elibera din strânsoarea lui. Ar fi putut s-o prindă din nou, foarte uşor, dar ezită atunci când curtezanele de la etaj coborâră şi trecură la mai puţin de un metru de ei. Diana ţâşni spre ele, ascunzându-se în spatele lor.

– Vă rog, ajutaţi-mă.

Una dintre femei icni încruntată, pe jumătate beată.

– Ce s-a întâmplat, păpuşică, este prea bărbat pentru tine?

Diana scutură din cap, incapabilă să vorbească, apoi fugi fără să se mai uite înapoi la silueta întunecată de sub scări. Când ajunse în sala de bal se opri pentru o clipă ca să-şi aranjeze automat rochia, să-şi treacă o mână prin păr şi să-şi regăsească echilibrul interior.

Era posibil ca francezul să ştie într-adevăr ce se întâmplase cu Gervase? Diana nu putea să creadă. Dacă iubitul ei ar fi fost mort, ea ar fi ştiut sigur, ar fi simţit lipsa lui la capătul acelei legături emoţionale care îi lega. Veseul ştia doar că vicontele era plecat şi se folosise de asta pentru a o enerva, sperând că în confuzia creată avea s-o convingă mai uşor. Dar ea nu era chiar inocenta care fusese la prima lor întâlnire şi nu avea să cedeze niciodată.

Atât Maddy, cât şi Francis Brandelin o priviră curioşi, dar nu făcură nici un comentariu despre chipul ei îmbujorat sau respiraţia sacadată. În schimb, Francis le oferi celor două femei câte un braţ şi le conduse afară la trăsură, acoperind tăcerea Dianei cu remarci inteligente, pline de curtoazie.

Nici unul din cei trei nu observă un bărbat mai în vârstă, care intră mai târziu la bal. Domnul respectiv se opri şi se uită lung la grupul care acum trecea de el

pe scări, atât de aproape încât fu convins că nu se putea înşela în privinţa persoanei. Nu rămase prea mult timp la bal şi, când se întoarse acasă, scrise o scrisoare înainte de culcare. Era foarte scurtă şi începea cu cuvintele: „Trandafirul de Catifea Neagră s-a întors".

Furios, contele de Veseul părăsi Saloanele Argyle şi se duse la un bordel scump pe care îl frecventa uneori. Deşi o dorise pe Diana Lindsay din clipa în care o văzuse, nu se aşteptase să simtă o pasiune atât de agresivă şi de nestăpânit atunci când o ţinuse în braţe. Ea îl făcuse să pară un prost şi acum era ferm hotărât ca într-o zi să o facă să plătească pentru umilinţa aceasta.

La bordel ceru ca matroana să-şi afişeze toate fetele disponibile, un grup de prostituate cum nu mai puteau fi găsite nicăieri în Londra. Nici una nu avea rafinamentul sau frumuseţea uimitoare a Dianei Lindsay, dar una dintre ele, numită Meggie, avea aceeaşi înălţime şi, în lumina difuză, avea să fie la fel de bună.

O alese cu un gest scurt. La etaj, în dormitorul somptuos luminat de lumânări, îi ordonă fetei să se dezbrace şi să se întindă pe pat. După ce încuie uşa, îşi scoase eşarfa şi o folosi ca să-i lege mâinile de tăblia patului.

– Asta te va costa în plus, milord, spuse Meggie, deloc surprinsă, cu un accent puternic londonez, foarte diferit de tonul muzical şi educat al femeii care începea să-l obsedeze.

Ochii lui se opriră fără nici o expresie asupra lui Meggie în timp ce-şi ridică bastonul şi o mângâie cu capul de şarpe aurit pe care îl trecu apoi peste curbele şi văile trupului ei, tachinând-o şi împungând-o din ce în ce mai intim.

Cunoscătoare în ceea ce priveau apucăturile bărbaţilor, fata scotea gemete uşoare de plăcere, bine exersate, ca şi cum ar fi aşteptat toată viaţa un bărbat care să facă amor cu ea cu un baston. Dar el nu dorea cooperare, ci teamă. Înjurând de iritare, Veseul retrase bastonul

şi deşurubă capul de aur pentru a scoate la iveală lama subţire şi sclipitoare a unei săbii.

– O să-ţi placă şi asta la fel de mult, micuţă *puttain*[1]? exclamă el pe un ton ameninţător şi mieros, în timp ce lumina lumânărilor se reflecta pe marginea ascuţită a lamei.

Ochii lui Meggie erau de culoare gri-albăstrui, nu albastrul de lapislazuli ai Dianei Lindsay. Acum îl priveau larg deschişi şi servilismul plictisitor al prostituatei fu înlocuit de groază atunci când el aşeză lama pe sânul ei. Vârful era atât de ascuţit, încât fu nevoie să apese doar foarte uşor pentru a brăzda pielea şi a lăsa în urmă o tăietură mică, de la sfârc până la buric. Ea ţipă, scoţând un urlet ascuţit de groază pură, în momentul în care el ridică sabia deasupra ei, se opri pentru a o lăsa să înţeleagă pe deplin pericolul, apoi se aruncă înainte pentru a împlânta lama în saltea, la doar câţiva centimetri de gâtul ei.

Groaza ei era tot ce-şi putea dori. Francezul îşi descheie pantalonii pe îndelete şi absolut fără să-i pese de ea, se aşeză peste ea şi o pătrunse în timp ce fata continua să ţipe şi în uşă se auzeau bătăi de pumni. Îşi permise luxul de a-şi închipui să trupul care se zbătea sub el şi faţa ce exprima panica erau ale Dianei Lindsay, aşa că atacul lui violent îl ajută să mai scape de o parte din frustrarea şi mânia pe care le simţea.

Şuierând un val de obscenităţi în franceză ajunse la orgasm şi reuşi să se sprijine cu greu pe braţe, deasupra femeii însângerate. Apoi se retrase din ea şi se ridică, trăgând sabia din saltea şi înşurubând capul bastonului. Tocmai se încheia la pantaloni, din nou calm, când uşa se dădu de perete şi un lacheu cu o statură uriaşă dădu buzna în cameră, urmat de codoaşă, care avea o expresie aspră şi un pistol în mână.

Plânsul isteric al lui Meggie umplea încăperea.

– Curva ta nu e rănită serios, spuse Veseul pe un ton calm. Nu merită efortul. Ignorând pistolul care era aţintit spre inima lui, scoase nişte monede de aur

[1] Târfă (în limba franceză, în orig.)

din portofel şi le aruncă plin de indiferenţă pe o masă. Pentru serviciile ei şi pentru faptul că nu mai poate munci pentru o vreme.

Codoaşa îl privea cu ochii îngustaţi, plini de furie. Unui nobil bogat îi erau permise multe, dar până şi într-un bordel existau anumite limite. În timp de lacheul o dezlega pe femeia care bocea, codoaşa luă aurul şi flutură pistolul înspre francez, ca să părăsească dormitorul.

– Pleacă şi nu te mai întoarce niciodată. Nu vrem aici oameni ca tine.

Ridicând din umeri, Veseul ieşi din cameră. Acest mic episod îi redase calmul obişnuit, ajutându-l să scape de mare parte din frustrarea pe care o resimţea. Fusese, de asemenea, o repetiţie plăcută pentru ceea ce avea să-i facă Dianei Lindsay, atunci când avea s-o aibă, în sfârşit, la dispoziţia lui.

capitolul 16

Trecuse încă o săptămână şi tot nu primise nici o veste de la Gervase. Ca să nu înnebunească, Diana se agăţa de speranţa că Veseul încercase doar să o sperie. Madeline fusese de acord cu varianta asta atunci când ascultase povestea, deşi ochii ei căprui se întunecaseră de grijă şi o avertizase pe prietena ei mai tânără să fie foarte precaută în ce-l privea pe Veseul. Cum Diana îl ştia pe conte, avertizarea fusese aproape inutilă.

Francis Brandelin începu să o viziteze regulat, şi Diana bănuia că în el se dădea o luptă dacă să aibă sau nu încredere în ea. Indiferent de decizia lui, ea se bucura de compania lui. Era un tânăr haios şi inteligent şi avea o sensibilitate rar întâlnită la bărbaţi. În plus, deşi era foarte diferit de vărul său, faptul că vorbea cu el o făcea să-l simtă mai aproape pe Gervase.

Era o noapte rece pentru luna iulie, şi o ploaie deasă cădea fără încetare. Diana fu trezită dintr-un somn fără vise de zgomotul uşor al unor paşi pe covor.

– Geoffrey? întrebă ea pe jumătate adormită.

– Nu, la naiba, nu sunt Geoffrey!

Răspunsul fu rostit cu o voce aspră şi furioasă care aparţinea unei persoane adulte. Trezită brusc de frică, Diana sări din pat. Imaginea lui Veseul şi a ochilor săi ameninţători îi străfulgeră prin minte şi îşi trase sufletul ca să strige după ajutor. Urletul ei fu oprit când intrusul o prinse cu o mână de umăr şi cu cealaltă o apăsă peste gură.

– Sunt doar eu. Bărbatul care ţi-a dat casa aceasta. Sau ai uitat?

Poate că era nebun, iar gândul acesta era chiar şi mai înspăimântător.

– O să aprind o lumânare, continuă el în timp ce Diana se lupta. Să nu ţipi când o să-ţi dau drumul. Dacă e cineva în pat cu tine, propun să plece în timp ce aprind cremenea, altfel, jur pe Dumnezeu, o să-i rup gâtul chiar dacă are pe jumătate vârsta mea.

Când o eliberă, Diana alunecă în partea opusă a patului, departe de el, încordată de frică. Intrusul avu nevoie de doar o clipă pentru a-şi împlini spusele, apoi se întoarse spre ea cu lumânarea în mână. Era înalt şi slab, cu chipul trecut al unui bărbat care se apropia de cincizeci de ani. Paltonul lui îmbibat cu apă îi uda patul, şi părul negru i se împărţise în şuviţe din care picura apă.

În timp ce ea îşi strângea pătura în jurul ei, el se dădu înapoi, la fel de şocat s-o vadă, pe cât de surprinsă fusese ea de intrarea lui pe furiş în dormitorul ei.

– Cine naiba eşti tu? mârâi el.

Putea fi furios, dar nu părea nebun. Faptul că fusese surprins o făcu să nu mai fie la fel de speriată.

– Cred că eu sunt cea care trebuie să pună această întrebare, spuse ea cu un calm demn de laudă.

– Unde este Madeline?

– Aici, Nicholas. Eu nu mai dorm în camera asta. Vocea calmă venea de la uşă, unde Maddy de-abia se putea zări în lumina slabă, cu părul negru împletit şi cu halatul roşu legat strâns în talie. Te-am auzit strigând,

Diana, continuă ea în tăcerea încordată care se lăsase în dormitor. Eşti bine?

– Da, se forţă ea să răspundă pe un ton calm.

Madeline îşi mută atenţia asupra intrusului şi tensiunea părea să pulseze în cameră. El făcu un pas spre ea.

– Deci aici erai... rosti el emoţionat.

Ea ridică mâna, oprindu-l.

– Dacă doreşti să vorbeşti cu mine, acesta nu e locul potrivit.

– „Dacă doresc să vorbesc cu tine"!

Ajunse la ea în numai câţiva paşi. Maddy se uită spre pat.

– Culcă-te la loc, Diana. Nu ai de ce să te temi, explică ea, apoi îl conduse pe bărbat afară din dormitor.

Aşezându-se pe pat cu mâinile strânse în jurul genunchilor, Diana rămase cu privirea pe uşă, în timp ce mintea ei derula evenimente şi cuvinte. „O curtezană nu ar trebui să se îndrăgostească niciodată de protectorul ei." Prietena ei nu vorbise niciodată despre bărbatul care o făcuse să gândească aşa, dar în timp ce se aşeza pe spate pe perne şi încerca să se relaxeze, bănui că protectorul misterios se întorsese înapoi în viaţa amantei sale.

Era o distanţă mică de pe hol până în dormitorul lui Madeline şi, după ce intrară, ea luă lumânarea din mâna lui Nicholas şi aprinse o lampă, apoi îngenunche lângă vatră şi adăugă cărbuni noi pe foc. În timp ce ea agita tăciunii aprinşi, el explodă:

– La naiba, Madeline, uită-te la mine!

Ea ridică ochii spre el, fără să se ridice. O fixa cu privirea, şi pe chip i se putea citi furia. Furia şi dorinţa. Aceste sentimente existaseră mereu între ei. Se luptă să răspundă pe un ton calm.

– Cum m-ai găsit?

– Melton te-a văzut la Balul Curtezanelor şi mi-a scris. A spus că ai plecat cu un bărbat atât de tânăr, că ar putea să-ţi fie fiu. Am venit la Londra imediat ce am primit scrisoarea lui. Încă mai am cheia de la casă. Făcu o pauză.

apoi o acuză pe un ton amar: Era singurul lucru de la tine pe care îl mai aveam.

– Ai speriat-o pe Diana.

El traversă camera, se aplecă ca s-o prindă de braţ şi o ridică în picioare.

– La naiba cu Diana! Unde ai fost în ultimii trei ani?

Trei ani lungi şi singuratici... Ea încercă să se tragă din strânsoare, de teama modului în care ar fi putut reacţiona la atingerea lui, dar el o prinse cu ambele braţe. Strânsoarea lui era dureroasă, deşi inima ei suferea şi mai tare.

– Am plecat din Londra, răspunse ea, tot fără să-l privească în ochi. M-am întors toamna trecută, doar pentru că am auzit că nu mai vii deloc în oraş.

Îi ridică bărbia cu mâna şi o forţă să se uite la el.

– Toată lumea mi-a zis să nu mă îndrăgostesc de o târfă, dar eu am zis întotdeauna că tu eşti diferită. Chiar am crezut asta.

Ea nu-i mai putu evita ochii verzi şi inima i se chirci când văzu durerea care se citea în ei.

– Unde ai fost şi cu cine? întrebă el. Sau au fost mult prea mulţi bărbaţi ca să le poţi ţine socoteală?

– Nu, Nicholas, nu a mai fost nimeni.

După expresia lui îşi dădea seama că nu o crede, dar îi dădu drumul ca să-şi descheie haina şi să o arunce pe un scaun. Ultimii ani trebuie că fuseseră grei pentru Nicolas, Lord Farnsworth. Era mai slab şi mai cărunt decât atunci când îl văzuse ultima dată, şi arăta rău în hainele sale negre.

Madeline ştia că nu avea să plece fără să facă dragoste cu ea şi adevărul era că şi ea tânjea după asta, deşi încă mai existau probleme între ei, deşi cicatricile care se vindecaseră parţial aveau să se deschidă din nou.

Rămase nemişcată, încercând să-şi adune gândurile. Crezuse într-adevăr că el dispăruse din viaţa ei, nu-şi închipuise niciodată o astfel de scenă, nu se pregătise niciodată în gând pentru aşa ceva, şi nu era sigură ce trebuia să facă mai departe.

Privirea lui pătrunzătoare o surprinse.

– Nu mi-a venit să cred că m-ai părăsit așa, fără să-mi spui, rosti el încet. M-am întors la Hazeldown și tu nu mai erai acolo, servitorii fuseseră concediați, mobilierul era acoperit cu huse și nu mai exista nici un obiect personal în toată casa. Omul care se ocupa de afacerile tale nu a vrut să-mi spună nimic, deși tocmai eu ți-l recomandasem. Mânia începea să se scurgă din el, lăsând în urmă numai durerea. De ce, Maddy?

Adevărul era mai puțin dureros decât își închipuia el și deja nu mai era nevoie de secrete. Ea îi luă mâna și îl trase spre canapea, pentru ca apoi să se așeze în colțul cel mai îndepărtat de el.

– Am plecat pentru că eram pe moarte și nu am vrut să mă vezi așa.

Chipul lui se încordă la aceste cuvinte și o studie pe îndelete.

– Pari destul de sănătoasă.

– Acum sunt. Își apăsă mâna pe sân, într-un gest automat. Am avut o umflătură... creștea foarte repede. Medicul a spus că era vorba doar de câteva luni.

Nicholas se înfurie din nou.

– Și atât de puțină încredere aveai în mine, că mă credeai în stare să te abandonez și să te las să mori singură?

Ea scutură din cap.

– Nu, iubitule, am știut că nu vei face asta. Tocmai de-asta am plecat.

– Nu înțeleg.

Vorbea pe un ton calm, dar ochii lui erau goi și vulnerabili.

– Ai uitat ce se întâmpla pe vremea aceea? Soția ta te amenințase că, dacă nu renunți la mine, te va ruina.

– Sigur că n-am uitat, zise el încruntat. Dar eu te-am ales pe tine. Eram pregătit s-o las pe Vivian să facă ce vrea.

Madeline se rezemă pe spătarul canapelei, tristă.

– Să facă tot răul de care era capabilă. Copiii tăi nu ar fi știut de partea cui să fie, familia ta ar fi fost distrusă și reputația ți-ar fi fost terfelită. Până și Hazeldown ar fi putut să fie amenințat. Brațul lui se rezema pe spătaru.

canapelei şi ea se întinse să-i prindă mâna. Era un preţ mult prea mare de plătit pentru a petrece câteva luni alături de o muribundă.

El îşi întoarse mâna şi o prinse pe a ei, strângând-o convulsiv.

– Ar fi trebuit să mă laşi pe mine să iau decizia asta.

Madeline privi chipul pe care îi iubea atât. Nu era un model de frumuseţe, dar trăsăturile lui aspre aveau o aură de distincţie şi-i erau extrem de dragi.

– Poţi să spui, sincer, că nu ai fost măcar un pic uşurat că am plecat?

El ezită, incapabil să nege.

– La momentul respectiv, m-am întrebat dacă nu cumva ai plecat dintr-un gest nechibzuit de noblеţe, spuse el încet. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să te găsesc, dar era ca şi cum ai fi dispărut de pe faţa pământului. Unde te-ai dus?

– În Yorkshire, satul în care m-am născut, zise ea şi zâmbi glacial. Sora mea nu a vrut să mă primească sub acoperişul ei. El înjură din nou, dar Maddy nu se opri din povestit. Diana, femeia pe care ai îngrozit-o adineauri în fostul meu dormitor, m-a salvat din viscol şi mi-a pus un acoperiş deasupra capului. Mai mult, m-a făcut o parte din familia ei. Am dus o viaţă liniştită şi era bine să fiu acceptată de oameni care nu mă condamnau în nici un fel. Madeline închise ochii pentru câteva clipe, amintindu-şi: Am devenit din ce în ce mai puternică şi umflătura a dispărut încet-încet. Când m-am întors la Londra, i-am făcut o vizită medicului care m-a tratat. El a spus că astfel de tumori sunt imprevizibile. De obicei omoară, dar uneori, din motive inexplicabile, dispar. Madeline deschise ochii. Şi asta e tot ce s-a întâmplat. De fapt, e foarte simplu.

– De ce te-ai întors la Londra?

– Diana a dorit să locuiască aici. Îşi ţinu respiraţia când el începu să-i mângâie braţul pe sub mâneca halatului, cu degetele sale fine şi cunoscătoare. Trupul îi fu străbătut de o senzaţie delicioasă, care o făcea să se topească, şi amândoi ştiau că, dacă avea să i-o ceară,

ea avea să i se ofere, cel puţin în noaptea aceasta. El se aşeză pe canapea şi îi luă faţa în palme. Nu mai era supărat. Chipul lui nu arăta decât tandreţe şi pasiune.

– De ce nu mi-ai dat de veste că te-ai întors?

Inima îi bătea din ce în ce mai puternic şi îi era greu să-şi amintească lucrurile care înainte fuseseră atât de clare.

– Eu eram din nou sănătoasă, dar soţia ta încă are puterea să te distrugă. Şi trecuse atât de mult timp... destul cât să mă uiţi.

Ochii lui verzi o priveau cu blândeţe.

– Tu crezi că numai femeile ştiu să iubească? spuse uşor, apoi o sărută.

Madeline gemu, râvnind după atingerea familiară, gustul şi greutatea trupului său. Îşi petrecu braţele în jurul gâtului său şi îl trase peste ea. Dintotdeauna existase o atracţie uimitoare între ei şi anii în care fuseseră despărţiţi transformaseră sentimentele acestea într-o pasiune dogoritoare. În timp ce buzele lui se mutară pe gâtul ei şi îi descheie halatul, ea îşi dădu seama că plânge.

– Oh, Nicholas, te iubesc atât de mult, reuşi să şoptească printre lacrimi. În cele din urmă soţia ta va afla şi va trebui să ne despărţim din nou, dar hai să profităm din plin de zilele sau săptămânile pe care le mai avem.

Cu tot şocul şi ameţeala cauzate de această reîntâlnire, el uitase să-i împărtăşească o informaţie care schimba totul.

– Vivian a murit.

Madeline icni şi încremeni, privindu-l. El îi zâmbi pieziş.

– Nu face faţa asta, nu am omorât-o. Îşi strecură mâna pe sub halat şi îi cuprinse sânul, strângându-l cu blândeţe, dar posesiv. Printr-o ironie a sorţii, a murit acum exact şase luni din cauza aceleiaşi boli pe care ai avut-o şi tu. Nu ai observat că port doliu?

Ea clătină din cap, mută de uimire. Ca un domn ce era, îi spusese amantei sale foarte puţine lucruri despre soţia lui, dar acum voia ca Maddy să înţeleagă.

– Când tatăl meu a murit, moşia era falimentară. M-am căsătorit cu Vivian pentru zestrea ei. În schimb, ea a devenit Lady Farnsworth. Este un aranjament des întâlnit. Mâna i se încleştă, inconştient, pe sânul lui Madeline. Am tratat-o pe Vivian cu respectul care i se cuvine unei soţii, i-am oferit o poziţie pe care nu ar fi putut niciodată s-o obţină ca fiică a unui comerciant, i-am dat copiii... dar nu a fost suficient. Ea a încercat să pună stăpânire pe mine, pe trupul şi sufletul meu şi atunci când nu a putut, mi-a făcut viaţa un iad. Nu a fost din cauză că mă iubea, ci pentru că îi plăcea să domine. Voia să renunţ la tine pentru că nu suporta să mă ştie fericit.

Madeline îşi puse încet mâna peste a lui şi îl privi cu căldură.

– Timp de opt ani, continuă el, alegându-şi cu grijă cuvintele, tu mi-ai făcut viaţa suportabilă. Ai greşit că ai plecat aşa, fără să-mi spui, dar... era atât de caracteristic pentru tine să faci un gest atât de altruist. Inima ei bubuia sub atingerea lui. Să nu mă mai părăseşti niciodată aşa.

El se aplecă înainte şi puse stăpânire pe buzele ei, şi de data asta ea nu mai făcu nici o încercare să-i reziste nici lui şi nici vârtejului de pasiune care o cuprinse. Îl sărută la fel de înfocată, bucurându-se să redescopere fiecare părticică din trupul lui şi încă nevenindu-i să creadă că erau din nou împreună. Dacă era să-i lovească fulgerul a doua zi dimineaţă, avea să moară fericită că mai făcuse dragoste cu Nicholas încă o dată.

Mai târziu, când pasiunea le era satisfăcută pentru moment, rămaseră unul în braţele celuilalt şi vorbiră aşa cum o făceau pe vremuri. Ea îi povesti despre Diana, Geoffrey şi Edith şi de cum învăţase să cureţe de pene o găină. El îi vorbi despre Hazeldown şi despre copiii lui. Ea le urmărise dezvoltarea de la distanţă şi se bucură să afle că fiica lui se măritase şi îi oferise un nepot, că fiul lui cel mai mic intrase în armată, şi că moştenitorul lui devenise un agricultor pasionat şi priceput.

Tocmai aţipea cu capul pe umărul lui, când Nicholas vorbi:

– Când ne căsătorim?

Ea îşi întoarse capul spre el.

– Chiar nu e nevoie să te căsătoreşti cu mine. Cu trecutul meu, s-ar isca un scandal destul de mare. Eu sunt mulţumită să fiu amanta ta.

– Ei bine, eu nu vreau asta pentru noi. Coada ei împletită se desfăcuse demult, şi acum părul ei aluneca pe pieptul lui. El îi mângâie şuviţele groase şi negre, apoi se aplecă să îi depună un sărut pe frunte. Ca şi el, Maddy nu mai era tânără, şi ridurile de pe chipul ei i-o făceau şi mai dragă. Toată viaţa mea mi-am făcut datoria faţă de Hazeldown şi familia Farnsworth. Acum am de gând să fac ceva şi pentru mine.

Ea chicoti şi se ghemui mai aproape.

– Dacă încă mai simţi la fel când vei ieşi din doliu, vorbim atunci.

În timp ce adormea, încercă să-şi amintească să-i spună Dianei că nu era întotdeauna un lucru rău să te îndrăgosteşti de protectorul tău.

De când o cunoscuse pe Madeline, Diana o văzuse pe prietena ei trecând de la disperare la resemnare, şi apoi la o stare profundă şi statornică de linişte. Acum, pentru prima dată, o văzu pe Maddy radiind de bucurie. În următoarea săptămână, Lord Farnsworth le vizită foarte des. Cum avea singur grijă de pământurile sale, nu putea să stea prea mult timp departe de moşie pe timpul verii şi profita cât mai mult de timpul avut la dispoziţie înainte să fie nevoit să se întoarcă la ţară. Farnsworth era un bărbat ager la minte, care vorbea şi râdea mult, era uneori nerăbdător şi o privea pe Madeline aşa cum ar fi vrut s-o privească şi pe ea Gervase, nu cu aerul acela întunecat şi circumspect pe care părea că i-l inspiră.

După ce Lord Farnsworth plecă, locuinţa părea mai tăcută ca niciodată şi Diana se bucură de vizita lui Francis Brandelin. Deşi era politicos şi fermecător ca întotdeauna, era totuşi iritat şi ea bănuia că băuse.

Poate pentru a prinde curaj? Vorbiră numai banalități la ceai, iar Francis rupse în bucățele toate fursecurile preparate de bucătăreasă, fără să mănânce nici unul. Îi amintea de Geoffrey, atunci când fiul ei avea ceva neplăcut să-i spună.

Hotărând că e vremea să-l convingă un pic, Diana își mai turnă puțin ceai.

– Vrei să vorbim despre ceva anume, Francis? Ajunseră destul de repede să se tutuiască. Știi că orice mi-ai spune rămâne între noi, adăugă ea pe un ton solemn, aplecându-se pe spătarul scaunului.

El își așeză ceașca cu grijă pe mijlocul mesei.

– Știu asta, spuse el aproape inaudibil. Dar... aproape că nu pot vorbi.

– Pentru că vorbele au putere și, odată ce le rostești, toate temerile tale se vor adeveri?

– Presupun că da, recunoscu el cu un zâmbet trecător, după ce se gândi o clipă. Mă înțelegi foarte bine.

– Nu e asta, zise ea cu regret. Știu doar cum e să nu poți spune ceea ce ar trebui. El îi aruncă o privire întrebătoare, dar astăzi nu era ziua în care să vorbească despre problemele ei. Tocmai pentru că vorbele au putere, faptul că le rostim ne poate elibera de povară, adăugă ea.

Atunci, el se ridică și traversă camera cu pași mari și încordați, oprindu-se în fața ferestrei, uitându-se afară, cu mâinile prinse la spate.

– Știu asta, Diana. Presupun că ăsta este motivul pentru care vreau să-ți vorbesc despre... despre slăbiciunea mea. Pentru că, dacă îți vorbesc, ăsta poate fi începutul eliberării mele.

Ea se ridică și merse lângă el, în așa fel încât îi putea vedea profilul.

– Ceea ce au spus despre tine bărbații aceia la Balul Curtezanelor... este adevărat?

– E adevărat și fals în același timp. Francis înghiți în sec. Băieții sunt separați de tot ceea ce cunosc și trimiși la școală, aruncați în camere comune, fără intimitate, chinuiți de alți băieți. În mediul acesta se pot forma prietenii strânse. Uneori apar comportamente pe care

lumea le consideră... anormale. Se întoarse spre ea şi ochii lui o priviră cu o tristeţe covârşitoare. Majoritatea bărbaţilor trec peste astfel de lucruri, se prefac că nu s-au întâmplat niciodată şi ajung să dispreţuiască ideea acesta şi pe cei care se poartă aşa.

– Dar nu şi tu? întrebă ea pe un ton blând.

– Dar nu şi eu, răspunse el sec. Am sperat, m-am rugat că, odată cu trecerea timpului, voi ajunge să trec peste... dorinţele mele anormale. Ca adult, nu am acţionat niciodată aşa, dar nu asta contează. Dorinţa tot există. Francis ridică din umeri, apoi privi distant, în cealaltă parte a camerei. E ironic, ştii, faptul că sunt exact opusul celor mai mulţi bărbaţi. Mie îmi plac femeile, chiar îmi plac. O privi uşor timid. Îmi place foarte mult de tine, adăugă şi ochii îi alunecară din nou în depărtare. Dar nu vreau să... să fac dragoste cu femeile. Nu a fost doar Eton... Cred că m-am născut aşa – nu voi fi niciodată ceea ce lumea consideră normal.

Diana avu o sclipire de intuiţie.

– S-a schimbat ceva de curând, nu-i aşa?

– Chiar că mă *înţelegi*. Francis se întoarse din nou spre fereastră, urmărind absent cum trecea o trăsură. De când m-am întors de la universitate, m-am comportat ca un gentleman normal, am făcut toate lucrurile pe care le cere societatea. M-am dus la baluri şi am cunoscut domnişoare, am avut mereu grijă să nu ajung în situaţii în care lumea să aibă anumite aşteptări de la mine. Am sperat că voi întâlni o fată de care m-aş putea îndrăgosti cu pasiune şi că totul va fi bine, dar asta nu s-a întâmplat niciodată.

– Şi apoi? îl îndemnă Diana.

– M-am îndrăgostit nebuneşte. Un muşchi de pe maxilarul său tresări. Dar nu... nu de o femeie.

Totul era mult peste experienţa Dianei. Simţi disperarea şi durerea din sufletul lui Francis şi se rugă să rostească cuvintele potrivite.

– Şi el... el simte la fel?

– Nu am vorbit niciodată despre asta. El se juca cu marginea draperiei din brocard albastru, cu degetele ţepene de nelinişte. E cu câţiva ani mai mare decât mine,

are mai multă experiență de viață. Cred că suntem... la fel. Când suntem împreună... nu se întâmplă nimic interzis. Dar felul în care mă simt... și ce văd în ochii lui... Vocea lui gâtuită se pierdu în liniștea încăperii.

De-abia în acel moment îl înțelese și acceptă cu adevărat realitatea. Dragostea care răzbătu din vocea lui Francis nu era foarte diferită de iubirea pe care ea i-o purta lui Gervase, sau pe care Maddy o simțea pentru Nicholas. Diana nu putea crede că o astfel de iubire era păcătoasă.

– E păcat că nici unul din voi nu poate vorbi de teamă că greșește și că ceilalți vă vor urî sau vă vor insulta, spuse ea plină de compasiune.

Degetele lui firave se încleștară pe faldurile draperiei.

– E mai rău decât ura sau respingerea. Vorbim aici de o crimă care se pedepsește cu moartea. În fiecare an sunt spânzurați bărbați pentru asta. O simplă acuzație de acest gen poate distruge viața unui om.

Dacă ar fi știut mai multe despre mersul societății...

– E la fel în toate țările? întrebă ea într-o doară.

Mâna lui se relaxă.

– Nu, cred că Anglia e locul cel mai intolerant din lume. Cei din Antichitate nu credeau că dragostea dintre bărbați era un păcat. Chiar și astăzi, se spune despre Italia și Grecia că sunt... mai deschise. Am auzit de englezi care s-au exilat acolo și m-am întrebat și eu dacă nu ar fi asta o soluție.

– Poate că ar trebui să-l întrebi pe... prietenul tău dacă nu i-ar plăcea să meargă într-o excursie cu tine, sugeră ea. În Italia și Grecia.

Francis oftă adânc de tristețe, dar și de ușurare.

– Poate că ar trebui. Apoi se întoarse cu fața spre ea și o privi cu tristețe. Asta ar putea rezolva câteva probleme. Dar nu toate. Cred că, în timp, pot învăța să mă accept așa cum sunt.

– Dacă poți face asta, atunci ai câștigat cea mai grea bătălie. Diana rămase tăcută, admirându-i înțelepciunea dobândită cu atâta chin, apoi îi cercetă fața cu curiozitate. De ce ai ales să vorbești cu mine? De-abia dacă mă cunoști.

– Tocmai de asta, răspunse el încet. Este mai uşor să vorbeşti cu cineva care nu te cunoaşte de ani întregi. De asemenea... îmi aminteşti de Sfânta Fecioară, aşa blândă şi înţelegătoare cum eşti. M-am gândit că, dacă ar fi să mă accepte cineva, atunci tu ai fi persoana aceea. Un tremur de durere îi trecu peste faţă. Dar familia mea? Mama şi sora mea mai mică, vărul meu, Gervase. Dacă ei ar afla... Mă vor dispreţui? Scutură din cap, ca şi cum ar fi încercat să nege realitatea vieţii sale, apoi strigă de disperare, gata-gata să-şi piardă controlul. Tu eşti mamă, Diana. Spune-mi, cum te-ai simţi dacă ai afla că fiul tău ar fi... ca mine?

Diana îşi închise ochii ca să nu plângă. Nu era greu să simtă compasiune pentru noul ei prieten, dar cuvintele lui o făcură să-şi imagineze o dramă aproape insuportabilă, când se gândi cum s-ar fi simţit dacă un Geoffrey adult ar fi sta în faţa ei. Trase o gură de aer, apoi deschise ochii.

Francis se afla în faţa ferestrei, iar părul lui şaten-deschis strălucea în lumina puternică a după-amiezii. Chipul lui tânăr şi frumos era deschis, vulnerabil, lipsit de speranţă, aşa cum încerca să facă faţă judecăţii ei.

– Nu pot vorbi în numele mamei tale, Francis, începu ea încet, şi a nimănui altcuiva. Pot spune doar că nimic din ce ar putea fi sau ar putea face Geoffrey nu ar putea să mă facă să nu-l mai iubesc. Şi să fie ca tine nu este un lucru atât de rău.

Păşi înainte, îşi puse mâinile pe umerii lui şi îi dădu un sărut plin de afecţiune, ca semn că nu era dezgustată de el. Francis o îmbrăţişă automat şi o strânse atât de puternic, că de-abia mai putea respira. Îl simţi tremurând convulsiv din cauza lacrimilor şi a spaimei pe care le negase atâta vreme.

Îl îmbrăţişă şi ea la rândul ei, oferindu-i alinare ca şi cum ar fi fost vorba de Geoffrey, deşi Francis era cu o jumătate de cap mai înalt decât ea.

Când furtuna de emoţii se domoli, braţele lui se relaxară.

– Îţi mulţumesc, Diana, şopti el. Îţi mulţumesc că eşti ceea ce eşti, şi pentru că mă laşi să fiu ceea ce sunt.

capitolul 17

După ce părăsise caravana ţiganilor, Gervase îşi croise drum prin armata franceză deghizat ca un traficant de ţigări şi ciocolată. Când ajunsese în cele din urmă la generalul Romana, pe insula Fiinen, care aparţinea Olandei, avusese nevoie de ceva timp ca să-l convingă pe spaniol că era cu adevărat un reprezentant al guvernului britanic.

Odată convins şi informat cu privire la situaţia de acasă, Romana nu mai pierdu vremea şi acceptă oferta Marinei Regale de-a se întoarce în Spania. Când făcu aranjamentele, Gervase simţi un profund sentiment de satisfacţie. Misiunea asta era o încununare a întregii sale vieţi. Ştia că, pentru Napoleon, Peninsula Iberică era călcâiul lui Ahile. Poate că aveau să mai treacă ani întregi până când împăratul francez avea să fie înfrânt, dar distrugerea lui începuse.

Vicontele ar fi putut să călătorească până în Spania cu armata lui Romana, dar preferă să se întoarcă pe acelaşi drum pe care venise. Avea să ajungă mai repede şi pe drum avea să afle lucruri care ar fi trebuit să ajungă imediat la Whitehall. În plus, voia să ajungă acasă din motive personale. Era bântuit de imaginea, sunetele şi amintirea pielii Dianei, atât când dormea, cât şi când era treaz. Într-o noapte întunecată, se oprise la numai câţiva paşi de o patrulă de soldaţi francezi, incapabil să înainteze din cauza unui val de amintiri legate de ea. Avusese nevoie de ceva timp şi de ore chinuitoare de meditare ca să-şi dea seama că arbustul din spatele lui era liliac, şi că parfumul acestuia îi adusese aminte de amanta sa.

De fiecare dată când erau separaţi, el o dorea şi mai mult. Dar, de data asta, dorul şi pasiunea erau întreţesute cu un sentiment sumbru de suspiciune. Francezii îl aşteptaseră, iar Diana era una dintre cele patru persoane care ştiuseră despre călătoria lui, celelalte trei fiind oficialităţi ale guvernului. Deşi îi venea greu să creadă că fiinţa aceasta iubitoare ar fi putut să-l trădeze, de data

asta era hotărât să nu lase sentimentele să-i întunece gândirea.

Temându-se de tot ce putea fi mai rău, se chinui să-şi amintească tot ceea ce-i spusese despre munca lui, dar se îndoia că îi dezvăluise vreodată ceva important. Era recunoscător pentru asta. N-ar fi fost deloc surprinzător ca o femeie care-şi vindea trupul să vândă şi informaţii, pentru preţul corect. Dacă făcuse asta, avea să afle adevărul de la ea. Însă nu se hotărâse încă ce avea să facă în privinţa asta.

Traversarea canalului fu înceată şi periculoasă, pentru că vaporul plin cu băutură de contrabandă trebui să înfrunte furtunile puternice din timpul verii. Gervase era deja istovit când ajunse, în zori, la Harwich, dar cumpără imediat un loc într-un poştalion şi porni spre Londra, în ciuda ploii şi a drumurilor noroioase. Călătoria dură mult şi spre final era atât de obosit, că renunţă să ajungă singur la destinaţie şi închirie un surugiu.

Seara târziu ajunseră la Londra şi intenţionase să meargă direct la casa grandioasă şi rece a familiei St. Aubyn. În schimb, cedând în faţa unui impuls imposibil de refuzat, instrui surugiul să pornească spre casa Dianei, deşi îi era clar că nu căuta decât probleme, căci încălca regula ei de-a cere mereu permisiunea înainte de-a o vizita.

Coborând obosit din trăsură, cu raniţa aruncată peste umăr, singurul lui bagaj, îi plăti surugiului suma datorată. Acum ploua cu picături mici, ca o ceaţă, însă îmbiba hainele cu apă şi făcea să-ţi îngheţe oasele de frig mai degrabă ca în luna noiembrie, nicidecum în august, iar străzile din Mayfair erau aproape pustii. La fereastra Dianei se vedea lumină şi el se întrebă, îndurerat, dacă nu cumva îi ţinea companie altui bărbat şi ce avea să facă atunci când îi va vedea.

Urcă încet treptele de marmură, sperând că era singură, pentru că până şi cele câteva străzi până la casa lui păreau acum un drum extrem de lung. Servitoarea care răspunse la uşă în cele din urmă îi spuse să aştepte în salon în timp ce ea se duse să vadă dacă stăpâna

ei avea să-l primească. Lăsă să-i cadă bagajul pe podea şi se plimbă prin odaie, refuzând să ia loc pentru că i-ar fi fost prea greu să se ridice.

Şi apoi o văzu pe Diana în uşă, sprijinindu-se cu o mână de tâmplărie şi privindu-l cu ochii ei de culoarea unui lapislazuli. Arăta fragilă şi frumoasă în rochia ei albastră şi cu părul desfăcut, ca şi cum s-ar fi pregătit de culcare. Ce se citea pe faţa ei? Şoc? Era surprinsă de faptul că era viu? Poate uimită?

Înainte să-şi poată termina gândurile deznădăjduite, ea traversă distanţa mică dintre ei şi îl îmbrăţişă cu atâta putere, că îl făcu să-şi piardă echilibrul şi să se dea înapoi un pas înainte să o poată cuprinde şi el în braţe. Diana era moale şi caldă, mirosea a curat, a proaspăt şi a parfum, ca o dimineaţă de primăvară, şi încerca să-l învăluie cu totul în braţele sale. Încordarea şi oboseala care îl epuizaseră tot mai mult de când părăsise Anglia începuse să se risipească şi, în timp ce-şi rezema obrazul de părul ei lucios, îi veni să zâmbească pentru prima dată după două luni.

– Ai face bine să fii atentă, Diana. De la prea mult entuziasm e posibil să mă prăbuşesc peste tine.

Ea îşi întoarse faţa spre el şi atunci rămase şocat să vadă lacrimile curgându-i pe obraji.

– Am fost atât de îngrijorată, şopti ea. A trecut atât de mult timp de când ai plecat, că m-am temut că s-a întâmplat ceva.

Când mai fusese cineva îngrijorat pentru soarta lui? Chiar şi când plângea, era atât de frumoasă, că îl durea inima să se uite la ea. Cuvintele îi zburară din cap şi se mulţumi doar s-o privească şi să se bucure de felul în care se simţea trupul ei moale lipit de al lui. Era atât de caldă... În cele din urmă, îşi aminti că uitase ceva.

– Nu ţi-am adus nimic, se scuză el.

– Nerodule, îl dojeni ea, şi ochii ei albaştri îl priviră radioşi printre lacrimi. Cred că pot să te iert pentru noaptea asta, continuă ea, cucerindu-i inima cu un zâmbet strengăresc. Dar va trebui să mă săruţi ca garanţie.

Aceasta era o invitație pe care nu o putea refuza nici măcar un om istovit. Buzele ei moi îl întâmpinară primitoare, și Gervase savură forma cunoscută și gustul delicios. Ea gemu ușor, gutural, ca răspuns, și lumea lui se reduse imediat la femeia pe care o strângea în brațe. Nu mai exista trecut sau viitor, nu mai exista nimeni în afară de Diana, iar ea era mai mult decât suficientă.

Alături de ea începea să prindă din nou puteri și atunci când sărutul se termină, făcu un pas înapoi.

– Îmi cer scuze că am venit în starea asta. Am călătorit neîntrerupt de săptămâni întregi și nici nu-mi mai amintesc de când port hainele astea.

Ea nu se mai obosi să răspundă. În schimb, sună din clopoțel pentru a chema servitoarea, apoi se întoarse la el și-și trecu un braț pe după mijlocul său. Lăsând bagajul în salon, Gervase îi cuprinse umerii cu un braț și se lăsă purtat încotro îl duceau pașii ei. Diana îi spuse servitoarei să aducă mâncare și vin în dormitorul ei. Apoi urcară scările, sprijiniți unul de celălalt – o modalitate lipsită de eficiență, dar foarte satisfăcătoare.

– Ai noroc, spuse ea când intrară în camerele ei. Tocmai voiam să fac o baie, așa că apa caldă e deja aici.

– Sună excelent, dar trebuie să te avertizez... e posibil să adorm în apă.

Ea zâmbi cu neastâmpăr.

– O să am eu grijă să nu te înec.

Apartamentele Dianei includeau și o cameră mică în care se afla singura cadă zidită pe care o văzuse Gervase vreodată. Cada lungă și adâncă era destul de mare încât să încapă în ea un bărbat voinic și era plină cu apă fierbinte ușor parfumată.

Mișcându-se rapid, după cum se obișnuise crescându-l pe fiul ei, Diana începu să-l dezbrace. El acceptă amuzat invazia ei și se mulțimi să nu facă nici un efort.

– Ai mai slăbit, observă ea după ce-i descheie cămașa și mâinile îi atinseră coastele.

– Nu mâncam după un program regulat.

Apoi se opri cu respirația întretăiată, iar degetele i se opriră deasupra cicatricii încă nevindecate de pe brațul stâng.

– Așadar călătoria a fost pe cât de periculoasă te așteptai, spuse ea în cele din urmă.

– Așa e.

Diana atinse cicatricea ușor, în caz că încă îl mai durea și el văzu că ochii i se scăldau din nou în lacrimi. Mai departe se dezbrăcă singur, prea emoționat de reacția ei pentru a-i vorbi, dar simțind că o dorește, în ciuda epuizării totale a trupul său.

Nici una dintre casele lui Gervase nu aveau o cameră de baie atât de luxoasă, și plăcerea neobișnuită pe care o resimți când se cufundă în apa fierbinte fu atât de mare, că o percepu aproape dureros. Servitoarea ciocăni la ușa apartamentului și Diana plecă să-i înmâneze hainele lui murdare și să ia de la ea tava cu mâncare și o sticlă de vin. Îi turnă un pahar de vin și i-l întinse, iar el oftă fericit.

– Cred că este foarte posibil să fi murit și să fi ajuns în rai.

Diana râse.

– După cum reacționează corpul tău, nu pari să fii un înger.

El zâmbi și-i atinse obrazul ușor, apoi sorbi din vin și-și rezemă capul de perete. Apa fierbinte îi destindea mușchi despre care nici nu știuse că fuseseră atât de încordați, și se simțea la fel de slăbit ca un copil mic.

Mâine avea să se gândească la slujba de la guvern, la responsabilitățile lui și la problema identității persoanei care îi avertizase pe francezi de sosirea lui, dar acum avea să se lase în voia Dianei și a răsfățului ei.

Ea își scosese rochia și purta numai o cămășuță fără mâneci, decoltată, făcută dintr-un bumbac fin, destul de transparent. Îngenunche lângă cadă cu o bucată de pânză și un săpun în mâini și începu să-l spele. Grație texturii aspre a cârpei de spălat, era ca un masaj. Atingerile ei abile nu erau foarte erotice, dar mișcările ei erau tandre, iar efectul era extrem de seducător.

Pe măsură de căldura i se răspândea prin vene, observă că Dianei îi era imposibil să nu se poarte cu blândeţe, indiferent dacă era vorba de mişcări, aplecări sau rotiri. Acum îi freca picioarele, şi braţele ei goale se afundau adânc în apă.

– Nu m-am mai simţit atât de bine de când am plecat de aici, în luna mai, spuse el, deşi cuvintele i se păreau nepotrivite. Întinse mâna şi îi mângâie gâtul subţire cu degetele, aşa aplecată cum era. Eşti ca o perlă rară, nepreţuită.

Ea îi aruncă o privire rapidă şi timidă. Chipul ei radia de plăcere, auzindu-l. Apoi se întoarse la sarcina ei. El termină vinul şi puse paharul în colţul dintre cadă şi perete, lăsându-se în voia răsfăţului. După ce îi frecă bine tot corpul, Diana se mută în cealaltă parte a căzii pentru a-i şampona părul, iar degetele ei puternice îi masau pielea în moduri neaşteptate. Sânii ei plini se iveau ademenitori de dincolo de cămaşa udă şi, în timp ce se aplecă peste el, Gervase cedă în faţa tentaţiei şi prinse unul în gură, simţind imediat prin material sfârcul întărindu-se.

Ochii ei se măriră şi îl privi, tremurând, captivă în gura lui caldă. Renunţând să-l mai spele, degetele ei începură să se strângă şi să se relaxeze de plăcere în părul lui. Braţele îi căzură lejer în jurul gâtului său, închise ochii şi respiraţia i se înteţi. El o prinse de talie şi o ţinu pe loc în timp ce buzele îi alunecară în sus, deasupra decolteului adânc al cămăşii de noapte, între sâni şi apoi până la baza gâtului, lăsând în urmă sărutări. Aerul cald şi umed din camera de baie îi făcea pielea mai fină şi mai alunecoasă, şi dorinţa care clocotise până atunci la foc mic, explodă dintr-odată.

Gurile lor se uniră cu o pasiune egal de mare. Mâna lui Gervase alunecă pe piciorul ei frumos până la marginea cămăşii şi ridică materialul străveziu. Trebui să întrerupă sărutul pentru a-i scoate cămaşa peste cap, dar fu recompensat cu imaginea trupului ei gol şi uimitor de frumos. Părul ei de mahon căzu liber în bucle, iar talia mică îi sublinia formele voluptoase şi feminine. Ca din proprie voinţă, mâinile lui se întinseră înainte

ca să atingă şi să mângâie fiecare centimetru de piele mătăsoasă.

Când o prinse în braţe ca s-o tragă în cadă, Diana râse.

– Chiar crezi că baia asta este destul de mare pentru doi oameni?

– E o problemă care merită să fie investigată, răspunse Gervase când o aduse lângă el.

Trupul ei se odihnea uşor peste al lui, plutind în apă. Sfârcurile ei tari îl atinseră ispititor pe piept când îşi aranjă picioarele în jurul lui. Pielea ei udă era fină şi alunecoasă ca satinul, şi acum înţelegea de ce marinarii visau la sirene.

Când sărutările şi apropierea fizică nu mai fură suficiente, îi cuprinse posteriorul cu palmele, o aşeză uşor deasupra lui şi o pătrunse adânc. Ea rămase fără grai şi se topi la pieptul lui, iar părul ei plutea ca un evantai pe suprafaţa apei, în timp ce trupurile lor se mişcau împreună într-un dans încet şi încântător. Gervase nu mai trăise ceva asemănător. În acele clipe, erau o singură persoană, trup şi suflet, iar sentimentele lor erau atât de sincronizate, încât atunci când ajunseră pe culmile pasiunii, nu-şi dădu seama care din ei fusese primul şi cine îl urmase, sau dacă fusese vreo diferenţă.

Se întoarseră la realitate încet, rămânând încă uniţi în timp ce respiraţia lor grea făcea valuri prin apă. Gervase se simţea mai mult decât satisfăcut, era mai mult decât extaziat. Era ca şi cum ar fi trecut într-un tărâm nou şi ciudat alături de Diana, şi emoţiile lui erau prea noi şi intense ca să le poată înţelege.

– Sunt surprins că nu am făcut apa să clocotească, zise el, hotărându-se că erau cele mai simple cuvinte pe care le putea rosti.

Îşi puse un braţ în jurul umerilor ei pentru a o sprijini deasupra apei şi îi dădu părul ud de pe faţă cu un gest plin de tandreţe. Obrazul ei se odihnea pe umărul lui.

– O să instalez câte o cadă în fiecare casă pe care o am.

O simţea cum râde, aşa îmbrăţişaţi cum erau.

– Nu am ştiut până acum cât de plăcută poate fi o baie, zise ea, ridicându-şi capul. Se ridică cu grijă din cadă şi se înfăşură cu unul din prosoapele mari împăturite alături, special pregătite pentru ei. Se pare că este aproape la fel de multă apă pe podea, ca şi în cadă.

Apa era rece şi neprimitoare fără ea, aşa că Gervase se scufundă ca să-şi clătească părul, apoi ieşi şi el, şi se şterseră unul pe celălalt cu prosoapele şi râseră împreună. Acum că simţea din plin afecţiunea după care tânjise şi că dorinţa carnală îi fusese satisfăcută, aproape că-i venea să leşine de oboseală. Ultima lui amintire, înainte să cadă în cel mai adânc şi mai odihnitor somn, fu că o lua pe Diana în braţe ca să doarmă cu ea la inimă toată noaptea.

În timp ce stăpâna cea tânără şi amantul ei dormeau, bucătăreasa franţuzoaică cotrobăi pe îndelete în bagajul abandonat al vicontelui, cercetând cu ochiul său format, şi copie cu grijă notele criptate înainte să îl pună la loc unde îl găsise. După luni întregi irosite aici, în sfârşit avea de raportat nişte informaţii valoroase. Mare parte din ceea ce scrisese nu avea nici un înţeles pentru ea, dar nu se îndoia că pentru contele de Veseul aveau să fie de folos.

Diana se trezi dimineaţa devreme, în timp ce Gervase încă dormea buştean. Chipul străin şi mohorât care o întâmpinase noaptea trecută dispăruse, şi acum arăta mai tânăr şi mult mai liniştit. Îi plăcea foarte mult că avea efectul acesta asupra lui. N-o lăsa inima să-l trezească, aşa că încălcă altă regulă şi-l lăsă să doarmă în timp ce ea luă micul dejun cu Geoffrey.

După ce fiul ei plecă, urcă în apartamentul ei tocmai când Gervase începea să se trezească. Când se aventură mai aproape de pat ca să vadă dacă deschisese ochii, el o prinse şi o trase alături de el pentru un salut care îi lăsă pe amândoi îmbujoraţi şi fără aer. Apoi, rămaseră faţă în faţă. Capul ei se cuibărea în palma lui, şi Gervase era pe cale să adoarmă din nou. Apoi, brusc, ochii lui cenuşii se deschiseră.

– Cât e ceasul?

– E aproape ora zece.

– Doamne sfinte, s-a dus jumătate de zi.

Se ridică în şezut şi-şi trecu o mână prin părul negru care trebuia urgent tuns şi aranjat. Apoi se dădu jos din pat şi se uită după hainele sale, care între timp fuseseră spălate, călcate şi aşezate frumos împăturite pe spătarul unui scaun.

Diana oftă şi se ridică şi ea. Ar fi trebuit să ştie că situaţia nu avea cum să continue la nesfârşit. Îşi aranjă cât de cât rochia mototolită, apoi trase de două ori de clopoţel, pentru ca servitoarea să ştie că trebuia să vină cu micul dejun. Îi plăcea să-l vadă pe Gervase îmbrăcându-se. Nici măcar hainele sale ponosite nu puteau ascunde frumuseţea trupului bine făcut. Umeri laţi, şolduri înguste, picioare lungi şi musculoase şi graţia aceea uimitoare cu care se mişca... Oftă de plăcere.

– De ce mustăceşti aşa? întrebă el, zâmbind la rândul său în timp ce-şi închidea nasturii cămăşii.

– Nu mustăceam, spuse ea cu demnitate. Doar îţi admiram corpul.

El îşi dădu ochii peste cap.

– N-ar fi trebuit să întreb.

Ea chicoti, încântată să-l vadă din nou atât de binedispus. Gervase îşi puse haina uzată, însă arăta ca un bărbat distins, nicidecum ca un cerşetor. Diana presupuse că îşi schimbase înfăţişarea atunci când călătorise prin Europa, dar acum că se afla din nou pe pământul lui, redevenise el însuşi. Micul dejun sosi, iar mirosul cârnaţilor de ţară îl convinse să mai rămână suficient de mult cât să ia masa. De fapt, era chiar foarte înfometat, pentru că noaptea trecută fusese prea obosit – sau prea ocupat – ca să mănânce. Pentru că deja luase micul dejun cu fiul ei, Dianei nu-i mai era foame, aşa că doar bău ceai pentru a-i ţine companie lui Gervase.

După ce termină micul dejun, o trase spre el într-o îmbrăţişare jucăuşă, ridicând-o în braţe, plin de euforie.

– Îmi pare rău că trebuie să plec, dar, după cum îţi poţi imagina, am o mie de lucruri de făcut după ce am lipsit atât de mult.

– Îţi pare rău că ai întârziat aici? întrebă ea, sperând că nu avea să răspundă afirmativ.

El rânji.

– Ar trebui, dar nu-mi pare rău.

– O să vii la noapte?

– Da. O să vin târziu, dar voi veni.

O trase spre el pentru un ultim sărut care se dovedi mai pasional decât îşi închipuiseră, apoi plecă.

Diana avea treburi de făcut în ziua aceea, dar pentru câteva minute se ghemui într-unul din fotolii cu un zâmbet satisfăcut pe faţă. Chiar dacă Gervase nu-şi declara dragostea aşa cum dorea ea, în dimineaţa aceasta se simţise ca o femeie iubită.

Buna dispoziţie a lui Gervase nu dură prea mult. Când ieşi din casa Dianei, intenţionase să se ducă direct la Whitehall să-l găsească pe ministrul de externe, dar ochii îi căzură pe farmacia de peste drum, al cărui proprietar urmărea tot ce se petrecea în casa vecină. După ce îl primise cu atât de multă căldură, faptul că pusese să fie spionată părea absurd. Venise vremea să-l concedieze pe omul acesta.

Când intră, magazinul era pustiu, iar farmacistul, un om scund şi anost îl întâmpină pe viconte cu uimire.

– Bună dimineaţa, milord. Sper că sunteţi bine, sănătos. Apoi, cu o privire cunoscătoare, adăugă: Privighetoarea Domniei Voastre este o fetişcană foarte populară.

Cuvintele, cu efectul unui pumn nimicitor, distruseră fericirea lui Gervase.

– Chiar aşa? întrebă el pe un ton glacial, forându-se să pară indiferent.

– Da. Desigur, nu pot spune nimic despre ce se petrecea acolo noaptea, după ce plecam acasă. Pe timpul zilei, la început nu s-au întâmplat prea multe lucruri, dar în ultimele săptămâni a avut numeroşi musafiri, zise omul cu ochii sclipindu-i de răutate. Musafiri... domni.

Gervase își aminti că tocmai interesul pentru bârfă al farmacistului și faptul că îi cunoștea pe cei mai importanți londonezi îl făcuseră un spion atât de potrivit. Asta și locul în care se afla magazinul său. Iar un musafir nu era neapărat un amant.

– Ai recunoscut pe cineva dintre ei?

– O, da. A fost un domn pe care nu prea îl mai vedem prin Londra zilele astea, Lord Farnsworth. Timp de cel puțin o săptămână, aproape că n-a mai plecat din casa de peste drum. Și mai este un tânăr, vine în vizită după-amiaza. I-am văzut cu ochii mei sărutându-se la fereastră, fără nici o nerușinare.

Lui Gervase i se făcu rău. Își luase alți amanți de plictiseală, sau pentru că avusese motive să creadă că el nu avea să se mai întoarcă? Oricare ar fi fost răspunsul, nu prea conta pentru el.

– Știi cine era tânărul?

– Da. Un flăcău pe nume Francis Brandelin.

Privirea farmacistului îl urmări cu lăcomie în așteptarea unei reacții. Era un om care se hrănea cu durerea celorlalți. Deși Gervase nu-i spusese niciodată cum îl cheamă, nu se îndoia că Soames îl cunoștea, și știa și că Francis era vărul lui. Blestemat să fie dacă avea să-i ofere acestui vultur bătrân satisfacția de-a vedea vreo reacție din partea lui.

– A mai fost altcineva?

Soames se scărpină în cap.

– Ei bine, într-un fel a mai fost cineva.

– Ce vrea să însemne asta?

– E un individ pe care l-am văzut dând târcoale casei atunci când plecam acasă, un francez.

– De ce spui „într-un fel"? întrebă Gervase, incapabil să oprească senzația că un cuțit îi sfâșia măruntaiele.

– Nu l-am văzut niciodată intrând în casă. Presupun că aștepta până când era sigur că ea este singură. Că o vrea numai pentru el. Soames scoase un râset libidinos. E un lord, contele de Veseul.

Gervase nu crezuse că putea auzi ceva mai rău decât faptul că cel mai bun prieten al său era amantul Dianei, dar se înșelase. Contele de Veseul era unul dintre oamenii

de pe lista de suspecți și ar fi putut fi spionul francez Phoenix, un bărbat puternic și depravat. Așadar, și el o vizita pe Diana. Venise ca amant, sau ca agent francez, să cumpere informații despre Gervase? Sau amândouă variantele? Dacă ea îi spusese lui Veseul că Gervase se îndrepta spre continent, era de înțeles de ce fusese atât de șocată de întoarcerea lui.

Fără să se uite, Gervase își căută portofelul și scoase ultimii bani de aur pe care îi mai avea și-i puse pe tejghea. Fu recunoscător că intrase un cumpărător, pentru că prezența lui îl scutea de alte comentarii.

Pe drumul spre Whitehall, se întrebă ce naiba avea să facă în legătură cu Diana.

Gervase îi spusese că avea să se întoarcă târziu, și ceilalți din casă erau deja în paturile lor când Diana îl aștepta în salon. Avea sentimentul sâcâitor că era ceva în neregulă, deși era sigură că i-ar fi trimis un mesaj dacă nu mai avea să ajungă la ea. Când, în cele din urmă, auzi ciocănitul în ușă, lăsă pe masă cartea pe care o citea și fugi nerăbdătoare să deschidă ușa. Dar zâmbetul ei primitor îi îngheță pe chip la vederea lui.

Îl întâmpină ca de obicei și îl privi scrutător, încercând să-și dea seama ce se întâmplase. Oboseala de noaptea trecută nu se mai vedea, dar nici atitudinea deschisă de dimineață. În schimb, Gervase părea distant, așa cum era ori de câte ori situația dintre ei era încordată.

– Pot să intru?

Își dădu seama că îi bloca intrarea și că rămăsese cu privirea fixă la el.

– Desigur.

Făcu un pas în lateral și el trecu de ea. Purta unul dintre costumele lui obișnuite, excelent croite. Era din nou un adevărat gentleman londonez.

– Ai mâncat?

Șovăi, încercând să reînvie sentimentul care existase între ei de atâta vreme.

– Mulțumesc, dar nu-mi este foame, zise el și intră în salon.

– Atunci... vrei să mergem în camera mea? întrebă ea nesigură.

În lunile în care fuseseră împreună, mâncarea fusese ceva opțional, dar mereu ajunseseră în pat.

– Va trebui să te refuz din nou. Doresc să vorbesc cu tine și patul m-ar putea îndepărta de la subiect. Rămase în picioare, mergând cu pași mari, ca și cum, dacă s-ar fi așezat pe unul dintre scaunele ei, ar fi uitat ce avea să spună.

– Gervase, ce s-a întâmplat? Am făcut ceva greșit? întrebă Diana, din ce în ce mai îngrozită ca nu cumva criza pe care o anticipase să nu se fi declanșat deja.

– Posibil.

Gervase se rezemă de masa masivă din lemn de mahon, cu mâinile pe tăblie și un genunchi îndoit, o postură destul de relaxată în contrast cu tensiunea care emana din el.

Dincolo de teama ei, Diana simți un fior de iritare. Alese un scaun și se așeză.

– E târziu. Dacă dorești să ne certăm, te rog să începi odată, înainte să se facă și mai târziu, spuse ea pe un ton aspru.

– Nu vreau neapărat să ne certăm. Doar că... Făcu o pauză, căutând cuvintele potrivite. Situația nu mai poate continua ca până acum. De câte ori ți-am cerut să mă accepți ca protector, tu m-ai refuzat întotdeauna, așa că nu am nici un drept să mă plâng de faptul că te-ai văzut și cu alți bărbați. Puteam trăi cu ideea că va trebui să... te împart, atâta vreme cât acest lucru rămânea doar o posibilitate. Acum că știu sigur că așa s-a întâmplat, mi se pare absolut neacceptabil. În trecut mi-ai dat câteva ultimatumuri și, după ce m-am gândit destul de bine, le-am acceptat. Dar de data asta eu sunt cel care îți dă un ultimatum: dacă nu promiți că-mi vei fi fidelă, va trebui să pun capăt aranjamentului nostru.

Cuvinte atât de reci, pentru ceea ce ar fi trebuit rostit cu tandrețe. De-abia atunci se uită în ochii lui cenușii, ca de gheață, și văzu pasiunea și suferința care se ascundeau dincolo de atitudinea lui calmă.

– De ce eşti atât de sigur că m-am văzut cu alţi bărbaţi? întrebă ea cu grijă, împreunându-şi degetele tremurânde.

El ridică din umeri.

– Ai fost urmărită în absenţa mea.

– Poftim?! Durerea şi confuzia fuseseră alungate de furia oarbă. Ai pus spioni pe urmele mele?

– Nu la modul serios, aşa cum aş fi făcut dacă aş fi ştiut că eşti vreun agent sub acoperire, zise cu o atitudine imposibil de calmă. A fost vorba doar de o simplă operaţiune de urmărire în care au fost reperaţi câţiva domni, deşi presupun că ar fi putut fi mult mai mulţi, pentru că nu erai urmărită şi noaptea. Având în vedere cât de mult am lipsit, nu e deloc surprinzător că o femeie pasională ca tine a simţit nevoia de... diversitate. Poate că ar trebui să mă bucur că te-ai culcat cu mai mulţi bărbaţi decât să te dedici unuia singur, şi totuşi nu sunt mulţumit deloc. Pentru prima dată, vorbi pe un ton tremurat, aflat undeva la marginea agoniei. Dar tu ai fost destul de sinceră legat de faptul că voiai ceva ce eu nu-ţi puteam oferi, aşa că nu te pot învinovăţi pentru faptul că-ţi urmezi scopul. Cum Lord Farnsworth a rămas văduv de curând şi bărbaţii ca el sunt întotdeauna uşor de convins, ai putea deveni Lady Farnsworth. Lucrul acesta s-ar putea întâmpla repede, dar există un dezavantaj: el are deja moştenitori, aşa că nici un copil de-al vostru nu ar putea moşteni averea lui.

O ciobăniţă de porţelan era aşezată în mijlocul mesei şi el o ridică, analizând-i cu atenţie detaliile, ca şi cum ar fi fost fascinat de obiect.

– Din multe puncte de vedere, vărul meu Francis este o alegere mult mai bună. E tânăr şi atrăgător, şi e la vârsta la care se poate îndrăgosti cu adevărat, e mult mai frumos decât mine şi e moştenitorul meu. Dar e posibil să ai de aşteptat treizeci sau patruzeci de ani până să devii Lady St. Aubyn, şi chiar şi aşa e posibil să nu mai ajungi, dacă moare el primul. Aşeză ciobăniţa înapoi pe masă. De fapt, nu am înţeles niciodată ce anume ai văzut la mine. Am bani, evident, dar nu ai părut niciodată prea interesată de acest aspect, lucru ciudat pentru o femeie cu meseria ta. Mai e amorul – în mod clar, par-

să te bucuri de asta şi nu cred că modul în care reacţionezi e fals – dar mulţi bărbaţi ar fi încântaţi să-ţi ofere oricât de mult amor vrei. Desigur, ştii asta deja.

– Încetează! Şocată, Diana se ridică brusc. Gervase, nu eşti în toate minţile? Vorbeşti numai prostii despre atâtea lucruri, că habar nu am cum să-ţi răspund.

Sprâncenele lui se ridicară într-o expresie elocventă.

– Chiar aşa? Eu credeam că sunt perfect logic.

Dianei îi venea să înjure, dar nu ştia cum.

– Tocmai asta e problema! Vorbeşti despre probleme de natură emoţională cu pasiunea unui... spion care numără orele de lucru. Mai mult, te înşeli în privinţa celor mai multe lucruri pe care le-ai spus.

– Mă înşel? De-abia aştept să mă corectezi.

De frustrare, Diana îşi strânse pumnii.

– Pentru început, nici Lord Farnsworth, şi nici Francis nu sunt amanţi mei. Farnsworth a fost cu Madeline.

– Chiar aşa? După un moment de uimire, continuă: Presupun că e posibil. Ea e o femeie atrăgătoare.

– Nu e posibil, izbucni ea. Este adevărul! S-au iubit timp de mulţi ani. Au trebuit să se despartă, dar acum că soţia lui s-a dus, nu cred că îi mai poate despărţi altceva decât moartea.

El zâmbi uşor.

– Presupun că asta e exact pe gustul tău romantic.

– Da, la naiba, aşa e!

– De ce eşti atât de supărată? întrebă el cu o curiozitate sinceră.

Ea scuturâ din cap şi se întoarse nervoasă, pentru a face câţiva paşi prin cameră. Cum putea să-i explice exact cât de mult batjocorise toate lucrurile importante pentru ea prin cuvintele şi atitudinea lui? Că faptul că o spionase încălcase intimitatea la care ea ţinea atât de mult? Că logica lui rece şi detaşată o înfuria şi nu se potrivea cu natura ei emotivă?

Se opri şi-şi apăsă mâinile pe tâmple. Gervase nu putea fi altfel decât o persoană raţională şi detaşată, aşa cum nici ea nu putea fi altfel decât emotivă şi intuitivă. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, îl iubea, deşi

în acel moment îi venea greu să-şi mai amintească de ce anume.

Rămase în celălalt colţ al camerei şi se întoarse cu faţa spre el, încercând să fie la fel de calmă ca şi el.

– Am glumit despre faptul că suntem total opuşi, milord, dar acesta este crudul adevăr. Vorbim limbi diferite chiar şi atunci când rostim aceleaşi cuvinte şi nu cred că pot să-ţi explic de ce sunt furioasă. Cel puţin nu fără să mă gândesc la motivele mele pentru câteva săptămâni, pentru ca de-abia apoi să-mi transpun gândurile în cuvinte pe care le poţi înţelege. Cum se pare că tu preferi faptele, ne vom rezuma numai la ele. Lord Farnsworth nu e amantul meu, şi nici vărul tău, Francis. Suntem prieteni, nimic mai mult.

El o privi atât de sceptic, încât simţi că se înfurie din nou.

– Crezi că nici un bărbat nu ar putea fi interesat de mine dacă nu sunt întinsă pe spate? Nu-i judeca pe toţi după standardele tale.

Gervase strânse din buze.

– O, nu mă îndoiesc de faptul că există bărbaţi care vor doar să vorbească cu tine şi nimic mai mult. Dar cum tu şi Francis v-aţi îmbrăţişat la fereastră, în plină zi, scuză-mă dacă am crezut că „prietenia" voastră este foarte apropiată.

Cuvintele lui o făcură să tresară. Aşadar, cineva văzuse îmbrăţişarea lor, gestul acela complet nevinovat pe care îl făcuse ca să-i aducă mângâiere. Un gest simplu, dar greu de explicat având în vedere situaţia lui Francis.

– Am primit informaţii greşite? întrebă el cu blândeţe.

– Nu greşite, ci doar... înşelătoare. Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe vărul tău. Am impresia că mai degrabă o să-l crezi pe el, şi nu pe mine.

– Aş vrea tare mult să te cred pe tine, spuse el mohorât, şi în tonul lui se simţea că e sincer.

Ea îşi ridică mâinile într-un gest deznădăjduit.

– Am făcut eu vreodată ceva care să te facă să te îndoieşti de cuvântul meu?

– Nu, din câte ştiu. Răspunsul acesta era o insultă, dar Gervase vorbise direct. Tocmai asta m-a oprit de fiecare dată când mă gândeam să te părăsesc. Ştiam că vreau mai mult decât era înţelept şi normal din partea mea, dar tu ai fost mereu atât de dulce, de lipsită de pretenţii... De fiecare dată cereai doar dragoste. Şi o plată modestă, desigur. Ori de câte ori încercam să mă îndepărtez de tine, îmi aminteam că nu-mi dăduseşi nici un motiv să mă îndoiesc de sinceritatea ta şi ajungeam să fiu şi mai nebun după tine. Aşezându-se cu totul pe masă, îşi încrucişă picioarele în faţa lui. Dar mai există o problemă care ridică întrebări în mintea mea. Tu ai bănuit că mă duc pe continent. I-ai vândut informaţia vreunui spion francez, sau ai vorbit din întâmplare despre asta cu alt amant de-al tău, ştiind că era spion?

Diana rămase cu gura căscată, paralizată de cuvintele lui.

– Despre ce naiba vorbeşti? spuse ea fără suflare. Deşi mi-am rezervat dreptul de-a avea şi alţi amanţi, nu am făcut asta în lipsa ta. Şi nu cunosc nici un spion francez. Nu am spus nimănui unde pleci, deşi cred că e posibil ca Madeline şi Edith să fi bănuit.

El îşi aplecă într-o parte capul, gânditor.

– Presupun că e posibil... ca una din ele să fi vorbit despre asta, din întâmplare, altcuiva. Sunt mereu uimit de cât de repede şi departe călătoreşte informaţia. Ochii lui cenuşii îi întâlniră pe-ai ei, la fel de reci şi de limpezi ca bolta unei zile de iarnă. Aş prefera să cred că informaţia a scăpat din întâmplare, decât să ştiu că te-ai despărţit de mine atât de frumos ştiind că mergeam la moarte. Dacă nu aş fi fost extrem de norocos, nu m-aş mai fi întors. În acest caz, Francis te-ar fi făcut Lady St. Aubyn destul de curând. Făcu o pauză pentru ca gravitatea acuzaţiilor sale să fie bine înţeleasă, apoi continuă: Poate că a fost imaginaţia mea, dar ai părut destul de surprinsă să mă vezi ieri-noapte, deşi după aceea ai reuşit foarte bine să-mi alungi suspiciunile.

Diana se simţea prinsă într-un coşmar şi nu putea să înţeleagă cinismul făţiş şi glacial din cuvintele lui.

– Chiar crezi că ţi-aş putea vinde viaţa, după ce aş face dragoste cu tine? întrebă ea cu vocea tremurândă. Că după ce ţi-aş pune la cale moartea, aş porni să-l seduc pe moştenitorul tău, în speranţa că aş putea obţine un titlu?

El ridică din umeri.

– Sper că nu, dar e posibil ca asta să fie doar dorinţa mea. În realitate, chiar nu ştiu.

Diana nu reuşea să înţeleagă cum putea el să stea acolo şi să o rănească cu vorbe atât de reci. Simţi că nu o mai ţin genunchii şi se prăbuşi într-un fotoliu, prinzându-se de braţe cu degetele amorţite.

– Dacă mă crezi în stare de fapte atât de dezgustătoare, cum poţi să stai acolo şi să-mi vorbeşti atât de calm? Cum poţi suporta să stai sub acelaşi acoperiş cu mine?

– Nu ştiu ce să cred. Din cauza asta sunt aici. Aşadar, Diana, care este adevărul?

– Ce rost mai are să spun ceva? spuse ea sfârşită, îngropându-şi faţa în palme. Dacă te-aş putea trăda intenţionat, atunci nu mai contează dacă protestez şi-mi susţin nevinovăţia, nu? Dacă nu am făcut asta, nu ai avea alte dovezi în afară de cuvântul meu, şi se pare că nu pui prea mare preţ pe el.

– De fapt, prefer să-ţi acord prezumţia de nevinovăţie.

– Cât de generos din partea ta, milord, spuse ea fără să-şi ridice capul.

Îşi dorea să plece, dar mai rea decât durerea provocată de prezenţa lui, decât acuzaţiile sale, era teama că dacă pleca, nu avea să se mai întoarcă niciodată.

Nu îi auzi paşii uşori pe covor, şi fu surprinsă când îi luă mâinile tremurânde într-ale lui şi îngenunche înaintea ei.

– Diana, îmi pare rău, spuse el încet. Nu a fost intenţia mea să te rănesc, am vrut doar să aflu adevărul. Dacă ai avut sau nu alţi amanţi în trecut, felul în care francezii au aflat de călătoria mea... lucrurile acestea sunt mai puţin importante pentru mine decât

promisiunea că nu te vei mai întâlni şi cu alţi bărbaţi pe viitor.

Ea îşi înălţă capul şi îl privi circumspectă. Faţa lui era la câţiva centimetri depărtare, iar trăsăturile lui îi erau mai familiare decât propriul chip. Din anumite puncte de vedere, îl cunoştea mai bine decât se cunoştea pe sine. Din alte puncte de vedere, îi era străin şi de neînţeles.

– De ce contează atât de mult? Din cauză că eşti atât de posesiv, nu suporţi să te gândeşti că alt bărbat se joacă cu jucăriile tale?

Mâinile lui se încleştară peste ale ei, dar nu-şi mută privirea de la ea.

– Contează pentru că... Trase aer în piept, privind-o în ochi. Pentru... că te iubesc.

Îşi dorise atât de mult să audă acele cuvinte, şi acum era atât de epuizată că nu mai era sigură ce însemnau.

– Cum poţi să mă iubeşti dacă nu ai încredere în mine? şopti ea, încercând să-şi oprească lacrimile.

Era atât de aproape de el, că era imposibil să nu vadă suferinţa din ochii ei.

– Nu ştiam că dragostea şi încrederea au vreo legătură una cu cealaltă, răspunse el după o lungă pauză.

– Pentru mine, au. Desprinzându-şi cu grijă mâinile dintr-ale lui, se ridică în picioare. Chiar ai vorbit serios, sau ai spus că mă iubeşti doar ca să fac orice vrei tu?

Trăsăturile lui se încordară.

– Presupun că am meritat asta.

Nu intenţionase să-l rănească pe Gervase mai mult decât intenţionase el să o rănească pe ea. Faptul că nici unul din ei nu voia să-i facă rău celuilalt nu făcea ca situaţia să fie mai puţin devastatoare.

– Am spus adevărul, Diana. Te iubesc aşa cum nu am mai iubit altă femeie. Era prea sincer ca să fie o minciună. Dacă ar fi posibil, m-aş însura cu tine. Dar cum asta nu se poate, sper că dragostea mea este suficientă ca să te păstrez, pentru că mai mult de-atât nu-ţi pot oferi.

Camera se cufundă în tăcere. Diana simţea că leşină, şi păli subit. Gervase evoluase atât cât îşi dorise ea, şi acum era îngrozită şi nesigură de cum ar trebui să continue.

– E un compliment faptul că te-ai gândit la căsătorie, spuse ea emoţionată, dar ştiam că un bărbat de rangul şi importanţa ta nu ar putea să se însoare niciodată cu o curtezană.

Detaşarea lui se spulberă când se ridică, aplecându-se deasupra ei şi apucându-i bărbia cu o mână şi forţând-o să se uite la el. Toată pasiunea de care îl ştia capabil îi explodă în priviri.

– Blestemat să-mi fie rangul! Să ştii că, dacă aş putea, m-aş căsători chiar mâine cu tine, Diana.

După cum spusese Madeline, pasiunea era periculoasă, o sabie cu două tăişuri, care avea urmări nebănuite. Diana îşi dorise să treacă dincolo de autocontrolul în care se învăluia Gervase. Şi acum că reuşise, lucrul acesta o înspăimânta. Ochii lui cenuşii şi limpezi nu mai erau ca de gheaţă, ci ca nişte ferestre spre sentimentele sălbatice care ardeau în sufletul lui.

– Şi m-aş căsători cu tine, continuă el şi mâinile i se încordară convulsiv, pentru că asta mi-ar da dreptul să omor pe oricine te-ar atinge.

capitolul 18

După ce rostise acele cuvinte violente, Gervase rămase cu degete încleştate pe maxilarul Dianei simţindu-pulsul. Ea îşi închise ochii pentru o clipă, iar genele dese îi umbriră pielea delicată, apoi îi deschise din nou. Fusese tulburată şi se apărase, dar acum îl provocă:

– Dacă sentimentele tale sunt atât de puternice atunci de ce *nu vrei* să te însori cu mine? O soţie jură fidelitate, şi eu mi-aş respecta jurămintele.

El îi dădu drumul şi se întoarse cu spatele. În urmă cu nouă ani ştiuse că, într-o zi, va trebui să plătească pentru crima de neiertat pe care o comisese împotriva unei fiinţe nevinovate, şi acum plătea cu vârf şi îndesat

Rămase cu spatele la ea, pentru a ascunde cât de greu îi era să răspundă, dar în cele din urmă trase adânc aer în piept.

– Nu mă pot însura cu tine pentru că am deja o soţie.

Tăcerea păru că se întinde între ei, insuportabil de pustie, până când se întoarse spre Diana. Ea stătea ghemuită într-un fotoliu cu genunchi trași sub ea, cu o expresie indescifrabilă, dar cu trupul încordat.

– Deci zvonurile despre soţia nebună din Scoţia sunt adevărate?

În afară de o explicaţie simplă pe care i-o dăduse avocatului său, el nu mai vorbise despre noaptea aceea întunecată din Hebride, dar îi datora Dianei adevărul legat de motivul pentru care nu se putea căsători cu ea. În plus, simţea într-un mod nedefinit că recunoaşterea crimei sale în faţa persoanei la care ţinea cel mai mult era parte din pedeapsă.

– Ea este în Scoţia, dar nu e nebună. E... slabă de înger.

Ochii frumoşi ai Dianei se măriră de uimire.

– Vrei să spui... că te-ai însurat cu o fată care suferă de o deficienţă mentală? După ce el admise cu un gest, ea continuă: De ce naiba ai făcut asta?

Gervase îşi trecu degetele prin păr, agitat, apoi se aşeză în faţa Dianei, ştiind că trebuia să-i povestească toată tărăşenia blestemată.

– M-am însurat cu ea sub ameninţarea unei arme. În timp ce ea aşteptă să continue, el se aplecă înainte cu capul aplecat peste palmele împreunate. S-a întâmplat acum nouă ani. Călătoream prin Hebride şi m-am oprit la un han de pe Insula Mull. Una din hangiţe a fost uşor de convins să vină la mine după ce termina munca. Degetele i se încleştară şi mai mult. Băusem prea mult şi, când m-am dus înapoi în camera mea, nu mi-am dat seama că femeia din patul meu nu era hangiţa. Fata care era acolo a început să ţipe, şi tatăl ei a dat buzna înăuntru. Era sigur nebun, un vicar obsedat de sex pe nume Hamilton, care a insistat că i-am compromis fata şi că trebuie să mă însor cu ea.

– Presupun că aici intră în joc arma, spuse Diana cu o voce forţat neutră.

– Da, deşi eram atât de beat şi de furios că i-am smuls pistolul din mână. Vicontele îşi privi mâinile, amintindu-şi de glasul răguşit şi ochii impunători ai vicarului nebun, care credea că fiica lui fără minte era o seducătoare irezistibilă care îi ademenea pe bărbaţi să păcătuiască. Vicarul nebun, care fusese socrul lui în toţi aceşti ani.

– De ce spui că fata nu avea minte? întrebă Diana, lăsându-se condusă de curiozitate.

– De-abia putea vorbi. Cele câteva cuvinte pe care le-a rostit erau de neinteligibile. Iar ochii şi faţa ei erau... era ceva în neregulă cu ele. Avea privirea pustie. Ca şi cum nu ar fi fost în altă parte.

Tăcerea se lăsă din nou între ei.

– În aceste condiţii, de ce naiba ai mers mai departe cu ceremonia de căsătorie?

Gervase scutură din cap.

– Nu sunt prea sigur. Nu mi-am dat seama că este ceva în neregulă decât mai târziu. La început am crezut că Hamilton şi fiica lui mi-au întins o cursă şi poate că aşa a fost... încă nu ştiu. Dar apoi am aflat că este preot, un fel de gentleman, aşa că fiica lui putea fi considerată de familie bună. Ridică din umeri, neajutorat. *Deşi nu intenţionasem asta,* adevărul e că îi compromisesem virtutea. Şi astfel, pentru că eram tulburat şi nu ştiam ce anume trebuia să fac, pentru că fusesem crescut să fiu un „gentleman", m-am însurat cu ea. Apoi adăugă cu o ironie amară: Din ziua aia şi până acum nu m-am mai îmbătat niciodată.

Diana încă mai stătea ghemuită, cu ochii umbriţi şi enigmatici. Era amuzant că acum rolurile lor de mai devreme erau inversate. Acum ea era calmă, şi el era înnebunit de durere.

– Când ai avut timp să gândeşti limpede, de ce nu ai cerut anularea căsătoriei? întrebă ea privindu-l curios de hotărâtă. La urma urmelor, a avut loc sub ameninţarea unei arme.

Scuturând din cap, Gervase își coborî din nou privirea spre mâinile sale.

– Nu mi-am închipuit că voi dori vreodată să mă căsătoresc, așa că anularea nu mi se părea importantă. Zâmbi strâmb. Nu mi-am imaginat niciodată că poate exista o femeie ca tine. Dar chiar dacă aș fi vrut, era imposibil să obțin anularea.

– De ce?

Vocea ei era blândă și stăruitoare.

– Deoarece... căsătoria a fost consumată.

– Deci ai sedus o fată slabă de înger? Presupun că nu a fost greu. Vocea ei glacială tăia ca un cuțit ascuțit în inima lui. Puține femei ți-ar rezista când ai chef să le convingi.

– Eu nu știam că e ceva în neregulă cu ea. Vedea limpede ca lumina zilei imaginea fetei, privirea ei goală, ochii alungiți și umflați de lacrimi. Apoi sentimentul de vinovăție îl făcu să adauge: Și nu am sedus-o.

– O, te-a sedus ea pe tine? spuse Diana pe un ton sarcastic.

– Nu, nu așa s-au petrecut lucrurile. Gervase nu mai putea să stea pe loc, așa că se ridică pentru a mai elibera o parte din încordarea fizică. Eram furios, ea era nevasta mea... și am forțat-o.

Se întoarse spre Diana în încercarea de-a o face să înțeleagă, să primească un pic din infinita compasiune *de care o știa capabilă, dar ea nu făcea altceva decât să* se uite țintă la el, cu chipul încremenit.

– Era aproape o copilă, nu înțelegea cu adevărat ce se petrecea și am violat-o. Din cauza băuturii, a furiei și a mândriei rănite, am oprimat și am rănit o ființă neajutorată și nevinovată.

Își închise ochii, încercând să blocheze amintirile cu durerea și panica fetei, în timp ce simțea că pereții îi trimiteau înapoi ca un ecou vina și ura de sine.

– Nu te chinui să spui ceva, zise el încet și răgușit. Mi-am spus același lucru de o mie de ori.

Se îndepărtă din nou în grabă, cu pași mari, dorindu-și, așa cum o făcuse deseori înainte, să poată schimba acel moment, să fi plecat din cameră fără să atingă

fata, să nu trebuiască să recunoască un comportament atât de josnic în faţa femeii pe care o iubea.

Vocea muşcătoare a Dianei îl urmări.

– Cât de nobil din partea ta că suferi pentru păcatele înfăptuite. Sunt sigură că sentimentul de vină pe care îl simţi a fost o adevărată alinare pentru copilul pe care l-ai siluit şi l-ai abandonat.

Gervase se întoarse spre ea, şocat de acuzaţia plină de amărăciune pe care o făcuse.

– Nu am putut să dau timpul înapoi, se apără el, dar am făcut un aranjament pentru ea, atâta timp cât era bine îngrijită. Nu am putut face mai mult.

– Chiar aşa? întrebă Diana pe un ton batjocoritor de blând. Ai vizitat-o, ai văzut dacă e bine, te-ai asigurat că tatăl ei nebun nu a abuzat de ea?

El roşi în faţa sarcasmului ei.

– În două săptămâni am plecat în India. Avocatul meu s-a ocupat de toate aranjamentele. Mi-ar fi adus la cunoştinţă dacă ceva era în neregulă.

– Şi sigur că tu nu ai dorit să afli mai multe. Ai semnat că-i dai ceva bani, apoi ai lăsat-o să *putrezească* acolo. Vocea ei era precum o lovitură de bici. Sau o vizitează avocatul tău, ca să vadă cu ochii lui dacă este bine tratată?

– Nu cred că s-a dus vreodată el însuşi, recunoscu el reticent.

– Toată vina şi regretele pe care le simţi sunt pentru *propria* ta nefericire, pentru faptul că nu ai reuşit să te ridici la propriile tale standarde de onoare. Diana se ridică din scaun şi întreg trupul ei firav emana de mânie. Nimic din ce ai spus nu arată că ai fost îngrijorat cu adevărat pentru fata cu care te-ai căsătorit. *Nimic!* Poate că tatăl ei nebun o ţine închisă într-o celulă murdară. Poate a vândut-o unui bordel. Poate e moartă. De unde aţi putea şti, tu şi avocatul tău preţios?

– De ce naiba eşti atât de revoltată? se miră Gervase, nevenindu-i să creadă. Traversă încăperea şi se opri la un braţ distanţă de ea. Mă gândeam că o să te rogi să fie moartă. Atunci ai putea deveni vicontesă. Nu asta îţi doreşti – o poziţie, siguranţă, confort?

În lunile în care fuseseră împreună, Gervase n-o văzuse niciodată cu adevărat furioasă şi era şocat să vadă un sentiment atât de puternic în femeia care îl cucerise cu blândeţea ei.

– Într-o lume în care bărbaţii violează fete nevinovate şi le abandonează fără să se gândească o clipă, tu te miri că sunt revoltată?! exclamă ea în pragul isteriei. Întreabă orice femeie care a fost victima egoismului şi a violenţei unui bărbat de ce este furioasă. Întreab-o pe Madeline. Întreab-o pe Edith. Întreab-o pe copila cu care te-ai însurat!

Gervase se întrebase cum de o femeie ca Diana ajunsese să practice prostituţia şi acum ştia, în linii mari. Şi ea fusese rănită grav, iar durerea ei şi compasiunea pe care o dobândise din greu o transformaseră într-o apărătoare a femeilor. Furia ei venea dintr-o suferinţă îngropată adânc. Acum că înţelegea lucrul acesta, nu-i mai putea răspunde cu mânie.

Iar acuzaţiile Dianei erau îndreptăţite. Ceea ce-i făcuse lui Mary Hamilton îl chinuia, dar şi mai mult pentru că era dovada naturii sale imperfecte, nu pentru că simţea empatie pentru victima sa. După ce îndreptase lucrurile cât de cât, după ce îi dăduse bani de care nu-i păsa, şi care nu aveau să-i lipsească, nu se mai gândise în realitate la bunăstarea fetei.

Nu conta că mariajul lor era o batjocură, fata era responsabilitatea lui şi nu se ocupase de ea aşa cum trebuia. Închise ochii, cutremurându-se. De-abia dacă o considera o fiinţă umană. În felul lui, asta era o crimă la fel de rea ca şi actul iniţial de violenţă. Numai Dumnezeu ştia ce fel de viaţă dusese ea alături de tatăl ei îngrozitor.

Gervase se mai confruntase cu adevăruri întunecate despre el însuşi şi nu întoarse spatele nici de data aceasta. Trase adânc aer în piept.

– Ai dreptate, spuse el impasibil. M-am comportat la fel de rău în ultimii ani, aşa cum am făcut şi la început.

Diana se uita fix la el, cu pumnii strânşi din cauza sentimentelor puternice, dar cuvintele lui o făcură să se mai calmeze.

– Şi ai de gând să faci ceva în privinţa asta? îl în trebă ea.

– O să aflu de la avocatul meu unde locuieşte ea şi îi voi face o vizită. Sper că voi şti ce am de făcut când voi vedea în ce stare se află. Rămase pe gânduri o clipă. Cu cât fac asta mai repede, cu atât mai bine. Pot pleca poimâine. Presupun că voi fi plecat vreo două săptămâni.

Deşi ea conducea din nou discuţia, Diana încă arăta inabordabilă. Chipul ei afişa o expresie distantă.

Acum, mai mult decât niciodată, Gervase dorea s-o ţină în braţe, să uite de păcatele lui în braţele ei primitoare, dar în aer plana încă prea multă mânie. Iar el nici măcar nu merita vreo alinare sau recompensă până nu scăpa de datoriile trecutului.

În schimb, îşi luă pălăria şi plecă. În timp ce ieşea pe uşă, se gândi ironic la cât de amuzant era faptul că amanta lui era atât de îngrijorată de bunăstarea soţiei sale.

În timp ce uşa se închidea în urma lui, Diana se scufundă în fotoliu, tremurând, şi-şi cuprinse genunchii în braţe. În mintea ei, retrăia scena dinainte. „Ai fost urmărită în absenţa mea... Ai vândut informaţia vreunui spion francez, sau ai vorbit de asta din întâmplare cu alt amant de-al tău?" Gervase chiar credea că ea îl putea trăda? Sau că se putea oferi altui bărbat când între ei exista o intimitate atât de mare?

Eu „am o soţie... e slabă de înger... Era doar o copilă. iar eu am violat-o". Diana ştiuse că în relaţia lor avea să intervină o criză, că secretele îngropate de atâta timp aveau să ţâşnească afară precum lava, dar cu toate astea, cuvintele lui o uimiseră. Ea nu-şi imaginase niciodată c astfel de confesiune, şi nici nu se aşteptase să fie atât de copleşită de furie.

„Pentru că te iubesc... pentru că te iubesc." Cuvintele după care tânjise cu speranţă şi nesiguranţă îi reverberau în minte şi, în sfârşit, lăsă să-i curgă lacrimile pe care

le oprise de atâta timp. Criza era departe de-a fi soluționată, încă mai erau multe lucruri de rezolvat – dar el o iubea la fel cum îl iubea și ea. Sigur că asta avea să fie suficient pentru a trece peste greutățile care aveau să se ivească în fața lor.

Deși era istovită de furtuna de sentimente, când se întoarse în camerele sale, Diana începu să-și facă bagajul.

Gervase nu încercă să mai doarmă în noaptea aceea, știind că emoțiile lui erau prea puternice pentru a-l lăsa să se odihnească, și că avea prea multe de făcut înainte să se îndrepte spre nord. Îi scrise o scrisoare scurtă avocatului său, cerându-i informații despre adresa actuală a soției sale și nimic mai mult. Era mai bine să afle singur restul.

Până în zori și o parte din zi, se ocupă rapid de cele mai urgente probleme. Deși toate erau importante, de-abia spre seară apăru ceva neașteptat, când primi o scrisoare de la unul dintre agenții săi. Înăuntru erau trei documente luate de la un curier dușman prins în Kent, exact înainte de îmbarcarea spre Franța. Semnat cu pecetea lui Phoenix, Gervase descoperi un raport bine cifrat al informațiilor pe care le adusese cu el de pe continent.

Se holbă la scrisul mic și înghesuit de pe foile de hârtie și fu asaltat de un val de greață. Se întorsese în Anglia de mai puțin de trei zile, și Phoenix deja aflase ce descoperise el, dorind să-și avertizeze stăpânii. Poate că informația îi fusese vândută de un spion din Whitehall, dar Gervase își aminti, cu un gust amar, că își lăsase rănița în salonul Dianei. Dormise până târziu a doua zi și când se trezise, hainele lui curate și rănița îl așteptau lângă patul ei. Avusese destul timp să caute în lucrurile lui, să copieze notițele pe care le luase.

„Un individ care dă târcoale... un lord francez, contele de Veseul." O întrebase de Farnsworth și de Francis, dar nu discutaseră despre Veseul. Ea negase că ar fi vândut informația sau că avusese alți amanți în lipsa lui, dar poate că Veseul era un amant din trecutul ei. Sau poate

că era doar o mincinoasă, de la început până la sfârşit, iar el era un prost credul, prins în mrejele ei.

Aşezându-se la birou, Gervase îşi îngropă capul în palme, dureros de conştient că în ultimele săptămâni nu dormise bine decât o noapte şi că nu dormise deloc cu o zi înainte. Nu era în stare să judece dacă Diana spusese adevărul sau minţise. Tot ce putea face era să înfrunte problemele pe rând.

În primul rând, trebuia să călătorească în nord, pentru a o găsi pe soţia sa, şi să ia măsurile necesare. Indignarea Dianei îi arătase că aceasta era o chestiune pe care trebuia să o rezolve pentru binele său, dar şi pentru a-i demonstra Dianei că se căia pentru ceea ce făcuse, şi că era de bună credinţă. Trebuia să se asigure că Mary Hamilton era vie şi nevătămată, şi că ducea o viaţă decentă.

De asemenea, trebuia să discute cu vicarul nebun. Deşi nu-i vorbise Dianei despre această posibilitate, îşi închipuia că era posibil să-l cumpere pe Hamilton şi să-şi recupereze libertatea, însă nu avea să facă lucrul acesta cu preţul bunăstării fetei – nu şi de data asta. Deşi căsătoria nu se putea anula, nu ar fi fost decât o mică minciună să spună că nu fusese consumată.

El avea să continue s-o ajute cu bani pe Mary Hamilton, aşa că ea nu avea să fie afectată de o anulare. O minciună care nu făcea rău nimănui era un preţ mic de plătit pentru a o avea pe Diana ca soţie, mereu alături de el, mereu în braţele sale... mereu presupunând că era femeia pe care o credea el că este şi nu trădătoarea nenorocită spre care indicau toate dovezile...

Vicontele se frecă la ochi şi se ridică în picioare, luptându-se cu oboseala. Munca pe care o făcea pentru ţara lui era mai importantă decât încâlcitele sale afaceri personale. Războaiele nesfârşite cu Franţa intrau într-o nouă fază, acum că Anglia avea trupe în Peninsula Iberică şi, dacă Veseul era Phoenix, trebuia să fie oprit o dată pentru totdeauna.

Gervase se gândi o clipă, apoi zâmbi cu o satisfacţie plină de ironie. Exista o modalitate prin care putea aduce la un loc toate piesele din puzzle. Era vremea să

organizeze o petrecere pe domeniul familiei Aubynwood. O dată pe an obişnuia să invite câţiva miniştri din guvern şi alţi oameni remarcabili pe domeniul lui, ca să se relaxeze, să discute politică şi să facă schimb de politeţuri fără distracţiile din Londra. Anul acesta, lista de invitaţi avea să-l includă pe contele de Veseul. De asemenea, avea s-o invite şi pe Diana.

Începu să pună pe hârtie numele persoanelor, pentru ca secretarul său să întocmească invitaţiile. Dacă Diana era nevinovată şi îl iubea, urma să o aibă alături de el şi putea începe s-o introducă în societate. Dacă era o trădătoare, poate că avea să se dea în vileag alături de Veseul.

Gândul acesta îl făcu să se oprească şi o picătură de cerneală rămase agăţată de vârful penei de scris până când căzu pe hârtie, formând o pată neagră. Dacă Diana nu era ceea ce părea, lucrul acesta avea să fie cu adevărat greu de suportat.

Călătorind numai cu servitorul său, Bonner, care-i putea fi şi valet, şi rândaş, Gervase porni spre nord a doua zi de dimineaţă, devreme. Locul pe care i-l indicase avocatul său fusese o surpriză, dar era normal că familia Hamilton nu putea să locuiască la han, în condiţiile în care casa lor era în Mull. Cel puţin, călătoria avea să fie mai scurtă decât se aşteptase. Călători-ră repede şi cu puţine opriri, schimbând caii la fiecare staţie de poştalion şi făcând cu schimbul la condusul cailor. Nu vorbiră prea mult şi, în tăcere, avu suficient timp să se gândească la Diana, să se întrebe ce-avea să le rezerve viitorul.

Cu cât înaintau mai mult spre nord, cu atât Gervase devenea mai optimist. Pur şi simplu, nu putea crede că amanta lui era o mincinoasă. O văzuse cum se purta cu fiul ei, cu prietenele ei, şi chiar şi cu el, şi nici o actriţă nu se putea preface atâtea luni că e blândă şi tandră. Şi nu exista nici o dovadă reală că era altceva decât pretindea că este. Nimeni nu-l văzuse pe Veseul intrând în casă. Poate că farmacistul acela viclean îl confundase. Informaţia furată fusese probabil copiată la Whitehall

de vreun funcţionar prost plătit care căuta să câştige ceva bani în plus. Fusese o prostie din partea lui să creadă altceva.

Îşi permise chiar să-şi imagineze cum avea să arate viaţa lui dacă scăpa de această căsătorie. Deşi era o curtezană, Diana nu dusese niciodată o viaţă publică şi extravagantă ca Harriette Wilson şi nu exista nici un inconvenient ca să nu fie acceptată în cele mai multe cercuri sociale. Pentru Gervase asta nu era o problemă importantă, dar el voia ca Diana să primească tot respectul cuvenit în calitate de soţie a sa.

Puteau avea copii împreună. Era cu adevărat ataşat de Geoffrey şi avea să se ocupe ca băiatul să aibă o poziţie bună. Dar, în acelaşi timp, se întrebă din ce în ce mai agitat, cum ar fi fost să aibă copii ai lui, fii şi fiice ca Diana, cărora să le ofere dragostea şi îndrumarea de care el nu avusese niciodată parte. Visele lui luminoase se înmulţiră în timpul călătoriei de trei zile.

Locuinţa soţiei sale nu se afla în satul propriu-zis, şi Gervase fu îndrumat pe o cărare îngustă, pe care se vedeau urme de roţi de căruţă, care şerpuia sus pe deal şi se termina la o căsuţă singuratică. Întrebându-se ce naiba îl făcuse pe Hamilton să-şi aducă fiica într-un loc atât de izolat, îi lăsă frâiele lui Bonner şi ciocăni la uşa grea din lemn de stejar.

În timp ce aştepta să-i răspundă cineva, ascultă vântul şuşotind prin grozamă şi buruieni. Părea un loc liniştit, bine îngrijit, pe care erau plantate straturi de flori vesele. Poate că Mary Hamilton era fericită aici. În cazul acesta, el categoric nu avea s-o ia de aici, ci doar să se asigure că era bine îngrijită. Se întrebă brusc dacă avea să-l recunoască. Dacă da, spera că nu se va da înapoi îngrozită, situaţia în sine era şi aşa destul de dificilă.

Tânăra femeie care deschise uşa era o ţărăncuţă drăguţă cu părul negru şi o faţa care părea gata-gata să zâmbească, deşi îl analiză pe musafir cu seriozitate. Când o întrebă de Mary Hamilton, tânăra dădu din cap şi îl conduse printr-o uşă din stânga. Dintr-o privire, văzu că încăperea era mobilată simplu, ca la ţară, cu piese din lemn natur şi materiale viu colorate, confortabile

şi nepretenţioase, dar cea mai mare parte a atenţiei îi fu atrasă de femeia care stătea în faţa ferestrei, cu spatele la el. Lumina de afară era puternică şi-i ascundea trăsăturile, evidenţiind numai silueta dreaptă şi firavă.

Când îl auzi intrând, ea se întoarse încet cu faţa spre el. Avu nevoie ce ceva vreme pentru ca vederea să i se adapteze, ca să vadă suficient cât să-şi confirme prima impresie ireală.

Femeia era Diana.

capitolul 19

Surprins, Gervase rămase cu ochii pironiţi asupra ei, mai mult decât enervat.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Diana, ce cauţi aici? L-ai păcălit pe avocatul meu să-ţi dea adresa, ca să vii să verifici dacă mă voi ţine de cuvânt?

Era palidă la faţă. Purta o rochie pământie, dintr-un material moale, care îi scotea în evidenţă silueta graţioasă şi culoarea părului.

– Nu, Gervase, spuse ea şi scutură din cap. Mă aflu aici pentru că aceasta este casa mea. Am locuit aici timp de opt ani şi încă mai sunt proprietară.

El încercă să înţeleagă ceva din cuvintele ei.

– Atunci... o cunoşti pe Mary Hamilton? Tu eşti cea care a avut grijă de ea?

– Nu. Îşi umezi buzele uscate cu limba, apoi vorbi atât de încet, că aproape nu se auzea deloc. Am fost botezată cu numele de Mary Elizabeth Diana Lindsay Hamilton. Eu sunt soţia ta, fata cu care te-ai însurat împotriva voinţei tale.

Între ei se lăsă o tăcere prelungită, apoi totul explodă.

– Imposibil! Gervase era şocat şi ameţit de această descoperire, deşi cuvintele sale negau faptele. Tu eşti inteligentă, normală. Nu arăţi ca ea deloc.

– Chiar îţi mai aminteşti cum arăta fata cu care te-ai însurat? Încearcă să-ţi aminteşti şi apoi spune-mi dacă n-aş putea fi eu.

Vocea nu-i tremura, dar se sprijinea de fereastră, iar degetele i se albiseră de la cât de tare strângeau pervazul.

Aflat în capătul celălalt al încăperii, încercă să facă o legătură între amintirile sale şi femeia aflată dinaintea lui, femeia pe care o cunoştea atât de bine. Crezuse că fata de la han avea păr şaten-închis şi ochi negri, dar părul de mahon al Dianei şi ochii ei albaştri căpătau o nuanţă întunecată în lumina slabă. Sigur şi-ar fi amintit de trăsăturile superbe ale Dianei, de chipul ei în formă de inimă! Dar chipul fetei cu care se căsătorise fusese acoperit de părul negru, schimonosit de groază şi plâns. Ea nu avea trupul voluptos al Dianei, dar era de-abia o fetişcană, deci în creştere.

Un fior de groază începu să-l cuprindă încet, în timp ce rostea ultimul argument din pledoarie.

– Avea mintea afectată. De-abia dacă putea vorbi. Faţa ei era inexpresivă, ochii aveau o privire ciudată. E imposibil ca tu să fi arătat vreodată aşa.

– Imposibil? întrebă Diana cu amărăciune în glas. Nu e greu, când ai fost drogată până la inconştienţă. Te-ai înşelat în privinţa mea, dar ai avut dreptate în legătură cu tatăl meu – el era chiar foarte nebun. Când călătorea, mă lua cu el de teamă că mă voi culca cu toţi bărbaţii din parohie în lipsa lui. Când stăteam la vreun han, mă forţa să iau laudanum şi aştepta până îl înghiţeam. Apoi încuia uşa pe dinafară, ca să fie sigur că nu aveam cum să plec. Aşteptă să vadă pe faţa lui că începea să creadă, apoi continuă: Oricum, pot să înţeleg de ce ai crezut că e ceva în neregulă cu mine. Mi-a fost greu să mă trezesc, dar când am făcut-o, la început am crezut că eşti unul din coşmarurile îngrozitoare care vin după ce iei laudanum. Nu puteam înţelege şi nici nu puteam crede ceea ce se întâmpla.

Diana se opri, incapabilă să mai continue când îşi aminti de noaptea aceea şi de cele mai mici detalii chinuitoare. Când se trezise îngrozită şi asaltată de un străin. De plăcerea obscenă pe care o afişa tatăl ei la gândul că avea să scape de fiica lui dezgustătoare. De ceremonia ciudată şi ireală. Apoi de furia soţului ei, de puterea

neînduplecată cu care îi pângărise şi îi profanase trupul în moduri inimaginabile.

Se cutremură, apoi vorbi repede şi cu sarcasm în glas, încercând să îngroape acele amintiri.

– Desigur, dacă e să fii violată, lucrurile se schimbă când eşti drogată cu laudanum mai întâi.

Amintirile erau oribile, dar aparţineau trecutului şi erau mult mai puţin importante decât prezentul şi viitorul. Îşi potoli bătăile inimii.

– Când drumurile noastre s-au încrucişat la Londra, am fost speriată că m-ai recunoscut... din felul în care te uitai la mine şi cum m-ai scos din mijlocul grupului în care eram. Dar tu nu ai dat niciodată vreun semn că ai fi ştiut cine sunt. Presupun că din cauză că erai atât de convins că te-ai însurat cu o nebună.

– Tu m-ai recunoscut? întrebă el scurt.

– O, da, milord, soţul meu, răspunse ea încet. Te-am recunoscut din clipa în care te-am văzut.

Chipul mânios al bărbatului care se însurase cu ea împotriva voinţei sale fusese păstrat fără greş în mintea ei – pometii largi, ochii limpezi şi deschişi la culoare, buzele rafinate, strânse într-o linie subţire. L-ar fi recunoscut oriunde, chiar şi dacă ar fi trecut o jumătate de secol.

Fuseseră perioade în trecut când se gândise la Gervase ca la o persoană străină şi îndepărtată, dar asta nu era nimic în comparaţie cu expresia pustie şi privirea glacială pe care o avea acum.

– Şi aşa, ai pus la cale răzbunarea perfectă, spuse el mai mult pentru sine. Te-ai instruit în meseria de prostituată şi m-ai căutat, ştiind că nici un bărbat nu ţi-ar putea rezista.

Se uita la ea ca şi cum nu ar mai fi văzut-o niciodată până atunci, ca şi cum ar fi fost o creatură malefică din străfundurile pământului.

– Cât timp ţi-a luat ca să descoperi cele mai bune şi mai chinuitoare metode ca să mă răneşti? Ai ştiut dinainte, sau ţi-ai dat seama de-abia după ce ai ajuns să mă cunoşti mai bine?

– Nici una, nici alta! Diana tresări şi, dintr-odată, simţi că i se face frică. Nu te-am căutat ca să mă răzbun. Când am venit la Londra, nu mă gândeam – nu *doream* – să te întâlnesc. Dar apoi acest lucru s-a întâmplat, şi cum tu mă doreai, mi s-a părut o şansă primită de la Dumnezeu ca să ne cunoaştem, să aflu cu ce fel de bărbat sunt măritată. Şi când te-am cunoscut... Vocea îi tremură. Îi era greu să continue, când el o privea cu repulsie. Şi când te-am cunoscut... am ajuns să te iubesc.

– Nenorocită mincinoasă şi trădătoare! Cruzimea din glasul lui o lovi din plin. Chiar poţi să stai acolo şi să joci rolul acesta de nevinovată, după atâtea minciuni? Făcu câţiva paşi spre ea, explodând de furie. Şi eu care credeam că tatăl tău e nebun când spunea că ai o fire malefică! Spune-mi, Diana, cu câţi bărbaţi te-ai culcat? Sau sunt prea mulţi ca să-i poţi număra? De câte ori ai râs cu prietenele tale pe seama incredibilei prostii de care am dat dovadă? Ai lucrat de la început cu contele de Veseul? Sau el te-a abordat şi tu ai hotărât că, dacă îmi distrugeai şi munca, nu numai sufletul, ar fi fost ca un bonus încântător şi profitabil?

– Nimic din ce spui nu este adevărat! strigă ea. Nimeni nu ştie că noi suntem căsătoriţi, nici măcar Madeline sau Edith. Nu i-am oferit niciodată trupul meu lui Veseul şi nici unui alt bărbat. Numai ţie, soţul meu. Şi prima dată nici măcar nu m-am *oferit* ţie – tu m-ai luat, împotriva voinţei mele.

Chiar dacă era stăpânită de teama că această confruntare decurgea dezastruos de rău, nu-şi putu reţine amărăciunea din glas când rosti ultima frază.

– Chiar ai impresia că o să cred vreun cuvânt din ce spui, când m-ai păcălit din clipa în care te-am cunoscut? întrebă el, nevenindu-i să creadă. Numai dorinţa mea oarbă şi prostească m-a făcut să nu te văd aşa cum eşti în realitate. Mereu ai părut prea perfectă ca să fii adevărată, dar eu am vrut să te cred, spuse el pe un ton aspru, afectat de durere. Dumnezeule, cât de mult am vrut să te cred.

– Sigur că te-am păcălit la început, izbucni ea, exasperată. Nu-ţi aminteşti ce-ai spus? Că dacă mă voi apropia

vreodată de tine sau de domeniile tale, sau dacă voi folosi vreodată numele tău, vei anula aranjamentul şi mă vei lăsa fără un ban?

– Ah, da, ar fi trebuit să ştiu că banii sunt motivul pentru toate astea, spuse el ironic, deşi te-ai descurcat foarte bine să te prefaci că nu eşti la fel de hrăpăreaţă ca celelalte de teapa ta.

– Tocmai de-asta nu te-am lăsat să-mi dai lunar o sumă de bani, spuse Diana, sperând că va vedea asta ca pe o dovadă a integrităţii sale. Mi se părea greşit să-ţi iau bani de două ori, când tu nu ştiai cine sunt.

– Aşa că în loc să-mi ceri mie mai mult, ai pus-o pe prietena ta, Madeline, să o facă, păstrându-ţi faţada de sfântă fără nici o grijă.

– Despre ce vorbeşti acolo?

Gura lui se strâmbă într-un zâmbet cinic.

– Încetează să mai faci pe inocenta! Nu-ţi mai merge!

– Gervase, insistă ea uimită, singurii bani pe care îi am sunt cele o mie de lire pe an pe care mi le dai prin acel aranjament, şi din care am economisit cât am putut, pentru viitorul lui Geoffrey.

– Ah, da, Geoffrey, zise el pe un ton mai blând, dar implacabil. Ştii măcar cine e tatăl acelui mic bastard?

Îl lovi din instinct, fără să mai aibă timp să se gândească. Palma ei îi atinse obrazul şi forţa loviturii îl făcu să se dea înapoi. Ea se retrase, şocată nu doar de furia din ochii lui Gervase, ci şi îngrozită de ea însăşi, de faptul că putea fi violentă cu cineva pe care îi iubea. Pentru o clipă se temu că avea s-o lovească şi el, dar îl văzu că face un efort vizibil să rămână absolut nemişcat.

– A mai căzut o mască, spuse el ironic în timp ce urma mâinii ei începea să prindă contur, înroşindu-i obrazul. Am crezut că eşti sinceră, bună, inteligentă şi tandră. Nu prea a mai rămas nimic din iluziile mele.

– Gervase, şopti ea, scuturându-şi capul de durere, îmi pare sincer rău. Dar cum ai putea spune asta despre propriul fiu?

El ridică din sprâncene, cu scepticism.

– Vrei să mă convingi că bastardul e fiul meu? Presupun că poţi încerca – seamănă atât de mult cu tine,

că oricine i-ar putea fi tată. Şi presupun că asta e adevărat în toate sensurile - orice bărbat i-ar *putea* fi tată.

- Tu nu te uiţi niciodată la cineva? exclamă ea furioasă. Dacă l-ai *vedea* cu adevărat pe Geoffrey, ai şti cât de mult îţi seamănă. Ăsta e unul din motivele pentru care nu am vrut să-l întâlneşti. Dar nici pe el nu l-ai recunoscut mai mult decât pe mine.

Mintea lui Gervase lucra intens, încercând să găsească o asemănare.

- E prea mic. Copilul meu ar trebui să aibă opt ani acum, iar Geoffrey cât are... şase? Şapte, cel mult?

- S-a născut pe 10 februarie 1880 - la nouă luni după farsa noastră de căsătorie, explică ea în timp ce-şi frământa mâinile. E mic pentru vârsta lui, dar are opt ani şi jumătate acum. Nu am suportat să-i dau numele tău, aşa că am ales Geoffrey pentru că are aceeaşi iniţială ca Gervase. Vrei să-ţi arăt certificatul lui de naştere?

Gervase părea devastat. Ea ştia cât de mult îşi dorea el un fiu, în ciuda faptului că se considera nedemn să aibă copii.

- Asta nu ar dovedi nimic. E posibil să fi avut un copil care a murit la o vârstă fragedă şi apoi pe Geoffrey, dintr-o altă relaţie.

Înfrântă, Diana îşi acoperi faţa cu palmele. Ştiuse că dezvăluirea identităţii sale reale avea să fie un şoc pentru Gervase, dar nu-şi imaginase niciodată refuzul lui total de-a o accepta. Dacă el nu avea nici un chef s-o creadă, dovezile nu mai aveau mare importanţă.

- Spune-mi, ai plătit-o pe hangiţă ca să dispară şi să-i poţi lua tu locul? întrebă el, ignorând faptul că se retrăsese. Mereu m-am întrebat cât de prost am fost în realitate în noaptea aia.

Ea îşi lăsă mâinile să cadă, istovită.

- Tu tot nu-ţi dai seama, nu? Intraseşi de fapt în camera mea. Cum erai beat, probabil că te-ai pierdut pe holurile întortocheate.

- Ar fi trebuit să ştiu că e o pierdere de vreme să-ţi cer să-mi spui adevărul, zise el pe un ton sarcastic. Nu putea fi camera ta... uşa s-a deschis cu cheia mea.

Alături de ea era un fotoliu şi Diana se aşeză în el, prea epuizată ca să mai stea în picioare. Când Geoffrey era micuţ, obişnuia să stea în fotoliul acesta ca să-l alăpteze.

– Erau încuietori vechi şi slăbite. Probabil că oricare dintre chei deschidea toate uşile din han.

Argumentul acesta îl făcu să cadă pe gânduri.

– Chiar eşti o mică mincinoasă pricepută, începu el. Ştii cum să stârneşti îndoiala. N-ar trebui să mă învinovăţesc pentru faptul că te-am crezut atâta vreme.

Ea se uită în sus, întrebându-se dacă exista vreo cale să treacă dincolo de mânia lui şi să ajungă la simţul dreptăţii. Poate că era prea devreme să se aştepte ca el să fie drept cu ea. Prea devreme sau poate prea târziu.

– Nu te-ai întrebat niciodată unde era bagajul tău? Nu era în camera mea.

El o privi impasibil, apoi se întoarse ca să plece. Ea sări în sus şi porni după el.

– Gervase, aşteaptă! Ce-ai de gând să faci?

Privirea lui aspră o ţinu la distanţă.

– O să ies de aici, o să mă urc în trăsura mea şi o să mă întorc la Londra. Dacă sunt foarte norocos, nu te voi mai vedea şi nu voi mai auzi niciodată de tine.

Diana ridică o mână ca să-l atingă, dar renunţă la jumătatea gestului.

– Cum poţi pleca pur şi simplu? Suntem căsătoriţi, avem un fiu.

El râse amar.

– Chiar că eşti o femeie extraordinară! Chiar credeai că, după ce aveai să faci marele tău anunţ, după ce aveai să-mi spui ce prost am fost, că timpul nostru împreună a fost o minciună de la început până la sfârşit... Chiar credeai că aveam să te primesc ca soţie a mea şi să te recunosc ca Lady St. Aubyn în ochii tuturor? Nu ţi-ar plăcea schimbarea statutului, continuă el pe acelaşi ton disprepuitor. Gentlemenii care plătesc acum pentru favorurile tale se vor aştepta să le oferi gratis dacă vei face parte din clasa lor.

– Vrei să nu mai vorbeşti ca şi cum aş fi Târfa din Babilon? strigă ea. Nu ţi-am spus tot adevărul, dar nici nu te-am minţit, nici măcar o dată.

Pe măsură ce tăcerea se lăsa din nou între ei, îşi încleştă maxilarul.

– Toată viaţa ta este o minciună, spuse el în cele din urmă.

Mâhnirea din glasul lui era atât de profundă, că Diana nu mai reuşi să-şi oprească lacrimile. Plângând, făcu o ultimă încercare să-i amintească ceea ce avea.

– Eu te iubesc şi ai spus că mă iubeşti şi tu. Asta nu înseamnă nimic?

– O, da, a însemnat ceva, spuse el încet. Dar se pare că femeia pe care o iubeam nu a existat de fapt niciodată.

– Gervase, te rog! strigă ea din inimă.

El puse mâna pe mânerul uşii, dar se mai întoarse o dată şi o privi cu ochi înfiorător de goi, lipsiţi de speranţă.

– E ciudat. Aveam de gând să iau de soţie o târfă, dar acum mi se pare neacceptabil că o târfă este deja soţia mea. Adio, Diana.

Sunetul uşii care se închidea fu ca o lovitură mortală. Diana rămase complet nemişcată în mijlocul camerei, ştiind că, după ce avea să-i treacă ameţeala, durerea avea să fie copleşitoare. De afară se auzeau scârţâitul trăsurii, şfichiuitul frâielor şi tropăitul copitelor, în timp ce Gervase o părăsi pentru ultima dată.

Ea se gândise deseori la cum avea el să reacţioneze aflarea adevărului – că ea era soţia lui. Sigur că avea să fie şocat. Poate că şi puţin furios, dar s-ar fi putut fel de bine să fie şi distrat de ideea că o luase pe soţia sa drept amantă.

Dar, cel mai mult, Diana se gândise că Gervase avea să fie uşurat. El făcuse un gest de neiertat când se căsătorise cu ea, dar fusese lovit de regret şi blând cu ea, după ce mânia i se potolise. Când ajunsese să-l cunoască, Londra, aflase ce fire onorabilă are, cât de nedemn simţea. Ea crezuse că el avea să se bucure de vestea asta

că soția lui îl putea ierta și că, în ciuda a tot ceea ce se petrecuse, aveau o căsnicie adevărată.

Singurul lucru la care nu se așteptase era ca dezvăluirea trecutului să distrugă ceea ce era între ei. Și cum ar fi putut, având în vedere că se iubeau? Ea știuse dintotdeauna că el era un om logic și rațional. Nu-și închipuise niciodată că avea să o judece atât de aspru și cu atâta mânie la aflarea adevăratei sale identități.

Când sunetul roților deja nu se mai auzi, Diana ieși din salon. Annie, nepoata lui Madeline, o aștepta îngrijorată. Annie era cea mai mare fiică a lui Isabel Wolfe și se îndrăgostise de un tânăr insuficient de credincios pentru gusturile mamei sale. Madeline și Diana fuseseră fericite să-i ofere casa fetei, ca să se poată mărita cu iubitul ei.

Probabil că Annie îi spunea ceva, pentru că buzele ei se mișcau, dar Diana nu auzea nimic. Scuturând din cap în semn că voia să fie singură, ieși pe ușă, traversă urmele trăsurii și ale copitelor de cai și merse în jos pe deal, la pârâu.

Se așeză pe iarba de pe mal și își scoase pantofii și șosetele. Încă mișcându-se cu un calm neobișnuit, își bălăci picioarele în micul pârâu în care Geoffrey aproape că se înecase când avea doi ani. Tot aici se jucaseră în vremurile fericite, iar fiul ei dăduse dovadă de o afinitate normală pentru noroi.

Gervase plecase. Nu era un om ușor de iubit, și nici nu pleca vreodată fără să-i provoace durere. Nici nu se răzgândea ușor, odată de ajungea la o hotărâre. Ea știuse că au temperamente opuse, dar nu înțelesese niciodată toate implicațiile acestui lucru. Pentru ea, dragostea era de-ajuns și avea să fie întotdeauna suficientă. Crezuse că, dacă Gervase ajungea să o iubească, legătura dintre ei avea să fie de neînvins.

Dar se înșelase. În schimb, îl făcuse să sufere îngrozitor, îi distrusese dragostea și încrederea, poate pentru totdeauna, și era posibil să nu-și mai revină niciodată.

Unde greșise? Amorțită, se gândi la ultimele luni. Poate că la Aubynwood, când trecuseră prin prima lor criză. Instinctul o îndemnase să-i spună atunci adevărul

lui Gervase, dar ea nu o făcuse. Fusese mai uşor să lase lucrurile să se aşeze. Crezuse că e mai bine să aştepte până când el ajungea să recunoască că este îndrăgostit de ea, gândindu-se că astfel ar fi acceptat mai uşor adevărul.

În schimb, se întâmplase chiar opusul. Tocmai pentru că o iubea, era mult mai vulnerabil decât fusese atunci la Aubynwood. Drept urmare, era convins că fusese trădat. Era înfiorător să se gândească la agonia prin care probabil trecea el acum. Şi mai mult pentru că se simţea vinovată.

Rostogolindu-se pe burtă, îşi ascunse capul între braţe şi se lăsă în voia disperării.

Drumul de întoarcere la Londra fu parcurs într-o linişte mormântală. În afară de schimbul de replici necesare pentru a schimba caii şi a se opri pentru noapte, Gervase nu-i vorbi lui Bonner decât o dată, când îl întrebă ce aflase în noaptea aceea de groază de pe Insula Mull, când îi împachetase bagajul.

Fără să schiţeze vreo reacţie la întrebare, Bonner răspunse:

– Una din fetele de la tavernă era acolo. Vă aşteptase de ceva vreme şi era înfuriată de faptul că aţi neglijat-o. Mi-am luat libertatea de a-i oferi o sumă mică pentru neplăcerea aceasta, din fondurile pe care le aveam la mine pentru cheltuielile de drum.

– Şi bagajul meu era acolo? Gervase trase de frâie pentru a încetini caii pe drumul destul de prost. El conducea trăsura pe călătoria de întoarcere, căci concentrarea îl ajuta să nu se mai gândească.

Bonner încuviinţă.

– Da. Părea să fie neatins, dar nu am verificat personal, pentru că scoţienii de pe insulă sunt oameni cinstiţi. Lipsea ceva?

Servitorul se purta ca şi cum întâmplarea avusese loc noaptea trecută, nu cu nouă ani în urmă. Dar, desigur, nu fusese o noapte care să poată fi uitată uşor.

– Nu, nu lipsea nimic, răspunse el.

Doar soţia lui, care se părea că nu fusese în camera lui Gervase, ci într-a ei.

Se gândi la ultimele luni în care făcuseră dragoste şi îşi dădu seama că, deşi Diana reacţionase mereu cu pasiune, nu lăsase niciodată să se vadă profesionalismul şi rutina unei adevărate curtezane. El fusese atât de amorezat de ea, că nici măcar nu observase. Ea putea fi, într-adevăr, inocentă, aşa cum susţinea - sau asta putea fi încă o mostră a talentului ei excepţional de a înşela.

Nu trebuia să facă decât un scurt ocol până la Aubynwood, şi petrecerea viitoare era o scuză potrivită ca să se oprească acolo. Ordinele necesare pentru a organiza petrecerea nu-i luară mult timp. Apoi vicontele întrebă unde ţinea chelăreasa portretul mamei lui. Pictura era la loc de cinste în salonul servitorilor, unde măiestria cu care era lucrat era foarte apreciată. Sir Joshua Reynolds ar fi fost amuzat, poate, să ştie unde ajunsese capodopera lui.

Gervase nu luă în seamă chipul frumos şi imoral al mamei sale şi trecu să îl analizeze pe băiatul cu păr negru care se uita în sus la ea cu atâta dor în ochi. După ce studie profilul, forma urechilor, linia nasului şi a bărbiei, nu putu să tragă decât o singură concluzie - pictura aproape că era o reprezentare a lui Geoffrey. Vicontele îşi aminti de arendaşul pe care el şi Geoffrey îl vizitaseră la Aubynwood, cel care se uitase atât de atent la băiat şi apoi la stăpânul lui.

Deşi aproape că uitase, îşi aminti că fusese un copil mic pentru vârsta lui. De-abia când ajunsese la vârsta de doisprezece ani începuse să crească, ajungându-i şi apoi întrecându-i în înălţime pe băieţii de vârsta lui.

Şi crizele. El avusese câteva, Geoffrey avea mai multe. Oare asemenea afecţiuni se moşteneau? Era foarte posibil.

Aşadar Geoffrey, cu inteligenţa, curajul şi dispoziţia lui mereu bună, era fiul lui. Închipuindu-şi că soţia lui era bolnavă, aproape inumană, Gervase nu se gândise niciodată că, din acel scurt act de împreunare, ar fi putut

rezulta un copil. Lăsă acel gând deoparte, pentru că nu îl putea înfrunta încă.

Faptul că Geoffrey era fiul lui nu reducea din vina Dianei de a fi o târfă mincinoasă – dar era altă complicaţie în căsătoria lui de groază.

Diana ajunse acasă seara târziu, istovită de drumul lung cu trăsura. După scena cu Gervase, petrecuse mai mult de o săptămână la High Tor Cottage, dorindu-şi ca liniştea şi pacea de acolo să fie ca un balsam pentru suferinţa ei. Acum era bine să fie împreună cu familia ei. Geoffrey se băgase deja în pat, dar Madeline şi Edith se uitară doar o dată la figura posomorâtă a Dianei şi o înconjurară imediat cu afecţiune. Ea nu le spusese prietenelor sale de ce călătorise până în nord, şi nici ele nu întrebaseră, dar acum venise timpul să le povestească trecutul ei.

După ce făcu o baie şi mâncă, cele trei femei se adunară în salonul lui Maddy. Printre ceştile de ceai şi paharele de coniac, Diana le descrise trecutul ei într-un monolog lung, începând cu copilăria petrecută în Scoţia, până la strania ei căsătorie forţată, inclusiv felul în care tatăl ei o abandonase în grija soţului ei care plecase deja, şi terminând cu confruntarea dezastruoasă cu Gervase.

Când rămase fără cuvinte, Madeline oftă uimită şi plină de compasiune.

– Ştiam eu că eşti o femeie misterioasă, dar asta este cu mult peste aşteptările mele. Pot să-ţi pun câteva întrebări?

Diana oftă. Era ghemuită într-un colţ, pe canapea, învelită bine într-o pătură confortabilă care o proteja de aerul rece al serii.

– Întrebă orice doreşti. Mereu mi-a fost greu să vorbesc despre lucrurile care mă afectau profund, dar tocmai faptul că *nu* am vorbit mi-a adus şi mai multe probleme.

– Ce s-a întâmplat cu mama ta?

Ceaşca din care Diana sorbea ceai se lovi de dinţii ei.

– S-a sinucis când eu aveam unsprezece ani, spuse ea, așezând cu grijă ceașca pe masă.

– O, draga de tine, șopti Madeline, apoi schimbă subiectul. E greu de crezut că tatăl tău te-a abandonat pur și simplu în hanul acela, la o zi după căsătoria ta.

– Dacă l-ați fi cunoscut pe tatăl meu, ați fi știut că îi stătea în fire să facă un astfel de gest. El era convins că toate femeile sunt diabolice, mai ales fiica lui. Ochii albaștri ai Dianei păreau negri. Cu cât scăpa de mine mai repede, cu atât era mai bine pentru sufletul lui nemuritor.

În timp ce Diana povestise, lui Madeline îi trecuse prin minte o idee. Ezită să spună ceva, întrebându-se dacă se cuvenea, dar apoi se hotărî.

– Diana, e posibil ca tatăl tău să fi fost... atras de tine într-un mod anormal? Și să se urască pe sine pentru că avea astfel de sentimente, și pe tine pentru că erai sursa lor?

Diana o privi ca trăsnită.

– Asta ar explica foarte multe. Obișnuia să se uite la mine ca și cum m-ar fi urât. Și felul în care vorbea mereu despre cum poftesc bărbații la trupul meu... nu avea nici o noimă. Presupun că am fost un copil drăguț, dar nu eram atât de matură încât să atrag atenția bărbaților. Obișnuia să se roage lângă mine toată noaptea, și stăteam amândoi în genunchi în timp ce el îi cerea lui Dumnezeu să îmi curețe firea diavolească. Alte dăți încerca să scoată diavolul din mine prin bătaie. Tremurând, își trase pătura în jurul umerilor.

– Îmi pare rău, draga mea. Poate că nu ar fi trebuit să spun nimic.

– Nu, mă bucur că ai făcut-o, spuse Diana, palidă la față. Pe cât de revoltătoare este această idee, cel puțin este o explicație. Tatăl meu părea întotdeauna că e precum... precum o forță a naturii, necunoscut și de nestăvilit. Prefer să cred că mă ura din niște motive pentru care nu eram vinovată.

– Încă mai trăiește? întrebă Edith.

Diana ridică din umeri.

– Habar n-am. Nu am mai luat legătura cu el de când m-a părăsit în hanul acela.

Madeline era uimită de faptul că un bărbat, şi pe deasupra şi preot, s-ar fi putut descotorosi de fiica lui. Într-adevăr, probabil că era nebun.

– Cum v-aţi cunoscut tu şi cu Edith? întrebă Maddy. Nu ai povestit nimic despre asta.

– Sora mea, Jane Hayes, şi soţul ei deţin hanul în care a avut loc căsătoria, răspunse Edith cu accentul ei de Yorkshire. Eu eram măritată cu un beţivan bătăuş. Amândoi băieţii mei erau mari şi plecaţi de acasă, unul în armată şi celălalt în America. Jane credea că trebuie să-mi părăsesc bărbatul înainte să mă omoare, dar eu nu ştiam cum şi nici unde să mă duc. Căzu pe gânduri şi îşi trecu mâna peste cicatricea de pe obrazul stâng. Presupun că aş fi putut să mă duc la Jane, dar nu aveam bani pentru drum. Mai mult decât atât, nu mai aveam nici un pic de voinţă după douăzeci şi cinci de ani de bătaie.

Madeline o privi pe Edith într-o lumină nouă. Ştia de fiii femeii mai în vârstă, pentru că aceştia îi scriau regulat mamei lor, dar nu ştiuse nimic despre bărbatul ei. Se părea că Edith devenise tăcută şi puternică precum o stâncă din cauza vieţii grele.

Diana îi continuă povestea:

– Doamna Hayes a hotărât că, dacă Edith ar avea pe cineva de care aibă grijă, atunci ar avea şi un impuls să-l părăsească pe soţul ei. Eu tocmai împlinisem şaisprezece ani, eram însărcinată şi speriată, dar, după ce fusesem contactată de avocatul lui Gervase, aveam bani. Aşa că doamna Hayes mi-a făcut bagajul şi m-a trimis în Yorkshire. Împreună cu Edith am găsit High Tor Cottage. Amândouă voiam să fim singure, cât mai departe posibil de oameni, mai ales de bărbaţi, dacă se putea. Şi Edith a avut grijă de mine de atunci.

Îi zâmbi afectuos femeii care o ajutase să supravieţuiască în cea mai grea perioadă a vieţii sale. Edith chicoti fericită.

– Acelaşi lucru îl pot spuse şi eu despre tine, fetiţo.

– După tot ce ţi s-a întâmplat, de ce ai vrut să vii la Londra, să devii o curtezană? întrebă Madeline. M-aş fi aşteptat să te duci la o mânăstire.

Diana umplu ceştile cu ceai.

– Ştiu că poate părea ciudat, dar am avut un sentiment puternic că asta este calea pe care trebuie s-o urmez, răspunse ea. În ciuda a ceea ce pătimisem din partea tatei şi... a soţului meu, ştiam că nu toţi bărbaţii erau aşa. În satul în care am crescut existau şi căsătorii fericite, iar bărbaţii ştiau cum să fie buni. Cum eu aveam deja un soţ, nu mă mai puteam mărita, dar... voiam să găsesc un bărbat pentru mine, pe cineva care să mă iubească. Sorbi din ceai pierdută în gânduri, apoi ridică din umeri cu un aer vinovat: Trebuie să recunosc, mi-a plăcut ceea ce ai spus despre faptul că frumuseţea îi dă unei femei putere asupra bărbaţilor. M-am gândit că ar fi bine să am şi eu puterea asta măcar o dată, să pot alege dacă ofer sau nu ceva.

– Am mai zis şi că este periculos, îi aminti Madeline.

– Ştiu, şopti Diana şi închise ochii pentru a opri lacrimile. Nu ştiam în ce mă bagam. Cred că nu am stofă de seducătoare.

– Nu, draga mea, nu ai. Tu ai stofă de soţie iubitoare, mamă şi prietenă.

Madeline spusese acele cuvinte ca o alinare, dar aproape că o făcu pe Diana să-şi piardă controlul.

– Ce-o să mă fac? întrebă ea cu o voce spartă, aplecându-şi capul în pătură. El mă urăşte. A spus că nu vrea să mă mai vadă niciodată.

– Tu eşti experta noastră în bărbaţi, Maddy... ai face bine să răspunzi, zise Edith după o clipă de tăcere.

Madeline se aşeză alături de Diana şi îşi puse braţul în jurul umerilor ei.

– Poate că, într-un fel, St. Aubyn te urăşte, dar sunt sigură că sentimentele lui sunt mult mai complicate decât atât. Dragostea, ura, dorinţa, mânia – probabil că toate emoţiile astea intense sunt amestecate în mintea lui acum. Ţi-ar fi mult mai greu să-l recâştigi dacă i-ai fi indiferentă.

– Crezi că există vreo şansă să se răzgândească? întrebă Diana încet, cu gura acoperită de pătură.

– Da, aşa cred, dacă o să ieşi din pătura aia şi o să te lupţi ca o femeie.

Madeline îi vorbi pe un ton amuzat şi se bucură să o vadă că iese de sub pătură, deşi avea faţa pătată de lacrimi.

– Ce înseamnă să lupt ca o femeie?

– Gândeşte-te la ce îi place lui la tine şi foloseşte atuul ăsta. Dragostea, pasiunea, râsul – tu ştii mai bine decât mine. Şi, în acelaşi timp, încearcă să înţelegi şi toate motivele pentru care este atât de supărat.

Deznădejdea de pe chipul ei dispăru şi Diana căzu pe gânduri.

– Crezi că e din cauză că i-am rănit orgoliul? întrebă ea după ce mai luă o gură de ceai. Pentru că el crede că am vrut intenţionat să-l umilesc?

Madeline se gândi câteva clipe, comparând tot ceea ce ştia despre St. Aubyn cu ceea ce ştia despre bărbaţi în general.

– Categoric are şi orgoliul o parte în toată povestea asta, dar nu e tot, spuse ea încet. După câte mi-ai spus, el crede că i-ai trădat încrederea. Asta e una dintre cele mai grave ofense care pot interveni într-un cuplu, iar St. Aubyn nu pare a fi omul care să se încreadă în oameni cu uşurinţă. Mai mult, a făcut tot ce i-a stat în putinţă să-ţi ofere prezumţia de nevinovăţie, fapt care face ca trădarea să fie şi mai greu de iertat.

Diana se gândi la spusele ei.

– Ai dreptate, ca întotdeauna, Maddy. Nu ştiu exact ce să fac în privinţa asta, dar este un început. Apoi îşi aminti de una dintre acuzaţiile lui Gervase pe care nu o înţelesese la vremea respectivă. M-a acuzat că am pus-o pe prietena mea, Madeline, să îi ceară bani indirect. Ştii despre ce vorbea?

– Da, răspunse Maddy. Eu i-am cerut lui St. Aubyn să depună lunar o sumă într-un cont pe numele tău. El a fost destul de înţelegător şi dispus să facă asta, aşa că acum eşti mai bogată cu câte două sute de lire pe lună, începând cu luna septembrie de anul trecut. Vânzând

expresia îngrozită a Dianei, continuă neliniştită: Am făcut ceva rău?

– Mă tem că da. El a presupus că eu am fost în spatele acestui aranjament, şi că mă prefăceam nevinovată.

– O, nu! Diana, îmi pare atât de rău, exclamă Madeline plină de remuşcări. Viaţa este atât de nesigură, şi cum St. Aubyn era pregătit să fie generos, mi se părea o prostie să nu economiseşti bani pentru viitor. Eram îngrijorată de cât de neatentă erai în legătură cu siguranţa ta financiară. Şi acum el te învinovăţeşte pentru ceea ce am făcut eu?

Maddy fusese nevoită să-şi câştige singură banii, aşa că nu era deloc surprinzător faptul că fusese prevăzătoare pentru viitorul prietenei sale mai puţin experimentate. Acum, fapta ei bine intenţionată devenise un motiv în plus pentru care Gervase credea că soţia lui era o mincinoasă... Diana sorbi şi ultima picătură de ceai.

– Nu prea contează, spuse ea obosită. Am avut alte păcate pentru care m-a acuzat.

Îşi roti ceaşca de ceai, apoi o ţinu un moment cu ochii închişi înainte să i-o întindă lui Edith.

– Te rog, îmi poţi spune dacă... dacă s-a terminat totul între mine şi Gervase?

Edith o privi cu îndoială.

– Nu e bine să cercetăm probleme care au legătura foarte strânsă cu inima. Tu eşti mult prea implicată în asta.

– Te rog, o imploră Diana. Trebuie să ştiu dacă mai există speranţă.

După încă un moment de ezitare, Edith luă ceaşca şi se uită lung pe fundul ei, cu o privire lipsită de expresie. Respiraţia i se încetini şi vorbi cu un glas venit parcă din depărtare:

– Nu s-a sfârşit. Există multe lucruri între voi, şi întunecate, dar şi luminoase. Se încruntă şi roti ceaşca. Sfârşitul nu a fost scris încă. Există un pericol şi nu doar pentru tine. Întunericul vă ameninţă. Apoi, pe o voce joasă şi neliniştitoare, îşi încheie profeţia: Întuneric, moarte şi pasiune.

Icnetul Dianei o scoase pe Edith din transă şi privi în sus.

– Ceaşca asta îţi e mai folositoare să bei ceai în ea, fetiţo, spuse ea din nou, vioaie.

– Nu sunt sigură că mai am nevoie, protestă Diana. Aproape că am adormit aici, pe canapeaua lui Maddy.

– Eşti epuizată şi noi te-am ţinut trează cu întrebările noastre, spuse Madeline plină de regret şi, oferindu-i braţul ei, o conduse pe Diana în dormitorul ei, unde o îmbrăţişă din nou şi o lăsă să doarmă.

În camera lui Maddy, Edith rămase cu o expresie gânditoare pe chipul ei brăzdat de cicatrice.

– Ştii, e vremea să-i fac o vizită surorii mele, Jane, pe Insula Mull. A trecut prea mult timp de când nu am mai văzut-o.

Ştiind că vorbea numai pe ocolite, Madeline turnă coniac în cești.

– Presupun că e numai o coincidenţă faptul că drumul spre Mull te va duce pe lângă satul acela din Lowlands, unde a crescut Diana.

– Aşa-i, e numai o coincidenţă. Edith îşi sorbi ceaiul gânditoare. Cred că lumea din împrejurimi trebuie să ştie ceva despre vicarul nebun.

– Se prea poate, fu de acord Maddy, trăgându-şi picioarele sub şezut. Probabil că nu e important, dar ar fi interesant să aflăm mai multe despre el. Să ştim măcar dacă mai trăieşte. Se uită cu severitate la prietena ei. Dacă mai e încă pe pământul ăsta păcătos, pot să am încredere în tine că nu-l vei ajuta să primească drept recompensă un drum mai scurt spre lumea cealaltă?

– Sigur că da, spuse Edith cu demnitate. Nu am mai ridicat niciodată mâna împotriva cuiva din noaptea în care i-am spart capul bărbatului meu cu un vătrai, în noaptea în care am plecat. Se opri, apoi adăugă scurtă explicaţie: Dragul de el nu voia să mă lase să plec.

– Chiar ai făcut asta? întrebă Madeline uluită, apoi izbucniră amândouă în râs. Cred că am băut mult prea mult coniac, pentru că asta sună foarte amuzant. Chiar l-ai omorât?

– Nu, spuse Edith cu o urmă de regret în glas. Nu era un vătrai greu.

– Deci *el* încă mai trăieşte?

– Nu. După ce am plecat, şi-a găsit altă femeie care să aibă grijă de el. Într-o noapte a omorât-o din bătaie, aşa că l-au spânzurat.

Maddy înghiţi în sec, trezită la realitate de cuvintele rostite de Edith cu o expresie impasibilă.

– Toate trei am avut secretele noastre legate de bărbaţi, spuse Maddy. E ciudat cum au ieşit la iveală toate în acelaşi timp.

– Aşa-i. Sper numai că problemele se vor rezolva cu bine pentru Diana, aşa cum s-a întâmplat la noi.

Aparenţa calmă a Dianei se spulberă după ce Madeline plecă. Încercă să rămână liniştită şi să-şi controleze sentimentele, dar plânsese aproape încontinuu cât fusese în Yorkshire, şi lacrimile acelea umilitoare continuaseră să o trădeze şi pe drumul de întoarcere acasă. După cum îi spusese odată lui Gervase, era o femeie plângăcioasă, nu era genul care scăpa de furie dacă arunca ceva. I-ar fi fost mai uşor dacă era furioasă, dar nu putea. Declaraţia de iubire pe care ea şi-o dorise atât de mult îl făcuse să fie foarte vulnerabil în faţa a ceea ce el considera a fi trădare, iar lucrurile oribile pe care le spusese nu erau decât rezultatul suferinţei prin care trecea. Privind în urmă, bănui că i-ar fi acceptat mult mai bine confesiunea înainte de a-şi deschide sufletul în faţa ei. Era uşor să fie înţeleaptă când era prea târziu.

Durerea o ameninţa din nou. Hotărâtă să nu plângă, se aşeză la birou şi privi scrisorile care sosiseră în absenţa ei. Erau facturi pentru materiale şi pantofi, pentru taxa şcolară a lui Geoffrey, o scrisoare de la Francis Brandelin prin care îi spunea că pleacă din oraş, dar că o va vizita la întoarcere.

Mai exista şi un mic pachet trimis pe numele ei, cu un scris necunoscut. Gândindu-se că era vorba de vreun obiect pe care îl comandase şi uitase apoi de el, Diana

desfăcu pachetul absentă şi la vederea conţinutului îngheţă, luptându-se cu un val de ameţeală.

Înăuntrul cutiei căptuşite cu catifea se aflau restul perlelor din colierul pe care Gervase i-l dăduse pe bucăţi. Nu exista nici un bilet, nici un fel de mesaj, nici măcar unul care să o insulte. Se întrebă dacă faptul că-i trimisese perlele era o dovadă de repulsie sau de indiferenţă.

Ea nu voia să se gândească la asta. Cu mâna tremurândă, închise cutia şi o puse într-o parte pe birou, apoi ridică ultima scrisoare. Plicul era confecţionat dintr-o hârtie groasă de culoare crem şi clapa purta sigiliul St. Aubyn. Cu inima bubuindu-i în piept, trase aer în piept înainte s-o deschidă, numai pentru a fi dezamăgită să vadă că biletul era scris de o mână străină, cu acelaşi tip de scriitură ca şi cel de pe cutia cu perle. Bănuia că era vorba de secretarul lui Gervase. În trecut, vicontele îi scrisese întotdeauna personal ca s-o anunţe când venea la ea.

Era o invitaţie la o petrecere organizată la Aubynwood, trimisă înainte să se întâlnească cu Gervase în Yorkshire, înainte ca el să-i spună că nu doreşte s-o mai vadă niciodată. Scrisoarea aceasta o aşteptase aici de atunci, o amintire goală a lucrurilor care s-ar fi putut întâmpla. Diana făcu o mişcare ca să mototolească invitaţia, apoi se opri. O petrecere însemna că aveau să fie de faţă mai mulţi invitaţi, probabil oameni din guvern, pentru că el chema uneori la Aubynwood persoane din sfera politicii.

Verificând data, văzu că petrecerea avea să înceapă la sfârşitul săptămânii viitoare. Căzu pe gânduri şi netezi hârtia, absentă. După lege, ea era vicontesa St. Aubyn. Dacă se ducea acolo, oare Gervase avea s-o arunce în stradă? Ar fi putut face asta, dacă ar fi fost singur, dar era puţin probabil că avea s-o alunge în faţa altor musafiri. Dacă ea ajungea cu o zi mai târziu, când ceilalţi aveau să fie deja acolo...

Privi dincolo de cameră, pierdută în gânduri, sfâşiată între tentaţia de-a merge şi gheara nemiloasă a groazei. Era dispusă să lupte pentru Gervase, să facă tot ce-

stătea în putere să-l convingă că dragostea ei era adevărată, dar ca să facă asta trebuia să-l vadă. Şi poate că nu avea să se mai ivească niciodată ocazia să se apropie atât de mult de el.

Decizia aceasta nu era luată cu mintea. Diana urma să se ducă la Aubynwood.

capitolul 20

Ştiind că fiul ei avea nevoie de toată atenţia ei pentru a mai îndulci efectul veştii că avea să plece din nou, Diana luă micul dejun cu Geoffrey a doua zi de dimineaţă, apoi plecară să călărească în parc. El se bucură de compania ei, sporovăind, povestindu-i despre cărţile pe care le citise şi arătându-i cât de bine învăţase să călărească. Sus în şa, arăta la fel ca tatăl lui. Deşi călărea de mai puţin de un an, avea eleganţa naturală a unui copil care avea un talent înnăscut pentru asta.

Când rândaşul le luă frâiele cailor, Diana îl urmări cu coada ochiului pe Geoffrey. Se întrebă ce simţea Gervase, acum că aflase că băiatul era fiul lui. În ciuda faptului că negase, era sigură că el avea să accepte relaţia lor, odată ce va avea timp destul să se gândească mai bine. Urmărise cu emoţie şi speranţă modul în care se apropiaseră unul de altul şi se cunoscuseră mai bine, dorindu-şi ca cei doi să se împrietenească şi temându-se că acest lucru nu se va întâmpla.

Vicontele părea că ţine la Geoffrey, şi băiatul era moştenitorul lui. Oare avea să transfere asupra fiului său sentimentele contradictorii pe care le avea faţă de ea? Cel mai probabil nu, pentru că Gervase era un om drept, dar înverşunarea lui fusese atât de mare, că nu avea să-l lase pe soţul ei aproape de Geoffrey până când nu avea să fie sigură că nu era în stare să facă nimic rău. Avea ambiţii mari pentru fiul ei, voia să primească titlul, bogăţia şi puterea care i se cuveneau, şi pe care ştia că nu avea să le facă de ruşine. Dar nu avea de gând să-l lase să devină un pion în războiul dintre părinţii lui.

Mai degrabă l-ar fi dus în colonii şi l-ar fi crescut singură, înainte să se întâmple asta.

De obicei Geoffrey îşi îngrijea singur poneiul, dar astăzi Diana îi spuse să-l lase pe rândaş să facă munca asta, pentru ca ei doi să poată vorbi. Privindu-o curios, băiatul îşi însoţi ascultător mama în salon.

– Săptămâna viitoare o să plec pentru câteva zile, Geoffrey, spuse Diana şi îşi scoase mănuşile. Îmi pare rău, e ceva ce nu pot anula.

El se încruntă.

– Pot să merg şi eu cu tine?

– Nu, mă tem că nu, zise ea, clătinând din cap. „Nu când e posibil să se întâmple orice între părinţii tăi", adăugă ea în gând.

– De ce nu?

Cum să răspundă acestei veşnice întrebări a copilăriei? În timp ce Diana încerca să se hotărască la un răspuns, Geoffrey continuă pe un ton mânios:

– Te duci să-l vizitezi pe Lord St. Aubyn, nu-i aşa?

Ea bănuise că alături de veneraţia cu care îl privea Geoffrey pe viconte existau şi sentimente de gelozie pentru faptul că mama lui îşi petrecea atât de mult timp cu el, iar suspiciunile ei fură confirmate de expresia de pe chipul băiatului.

Hotărându-se să se comporte normal, Diana îşi scoase haina şi se aşeză.

– Da, aşa este. Îmi pare rău că trebuie să plec din nou, dar e absolut necesar să fac această călătorie.

Era clar că manierele şi normele de conduită pe care fiul ei le învăţase se ciocneau de dorinţa lui de-a se revolta. Diana întinse mâna, chemându-l să vină să se aşeze lângă ea ca să poată să-l liniştească prin cuvinte, dar atunci capul lui începu să se lase pe spate, primul semn al unei noi crize. Se prăbuşi pe podea, cu limba afară şi trupul în convulsii. Diana căzu în genunchi lângă el, îngrozită ca de obicei.

Tocmai se întindea să-l ia în braţe când mâinile îi îngheţară. Văzuse multe crize în viaţa ei şi aceasta nu arăta ca de obicei: sunetele disperate după aer şi mişcările smucite erau puţin diferite decât de obicei. Rămase

paralizată pentru o clipă, plină de suspiciuni. Apoi îl prinse de umeri, pe jumătate ridicându-l de pe podea.

– Geoffrey, strigă ea, te prefaci?

Ochii albaştri care înainte se dădeau peste cap o priveau acum cu un aer vinovat, iar trupul lui se lăsă moale, revenind la normal. Mai enervată pe fiul ei decât fusese în toată viaţa lui, Diana îl trase peste genunchi şi îl lovi de câteva ori cu palma la fund. Nu îl mai lovise niciodată pe Geoffrey, iar el urlă de durere şi de furie.

Câteva secunde mai târziu, se ţineau amândoi în braţe, plângând. Diana hohotea mai tare decât fiul ei, legănându-se cu el înainte şi înapoi.

– Îmi pare rău, nu ar fi trebuit să te lovesc, dar să nu mai faci asta niciodată. Ţipă la mine, aruncă lucruri dacă aşa simţi, dar niciodată să nu te mai prefaci că ai o criză. Nu ştii ce-mi face asta. E... nu e corect din partea ta.

Scoţându-şi batista din buzunar, Geoffrey îşi suflă nasul, apoi mototoli materialul în mâini.

– Ştiu. Tocmai de-asta am făcut-o, spuse el pe un ton vinovat. Înghiţi în sec. Îmi pare rău, mama. A fost un lucru groaznic.

– A *fost* destul de rău. Diana îşi şterse ochii cu batista ei, apoi încercă să zâmbească. Presupun că dacă n-am vrea din când în când să facem şi lucruri rele, am fi îngeri şi am zbura prin rai cu harpe şi aripi.

Geoffrey o privi neîncrezător.

– Aripile sună a ceva amuzant, dar nu ar exista şi cai, nu-i aşa?

– Nu cred.

– Atunci prefer să fiu aici.

Momentul amuzant trecu. Diana îl urmări pe fiul ei mototolind iarăşi batista şi luă o hotărâre. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să-i spună lui Geoffrey că Gervase este tatăl lui. Intenţia ei fusese să amâne pe mai târziu momentul, dar poate că acum era vremea potrivită. Poate că, dacă ştia adevărul, întreaga situaţie avea să fie mai uşor de suportat pentru el. Îşi puse un braţ în jurul lui şi îl trase lângă ea, pe canapea.

– Trebuie să îţi spun ceva.

În ciuda deciziei luate, îi era greu să găsească cuvintele potrivite, căci subiectul era unul pe care ea îl evitase întotdeauna.

– Îţi place de Lord St. Aubyn, nu-i aşa? întrebă ea, încercând să tragă de timp.

Fiul ei încuviinţă, privind în altă parte. Diana trase aer în piept şi rosti direct:

– St. Aubyn este tatăl tău.

Capul lui Geoffrey se roti brusc şi se holbă la ea cu o privire şocată, în timp ce îi analiza cuvintele. Rămase tăcut câteva clipe.

– Deci sunt un bastard? spuse el ţeapăn.

– Nu! exclamă ea, tresărind. Era evident că fiul ei învăţa mai mult decât latină şi literatură la şcoală. Nu, noi suntem căsătoriţi, iar tu eşti un copil la fel de legitim ca oricare alt băiat din Anglia.

– Cum de nu mi-ai spus asta până acum? De ce nu locuiţi împreună? Şi el de ce nu se poartă ca un tată?

Şocul iniţial se transforma destul de rapid într-o dorinţă încăpăţânată de-a afla totul. Diana îl strânse de umeri.

– E o poveste lungă, iubire. Cugetă câteva clipe şi se hotărî cum să povestească totul, ca pentru un copil de opt ani. Stăteam în acelaşi han, în Scoţia. Tatăl tău a intrat în camera mea din greşeală. Era un gest nepotrivit şi... el a hotărât să fie un gentleman şi să se însoare cu mine. Cu toate astea, el nu voia de fapt să se căsătorească, aşa că după ce s-a asigurat că am destui bani cât să trăiesc bine, a plecat.

– De ce nu voia să fie însurat cu tine? întrebă cu insistenţă fiul ei.

– Nu era vorba neapărat de *mine*, de fapt el nu voia să se însoare deloc, răspunse ea precaută, pentru că nu voia ca Geoffrey să dea vina pe Gervase pentru totul. Tatăl tău era hotărât să plece în India, ca să se alăture armatei. Nu plănuise să se însoare.

Fiul ei dădu din cap, semn că reuşise să înţeleagă asta, şi Diana aproape chicoti când îi văzu reacţia atât de matură.

– Așa că eu m-am dus în Yorkshire, am cunoscut-o pe Edith și restul îl știi. A fost bine la început, dar când ai ajuns la vârsta la care trebuia să mergi la școală mi s-a părut că a venit vremea să ne mutăm în Londra, ca să putem vedea câte ceva din lume. Nevoia de-a schimba pe alocuri povestea deveni și mai mare. Era pregătită să recunoască multe lucruri, dar nu și că alesese viața de prostituată, deși ea nu se purtase niciodată ca atare. Își alese cu grijă cuvintele și continuă: Din întâmplare, l-am cunoscut pe Lord St. Aubyn într-o noapte, când am fost în vizită la o prietenă de-a mătușii Maddy. El uitase cum arătam și cum nu foloseam numele de Brandelin, nu m-a recunoscut.

– De ce nu i-ai spus pe loc cine erai?

„La fel ca tatăl lui."

– Nu am vrut. El nu se arătase niciodată interesat de noi. Nici măcar nu știa că exiști.

– Și ai fost supărată?

– Mă tem că da, spuse ea cu tristețe. Am vrut să ajung să-l cunosc mai bine, așa că nu i-am spus cine sunt. Dar pentru că am devenit buni prieteni, săptămâna trecută i-am spus cine sunt.

Geoffrey se întoarse cu fața spre ea și rămase cu brațele în jurul genunchilor.

– Și el s-a înfuriat pentru că nu i-ai spus că erai soția lui?

Diana era surprinsă de cât de mult intuise. Era ceva ce înțelegeau bărbații și femeile nu? Dădu din cap.

– Da, este foarte supărat pe mine. Deși încercase să se stăpânească, vocea îi tremură. El nu vrea să mă mai vadă niciodată. De asta merg la Aubynwood. Dă o petrecere și am fost invitată și eu, așa că m-am hotărât să mă duc și să-mi cer scuze.

– Te face nefericită, spuse Geoffrey, din nou bătăios.

– Da, dar să nu-l învinovățești prea mult pe el, spuse ea repede. Și eu l-am făcut nefericit, deși fără intenție.

Fiul ei o privi cu ochii lui mari, albaștri și plini de înțelepciune.

– E așa cum mi-ai spus tu întotdeauna, nu e suficient să ai intenții bune.

– Exact, recunoscu ea.

– Ce... ce a spus când şi-a dat seama că sunt fiul lui? întrebă Geoffrey, afişând curiozitatea unui copil.

Ştiind cât de important era răspunsul ei, Diana căzu pe gânduri o clipă, încercând să combine ceea ce observase cu ceea ce simţise.

– A fost surprins, desigur. Şi pentru că era furios, nu era sigur dacă să mă creadă. Privindu-l apoi în ochi, continuă cu sinceritate: Dar voia – foarte, foarte mult – să creadă că tu eşti fiul lui.

Iarăşi tăcere.

– Dacă tu şi Lord St. Aubyn deveniţi din nou prieteni, asta înseamnă că vom fi o familie?

Diana era uimită de nuanţa de jind din vocea lui.

– Sper, dragule, spuse ea emoţionată. Sper din toată inima.

Geoffrey se încruntă.

– Dacă îi faci o vizită tatălui meu, atunci de ce nu pot veni şi eu?

Acum nu mai era gelos. Era şi el interesat de Lord St. Aubyn şi avea nevoie de el la fel de mult ca şi Diana. Pentru o clipă, îşi dori să nu-i fi zis nimic.

– Lord St. Aubyn este foarte, foarte supărat pe mine. Probabil ne vom spune lucruri urâte.

Băiatul făcu o mutră bosumflată.

– E tatăl meu şi vreau să-l văd.

– Acum nu e cel mai potrivit moment, Geoffrey. E mai bine să aşteptăm până se va linişti.

Geoffrey afişă în continuare o figură încăpăţânată.

– Poate că nu o să mai fie atât de supărat dacă voi fi şi eu acolo, spuse el, ingenios.

Diana oftă şi se gândi la idee. Poate că era din nou foarte protectoare cu el. Geoffrey era un băiat inteligent şi echilibrat şi avea dreptul să-l vadă şi să-l cunoască pe tatăl lui. Şi deşi ar părea un gest premeditat, dacă l-ar avea alături pe fiul ei, poate că Gervase ar fi mai temperat.

– Bine, poţi veni, dar trebuie să-mi promiţi că vei fi respectuos cu Lord St. Aubyn şi că nu te vei supăra pe el din cauza mea. Lucrurile sunt foarte complicate între

noi doi şi amândoi am greşit unul faţă de celălalt. Cum fiul ei nu părea foarte convins, îi repetă: Trebuie să-mi promiţi, Geoffrey.

– Bine, mama. Voi încerca din răsputeri să mă port frumos. Promisiunea era destul de ambiguă, dar înainte ca ea să poată protesta, el adăugă gânditor: Dacă el este Lord. St. Aubyn, atunci tu trebuie să fi Lady St. Aubyn. Când ea încuviinţă, băiatul întrebă cu interes: Dar eu am vreun titlu?

– Nu atâta timp cât trăieşte tatăl tău, dar eşti Onorabilul Geoffrey Lindsay Brandelin, îi explică ea.

– Nimeni de la şcoala mea nu e vreun onorabil, spuse el dezamăgit, dar cu un ton filosofic. Tatăl lui Jamie Woodlow este cavaler, dar asta nu e la fel de bine ca un viconte.

– Geoffrey, nu trebuie să iei prea în serios treaba asta cu titlurile nobiliare, spuse Diana. Astăzi eşti diferit faţă de cum erai ieri, când nu ştiai cine era tatăl tău?

După o clipă de gândire, fiul ei rânji.

– Ieri eram doar un epileptic. Astăzi sunt un onorabil epileptic.

Ideea i se părea foarte amuzantă şi izbucni în râs.

Râzând odată cu el, Diana se aplecă şi-l sărută pe Geoffrey. Se rugă din toată inima ca ruptura dintre ea şi soţul ei să se poată vindeca, nu numai de dragul lui Geoffrey, ci şi pentru că Gervase nu avusese atâţia ani parte de bucuria de-a şti că are un fiu.

Cum Edith plecase în Scoţia să o viziteze pe sora ei, Madeline se oferi să o însoţească pe Diana ca să o ajute precum o servitoare şi să aibă grijă de băiat. Diana fusese reticentă la propunerea aceasta, pentru că îi era greu să o trateze pe prietena ei ca pe o slujitoare, dar Maddy îi atrase atenţia că ele oricum se ajutau mereu cu rochiile şi coafurile şi că sigur ar fi vrut să aibă alături pe cineva care era de partea ei. În plus, Madeline nu avea stare, având în vedere că Nicholas nu urma să se întoarcă la Londra decât peste câteva săptămâni.

Pusă în faţa atâtor argumente valide şi a faptului că şi ea îşi dorea să fie sprijinită de cineva drag în această călătorie, Diana fu în cele din urmă de acord.

Maddy îşi strânse fericită părul într-un coc şi îşi scoase cele mai conservatoare haine. În ciuda eforturilor sale, pur şi simplu nu putea să nu fie atrăgătoare, dar cel puţin nu avea să atragă prea multe priviri.

În loc să parcurgă tot drumul într-o singură zi, petrecură o noapte la un han aflat la două ore depărtare de Aubynwood.

Diana calculă că, dacă ajungea pe la prânz, existau şanse să fie şi alţi musafiri prin preajmă, şi lui Gervase avea să-i fie greu să nu o primească. Ideea că se ducea acolo fără voia lui o îngrozea, atât din cauză că el o putea răni foarte rău, dar şi pentru că trebuia să vadă cât de rău îl rănise şi ea. În timpul călătoriei, Diana vorbi foarte puţin.

În dimineaţa următoare, îşi alese cu grijă o rochie elegantă şi simplă din muselină, cu un volan de culoare albastră care se asorta cu ochii ei. Maddy îi ridică părul şi i-l prinse într-o coadă răsucită care lăsa să-i cadă câteva şuviţe în jurul gâtului şi feţei pentru un efect mai angelic. Diana arăta ca o adevărată lady şi o vicontesă.

Prea devreme intrară pe porţile conacului Aubynwood şi se opriră la un grajd din faţa intrării principale. Madeline şi Geoffrey aveau să aştepte în trăsură până când primeau semn că Diana avea voie să-i lase să intre.

– Urează-mi noroc, spuse ea pe un ton hotărât, dar nervos, ştergându-şi palmele pentru ca apoi să le vâre în mănuşi.

Maddy dădu din cap, serioasă. Mai puţin conştientă de ceea ce se petrecea, Geoffrey era vesel şi agitat.

Apoi Diana ieşi din trăsură şi urcă scările până la casa soţului ei.

Pentru că Gervase era prea morocănos şi nefericit ca să fie o gazdă bună, era chiar bine că evenimentele din peninsulă îi ţineau pe invitaţi într-o continuă agitaţie. La numai câteva zile după ce debarcase în Portugalia, generalul Sir Arthur Wellesley câştigase o bătălie importantă la Vimeiro împotriva francezilor, fără nici un

ajutor din partea celor doi ofiţeri superiori încăpăţânaţi care erau, din punct de vedere tehnic, mai înalţi în grad. Anglia primise vestea victoriei cu bucurie, apoi fusese şocată când primise detaliile tratatului de capitulare care fusese semnat. Numit Convenţia de la Cintra, acesta îi scotea pe francezi din Portugalia, dar îi şi repatria pe francezii capturaţi de vasele armatei britanice şi le permitea duşmanilor să ia cu ei toată prada de război.

Extraordinara realizare a lui Wellesley fusese copleşită de isteria publică stârnită de termenii tratatului, şi toţi cei trei comandanţi britanici erau rechemaţi acasă pentru o anchetă militară. Gervase blestemase cu exasperare evenimentele care se petrecuseră. Fiind cel mai mic în rang, Wellesley nu fusese cel care negociase, deşi el semnase convenţia, şi făcea cu amărăciune haz de faptul că era posibil ca avansarea lui în rang de general să nu mai aibă loc din pricina unei agitaţii politice de care nu se făcea vinovat.

Nici la Aubynwood situaţia nu era mai bună. Invitaţii lui Gervase mâncau, flirtau şi călăreau, bucurându-se de plăcerile oferite de peisajul de la ţară, în timp ce se ocupau de probleme de stat. Contele de Veseul plana prin preajmă cu o expresie de satisfacţie pe chip. Dintr-un impuls pervers, şi cum avea nevoie de o nouă amantă, Gervase o invitase şi pe frumoasa şi rapacea Lady Haycroft. Din nefericire, descoperise că avansurile ei extrem de studiate îi provocau repulsie.

De asemenea, îl invitase şi pe Francis Brandelin, pentru că simţea nevoia să aibă aproape un prieten bun, deşi aceasta era altă problemă complicată, pentru că nu se putea uita la tânărul lui văr fără să se întrebe dacă nu cumva era unul dintre amanţii Dianei. Ar fi putut să întrebe, dar nu o făcu, pentru că nu voia să audă răspunsul.

Vicontele şi George Canning fuseseră în galeria de la etaj şi acum stăteau în capul scării principale, discutând despre posibilele repercusiuni politice pe care le-ar fi putut avea Convenţia de la Cintra. Sub ei, în holul înalt de două etaje, o duzină de invitaţi forfoteau, discutau

şi îi aşteptau pe alţii să ajungă, pentru a pleca într-o plimbare prin grădini.

Gervase nu auzi ciocănitul de la uşă şi nici faptul că aceasta fusese deschisă. Apoi auzi un glas de neuitat, care vorbi încet, dar clar.

– Bună ziua, Hollins. Te rog, anunţă-l pe soţul meu că Lady St. Aubyn a sosit.

Indiferent cât de muzicală era vocea Dianei, nici măcar o salvă de tun nu ar fi putut avea un efect mai distrugător. Gervase se întrebă pentru o clipă dacă nu cumva avea halucinaţii, dacă nu cumva se gândise atât de mult la ea, că mintea lui construise o fantomă, însă toată lumea de jos se holba acum la nou-sosită, aşa că trebuia să fie reală.

– Măi, măi, *măi*, spuse Canning de lângă el, pe un ton din ce în ce mai admirativ.

Diana stătea calmă şi indiferentă la reacţia pe care o provocase celorlalţi. O rază de soare îi făcea părul să pară auriu, îşi ţinea capul sus, şi pe chipul ei superb se putea vedea un zâmbet uşor. Gervase o privi, paralizat din cauza şocului, simţind un amestec de furie pentru faptul că îi invadase casa, admiraţie reticentă pentru neruşinarea ei şi o dorinţă chinuitoare la vederea frumuseţii ei.

Hollins o recunoscu de la vizita de Crăciun şi făcu o pauză lungă în timp ce încerca să înţeleagă cuvintele pe care le rostise. Toată lumea din casă ştia ce se petrecea între stăpânul lor şi frumoasa doamnă Lindsay, şi majoritatea fuseseră de acord. Era foarte posibil ca vicontele, de felul lui scump la vorbe, să se fi căsătorit cu amanta lui fără să menţioneze acest lucru şi servitorilor săi. Hotărându-se să trateze problema cu precauţie, valetul se înclină.

– Îl voi informa pe Domnia Sa.

Apoi se întoarse şi dispăru din vedere.

Lady Haycroft se afla în grupul de la parter. Era ciudat cât de vulgar părea părul ei blond şi exagerat de aranjat, pe lângă frumuseţea naturală a Dianei.

– Imposibil! exclamă văduva cu o voce aspră. St. Aubyn nu este căsătorit.

Diana se întoarse spre ea cu o expresie surprinsă.

– L-aţi întrebat vreodată dacă este?

– Păi... ei bine... sigur că nu. Lady Haycroft se opri, neştiind ce să mai spună. Sunteţi căsătoriţi de curând?

– Nu, răspunse Diana la fel de blând. Suntem soţ şi soţie de nouă ani. Desigur, eu am petrecut mare parte din timpul acesta în nord, ducând o viaţă liniştită. Fiul nostru avea o sănătate delicată când era mic, dar acum este mult mai puternic şi ne putem alătura, în sfârşit, soţului meu.

Deci exista şi un fiu.

– Se spunea că St. Aubyn are o soţie nebună pe care o ţine închisă undeva în Scoţia, insistă Lady Haycroft pe un ton plin de răutate.

Diana râse scurt, amuzată şi înţelegătoare în acelaşi timp, şi Gervase îi văzu pe bărbaţii de jos reacţionând la gestul ei ca florile care se întorc spre soare.

– Dumnezeule, asta spune lumea? Îşi scuturâ capul, zâmbind ironic. Sunt mereu uimită de cum pot transforma bârfele până şi cele mai simple adevăruri. Eu am crescut în Scoţia, dar nu am fost nici nebună, nici închisă pe undeva. Apoi, pe un ton sugestiv, adăugă: Soţul meu a spus deseori cât de mult ar vrea să mă păstreze numai pentru el. Poate că de la asta a pornit zvonul.

În timp ce Lady Haycroft se uita la ea uimită şi înfrântă, Diana zâmbi elegant.

– A fost foarte urât din partea mea să nu fiu aici ca să-i întâmpin pe musafirii noştri, dar am fost reţinută în Yorkshire. Sper sincer că mă veţi ierta. Sunteţi Lady Haycroft? Soţul meu mi-a vorbit despre dumneavoastră şi nu cred că mai avem o altă invitată, cu păr blond, la fel de drăguţă.

Şah mat. Lady Haycroft îşi înclină capul în semn de recunoştinţă. Atitudinea ei de ostilitate aproape se risipise, dar nu era încă în stare să spună altceva fără să pară necioplită. Dacă nu ar fi fost atât de mânios, Gervase ar fi râs de modul iscusit în care Diana făcuse faţă situaţiei. Dacă avea nevoie de dovezi pentru

capacitatea soției sale de-a răstălmăci adevărul, acum i le oferea.

Uitând de însoțitorul lui, porni în jos pe scări. În același timp, Francis intră în raza sa vizuală. Probabil că auzise mare parte din conversație, pentru că ajunse până în fața Dianei și o sărută ușor, ca între rude.

– Diana, cât mă bucur să te văd. Gervase nu era sigur când o să ajungi.

O asemenea întâmpinare din partea vărului lui St. Aubyn îi făcu pe toți s-o accepte o dată pentru totdeauna. Invitații începură să roiască în jurul Dianei, nerăbdători să o cunoască și încântați că fuseseră martori la o întâmplare pe seama căreia se putea bârfi. Gervase ajunse la capătul scărilor și merse spre ei. Oamenii se întoarseră să se uite la el, întrebându-se dacă avea să se petreacă ceva și mai interesant. Ei bine, afurisit să fie dacă avea să-și spele rufele murdare în public.

– Sper că ai avut o călătorie plăcută, draga mea, spuse el pe un ton glacial, înclinându-și capul în fața ei.

Diana se întoarse brusc la auzul vocii lui. Privirile lor se întâlniră și, pentru o clipă, el uită că erau înconjurați de musafiri, uită de faptul că ea îl înșelase. Voia doar s-o ia în brațe, să-i guste buzele, să-i desfacă părul și să facă dragoste încet. Ea păru că vrea să se ducă la el, apoi se opri, temându-se de cum avea să fie primită.

Parcurgând distanța care îi despărțea, Gervase o luă de braț într-o strânsoare acuzatoare și o conduse departe. După calmul pe care îl exprima chiul lui, cei care îi priveau presupuseră că îi oferea un salut calm, ca între soți, dar el îi vorbi pe un ton jos și mânios:

– Ce naiba încerci să câștigi cu asta? Orice ai vrea, n-ai să reușești.

Ochii albaștri și pătrunzători ai Dianei îi întâlniră pe ai lui, privindu-l rugători și smeriți, dar înainte să poată rosti vreun cuvânt, ușa se deschise și Geoffrey intră mărșăluind în tăcerea intensă din hol. Toată lumea se uită de la băiatul cu păr negru la viconte și apoi din nou la copil. Poate că unii se îndoiau de identitatea

Dianei, dar nu şi de faptul că micuţul era moştenitorul lui St. Aubyn.

Băiatul înaintă cu curaj, la fel ca mama sa, prin mulţimea de invitaţi, şi se opri la Gervase, căruia îi întinse mâna.

– Bună ziua, domnule. Mă bucur să vă văd din nou.

Nu era un salut afectuos, dar era foarte potrivit pentru fiul manierat al unui nobil.

Ochii lui Geoffrey erau ca ai Dianei, de culoarea pietrelor de lapislazuli, privindu-l întrebători. Gervase analiză părul negru al băiatului, linia maxilarului, pomeţii largi şi se întrebă cum de fusese atât de orb. Ar fi putut spune multe, dar nu aici, în faţa tuturor.

– Bună ziua, Geoffrey. Sper că ai mai exersat la limba latină. Era un salut mult prea obişnuit, dar îi strânse mâna cu putere, oferindu-i astfel o primire călduroasă fiului său la Aubynwood.

Reacţionând la expresia din ochii tatălui său mai degrabă decât la cuvintele sale, Geoffrey radia.

– Da, domnule. Şi la greacă.

Hollins se întoarse cu un lacheu. Poate că ascultase la uşă şi ştia în ce parte bătea vântul.

– Ia bagajul stăpânei din trăsură, ordonă majordomul.

Diana îl privi serioasă pe soţul ei.

– Te implor să mă scuzi. Călătoria a fost atât de lungă şi sunt puţin cam obosită. Ne vom vedea cu toţii mai târziu, adăugă ea şi le zâmbi fermecător celorlalţi invitaţi.

În timp ce îi privea, Gervase o văzu pe Diana că se încordează pentru o clipă. Urmărindu-i privirea, îl văzu pe contele de Veseul în hol, observând-o pe Diana cu o expresie ironică şi amuzată. Veseul, care era sigur spion, şi probabil şi amantul soţiei lui. Unul dintre motivele pentru care Gervase îi invitase atât pe francez, cât şi pe Diana, era să vadă dacă aveau să se dea în vileag. Era foarte posibil ca planul lui iniţial să reuşească.

Controlându-şi expresia feţei, Gervase o urmări pe soţia sa urcând scările în urma lui Hollins. Avu nevoie de numai un moment pentru a-şi da seama că servitoarea

sfioasă care o urma era Madeline Gainford, care intrase neobservată. Aşadar, soţia lui sosise cu aliaţi. Probabil că Edith Brown condusese trăsura aia blestemată.

Pentru o clipă, Gervase se gândi să meargă după Diana în camera ei şi să aibă cearta pe care o merita, dar se abţinu, ştiind că avea nevoie de mai mult timp ca să-şi poată controla sentimentele înainte s-o înfrunte pe soţia lui şi s-o forţeze să plece.

Se întoarse şi întâlni privirea acuzatoare a lui Lady Haycroft, văduva nerăbdătoare care luase invitaţia la Aubynwood ca pe o încurajare.

– Ce drăguţ că a putut să ni se alăture şi soţioara ta, St. Aubyn, comentă ea, scrâşnind din dinţi. Sper că societatea nu o să i se pară prea obositoare după viaţa pe care a dus-o în provincie.

– Lady St. Aubyn se adaptează foarte uşor, spuse el pe un ton inflexibil, apoi îşi ceru scuze de la invitaţi şi se duse la grajduri. În ciuda faptului că nu purta costumul de călărie, se urcă pe cel mai rapid cal al lui şi porni într-un galop iute pe domeniul Aubynwood. Activitatea fizică îl ajută puţin, dar încă mai era chinuit de furie şi disperare. Faptul că Diana se afla printre invitaţi, că trebuia să fie politicos, ştiind că ea avea să doarmă sub acoperişul lui... perspectiva aceasta era insuportabilă.

În timp ce-i permise calului obosit şi transpirat să încetinească pasul, se întrebă ce naiba voia soţia lui.

Hollins o conduse în camera stăpânei, aceeaşi în care locuise înainte, cea care era legată de camera stăpânului printr-un pasaj secret. După ce majordomul plecă, îşi scoase boneta şi se aruncă pe pat, tremurând de emoţie. Se descurcase bine jos până să apară Gervase, cu ochii lui ca nişte aşchii de gheaţă. Oare câte din explicaţiile ei închipuite ascultase? Şi cât de multă repulsie îi provocaseră?

Masându-şi tâmplele, încercă să fie fericită pentru că reuşise să treacă de primul obstacol şi obţinuse un sprijin precar la Aubynwood, dar urmau lucruri mult mai rele. După cum bănuia, Gervase avea să evite o scenă în public, dar era foarte posibil să-i pună pe servitori

să o dea afară în secret. Sau avea să considere asta drept un gest de laşitate şi avea să se descurce singur cu ea?

Gervase fusese la fel de mânios cum se aşteptase, dar ea recunoscuse şi dorinţă în reacţia lui. Era sigură de asta şi, în intimitate, pasiunea putea construi punţi de comunicare care nu se puteau obţine niciodată în public.

Prezenţa lui Veseul aproape o paraliză de şoc. Acum că acesta ştia că ea era soţia lui Gervase şi nu o curtezană, fără îndoială că avea s-o lase în pace, dar chiar şi aşa, personajul acesta o înspăimânta. Amintirea libertăţilor pline de indecenţă pe care şi le luase cu ea şi a comportamentului său de la Balul Curtezanelor era atât de vii în mintea ei, încât se cutremură, apoi îşi trecu degetele peste mânerul cuţitului din teacă. Îl purtase pentru că fuseseră pe drum. În mod obişnuit, nu ar fi plecat înarmată la Aubynwood, dar cum Veseul era prin preajmă, avea să poarte cuţitul toată ziua şi să doarmă cu el sub pernă. Şi avea să încuie uşa ori de câte ori era singură.

Gândul acesta o făcu să se ridice în şezut. Dacă Gervase intra acum, gata de luptă, avea s-o ia pe nepregătire. Se duse în goană în aripa în care se aflau camerele copiilor şi îi ajută pe Geoffrey şi pe Maddy să se instaleze, complăcându-se în iluzia de normalitate. Fiul ei era bucuros să se afle la Aubynwood, mulţumit de modul în care îl primise vicontele, şi la scurtă vreme se duse să viziteze grajdurile. Madeline luă ceaiul şi discută cu Diana. Apoi, luându-şi în serios rolul de servitoare, plecă să se asigure că hainele Dianei erau despachetate, periate şi aşezate cum trebuie.

Diana se gândi să trimită un lacheu să-l găsească pe vărul lui Gervase, dar Francis o găsi înainte de asta. Când îl întâlni pe scări, văzând că se îndrepta spre camera ei, aproape că-l îmbrăţişă pentru că se interesa de soarta ei. Se mulţumi doar să-i strângă ambele mâini.

– Francis, mă bucur atât de mult că eşti aici!

– Şi eu, spuse el cu un zâmbet plin de căldură. E evident că ai nevoie de aliaţi. Luând-o de braţ, o conduse pe hol.

– E greu să găseşti un loc liniştit în casa asta. Vrei să te plimbi cu mine în timp ce-ţi explic ce se petrece?

Ocolind grădinile formale, o luară pe o cărare şerpuită care ducea în jos, spre lac. Deşi nu se mai văzuseră de ceva vreme, timpul pe care îl petrecuseră împreună crease între ei o legătură neobişnuit de strânsă şi Diana se simţi extrem de uşurată că putea vorbi cu cineva care îi cunoştea, şi ţinea atât la ea, cât şi la Gervase. Îi dădu o explicaţie mai laconică decât aceea oferită lui Geoffrey, dar Francis era adult şi putea citi printre rânduri.

El o ascultă tăcut şi serios la final.

– Aşadar, chiar eşti căsătorită cu Gervase, eşti îndrăgostită de el, iar el nu te poate ierta pentru faptul că l-ai amăgit. Ce ironie păcătoasă şi tristă a vieţii!

Pe marginea micului lac se afla o bancă din lemn, şi el o conduse înspre ea, aşezându-se şi ţinând-o de mână în semn de consolare. Ea se uită în ochii lui albaştri, apoi îşi întoarse repede privirea, de teamă că blândeţea lui o va face să plângă.

– Tu îl cunoşti de o viaţă, Francis. Ce l-a făcut să reacţioneze atât de dur? Înţeleg să fie furios, dar nu mă aşteptam la mânia aceasta oarbă şi neiertătoare.

– Nu ştiu, Diana. Francis clătină din cap. Îmi e un bun prieten şi văr, dar din anumite puncte de vedere este un personaj misterios. Majoritatea gentlemenilor englezi îşi ţin sentimentele adânc ascunse, dar Gervase merge parcă mai departe de atât.

Francis smulse o floare albastră de stejerel de pe pământ şi începu să se joace cu ea, îngândurat.

– În ciuda faptului că este foarte priceput la ceea ce face şi are succes, Gervase are şi un anume aer tragic. El i-a ajutat mereu pe alţii, în chestiuni mici sau importante, dar niciodată pentru că s-ar aştepta la vreo recompensă pentru asta. De fapt, el nici măcar nu se aşteaptă să primească mulţumiri. Cred că nu simte că merită ca ceilalţi să aibă o părere bună despre el.

– Şi eu am simţi acelaşi lucru, spuse Diana încet. Ştii cumva de ce a ajuns aşa?

– Aş putea bănui, zise el şi o privi cu un zâmbet ironic. În ultima vreme m-am gândit destul de mult la formele

pe care le îmbracă dragostea. Părerea mea este că un om care nu a fost iubit în copilărie e posibil să aibă probleme în a înțelege și a accepta orice fel de iubire. Își concentră atenția asupra bârfelor de familie pe care le auzise de-a lungul anilor. Tatăl lui Gervase, continuă el, era un om reținut care își făcea datoria, dar niciodată mai mult de atât. Datoria îi cerea să lase în urmă un moștenitor pentru familia St. Aubyn, așa că s-a însurat și a făcut unul. De fapt, doi - Gervase a avut un frate mai mare care a murit la vârsta de șase sau șapte ani. Asta a fost înainte să mă nasc eu, dar mama mi-a spus odată că părinții lui regretau faptul că tocmai Gervase avea să moștenească. Era un copil mic de statură, prea liniștit, și mai avea și crizele alea. Îl considerau imperfect.

După ce reflectă o clipă, Diana întrebă:

- Cum era mama lui?

- Ah, magnifica Medora. Francis oftă și își mută privirea dincolo de lac. Era poate cea mai frumoasă și mai imorală femeie care a umblat vreodată pe fața pământului. Putea fermeca până și păsările din copaci dacă avea chef, pentru ca apoi să uite de existența lor într-o clipită. Îi fascina și îi intimida pe toți cei care o întâlneau.

- Probabil că nu a fost ușor să aibă o astfel de femeie ca mamă.

- Nu, nu cred că fost, fu el de acord. Ar fi fost mai simplu dacă ar fi avut un temperament neplăcut sau dacă ar fi fost rea în mod voit. În schimb, ea era... extrem de egoistă. Era atât de preocupată de propriile dorințe, că restul rasei umane nu o mai interesa aproape deloc. Nimeni nu o putea raporta la standardele muritorilor de rând, așa cum nimeni nu ar putea compara un șoim cu o cobră.

- Ce s-a întâmplat cu ea?

- A murit într-un incendiu când Gervase avea vreo șaptesprezece ani. Locuia cu unul dintre amanții ei într-o cabană de vânătoare din Shire. Și bărbatul acela a murit. A fost un scandal de mici proporții, din câte am înțeles. Toată lumea acceptă amanții dacă unul

din ei este indiscret, dar era cam mult să fie prinşi amândoi, morţi.

Aşadar, mama lui Gervase fusese o fiinţă capricioasă şi egoistă, când fermecătoare, când nepăsătoare, şi pierise într-un mod scandalos. Nu era de mirare că Gervase ţinea mult la viaţa lui privată şi-i era greu să creadă că o femeie putea fi statornică. Lucrurile începeau să capete sens, deşi Diana nu era foarte sigură că mai putea folosi cumva informaţiile acestea. Dar dacă putea să înţeleagă sentimentele care îl chinuiau pe Gervase, atunci poate că reuşea să afle şi cum să-l vindece.

– Îţi mulţumesc, Francis, pentru că mi-ai explicat asta. Poate o să mă ajute.

El se întoarse s-o privească cu chipul lui frumos şi grav în acelaşi timp.

– Gervase are nevoie de tine, Diana, mai mult decât are el impresia. Tu poţi iubi şi poţi fi iubită de mulţi bărbaţi, dar Gervase nu este aşa. Dacă nu reuşeşte să te ierte şi să te iubească, mă tem că se va retrage atât de mult în propria durere, că nimeni nu va mai putea ajunge la el. De dragul lui, sper să mai încerci.

Ea îşi închise ochii înlăcrimaţi.

– Voi încerca, şopti ea, dar nu ştiu cât mai pot suporta.

Avu nevoie de ceva timp ca să-şi poată stăpâni suferinţa. În zilele astea, sentimentele ei cele mai profunde ieşiseră la suprafaţă. În cele din urmă, Diana îşi ridică uşor capul şi-şi şterse faţa cu batista pe care i-o întinse Francis.

– Problemele tale în dragoste arată mai bine decât ale mele? întrebă ea cu un zâmbet tremurat.

Îi zâmbi şi el cu o expresie inocentă şi o reală bucurie.

– Da. După ce am discutat cu tine, mi-a fost mai uşor să vorbesc cu... prietenul meu. Am descoperit că împărtăşim aceleaşi gânduri şi idei, dar... şi mult mai mult. În câteva săptămâni vom face o călătorie în Mediterana. Ne vom întoarce peste foarte mult timp.

– Şi familia ta? întrebă ea, şovăitoare.

– Nu am vorbit despre asta în mod direct, dar cred că mama mea a bănuit. Şi, ca şi tine, e foarte iertătoare.

Diana se aplecă înainte şi-l sărută pe obraz.

– Nu e nimic de iertat aici, doar de acceptat. Sunt atât de fericită pentru tine.

Francis o îmbrăţişă, iar ea se relaxă în căldura braţelor sale.

– Credeam că e imposibil să găsesc iubirea după care tânjeam, dar m-am înşelat. Chiar şi în lumea aceasta imperfectă, uneori ne putem găsi fericirea. Poate că lucrurile par întunecare acum, dar dacă există vreo femeie pe lumea asta care poate ajunge la inima lui Gervase şi poate câştiga pasiunea şi loialitatea pe care el este în stare să le ofere, atunci acea femeie eşti tu.

– Mă rog la Dumnezeu să ai dreptate, murmură ea.

Nici unul din ei nu-şi dădu seama cât de bine puteau fi văzuţi de călăreţul care se oprise pe unul dintre dealurile din apropiere.

Contele de Veseul o conduse pe Lady Haycroft, spumegând, înspre distracţii, evitându-i pe ceilalţi care hoinăreau prin grădini. Cei doi erau amanţi din când în când şi aveau în comun un oarecare egoism – puteau fi consideraţi prieteni. După ce o ascultă bătând câmpii despre făţărnicia lui St. Aubyn, care îi lăsase pe oameni să creadă că este un burlac eligibil, şi făcând comentarii răutăcioase despre frumuseţea insipidă a Dianei, Veseul interveni pe un ton tărăgănat:

– E posibil ca micuţa târfă să nu fie soţia lui. Şi chiar dacă e, e posibil să nu fie căsătoriţi de nouă ani.

– Poftim? Lady Haycroft se holbă la el. St. Aubyn nu a negat spusele ei. În plus, băiatul seamănă categoric cu amândoi şi trebuie că are vreo şase sau şapte ani.

– O, este posibil să fie copilul lor, spuse Veseul molcom, dar nu neapărat un copil legitim. Probabil că ea a fost amanta lui când a fost plecat în India. De curând, aşa-numita vicontesă a trăit în Londra ca prostituată, sub numele de doamna Lindsay. Am văzut-o cu ochii mei la ultimul Bal al Curtezanelor. De fapt, am văzut-o şi împreună cu St. Aubyn într-o noapte, la Vauxhall.

Se aflau sub un umbrar, într-un colţişor întunecat, aşa că nu mă mir că nu ai recunoscut-o astăzi.

În timp ce Lady Haycroft păli din cauza şocului, la aflarea acestei veşti, Veseul se opri ca să rupă un trandafir pe care îl mirosi înainte să-l ofere însoţitoarei sale.

– Printre curtezane era cunoscută sub numele de Frumoasa Luna. Am auzit că, printre altele, era amanta lui St. Aubyn. *Multe* altele. Poate că magia de care e în stare în pat l-a făcut s-o ia de nevastă, sau poate că a vrut să aibă un moştenitor, aşa că şi-a dat seama că e mai uşor să pretindă că un copil care deja există este legitim, decât să rişte şi să se însoare din nou. Cine ştie? El este un bărbat rece şi calculat, dacă nu ar fi averea lui, nu te-ar interesa deloc.

– Foarte adevărat, izbucni ea, dar bogăţia este un motiv destul de bun ca să-l tolerez. Părea o alegere perfectă pentru un viitor soţ: bogat, influent fără să fie la modă şi cel mai probabil indiferent faţă de viaţa soţiei sale, odată ce ar fi avut un moştenitor. Apoi adăugă, ca pentru sine: Dădea semne că m-ar accepta înainte să sosească uşuratica aia. Dacă sunt într-adevăr căsătoriţi, va trebui să renunţ la speranţele pe care mi le-am pus în el. Nu are rost să-l iau ca amant dacă nu ne putem căsători.

Îşi ţuguie buzele, gest care îi făcu chipul să se schimonosească într-o expresie malefică în timp ce smulse petalele trandafirului cu mişcări furioase.

– Dar cu ceea ce mi-ai spus pot să-i distrug reputaţia pentru totdeauna şi-l pot face pe St. Aubyn de tot râsul. Aşadar Domnişoara Vorbe-Mieroase e doar o târfă scumpă din Londra! Când se va afla asta, va trebui să se ducă înapoi în Yorkshire, sau în Scoţia, sau în alt loc uitat de Dumnezeu din care a venit.

Veseul privi cu plăcere cum seminţele răutăţii pe care le semănase începură să dea roade. Când Lady Haycroft şi gura ei spartă aveau să termine de bârfit, atât St. Aubyn, cât şi femeia lui aveau să fie nefericiţi, ba chiar să se înstrăineze. Vicontele era un bărbat mult prea mândru ca să treacă peste batjocura pe care avea să i-o aducă trecutul ei. Dacă o repudia, poate că Diana

Lindsay va fi dispusă să se culce cu unul dintre dușmanii soțului ei, numai ca să se răzbune. Existau o multitudine de posibilități încântătoare.

Pe moment îi era indiferent. Fie că venea de bună voie, fie că o forța, Diana nu putea scăpa de el dacă aveau să petreacă următoarea săptămână sub același acoperiș. Și dacă nu era dispusă, avea să facă mai mult decât s-o violeze. Un zâmbet urât îi arcui buzele și mângâie capul șarpelui de pe mânerul bastonului. Chiar spera ca ea să i se opună, doar gândul acesta era suficient ca să-l excite.

capitolul 21

Chiar și de la distanță, îi fu ușor să recunoască cuplul care se îmbrățișa lângă lac: erau Diana și Francis. Venise aici după vărul lui? Dacă așa era, fusese o vânătoare ușoară. În ciuda mâniei și a dezgustului pe care le simțea, Gervase nu reușea să dea vina pe Francis. Frumusețea și senzualitatea Dianei, alături de aerul ei fals de drăgălășenie, erau suficiente pentru a cuceri orice bărbat în viață.

Rămase în continuare s-o privească până ce furia lui incontrolabilă fu înlocuită de o epuizare chinuitoare, iar el speră că atât el, cât și calul său obosit, vor reuși să se strecoare înapoi la grajduri fără să fie observați de invitați. Speranțele lui fură sortite eșecului. Când Gervase își mână calul în grajd, văzu silueta fiului său privind într-una din boxe, apoi uitându-se în sus la el. În timp ce vicontele descălecă, simți privirea fixă a băiatului și bănui că acesta nu avea să se apropie de el fără o încurajare de orice fel.

Într-un fel, întâlnirea aceasta avea să fie la fel de dificilă ca aceea care-o implica pe Diana, dar cel puțin avea să existe și o latură pozitivă pe lângă toată tensiunea acumulată. Făcându-i semn să plece unui grăjdar care se apropia, Gervase scoase singur șaua de pe cal, apoi îl conduse înăuntru, înspre Geoffrey.

– Vrei să mă ajuți să-l îngrijesc pe Licurici?

Băiatul încuviință și îl urmă pe tatăl său în boxă. După ce legă armăsarul, Gervase luă o mână de paie și începu să șteargă urmele de noroi și de transpirație, în timp ce Gervase făcea același lucru, dar de cealaltă parte a animalului.

– Nu sunt sigur ce trebuie să spun în această situație, spuse Geoffrey după câteva minute de liniște.

Fiul lui chicoti ușor.

– Nici eu.

Capul lui nu ajungea până la spinarea calului.

Apoi Gervase avu ideea inspirată de-a întreba de poneiul fiului său, iar acest subiect duse la o discuție. Până când ajunseră să șteargă cu mișcări puternice partea dorsală a calului, se înțelegeau la fel de bine ca atunci când veniseră în vizită de Crăciun. În ciuda faptului că Geoffrey era mic de statură, Gervase ar fi trebuit să-și dea seama că băiatul avea mai mult de șase ani. Să știe că ființa aceasta mică și inteligentă, cu o personalitate neobișnuită, era fiul lui, în făcu pe viconte să strălucească de mândrie, chiar dacă nu-și putea asuma nici un merit pentru modul în care fusese crescut. Oricare ar fi fost păcatele Dianei, adevărul era că fusese o mamă bună pentru copilul ei.

În cele din urmă, Geoffrey întrebă despre situația în care se aflau părinții lui. În timp ce-i țesăla coada lui Licurici, vesel și fără să fie atent la copitele din spate ale animalului, băiatul vorbi:

– Mereu mă întrebam cum era tatăl meu. Mama nu-mi spunea niciodată nimic.

– Probabil că ți-a fost greu să nu știi, fu cea mai bună replică pe care reuși Gervase s-o născocească.

– Uneori. Dar îmi închipuiam că este ca Lord Nelson sau doctorul Johnson, Richard Trevithick, ori Beethoven.

O listă foarte variată.

– Realitatea nu e niciodată la fel de interesantă ca imaginația, spuse Gervase, amuzat.

Ochii mari și albaștri ai băiatului se ridicară spre el.

– Realitatea nu e așa de rea.

Gervase se simţi stupid de mulţumit de vorbele copilului.

– Ce părere ai despre Aubynwood, acum că ştii că va fi al tău într-o zi?

Puţin speriat, Geoffrey se opri din ţesălat.

– Nu m-am gândit atât de departe, spuse el încet. Este foarte mare, nu-i aşa?

– Da, şi mai există şi alte proprietăţi, recunoscu vicontele, dar mai ai ani buni în care să te obişnuieşti cu ideea şi să înveţi să te descurci pe-aici. Cum fiul lui îl privea cu îndoială în ochi, adăugă: Gândeşte-te numai la cât de mulţi cai vei avea.

Era lucrul cel mai bun de spus. Zâmbind, Geoffrey se întoarse la muncă. Aproape terminaseră, când băiatul spuse timid:

– Mama a spus că eşti foarte supărat pe ea.

Aerul de camaraderie se evaporă. Gervase curăţa copita dreaptă a lui Licurici, şi tensiunea pe care o simţi la auzul acestor cuvinte îl afectă şi pe cal, care fornăi neliniştit.

– Mama ta te-a pus să vorbeşti cu mine?

– Nu, ea mi-a zis să te evit. Dar eu nu înţeleg care este problema. De ce nu ai avut grijă de noi toţi?

Gervase trase o gură de aer în piept şi termină de curăţat copita, apoi eliberă piciorul din faţă al calului.

– Nu ştiam că am un fiu – mama ta nu mi-a spus niciodată. Ţi-a vorbit despre asta?

Maxilarul lui Geoffrey se încordă, în semn de încăpăţânare.

– Da, dar tu ştiai că ai o soţie. Cum ai putut s-o abandonezi pe mama?

Gervase ştia că Geoffrey nu avea să primească bine nici o calomnie aruncată asupra mamei sale, dar lui îi era imposibil să vorbească pe un ton calm despre ea.

– Ce ţi-a povestit? întrebă el în schimb.

– Că de fapt tu nu voiai să te căsătoreşti cu nimeni. Apoi, pe un ton acuzator, adăugă: A spus că toată lumea face greşeli şi să nu dau vina pe tine. Aşa că tu de ce o învinovăţeşti pe *ea*?!

Gervase vru să răspundă, apoi se opri. Desigur că Geoffrey îi era loial mamei sale. De când se născuse, ea fusese punctul în jurul căruia gravita viaţa lui. Diana fusese atât de isteaţă, încât otrăvise mintea lui Geoffrey împotriva tatălui său, era evident lucrul acesta. Femeia generoasă, care suferise atât de mult, nu era decât o faţadă subtilă şi destul de greu de combătut.

– Nu vom vorbi acum despre mama ta, spuse el nesigur.

Când Geoffrey deschise gura ca să spună ceva, Gervase se purtă pentru prima dată ca un părinte.

– Nu! îl avertiză el scurt.

În ciuda expresiei răzvrătite din ochii lui, Geoffrey îl ascultă. Vicontele puse o pătură peste Licurici şi legă curelele.

– Acum trebuie să plec. Vrei să mergem călare mâine-dimineaţă? Avem un ponei nou pe care să-l încerci.

– Da, domnule, mi-ar plăcea.

Geoffrey era politicos, chiar entuziast, dar în timp ce băiatul se întoarse şi părăsi grajdul, lui Gervase îi era clar că micuţul era de partea mamei sale. Nu era deloc surprinzător. Când Gervase avea opt ani, o adora pe mama lui, fără să ştie sau să înţeleagă că ea era un monstru. Vicontele se rugă ca, atunci când avea să vină momentul, dezamăgirea fiului său să nu fie la fel de mare ca a lui.

Diana se îmbrăcă cu mare grijă pentru cină. În timp ce Madeline o ajută să-şi îmbrace rochia făcută dintr-o mătase trandafirie, Diana îşi simţi sânii neobişnuit de sensibili, apoi alungă cu hotărâse gândurile acestea şi semnificaţia lor. Avea destule lucruri la care să se gândească.

Aleseră o coafură complicată, trăgându-i părul de mahon lucios sus în vârful capului, pentru a-i dezvălui trăsăturile frumoase. În locul penelor sau al panglicilor Maddy împleti trandafiri mici şi roşii în părul Dianei. Un bijutier adunase perlele primite de la Gervase într-un colier splendid şi Diana îl purta în seara asta. Patina

lucioasă a perlelor se asorta cu juponul sidefiu şi atrăgeau atenţia asupra curbelor fine de deasupra decolteului adânc.

Judecând după modul în care capetele se întorceau şi discuţiile se opreau când intră în salon, Diana îşi dădu seama că arăta superb, dar chiar şi aşa zăbovi o clipă în prag, îngrozită de privirile atâtor străini curioşi. Apoi Francis Brandelin veni în întâmpinarea ei, înaintând cu calm prin tăcerea neobişnuită din salon. Zâmbindu-i uşor ca semn de încurajare, îi luă braţul şi începu să-i facă cunoştinţă cu cei peste douăzeci de invitaţi care sporovăiau şi beau sherry înainte de cină. Erau mai mulţi bărbaţi decât femei, iar mulţi dintre aceştia erau personalităţi precum Castlereagh sau Canning, şi după privirile lor admirative, se vedea că erau fericiţi s-o aibă în mijlocul lor.

Singura impresie neplăcută veni din partea contelui de Veseul, care o salută cu un zâmbet batjocoritor şi un sărut lung pe mână, care îi făcu pielea să o mănânce de repulsie. Când ea încercă să se retragă, el o reţinu, iar strânsoarea lui puternică îi zdrobi degetele.

– Ce târfă splendidă eşti, îi şopti el mult prea încet ca să fie auzit şi de altcineva.

Diana ştia că se juca cu ea, în speranţa că avea s-o vadă speriată sau enervată. În schimb, ea nu reacţionă în nici un fel. Îl privi în ochi şi îşi lăsă mâna moale.

Veseul îi dădu drumul la fix pentru a nu da naştere la comentarii. Francis, care observase ultima parte a schimbului tacit de priviri, o conduse mai departe şi o avertiză la ureche despre reputaţia proastă a lui Veseul. Ea nu mai avea nevoie de cuvintele lui, căci ştia deja mult prea multe despre felul de-a fi al francezului.

Femeile erau un alt fel de chin. Reacţiile lor variau de la o indiferenţă atentă din partea celor măritate, până la dispreţ total din partea lui Lady Haycroft. Însuşi Lord St. Aubyn o ignoră şi nu se sinchisi s-o salute. Cum toate cuplurile la modă nu mai trebuiau să stea tot timpul împreună, el putea s-o evite toată seara fără ca nimeni să creadă că era ceva în neregulă.

Indiferența lui Gervase era precum o furtună de zăpadă din nord și Diana avu nevoie de toată stăpânirea de care era în stare ca să nu fugă să se ascundă undeva, unde să plângă liniștită. Îi era mult mai greu să-i zărească chipul familiar, să-i vadă mișcările care emanau atâta putere, și totuși să fie atât de înstrăinați unul de celălalt.

La cină, primise locul gazdei aflat la unul din capetele mesei, după cum se cuvenea. Probabil că Gervase fusese de acord cu acest aranjament pentru că astfel masa lungă din lemn de mahon avea să-i despartă și mai mult. Cina păru că nu se mai sfârșește și incluzând o multitudine de feluri de mâncare care apăreau și dispăreau, lachei care veneau cu sticle de vin, și pe cei doi domni de lângă ea care se întreceau în a-i capta atenția. Vorbi puțin, dar ea se pricepuse întotdeauna mai bine să asculte, iar celor de la masă le plăcea asta. Tot timpul îi simțise privirea lui Gervase asupra ei, și cu toate astea, ori de câte ori îl privi și ea, el se uita întotdeauna în altă parte.

După cină se alătură doamnelor, în timp ce domnii rămaseră la un pahar de vin de Porto. Până și cele mai prietenoase dintre femei erau curioase și mai puțin înclinate decât bărbații să o accepte. Majoritatea erau prea bine educate pentru a pune întrebări directe despre originile ei, dar Diana le simți interesul și felul în care o măsurau din priviri.

În mod ciudat, Lady Haycroft nu spuse nimic, mulțumindu-se doar să o urmărească cu o privire răutăcioasă. Pentru că voia cât mai mulți spectatori, nu-și scoase armele decât după ce li se alăturară și domnii. Apoi, în timp ce oamenii socializau și căutau parteneri de discuții, porni la atac.

– Spune-mi, Lady St. Aubyn, trâmbiță ea, e adevărat că ai fost curtezană la Londra?

Cuvintele ei se auziră peste multitudinea de voci și cufundară salonul într-o tăcere mormântală. Consternată, dar deloc surprinsă, Diana își încordă palmele în jurul brațelor de fotoliu în timp ce își adună gândurile. Bănuise că era posibil ca Veseul să o dea în vileag și

că acea Lady Haycroft avea să-i devină aliat. Celelalte femei se îndepărtară de ea şi simţi privirile curioase ale tuturor celor din cameră. Gervase făcea parte din grupul cel mai apropiat de bărbaţi şi văzu cum umerii i se încordară în timp ce privirile se îndreptară şi înspre el. Dacă ea nu răspundea cum trebuie, repudierea ei avea să aibă urmări asupra lui. Şi nu avea s-o ierte cu uşurinţă pentru că-l făcuse de ruşine în faţa prietenilor lui.

Cea mai bună apărare era umorul. Dacă arăta că-i era frică, sau că se simţea vinovată, adevăratele doamne aveau s-o linşeze. Ridicându-şi bărbia, râse cu calm.

– Unde aţi putut auzi o poveste atât de stupidă? Este chiar şi mai absurdă decât povestea conform căreia am fost închisă în Scoţia. Ai avut dreptate, dragule, spuse ea uitându-se la Gervase, ar fi trebuit să mă întorc mai devreme. Poveştile care s-au construit pe seama mea sunt absolut fantastice.

– Deci negi faptul că ai locuit în Londra sub numele de „doamna Lindsay", şi că erai poreclită „Frumoasa Luna"? o demască Lady Haycroft cu ochii mijiţi. Sau că ai vizitat-o pe Harriette Wilson şi ai dansat la Balul Curtezanelor?

Fără nici o ezitare, Diana făcu ochii mari de uimire.

– Ahhh, înţeleg. Îmi pare rău pentru tine, Lady Haycroft. O persoană răuvoitoare ţi-a spus câteva bucăţele de adevăr, destul cât să te facă să tragi concluzii pripite. Îşi ridică evantaiul de mătase şi-şi făcu aer cu nonşalanţă. A fost foarte greşit din partea mea să mă duc în astfel de locuri, continuă ea cu ochii limpezi. Pentru că am crescut la ţară, am auzit mereu că doamnele au mai multă libertate în Londra şi m-am hotărât să mă folosesc de libertatea aceasta ca să-mi satisfac curiozitatea. Oftă, clipind de câteva ori din genele ei lungi. Când m-am dus la Balul Curtezanelor, mi-am dat seama că am făcut o mare greşeală şi că am trecut dincolo de limita bunului-simţ. Ridicându-şi din nou privirea, se uită cu un aer nevinovat la celelalte doamne, cele care aveau s-o judece cu adevărat. Trebuie să mărturisesc că,

la fel ca oricare femeie respectabilă, m-am întrebat cum sunt rivalele noastre. Sunt sigură că unele aţi făcut la fel.

Lady Castlereagh, o doamnă în vârstă extrem de conservatoare, care avea un soţ neobişnuit de devotat, chicoti uşor.

– Ce femeie decentă nu s-a gândit? La poveştile pe care le auzim... Scuturând din cap, avertiză pe un ton indulgent: Totuşi, e foarte nepotrivit să vizitezi cu adevărat astfel de locuri, draga mea.

Diana îi zâmbi cu reală recunoştinţă.

– Aveţi perfectă dreptate. Nu voi mai face asta niciodată.

Altă femeie, al cărui nume Diana nu şi-l mai amintea, se aplecă înainte:

– Ai recunoscut mulţi domni acolo?

De data asta, o parte din bărbaţi se încordară – câţiva dintre ei fuseseră la bal. Fără să se uite la cea care întrebase, Diana răspunse prompt:

– Mă tem că nu cunosc foarte mulţi domni din înalta societate. Majoritatea bărbaţilor de la bal erau tineri burlaci, dacă nu mă înşel. Cuvintele ei fură urmate de un val de uşurare.

– Şi cum de ai fost primită acolo? Te-ai dus singură?

– M-am dus cu vărul soţului meu. Diana îşi ceru scuze din priviri de la Francis, care o urmărea amuzat şi fascinat. Francis a fost total împotrivă, dar a fost de acord în cele din urmă să mă însoţească atunci când a văzut că eram hotărâtă să merg. Îi aruncă o privire neliniştită soţului ei. Mi-am dat seama repede cât de prostuţă am fost şi am plecat repede. St. Aubyn era plecat şi eu nu ştiam, desigur. Mă tem că îl faceţi pe soţul meu să mă certe, Lady Haycroft.

În timp ce Gervase o privi tăcut şi furios, Lady Haycroft o atacă din nou.

– Şi de ce aţi trăit sub numele de doamna Lindsay? Dacă eraţi Lady St. Aubyn şi atunci, ar fi fost normal să vă folosiţi titlul.

Diana râse uşor emoţionată şi timidă.

– Mă tem că ne-aţi descoperit secretul. Mie şi soţului meu ne place să... ne jucăm exact aşa cum aţi sugerat.

Sigur cunoaşteţi jocurile îndrăgostiţilor, Lady Haycroft, continuă ea foarte expresivă, care obişnuiesc să se prefacă a fi ceea ce nu sunt, numai pentru a se distra?

Majoritatea celor care erau de faţă ştiau exact la ce se referea, pentru că se citi pe feţele lor faptul că-şi amintiră de jocurile pe care le puseseră şi ei în scenă când erau îndrăgostiţi nebuneşte. După ce îi lăsă să se bucure de amintirile plăcute, Diana trecu la ofensivă. Era vremea să scoată cea mai puternică armă în această luptă socială.

– Îmi spuneam doamna Lindsay pentru că acesta era numele mamei mele şi, spre deosebire de Brandelin, este destul de obişnuit şi nu iese în evidenţă. Mama a fost singura fiică a generalului Lord Lindsay...

Faimosul nume căzu peste cei din salon ca un trăsnet. Alisdair Lindsay fusese cel mai mare soldat al generaţiei sale, primise titlu nobiliar de la regină şi fusese un războinic multiubit care căzuse în timp ce repurta cea mai mare victorie împotriva francezilor, în Războiul de Şapte Ani. Mezinul unei familii străvechi, el şi reuşitele lui deveniseră legendare. Diana se uită rapid la Gervase, dar, judecând după chipul lui inexpresiv, acesta nu părea uimit. Nimeni nu putea bănui că identitatea strămoşilor ei era o surpriză şi pentru el, la fel ca şi pentru ceilalţi oaspeţi.

– Înseamnă că suntem rude, draga mea, spuse una din femeile mai în vârstă, doamna Oliphant. Vărul meu de gradul al doilea s-a căsătorit cu cineva din acea ramură a familiei Lindsay. Cine a fost tatăl tău?

– James Hamilton, un preot din Lanarkshire, răspunse Diana.

Această informaţie stârni şi mai mult interes printre cei pasionaţi de genealogii.

– Avea vreo legătură cu Ducele de Arran? întrebă cineva.

Diana clătină din cap cu modestie.

– E o simplă coincidenţă. Tata face parte dintr-o ramură mai mică, familia Hamilton din Strathaven.

Doamna Oliphant zâmbi cu bucurie.

– Strathaven! Cred că l-am întâlnit pe tatăl tău odată, când eram mici. Era un bărbat înalt, cu ochi pătrunzători?

Diana încuviinţă.

– Pare să fie el. Din păcate, eu îmi amintesc foarte puţine despre Strathaven, deşi am fost în vizită acolo de multe ori când eram foarte mică. Mai târziu, tata s-a îndepărtat de familie. Spre regretul meu, nu-l cunosc pe nici unul dintre verii mei.

Momentul de criză trecuse. Diana supravieţuise testului şi fusese acceptată ca o femeie demnă de-a se învârti în aceste cercuri înalte. Vizita la Balul Curtezanelor ar fi distrus pentru totdeauna reputaţia unei fete nemăritate, dar o soţie avea mai multă libertate, iar faptul că arătase că avea remuşcări o făcuse să câştige iertarea pentru acţiunile ei scandaloase. O ajutase, poate, şi faptul că nici una dintre femeile prezente nu părea să o placă pe Lady Haycroft. Răutatea evidentă cu care o atacase acţionase în avantajul Dianei.

În timp ce Lady Haycroft părăsi încăperea, furioasă că fusese înfrântă, oaspeţii se despărţiră în grupuri mai mici. Femeile se adunară nerăbdătoare în jurul Dianei pentru a-i pune întrebări despre ceea ce văzuse, dacă Harriette Wilson era pe cât de vulgară se zvonea, despre ceea ce se întâmpla la balul acela celebru. Lady St. Aubyn era văzută ca o persoană foarte cutezătoare.

Diana se bucură când se aduse ceaiul şi profită de ocazie pentru a se scuza şi plecă. Unii dintre invitaţi aveau să rămână treji până târziu, jucând cărţi şi discutând politică, dar ea se putea retrage acum în camera ei pentru a-şi aduna forţele.

Amintindu-şi de hotărârea luată cu o zi înainte, încuie uşa în spatele ei. Acum nu mai putea intra nici Veseul, nici alt bărbat care credea că o femeie cu spirit de aventură merita să fie sedusă. După ce se dezbrăcă şi-şi despleti părul, se întinse pe pat cu ochii deschişi, dar fără să vadă, întrebându-se dacă Gervase avea vină la ea, sau dacă trebuia ea să se ducă la el.

Era trecut de miezul nopţii când acceptă faptul că nu avea să vină. El era ca o fortăreaţă, întunecat şi sfidător

iar ea era atacatorul care trebuia să treacă dincolo de apărarea lui. Ea trebuia să se ducă la el.

Îmbrăcată într-un halat simplu din mătase albastră, care nu era nici anost, nici provocator, cu părul strălucitor pieptănat şi lăsat liber, luă o lumânare şi intră în pasajul secret care ducea în dormitorul lui Gervase. Culoarul era cufundat în tăcere şi prăfuit, bântuit de fantome din vremuri mai fericire.

Era posibil ca şi el să-şi fi încuiat uşa pentru ca ea să nu poată intra, sau să nu fie în camera lui, dar, cumva, ea ştia că Gervase o aştepta, şi aşa şi era. El stătea întins în fotoliul de lângă pat, cu picioarele întinse pe un taburet mic. Nu purta haina şi cămaşa de un alb strălucitor îi scotea în evidenţă umerii largi. Nici măcar lumina lumânării care îi făcea părul să lucească nu reuşea să-i îndulcească trăsăturile aspre.

El nu era deloc surprins de sosirea ei.

– Bună seara, Diana. Te aşteptam. Permite-mi să te felicit pentru teatrul excelent pe care l-ai jucat în seara aceasta. Sunt sigură că poveştile despre originea ta pot fi confirmate – eşti mult prea inteligentă ca să minţi despre ceva ce ar putea fi uşor contrazis. Cămaşa lui era descheiată la gât, lăsând să se vadă un triunghi de păr negru de pe piept. O altă piesă din puzzle se aşează la loc. Acum se înţelege cum de eşti atât de educată şi ai fost acceptată ca o lady, deşi nu eşti.

O carafă aproape goală de coniac stătea aproape de cotul lui şi el ridică paharul pentru a lua o gură mare de băutură.

– Nu am mai fost atât de beat din noaptea regretabilă în care te-am întâlnit, spuse el cu claritate, fără să se poticnească, dar ea îi văzu o sclipire nemiloasă şi necunoscută în ochi.

Imaginea aceasta o făcu să se încordeze. Uneori se mai certaseră, dar nu arătase aşa decât o singură dată: în noaptea aceea din Insula Mull. Fusese beat şi violent atunci, iar acum, dacă rămânea şi îl înfrunta, avea să se expună riscului. Însă, indiferent de situaţie, ea trebuia să-i vorbească. Nu mai putea petrece altă zi ca aceea care tocmai trecuse, când Gervase o ignorase total.

Alegând un alt fotoliu aflat la aproape doi metri de el, Diana se aşeză şi puse lumânarea pe măsuţa mică. Marginile halatului căzură în cascade albastre în jurul ei.

– Bună seara, Gervase. Îţi mulţumesc că nu m-ai dat de gol şi nu m-ai aruncat la lei.

Sprâncenele lui negre se ridicară, ironic.

– Cum aş fi putut, fără să arăt cât de prost am fost? Eşti cea mai pricepută vrăjitoare pe care am cunoscut-o vreodată, Diana. Ai găsit metode de răzbunare mai dureroase decât mi-aş fi putut imagina.

Ea trebuia să rămână foarte calmă, indiferent cât de greu îi era.

– După cum ţi-am mai spus, eu nu caut răzbunare.

– Şi după cum şi eu am mai spus, nu te cred. Gervase urmări flacăra lumânării reflectându-se în paharul de sticlă. Ce doreşti, Diana? întrebă el, fără să-şi ridice ochi de la pahar. De ce nu-mi spui odată, ca să putem pune capăt acestei farse?

– Vreau să fiu soţia ta.

– Dar tu *eşti* soţia mea, îţi aminteşti? Tocmai asta este problema.

În glasul lui se simţi o violenţă pe care abia o putea controla şi îl simţi cum se luptă să-şi stăpânească tonul înainte să continue:

– Eu vreau să ne despărţim legal. Nu am fonduri nelimitate, dar îţi voi oferi un venit suficient de mare cât să-ţi menţii un stil de viaţă ridicat, cu condiţia să nu joci toţi banii la cazinou. Sper că nu vei face nimic ca să-ţi ruinezi de tot numele, dar nu te pot împiedica să faci ce vrei, mai puţin vreo crimă, aşa că va trebui să mă bazez pe simţul tău inexistent de onoare.

Încercând să ignore insulta din acea ultimă propoziţie, ea trase aer în piept înainte să răspundă.

– Nu vreau banii tăi, şi nu vreau să ne despărţim. Făcând apel la toată sinceritatea de care era în stare, încercă să-i atragă atenţia. Mai degrabă prefer să-ţi fiu amantă şi să am dragostea ta, decât să-ţi fiu soţie şi trăiesc separată de tine.

El tresări.

– Categoric, situaţia era mult mai convenabilă când jucai rolul de amantă, decât acum, de când ai dezvăluit că eşti soţia mea, recunoscu el, încordat. Din păcate, eu nu mă mai pot întoarce la stadiul acela de ignoranţă. Dacă eşti înţeleaptă, vei accepta să ne despărţim – este cea mai bună ofertă a mea. Dacă te vei împotrivi, este posibil să mă hotărăsc să te dau în judecată pentru divorţ. Fără îndoială că am o grămadă de dovezi pentru a-ţi proba infidelitatea, dar aş prefera să nu-l expun pe Geoffrey, pe tine sau pe mine la aşa ceva. Mai ales nu pe Geoffrey.

– Nu există nici o dovadă că ţi-am fost infidelă, Gervase. Nu m-am culcat niciodată cu alt bărbat în afară de tine.

Diana îşi împreună degetele în poală, iar unghiile i se înfigeau adânc în carne.

– Chiar în după-amiaza asta te-am văzut împreună cu Francis, îmbrăţişându-vă în grădini. Propriul meu văr, în propria mea casă. Şi te aştepţi să-ţi cred minciunile?

El îşi rezemă capul de spătarul fotoliului, ca şi cum ar fi fost prea obosit că să mai rămână drept.

– Era o îmbrăţişare între prieteni. De ce nu îl întrebi pe Francis care este adevărul, milord, soţul meu?

Hotărârea ei de-a rămâne calmă se clătina în faţa neîncrederii lui încăpăţânate.

– Nu am vrut să-l aud admiţând că sunteţi amanţi, spuse Gervase şi bău ultima picătură de coniac din pahar. Oricât de mult aş ţine la Francis, mă îndoiesc că aş putea să-l iert, şi nu-mi pot permite să pierd şi alţi prieteni.

Ea îşi ridică mâinile în aer de exasperare.

– Dar de ce eşti atât de sigur că el îţi va confirma bănuielile?

Atunci, în sfârşit, privirea lui o întâlni pe a ei. Ochii lui erau cenuşii şi îndureraţi.

– Dacă n-ar recunoaşte, atunci aş şti că l-ai pervertit cu minciunile tale şi asta ar fi chiar mai rău.

– Deci deja m-ai judecat şi m-ai condamnat, spuse ea emoţionată şi rănită profund de frustrare. În ochii tăi sunt deja blestemată.

– Fără îndoială, recunoscu el şi-şi mai turnă coniac. Când ne-am cunoscut prima dată mi s-a părut că arăţi ca un înger nevinovat, dar acum ştiu că veneai din cu totul altă direcţie.

Bău jumătate de pahar dintr-o singură înghiţitură.

– Am ştiut că sunt blestemat de când aveam treisprezece ani, dar în timp am mai uitat. Începusem să cred că poate există un fel de salvare şi pentru cei mai înrăiţi păcătoşi. Aşa că tu mi-ai fost trimisă din iad ca să mă tragi din nou în jos. Iar eu... Gura i se schimonosi. Ca un prost ce sunt, te doresc foarte mult şi acum, în ciuda a tot ce s-a întâmplat, te doresc.

Ea se uită lung la el.

– Doamne sfinte, murmură ea, speriată şi dezgustată de cuvintele lui, parcă ai fi tata.

– Nu sunt surprins. Stimabilul vicar credea că femeile erau sursa răului şi a suferinţei, iar eu sunt înclinat să cred că avea dreptate.

– Încetează! exclamă ea, aproape strigând. Nu suport să te aud vorbind astfel. Ce am făcut de mă disprețuieşti aşa? Nu ţi-am spus cine sunt la început pentru că mă temeam şi am vrut să te cunosc mai bine. Ce e atât de îngrozitor în asta? Nu am intenţionat niciodată să te rănesc, spuse pe un ton pe jumătate furios, pe jumătate stăruitor. De ce trebuie eu să-ţi cer iertare, când tu eşti cel care mi-a făcut foarte mult rău?

– Se pare că nici unul din noi nu este capabil să-l ierte pe celălalt, răspunse el sec. Tu nu mă poţi ierta pentru cruzimea faptei mele, iar eu nu te pot ierta pentru faptul că m-ai minţit. Şi judecând după teatrul uimitor pe care îl joci acum, nu eşti în stare să fii sinceră nici măcar cu tine însăţi, darămite cu mine.

– Nu ştii despre ce vorbeşti! strigă ea.

Gervase trânti paharul pe masă cu atâta putere încât băutura îl stropi pe mână. Cu chipul aprins de furie şi suferinţă, se aplecă înainte spre ea.

– Ai găsit un bărbat care avea cele mai puternice motive să se îndoiască de sinceritatea oricărei femei, începu el pe un ton aspru, l-ai sedus cu minciuni chiar până în punctul în care ajunsese să-şi schimbe părerea

Apoi, într-un moment în care se simțea cel mai vulnerabil, l-ai trădat. Respirând cu greu, termină ce avea de spus cu o acuzație și mai aspră: Numai o femeie este în stare de o trădare atât de profundă și nemiloasă. Nici un bărbat nu ar ști cum să fie atât de subtil, de crud ca tine.

Diana își dădu seama că nici acum Gervase nu se putea referi la el ca la bărbatul trădat și presupunea că era un efect al durerii pe care o simțea.

– Nu am vrut niciodată să te rănesc, repetă ea. Singurul motiv pentru care nu ți-am spus nimic a fost pentru că, pe măsură ce timpul trecea, îmi era din ce în ce mai greu să explic de ce nu vorbisem mai devreme. Îmi era mai ușor să nu fac nimic, să las faptele să-și urmeze cursul. Diana încetă să-și mai trâmbițeze argumentele, încercând să găsească cuvinte pentru a explica ceea ce făcuse mânată de instinct. Am crezut că, dacă ai ajunge să mă iubești, am putea lăsa trecutul în urmă, că modul în care a început căsătoria noastră nu mai avea să fie important în comparație cu sentimentele pe care le avem acum unul pentru celălalt, spuse ea disperată. Nu mi-am închipuit niciodată că ai putea ajunge să crezi că ți-am întins o cursă și că te-am trădat, numai din dorința de-a mă răzbuna. E clar că m-am înșelat, dar chiar nu mă poți ierta? Nu am susținut niciodată că aș fi perfectă.

El se rezemă din nou pe spătar, cu chipul umbrit.

– Ah, dar vezi tu, începu el pe un ton tragic, eu credeam că ești perfectă.

Pentru o clipă, Diana fu șocată și profund emoționată de cuvintele lui. Apoi se înfurie.

– Nu e vina mea că asta credeai! Nu e vina mea că ai crezut că sunt mai mult decât un simplu om. Să iubești înseamnă să accepți o persoana cu totul, chiar și cu imperfecțiunile sale. Încercă să scruteze întunericul. De ce nu poți accepta că te iubesc, în ciuda faptului că te-am judecat greșit? Eu știu că nu ești perfect, că poți fi distant și bănuitor, ba chiar violent, dar eu te iubesc oricum.

– Atunci eşti şi mai neroadă, Diana, zise el şi bău şi mai mult coniac. Eu n-am putut înţelege niciodată de ce susţineai că mă iubeşti. Dumnezeu ştie că nu merit asta, dar am vrut să te cred, iar tu ai fost atât de convingătoare. Ochii lui o priveau resemnaţi şi obosiţi. Îmi e mult mai uşor să cred că m-ai minţit, decât că m-ai iubit cu adevărat.

Declaraţia aceasta o aduse pe Diana la capătul disperării. Dacă el credea într-adevăr că nu merită să fie iubit, cum îl putea convinge că e sinceră cu el? Cuvintele nu erau suficiente, nu puteau fi niciodată.

Gervase ridică din umeri, epuizat.

– Cum tu eşti o fiinţă emotivă, nu raţională, poate că-ţi crezi propriile minciuni. Poate că ar trebui să profit de asta şi să te păstrez ca amantă.

Diana îi vedea dorinţa în priviri, îi putea simţi pasiunea pe care de-abia şi-o controla, dar vocea lui părea inuman de glacială.

– Eşti cea mai frumoasă femeie, extrem de talentată în pat, capabilă să faci un bărbat să-şi uite până şi sufletul. Ar fi păcat să irosesc un astfel de talent, mai ales că deja l-am cumpărat şi l-am plătit de câteva ori, în plus. Ai fost o amantă fără pereche – privirea lui trecu de-a lungul trupului ei, zăbovind pe alocuri înadins pentru a o insulta –, iar patul a fost mereu cel mai important în relaţia noastră. Ce zici, Diana, să continuu să te vizitez câteva nopţi pe săptămână şi să mă folosesc de trupul tău încântător?

– Şi tu spui că eu dau dovadă de cruzime! Până acum, când mi-ai propus să mă foloseşti astfel, nu m-am simţit niciodată ca o prostituată. Se ghemui înapoi în fotoliu, detestând sugestia lui. Tot de ştiu despre cruzime, termină ea pe un ton plin de amărăciune, am învăţat de la tine.

– Mult mai bine, o aprobă el. Nu avem nici o imagine falsă despre celălalt. Nu ai spus tu ceva despre imperfecţiuni şi faptul că trebuie să ni le cunoaştem? Adevărul este că eu sunt un violator, iar tu o târfă. Într-un fel, e o căsătorie perfectă.

Cuvintele lui o mâniară mai mult decât oricând în viața ei.

– Blestemat să fii, strigă ea, n-ai decât să te înjosești cât vrei, dar nu mă coborî și pe mine la nivelul tău, pentru că sunt mult mai bună de-atât. Eu am încercat să iert, să ofer dragoste în schimbul răului care mi-a fost făcut, dar tu nu meriți asta. Pe față începură să-i curgă lacrimi, fără să le poată stăvili. La început te-am urât. Singura ființă pe care o uram mai mult era însuși Dumnezeu, pentru că lăsase să se întâmple așa ceva. Când te-am întâlnit prima dată la Londra, am fost îngrozită. Dacă nu aș fi fost crescută să cred că o soție trebuie să se supună bărbatului ei, dacă nu m-aș fi simțit obligată să te cunosc mai bine, nu ți-aș fi permis niciodată să mă atingi. Apoi am învățat să te iubesc, în ciuda lipsei tale de încredere, chiar și atunci când ai încercat să mă domini și să mă subjugi. Vocea i se poticni de amărăciune. Acum, pentru că tu te consideri nedemn, ai distrus toată dragostea pe care o simțeam pentru tine. A rămas numai ura, și asta s-a întâmplat numai din cauza ta.

Chiar dacă rostea cuvintele ca pe niște gloanțe menite să-l rănească, ea știa că încă îl iubea, dar în același timp îl și ura din toată inima.

– În dimineața de după căsătoria noastră pornită din iad, tatăl meu m-a abandonat în hanul acela, bucuros să scape de mine, fără să se uite măcar o dată înapoi. Aveam cincisprezece ani, Gervase, fusesem violată, eram confuză și speriată, și el m-a lăsat acolo fără un ban, numai în hainele de pe mine, spunând că acum sunt responsabilitatea soțului meu. Dacă soției hangiului nu i-ar fi fost milă de mine, dacă nu m-ar fi pus să muncesc la bucătărie și n-ar fi plătit pentru scrisoarea către avocatul tău din Londra, Dumnezeu știe ce s-ar fi ales de mine.

Își aminti de panica absolută pe care o simțise, copilă fiind, atunci când fusese abandonată, și glasul îi tremură.

– Pentru că nu eram complet dezvoltată, aproape am murit când s-a născut Geoffrey. Am fost în travaliu

două zile şi două nopţi, urlând până nu am mai avut puterea s-o fac. Acum că începuse să povestească, nu se mai putea opri, deşi ştia că nu erau decât simple cuvinte şi nu puteau relata groaza pe care o simţise atunci. Eu nu am vrut niciodată bogăţie, statut sau faimă. Cel mai mare vis al meu a fost simplu: să mă căsătoresc cu un bărbat care mă iubeşte, şi să am copii pe care să-i iubesc.

Apoi adăugă cu amărăciune profundă:

– Într-un singur gest făcut la beţie, la voia întâmplării, mi-ai smuls acel vis, odată cu inocenţa mea. Apoi m-ai părăsit, fără să fiu nici soţie, nici fecioară, şi mi-ai interzis să te văd sau să te caut. Singurele mele variante au fost să trăiesc ca o fată bătrână pentru tot restul vieţii mele, sau să trăiesc alături de un bărbat, în adulter. În cele din urmă, am întors spatele tuturor credinţelor cu care am fost crescută şi am ales ultima variantă, aşa că am plecat la Londra, sperând să găsesc un bărbat care să mă iubească în ciuda trecutului meu. Şi diavolul, ca pentru amuzamentul lui, mi te-a trimis pe tine, soţul meu, iar eu am fost într-atât de proastă încât să te iubesc.

Era mulţumită că vorbele ei îl afectau ca nişte lovituri fizice, că simţea şi el întrucâtva suferinţa prin care trecuse ea.

– Ca şi cum averea ta blestemată ar fi putut compensa tot ce mi-ai făcut. Nu există suficienţi bani pe lumea asta pentru a cumpăra o conştiinţă curată.

– Ştiu asta. Dacă ar exista vreo cale prin care să pot rectifica lucrurile, aş face-o. Eşti furioasă şi ai tot dreptul să fii. Gervase făcu o grimasă plină de disperare şi vinovăţie, iar ochii îi erau încercănaţi. Se cutremură şi trase aer în piept, apoi termină cu un glas îndurerat: Îţi poţi asculta propriile cuvinte şi apoi să negi în continuare că nu voiai răzbunare?

Întrebarea lui căzu ca o găleată cu apă rece în faţa mâniei pe care o simţea ea. Ascultând ecourile propriilor cuvinte, Diana fu oripilată de propria cruzime. Dând din cap în semn de negare, îşi îngropă faţa în palme, iar părul îi căzu ca o cortină, izolând-o împreună cu gândurile ei.

Crezuse că trecuse peste furia legată de căsătoria ei, că devenise o femeie iertătoare şi iubitoare, iar acum era condamnată de propriile cuvinte.

Îngrozită că nu era persoana care credea că devenise, Diana căută adânc în inima ei, mai hotărâtă ca niciodată să afle dacă nu cumva răzbunarea fusese adevăratul ei motiv. Era unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le făcuse vreodată. Descoperi că era mânioasă pe mama lui Gervase şi pe el, dar mai ales pe tatăl ei. Descoperi că se simţea vinovată de faptul că-l adusese pe Geoffrey la Londra şi că începuse să ducă o viaţă indecentă. Dar nu descoperi că s-ar fi purtat cu răutate şi nici că ar fi dorit să-l chinuie sau să-l distrugă pe soţul ei.

Când fu sigură de ce simţea, Diana îşi ridică fruntea.

– În anii care au trecut de la căsătoria noastră şi până când te-am întâlnit la Londra, te-am dispreţuit şi nu am dorit să te mai văd vreodată, răspunse ea cu calmul care precede furtuna. Dar răzbunarea am lăsat-o pe seama lui Dumnezeu, adăugă cu convingere totală.

El clătină din cap. O putea înţelege că era furioasă, dar nu credea nimic din ce spunea.

– În sfârşit, urâtul adevăr care se află pe fundul fântânii, furia pe care ai ascuns-o până şi faţă de tine. Ar trebui să-mi mulţumeşti că te-am ajutat s-o descoperi. Mă urai şi ai căutat să te răzbuni. Şi ai reuşit acest lucru, mai bine decât în orice închipuire de-a ta.

– Greşeşti, Gervase. Diana îşi dădu părul pe spate, istovită. Da, eram furioasă – de abia acum îmi dau seama cât de mult –, dar asta este doar o parte din întregul adevăr. Deşi te uram la început, sentimentul acesta a trecut. Jur în faţa lui Dumnezeu că nu am vrut să-ţi fac rău în nici un fel. Am vrut să-ţi pară rău, să regreţi ceea ce s-a întâmplat, dar asta e departe de maliţiozitatea de care mă crezi în stare.

– Nu poţi avea şi una, şi alta, Diana. Cum aş putea înţelege pe de-a-ntregul felul în care te-am rănit, fără să sufăr în schimb? Ai aruncat seminţele urii tale, iar eu voi culege roadele pentru tot restul vieţii. Îşi închise ochii pentru o clipă, apoi îi redeschise şi păreau transparenţi în lumina lumânării. Ai vrut să plătesc

pentru ce am făcut şi ai reuşit. Este doar mai rău decât te-ai aşteptat.

La început nu a vrut să-i dea dreptate, dar apoi o lovi adevărul spuselor sale. Într-adevăr, nu puteau exista ambele situaţii. Un om drept ca Gervase nu putea să nu simtă profund consecinţele faptelor sale. Pentru că era un bărbat onorabil, faptul că-şi trădase valorile fundamentale după care îşi ghida viaţa îl făcea să sufere şi mai mult. Şi oricât nu i-ar fi plăcut să recunoască, ea nu mai putea nega faptul că *voise* să-l rănească, doar un pic.

Apoi, după ce el i-ar fi arătat că se căieşte, ea l-ar fi iertat, binevoitoare, şi ar fi putut trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi, iar ea ar fi avut satisfacţia de-a şti că fusese o fiinţă foarte generoasă.

În schimb, pentru că în sufletul lui existau deja răni profunde, ea îl făcuse să sufere şi mai mult decât intenţionase, iar acele răni se întorseseră acum împotriva ei. Îşi dorea să nu fi venit aici, să nu fi deschis cutia plină de motive sumbre şi complicate a Pandorei, dar acum era prea târziu ca să dea înapoi, nu putea decât să meargă înainte. Trecutul şi prezentul erau greu de suportat. Numai în viitor se mai ivea o sclipire de speranţă, iar asta însemna că trebuia să se îndepărteze de toate umbrele întunecate.

Dintr-odată, ştiu ce are de făcut.

– Care este adevărul care zace pe fundul fântânii, Gervase, întrebă ea încet. Cine te-a convins că nu meriţi să fii iubit, cine a făcut în aşa fel încât să-ţi fie mai uşor să crezi că sunt o mincinoasă, decât că te iubesc? Se ridică în picioare şi păşi înspre el, amintindu-şi ceea ce Francis îi spusese cu o zi înainte. A fost tatăl tău, care nu ţi-a acordat atenţia de care aveai nevoie şi te considera un moştenitor imperfect? Sau a fost mama ta? Nu vorbeşti niciodată despre ea. Mama mea s-a sinucis, rosti ea cu un nod în gât, iar eu m-am simţit trădată. Ce a făcut mama ta, de te-a rănit atât de mult că acum nu mai poţi avea încredere în nici o femeie? Ridică o mână, tentată să-l atingă, apoi o coborî, temându-se de reacţia lui. Ce te îngrozeşte atât de tare, încât preferi să mă alungi, decât să rişti să fii iubit?

– Dumnezeule, chiar *eşti* o vrăjitoare. Se îndepărtă din faţa ei, cu muşchii tensionaţi de suferinţă în timp ce cuvintele îi ieşeau din gură fără tragere de inimă, unul câte unul, confirmând bănuielile ei. Înainte să te cunosc pe tine, mama a fost singura femeie pe care am iubit-o vreodată, iar asta nu a însemnat nimic pentru ea. Ba chiar mai puţin de atât. Îmi doresc să se fi sinucis, rosti el cu sălbăticie, acoperindu-şi faţa cu palmele. Prin comparaţie, asta ar fi fost o binecuvântare.

– Ce ţi-a făcut? insistă Diana neînduplecată, oprindu-se atât de aproape de fotoliul lui, că faldurile halatului îi atingeau piciorul. După cum mi-ai arătat adineauri, rănile care sunt ascunse adânc devin otrăvitoare.

În timp ce ofta, în încercarea de-aşi umple plămânii cu aer de parcă ar fi alergat, îi auzi glasul istovit, venind din spatele palmelor.

– Nu vrei să ştii. Jur pe Dumnezeu, Diana, *nu... vrei... să... ştii.*

Ea îşi puse mâinile peste ale lui şi i le trase cu blândeţe de pe faţă. Gervase tresări la atingerea ei, şi Diana fu şocată să-l vadă plângând, şi trăsăturile lui frumoase deformate de amintiri de nesuportat. Era un bărbat în toată firea, dar expresia de pe chipul lui era a unui copil distrus.

– Ce ţi-a făcut, Gervase, întrebă ea încet, şi de ce laşi asta să-ţi distrugă viaţa?

– Chiar vrei să ştii, amanta mea? Îi îndepărtă mâinile, folosindu-şi furia pentru a-şi ascunde suferinţa. Te-am avertizat, dar tu insişti să afli cel mai întunecat secret din sufletul meu, aşa că ţi-l voi face cadou. Cu glasul răguşit, îndurerat, fără s-o privească, spuse: Prima femeie cu care m-am culcat a fost mama mea.

Diana se uită la el, îngrozită. Nimic nu o pregătise pentru asta şi era revoltată până în străfundurile fiinţei sale.

Gervase nu se putea opri acum, iar cuvintele curgeau ca un şuvoi:

– Crezi că numai femeile pot fi violate? Te înşeli. Am fost violat de mama mea, deşi nu m-a luat cu forţa. A făcut-o ca şi cum ar fi fost un lucru absolut normal,

pentru că i se păruse amuzant la vremea respectivă. Pentru că era nefericită că își pierduse unul dintre amanți. Pentru că băuse prea mult vin. Pentru că nu-i trecuse niciodată prin minte că ar trebui să-și înfrâneze impulsurile. Scutură violent din cap, ca și cum ar fi vrut să scape de acele amintiri. Aveam treisprezece ani. La început nu am înțeles, apoi nu mi-a venit să cred, și în cele din urmă nu am mai reușit să-mi controlez corpul să nu reacționeze, deși știam că este nespus de greșit ce se întâmplă.

Se ridică brusc, și ea făcu un pas înapoi, fără să știe ce avea de gând. Prinzând carafa de coniac, Gervase o aruncă în cealaltă parte a camerei cu o mișcare iute și furioasă. Vasul se sparse la contactul cu peretele. Cioburile de cristal se împrăștiară pe podeaua din lemn, și mirosul puternic de coniac umplu încăperea.

– E destul de urât pentru tine? strigă el. E un motiv destul ce puternic să mă îndoiesc că mai pot avea încredere în femei? Până acum îi evitase privirea, dar se întoarse spre ea, fără nici un pic de control. Îți provoacă repulsie, nu-i așa, să știi că soțul tău e un bărbat care a comis incest? Este cea mai dezgustătoare, cea mai nepermisă dintre crime. Din cauza asta, Oedip a fost azvârlit de pe tron, orbit și aruncat în sălbăticie, la mila fiarelor. Pe jumătate înnebunit de disperare, conchise într-o șoaptă răgușită: Este mai mult decât o crimă, e o nelegiuire, un păcat împotriva lui Dumnezeu. Nu există nimic, absolut nimic, care să repare asta.

Suferința lui agonizantă era aproape tangibilă și o duru inima să-l vadă așa. Nu voia să creadă că vreo mamă ar fi capabilă să-i facă așa ceva fiului ei, că bărbatul pe care îl iubea trăise mare parte din viața lui cu o asemenea durere și rușine, dar adevărul de necontestat era scris pe fiecare trăsătură a feței sale.

– Nu a fost vina ta! strigă ea, încercând instinctiv să-i aline durerea. Ea era o femeie în toată firea, dar tu de-abia erai un pic mai mare decât un copil. E îngrozitor că o femeie ar putea abuza astfel de copilul ei, dar tu nu ești îngrozitor pentru că ai fost victima ei. Nu te lăsa distrus

de vina pe care o simţi. Şi nu te pedepsi pentru păcatul mamei tale, îl imploră ea fierbinte.

Privirea lui o întâlni pe a ei. Stătea aproape de ea, şi căldura care emana din trupul lui aproape o ardea.

– Poate că păcatul ei e mai mare, dar nu pot să uit faptul că sunt mai mult copilul ei decât al tatălui meu. Gura i se strâmbă într-o grimasă. Tata era la fel de uscat şi de nesimţitor ca praful – eu am moştenit firea pasională şi carnală a mamei, şi s-a dovedit că nu sunt cu nimic mai bun decât ea. Tu, dintre toate femeile, ştii de ce sunt capabil. Am încercat să mă controlez, să-mi epuizez pasiunea acolo unde nu poate face rău nimănui, să-mi ispăşesc păcatele prin muncă şi ţintind obiective mai mari decât mine. Ridică din umeri într-un gest de disperare. Am încercat să cred că nu sunt mai rău decât ceilalţi bărbaţi, dar în ciuda a tot ce am făcut, nu am reuşit să scap de adevăr: sunt imperfect şi nu pot fi salvat.

– Nu este adevărat! Toată lumea poate fi salvată. Tu nu eşti mai imperfect decât oricare alt muritor.

Din dorinţa aprigă de-al apăra împotriva propriei conştiinţe, îl prinse de braţe, încercând să treacă dincolo de sentimentele lui de vină şi ură de sine.

Îşi dădu seama imediat că făcuse o greşeală. Atingerea ei îi distruse fragila stăpânire de sine care îi ţinea sentimentele în frâu şi muşchii lui încordaţi tresăriră sub mâinile ei. Apoi o trase într-o îmbrăţişare sălbatică şi dureroasă, braţele lui zdrobind-o de pieptul lui puternic, gura lui devorând-o pe a ei. Diana nu simţi nici un pic de iubire şi tandreţe, numai suferinţă şi o dorinţă înverşunată de-a lovi fără reţinere în întunericul care pusese stăpânire pe el.

În numai doi paşi o târî după el şi o trânti pe pat, prinzându-i trupul sub greutatea lui şi rănindu-i buzele în timp ce-i invada gura. Smulgând marginile halatului de mătase, îi dezveli sânii şi-i expuse asaltului său nestăpânit.

Diana se luptă cu el, încercând să-şi folosească mâinile şi genunchii pentru a se elibera, dar el era mult prea puternic, mult prea pierdut în propriul iad, pentru ca ea

să reușească. Dacă ar fi dorit-o în orice alt mod, i s-ar fi dat cu bucurie, dar nu așa, nu într-un act de violență care să-i rănească pe amândoi fără posibilitatea de-a se mai vindeca vreodată.

Gervase se ridică pe jumătate pentru a-i prinde mai bine halatul, iar ea se folosi de mișcarea aceasta pentru a se întinde până la cuțitul pe care îl avea ascuns la picior. Pierdut în întuneric, dincolo de puterea de-a gândi, el nici măcar nu văzu sclipirea lamei în timp ce Diana ridică cuțitul și îl tăie pe brațul stâng.

Durerea fizică reuși să treacă dincolo de nebunia care pusese stăpânire pe el într-un fel în care cuvintele nu ar fi reușit vreodată. Gervase se rostogoli de pe ea în timp ce câteva picături de sânge căzură pe pieptul ei. Chipul lui era chinuit de groază, văzând ceea ce fusese pe cale să facă. Trupul lui țeapăn exprima clar disperarea pe care o simțea. Își îngropă fața în așternut, strângând cu putere în pumni pătura grea. Deși nu reușise să ducă până la capăt atacul asupra soției sale, simplul fapt că încercase era o confirmare devastatoare a celor mai rele gânduri pe care le avea despre sine.

Diana se sprijini într-un braț și se uită la Gervase, prea zdruncinată ca să știe ce să facă sau să spună. Tremurând din cauza ciocnirii violente dintre ei, așeză cuțitul însângerat pe pat și își strânse halatul la loc în timp ce se lupta să respire normal. Camera părea că fierbe din cauza emoțiilor puternice care se dezlănțuiseră, și ea se întrebă cu disperare cum de se puteau răni atât de mult un bărbat și o femeie care se iubeau.

După o perioadă de timp care păru fără sfârșit, Gervase i se adresă cu un glas lipsit de viață, golit până și de durere.

– Să nu-mi vorbești mie despre salvare. Unele suflete nu pot fi iertate. Sunt sigur că până și tu vei recunoaște asta acum.

În trecut, când cuvintele nu o ajutaseră, Diana se folosise mereu de atingeri pentru a transmite ceea ce dorea, dar acum, când își puse o mână pe umărul lui din compasiune, el se smuci cu violență.

– Nu mă atinge. *Pentru numele lui Dumnezeu, te rog, nu mă atinge!*

Se retrase şi ea speriată, ghemuindu-se la marginea patului, cu braţele în jurul trupului. Încercă să se poarte normal, să readucă scena aceasta de coşmar înapoi la realitate.

– Braţul tău trebuie bandajat, spuse ea.

El se rostogoli pe spate, iar braţul fără rană îi acoperea jumătatea de sus a feţei.

– N-o să faci tu asta, spuse el pe un ton lipsit de speranţă. Pleacă, Diana. Pur şi simplu, ieşi de aici.

Ea se ridică, strângându-şi halatul rupt în jurul trupului şi privindu-l. Nu fusese niciodată mai conştientă de puterea lui ca acum, când era pe punctul de-a claca. Diana ştia ce înseamnă suferinţa, dar cunoscuse şi dragostea, mai întâi de la mama ei, ba chiar şi din partea tatălui ei, atunci când era foarte mică. Mai târziu, Edith, Geoffrey şi Madeline aduseră căldură în viaţa ei. în ciuda faptului că primise atât de multă dragoste, acum vedea că nu se vindecase complet de pe urma rănilor sufleteşti pe care le suferise.

Gervase nu avusese pe nimeni, niciodată. Un tată care nu era prezent, o mamă care abuzase de el în cele mai imprevizibile şi nocive moduri. Dar chiar şi aşa, el nu se dedase la fapte de cruzime. Avea bogăţie, putere şi o inteligenţă cu care ar fi putut face mult rău, însă el se purta cinstit şi onorabil cu cei care depindeau de el. Ca amant, fusese mai mult decât corect. Fusese generos şi bun, chiar tandru. Îşi riscase viaţa în moduri repetate pentru binele tuturor, atât în armată cât şi prin munca misterioasă şi lipsită de recompense pe care o făcea.

Pentru că nu cunoscuse niciodată dragostea adevărată şi căldura umană, nu era de mirare că se temea să le accepte, că se temea de puterea pe care ea o putea avea asupra lui. Aşa lipsit de iubire cum fusese, nu era de mirare că fusese îngrozitor de gelos şi posesiv şi incapabil să creadă în fidelitatea ei. Nu era de mirare că fusese distrus de aparenta ei trădare. Nu era drept că o considera trădătoare. Dar acţiunile ei aduseră la iveală o traumă întunecată care se afla exact la baza sufletului său.

Simţea că nu-l iubise niciodată mai mult ca acum, când îşi dădea seama de imensul lui curaj. Nu e greu să fii bun când circumstanţele te sprijină în acest sens. Însă cât de inimaginabil de greu trebuia să fi fost pentru Gervase, crescut de doi oameni egoişti care îl neglijau. Şi totuşi el reuşise, devenise un om mult mai bun decât crezuseră părinţii lui. Chiar dacă nu fusese fericit, era cel puţin mulţumit, ştia care îi era locul în lume şi ducea o viaţă onorabilă.

Iar ea, închipuindu-şi cu nepăsare că era singura care avea dreptate, în dorinţa ei inconştientă de a-l face să plătească pentru ceea ce făcuse, *îl adusese în starea asta.* Îşi aminti cuvintele pe care i le spusese Madeline mai demult, într-o zi însorită, în grădină: „Unii oameni... pot fi îngenuncheaţi, iar toată mândria şi onoarea le poate fi distrusă de persoana pe care o iubesc".

Diana se simţea extrem de ruşinată pentru că se jucase cu nesiguranţa lui Gervase. Pentru a-şi hrăni dorinţa de putere, refuzase în repetate rânduri să-i promită că-i va fi fidelă, în momente în care el avea nevoie disperată de asta. Da, o rănise, dar ea se aflase într-o situaţie în care ar fi trebuit să ştie mai bine decât să-l rănească şi ea în schimb, dar eşuase.

Simţea că acum Gervase se afla într-un loc întunecat, dincolo de orice rază de speranţă, şi se temea că nimic din ceea ce ar putea face sau spune nu ar conta. Dar nu se putea abţine să nu încerce.

– Indiferent de ce ai făcut sau de cât de mult te urăşti, începu ea încet, cu glas tremurat, eu te iubesc pentru că meriţi să fii iubit. Mintea ei era amorţită de tot ce se petrecuse între ei, şi îi era greu să-şi aleagă cuvintele. Eu cred că soarta ne-a adus împreună. Amândoi am fost răniţi, dar dacă încercăm, ne putem vindeca împreună. Eşti o parte din mine şi te voi iubi cât voi trăi, ba chiar şi dincolo de moarte.

Observă că-şi încleştă repede, convulsiv, maxilarul, dar nu primi alt răspuns în afară de sunetul respiraţiei sale grele. Prăpastia care se căscase între ei era prea largă pentru a fi trecută, şi ea se temea că răul nu mai putea

fi reparat. Nu mai avea ce să spună, aşa că ridică lumânarea care arsese de tot şi pâlpâia.

Luă de asemenea şi cuţitul. Dacă îi venea ideea să se distrugă şi altfel decât prin suferinţă, Diana ştia că ar fi găsit el o modalitate, dar nu avea să-i facă treaba mai uşoară.

Plecă numai pentru că ştia că prezenţa ei acolo îi făcea să sufere şi mai mult.

capitolul 22

Noaptea păru că nu are sfârşit pentru Gervase. După ce improviză un bandaj pentru a opri sângerarea, rămase culcat în camera pe jumătate cufundată în întuneric, incapabil să stingă lumânarea pe care o aprinsese. Fusese prea rănit de trauma provocată de mama lui în copilărie pentru a putea uita, dar ani întregi nu făcuse altceva decât să ascundă evenimentul acela în mintea lui, suprimând cu stricteţe orice detaliu pe care şi-l amintea. Acum capul i se învârtea cu imagini ale chipului ei frumos şi depravat, cu şoaptele amuzate şi batjocura cu care tratase spaima lui. Medora venea de la Medeea, vrăjitoarea care îşi omorâse propriii copii. Uneori se întreba dacă mama lui ar fi fost altfel dacă ar fi purtat alt nume.

Nu o mai văzuse niciodată după după-amiaza aceea. Fugise de-acasă fără să vadă pe unde, fără nici o ţintă. Când oamenii tatălui său îl găsiseră câteva săptămâni mai târziu, refuzase să se întoarcă până când s-a făcut înţeles că nu avea să mai pună niciodată piciorul în casa în care se afla şi mama lui. Tatăl lui ridicase din sprâncene, uşor surprins, dar nu dorise să ştie mai multe detalii. Îi era mai simplu să-l lase pe fiul său la o şcoală cu internat şi să-l trimită în vacanţă pe cele mai îndepărtate proprietăţi, pe care Lady St. Aubyn nu le-ar fi vizitat niciodată.

Gervase avea şaptesprezece ani când îi murise mama, o vârstă la care tinerii sunt extrem de fascinaţi şi ironici în privinţa micilor greşeli de natură sexuală. În ciuda

faptului că era tânăr, se luptase în două dueluri înainte ca colegii săi să-şi dea seama cât de nesănătos era pentru ei să discute despre regretata şi renumita vicontesă în apropierea fiului ei.

Gervase avusese grijă să nu omoare pe nimeni, pentru că nimic din ce se spunea despre mama lui nu puteau fi mai jignitor decât adevărul, dar duelurile îl făcuseră să simtă şi mai acut durerea şi furia pe care le îngropase adânc în sufletul lui.

Căsătoria lui de coşmar îi confirmase faptul că nu era demn să ducă vreodată o viaţă normală. Îi era uşor să se gândească la el însuşi ca şi cum ar fi avut mintea bolnavă, având în vedere cu câtă cruzime se folosise de copila aceea. Dar în ciuda remuşcărilor pe care le simţea, nu se gândise niciodată la soţia sa ca la o persoană. Acum, în noaptea aceasta de iad, nu-şi putea alunga din minte chipul fetei pe care o cunoscuse sub numele de Mary Hamilton, care îl privea cu ochii ei înceţoşaţi şi îngroziţi. Din ce în ce mai clar, recunoscu sub expresia îngrozită farmecul obsedant al Dianei.

Îşi petrecuse restul tinereţii în mijlocul realităţilor dure şi al frumuseţii din India. Serviciul militar îl călise, şi fusese o binecuvântare să nu mai simtă atâtea emoţii. De când se întorsese în Anglia, îşi construise o viaţă plină de satisfacţii, onorându-şi obligaţiile, şi găsise că provocările pe care i le oferea munca sa de spion îi aduceau multă mulţumire sufletească. Până când apăruse Diana, care ţesuse în jurul lui iluzia dulce a dragostei şi a fericirii, pentru ca apoi să distrugă totul. Soţia lui, pe care el o violase şi o abandonase, care se întorsese pentru a deveni dragostea vieţii lui, şi care şi acum, în mod incredibil şi emoţionant susţinea că îl iubeşte.

Nu fusese niciodată mai fericit să vadă răsăritul, deşi soarele se ivi extrem de încet de după linia orizontului, oferind mai întâi promisiunea luminii, înainte să o aducă cu sine. Când apăru Bonner, valetul îi bandajă braţul cu o precizie de militar, fără să pună întrebări sau să comenteze în vreun fel. Diana făcuse o treabă excelentă, tăietura era lungă şi superficială, dureroasă, dar fără să îl însemneze pe viaţă. Pentru o clipă se întrebă unde

învăţase să manevreze cuţitul, apoi ridică din umeri. Erau multe lucruri pe care nu avea să le cunoască sau să le înţeleagă niciodată despre femeia cu care se căsătorise. Făcu baie, ca şi cum apa fierbinte ar fi putut să spele petele lăsate de răul din trecut, apoi îi scrise un bilet lui Geoffrey, scuzându-se şi amânând excursia lor călare. Era incapabil să dea ochii cu copilul acela inocent în dimineaţa asta.

Existau şi avantaje atunci când toată lumea te cunoştea ca pe un om care nu vorbeşte mult, pentru că nimeni nu păru să observe că se purta mai diferit decât de obicei. Mai puţin Francis, poate, care se uită la el încruntat. Diana, slavă Cerurilor, nu-i ieşise în cale. Pentru moment, Gervase nu ar fi suportat să se afle în aceeaşi cameră cu ea.

Micul dejun în camera lui Geoffrey era o activitate plină de veselie sau cel puţin ar fi fost dacă Diana nu ar fi arătat atât de epuizată şi pielea ei sensibilă nu ar fi afişat semne de oboseală. Madeline nu trebuia să fie prea inteligentă ca să-şi dea seama că avusese loc o discuţie, şi se întrebă cum arăta Lord St. Aubyn în dimineaţa asta.

Maddy şi Geoffrey făcură o înţelegere tacită să o înveselească pe Diana, vorbind între ei plini de veselie. După micul dejun, Geoffrey ieşi ca să le facă o vizită unor copii de pe moşie pe care îi întâlnise de Crăciun. Madeline se întrebă cum aveau să-l privească micuţii acum când se ştia că băiatul era moştenitorul de la Aubynwood - probabil că diferit. Ridicând din umeri, se întoarse să citească cele două scrisori pe care tocmai le primise, în timp ce Diana se uita în gol, cu mâinile încleştate pe ceaşca de ceai.

Prima scrisoare era de la Nicholas şi era plină cu cele mai minunate aluzii indecente, alături de vestea fericită că se va putea întoarce la Londra mai devreme decât se aşteptase. De asemenea, îi cerea insistent o dată definitivă pentru nunta lor, iar Madeline fu înclinată să-l lase să facă aşa cum voia. La un an şi o zi după moartea

soției sale, poate... într-o ceremonie foarte liniștită. Citi scrisoarea de trei ori înainte să o pună deoparte.

Cea de-a doua scrisoare era de la Edith, care luase un poștalion și ajunsese repede în Scoția. Cu un scris ferm și elegant, înșiruise cele aflate:

Dragă Maddy,

Îți trimit ție scrisoarea asta, pentru că tu cunoști situația și poți judeca când e mai bine să-i spui și Dianei. Mi-a fost ușor să aflu noutăți despre tatăl ei – doctorul din zonă, pe nume Abernathy, a fost foarte prietenos când i-am spus că sunt o prietenă de-a Dianei. Ea este văzută foarte bine aici și mi-a vorbit cu drag despre copila frumușică din trecut.

În primul rând, James Hamilton a murit anul trecut, din cauza aceleiași boli care l-a făcut să înnebunească – boala franțuzească. (Numită, de asemenea, și sifilis?) Abernathy spune că vicarul fusese un om destul de vesel în tinerețe, că bea, juca la pariuri și toate cele. Chiar și după căsătoria lui, nu s-a îndreptat cu totul – s-a îmbolnăvit după ce s-a născut Diana.

Abernathy spune că mama ei s-a sinucis în ziua în care doctorul i-a confirmat faptul că este din nou însărcinată. Sărmana femeie știa deja că luase și ea boala soțului ei și nu putea suporta să aducă pe lume un copilaș bolnav și, de asemenea, nici să ajungă să-și piardă mințile, așa cum începea să i se întâmple bărbatului ei. Așa că s-a înecat. Chiar și printre scoțienii mai serioși și cu teamă de Dumnezeu, femeia a fost privită cu multă compasiune și bărbatul ei a fost condamnat de toți.

După moartea soției sale, vicarul a devenit din ce în ce mai ciudat, înnebunind pe zi ce trecea. Pe fiica lui o strigaseră dintotdeauna Diana, dar el începuse să-i zică Mary, pentru că spunea că Diana este un nume păgân. Când s-a întors dintr-o călătorie în Insulele Hebride fără Diana și cu o poveste plină de bazaconii despre căsătoria ei, s-au temut că i-a făcut ceva fetei, dar toată lumea era îngrozită de el și nu îndrăznea

nimeni să ia vreo măsură în privința asta. Spre sfârșitul vieții, Hamilton a ajuns să delireze și l-au închis. iar postul lui de preot a fost preluat de altcineva.

Abernathy a fost încântat să afle că Diana trăiește și că e bine, și m-a rugat să-i transmit să vină degrabă în vizită aici cu soțul și copilul. Sau dacă nu, măcar să-i scrie, pentru că, în calitate de singură moștenitoare a tatălui ei, urmează să primească o sumă frumușică. Cu cât Hamilton înnebunea mai mult, cu atât cheltuia mai puțin. Se pare că părinții ei proveneau din familii bune, dar noi deja bănuiam asta.

Acum, eu sunt pe Insula Mull cu sora mea, Jane. Transmite-le toată dragostea mea lui Geoffrey și Dianei.

Cu drag,

Edith

Madeline citi scrisoarea de două ori înainte să se uite îngândurată la Diana. Chibzuind mai bine, își dădu seama că prietenei ei i-ar fi priit să i se distragă atenția. chiar dacă era vorba de o veste tristă.

– Avem o scrisoare de la Edith. A fost în satul tău din Lanarkshire. O să vrei să o citești singură.

Cuvintele acestea o făcură să tresară și luă scrisoarea. În timp ce citea, deveni foarte palidă și rămase tăcută atât de mult timp, că Madeline o întrebă în cele din urmă dacă se simțea bine.

– Sunt bine, Maddy, răspunse Diana. Își îngropă fața în palme pentru o vreme, dar nu plânse. Când își ridică încet capul, era tristă, dar resemnată. Așadar, în toți anii aceia, tatăl meu suferea de fapt de o boală venerică. Nu-i de mirare că blestema dorința sexuală și le considera pe femei o sursă de boală.

– Probabil că se simțea și vinovat, se hazardă Madeline. Deoarece se pricopsise de boala asta din cauza unui adulter, pentru că i-o transmisese mamei tale, pentru că fusese motivul pentru care ea s-a sinucis.

Diana dădu din cap încet, cu o privire pierdută parcă în timp și spațiu.

– Ar fi fost suficient cât să-l facă să înnebunească chiar şi dacă nu ajungea aşa din cauza bolii. După moartea mamei, m-a speriat cu un delir de cuvinte despre păcat, şi ispită, şi relele din lume. Şi totuşi, după cum spune scrisoarea, a fost un om foarte sociabil în tinereţe. După ce a intrat în rândurile bisericii, a renunţat la catifele şi mătăsuri şi la toate celelalte capcane ale bogăţiei, cu excepţia unui pistol pe care îl purta cu el pentru protecţie.

Oftă, cu o expresie extrem de tristă pe chip.

– Îi condamna cu foarte multă uşurinţă pe ceilalţi, deşi cedase ispitei chiar el. Pentru câteva clipe de plăcere interzisă, s-a distrus pe sine şi familia sa. Păcat că şi-a irosit în felul acesta propria viaţă, cât şi pe a altora. Vocea i se frânse pentru o clipă înainte să poată continua: Probabil că a suferit enorm din cauza sentimentului de vinovăţie. Şi probabil ştia că înnebuneşte.

– Este o dovadă de generozitate din partea ta să simţi compasiune după tot ce ţi-a făcut, remarcă Madeline.

Diana zâmbi strâmb.

– E mult mai simplu să simt asta acum că e mort, iar eu sunt în siguranţă. În plus, totul s-a întâmplat cu multă vreme în urmă. Mă simt de parcă aş fi trăit o viaţă de om de cât l-am văzut ultima dată, şi a fost o viaţă mult mai bună. Împături scrisoarea. Când eram mică, nu a fost un tată rău, era sever, dar bun. Uneori se purta foarte afectuos. Voi încerca să mi-l amintesc când era aşa. Sper că acum şi-a găsit liniştea.

– Şi mama ta?

Diana închise ochii din cauza durerii pe care i-o provocă această întrebare.

– Acum înţeleg de ce era atât de îndurerată înainte... de final. Nu a lăsat nici un bilet. Cred că e posibil să se fi hotărât din impuls că pur şi simplu nu putea face faţă perioadei care urma, şi a intrat în lacul acela. Purta haine grele de iarnă, aşa că nu cred că a durat prea mult. Se cutremură, apoi deschise ochii. Opinia generală a fost că a murit din cauză că s-a aventurat într-un loc periculos, pentru a putea fi înmormântată pe pământ

sfânt, dar toată lumea știa că nu s-ar fi putut îneca decât intenționat.

– O poți ierta pentru că te-a părăsit?

Diana dădu din cap, mușcându-și buza.

– Mama știa să iubească cu generozitate și înțelepciune. Ea m-a învățat să citesc, să iubesc muzica și cărțile. Cel mai important, ea mi-a arătat o fațetă a divinității destul de diferită de religia aspră și asupritoare pe care o propovăduia tata. Datorită ei am reușit să supraviețuiesc atât de bine căsătoriei mele. Zâmbi din nou strâmb. Nu că m-aș fi purtat ca o sfântă. Eram mai furioasă decât fusesem vreodată în viața mea. Dar nu ura, furia sau dorința de răzbunare mi-au condus viața, în ciuda a ceea ce crede soțul meu.

Prinse ușor scrisoarea împăturită între mâini, privind în zare, fără țintă.

– Nu aș fi ieșit niciodată din copilărie sănătoasă la trup și cu mintea întreagă dacă nu ar fi fost mama. Tu îmi amintești de ea.

În timp ce Madeline acceptă complimentul, Diana trase aer în piept și continuă cu o voce tremurândă:

– Tocmai de asta mi-a fost atât de greu să înțeleg de ce s-a sinucis mama. Acum, citind scrisoarea lui Edith, am înțeles în cele din urmă. Fie ca Domnul să aibă milă de sufletele lor. Apoi expresia detașată îi dispăru de pe chip și începu să plângă cu lacrimi care aveau s-o elibereze și s-o vindece de povara aceea a trecutului.

Contele de Veseul își decodifică scrisoarea cu sentimente contradictorii. Le propusese superiorilor săi un plan atât de sclipitor și de viclean, că avea să-l ducă la bun sfârșit indiferent dacă ei aveau să fie de acord sau nu, doar pentru plăcerea pură și malefică pe care avea s-o simtă la final. Numai imbecilii de la Horse Guards ar fi putut să irosească talentul lui Arthur Wellesley atâta vreme, și numai ei puteau să-l aducă pe învingătorul de la Vimeiro în fața tribunalului pentru un tratat pe care nici măcar nu îl negociase el. Proștii

nu îl meritau pe Wellesley, în Franţa, ar fi ajuns mareşal până acum.

Veseul îl admira pe Wellesley - realizările sale din India fuseseră uimitoare. Generalul era poate singurul soldat din Anglia care ar fi putut să constituie o ameninţare pentru împărat, iar lucrul acesta îi aducea şi mai multă plăcere la gândul că-l va doborî. Detaliile nu erau foarte clare în mintea contelui, dar avea să-i fie simplu să falsifice dovezi care să murdărească atât de tare numele generalului, încât nu avea să mai primească niciodată comanda vreunei armate. Wellesley era extrem de vulnerabil acum - orice scandal era suficient - şi după ce Veseul avea să termine, generalul nu va mai putea spera, în cel mai bun caz, decât să-şi irosească tot restul vieţii în Irlanda, ca intermediar în Războaiele Cartofilor.

Era îmbucurător faptul că superiorii lui Veseul fuseseră impresionaţi de propunerea contelui, dar entuziasmul lor însemna că trebuia să se întoarcă mai devreme la Londra - chiar în ziua următoare, mai exact. Nu mai avea la dispoziţie decât câteva ore pentru a o găsi pe Lady St. Aubyn, care părea că-i scapă printre degete, şi să-şi facă poftele cu ea.

Veseul ştia că ar fi trebuit să încerce s-o prindă pe Diana Lindsay noaptea trecută, dar Lady Haycroft venise în camera lui şi, cum un lucru duce la altul, noaptea trecuse foarte repede. Văduvei îi plăcea durerea aşa cum rar se întâmplă la o femeie, şi simţise o plăcere specială din cauza asta, deşi faptul că avea consimţământul ei îl privase de bucuria de-a o înfrânge.

În dimineaţa asta, când era gata să încerce o femeie refractară, blestemata de vicontesă trimise jos mesajul că nu se simţea bine, deşi cel mai probabil îl evita pe soţul ei cu chip de piatră. Contele ştia că nu este în camerele ei pentru că descuiase cu dibăcie încuietoarea şi găsise camera goală.

Ca s-o găsească, avea nevoie de timp. Pusese la cale un plan mult mai rafinat, ţesând o capcană numai pentru ea, dar acum trebuia să se mişte repede. Cruzimea

de care avea să dea dovadă urma să lase urme inestetice. Dar nu fără să-i aducă lui plăcere înainte.

Gervase își ridică privirea obosită când vărul lui intră în biroul său. Își făcuse de lucru cu probleme de rutină pe care administratorul lui le-ar fi rezolvat mai bine, dar era o scuză convenabilă pentru a pleca din mijlocul oaspeților, care se distrau bine și de abia dacă-i simțeau lipsa.

Cu toate astea, pe Francis nu-l putea evita atât de simplu. Acesta se așeză în scaunul din dreapta biroului.

– Bună ziua, Gervase. Ai timp să vorbim câteva minute?

– Dacă nu am, o să pleci? întrebă Gervase sec.

– Nu, răspunse amuzat tânărul.

Înseninându-se, vicontele se lăsă pe spătarul scaunului și se pregăti să audă ce avea de spus Francis. Nu se gândise niciodată la asta până acum, dar vărul lui avea un aer de acceptare calmă care îi amintea de Diana. Schimbă brusc direcția în care i se îndreptau gândurile, căci nu suporta să se gândească la soția lui.

– Mă bucur că ai putut veni la Aubynwood. Nu am fost prea sociabil și apreciez faptul că ai jucat rolul de gazdă în lipsa mea.

– E în regulă, spuse Francis și flutură din mână. Știu că ai avut alte probleme în minte, cum ar fi să-i ai aici pe soția și pe fiul tău pentru prima oară în public.

Gervase se încordă.

– Nu doresc să vorbesc despre familia mea.

– Te rog, nu-mi arunca privirea aia, vere. Intenționez să spun ce am pe inimă, și singurul mod în care poți să nu mă asculți este dacă fugi mai repede decât mine. Francis părea că glumește, dar ochii lui albaștri îl priveau cu hotărâre. Știi că țin atât la tine, cât și la Diana. Și cum amândoi suferiți îngrozitor, am venit să-mi ofer serviciile de mediator. Uneori altă persoană poate ajuta. Ea e foarte îndrăgostită de tine, știi? Nici tu nu pari deloc indiferent față de ea, așa că, oricare ar fi problema, ar trebui să-i găsim o soluție.

Vicontele se împinse din faţa biroului, încercând să se distanţeze astfel şi de cuvintele pe care le auzise.

– Ţi-a spus ea asta când v-aţi culcat împreună? întrebă el înveninat.

– Doamne sfinte, nu! Doar nu crezi că eu şi Diana suntem amanţi?

Francis părea sincer şocat de presupunea aceasta. Gervase se strâmbă. El nu voise să înceapă discuţia, instinctul îi spuse că nu avea să iasă nimic bun de aici, însă acum nu se putea opri.

– E o presupunere logică. Ştiu că ai vizitat-o cât timp am fost plecat, şi că aţi ajuns destul de intimi.

Francis avu nevoie de o clipă pentru a înţelege ce voia să spună, şi se încruntă.

– Doamne, ai pus s-o urmărească pe Diana? De ce naiba ai face aşa ceva?

– Femeia este târfă de profesie, îţi aminteşti? Am vrut să ştiu cât de bine îi merg afacerile.

Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte aspre, Gervase se urî, însă pur şi simplu nu se putea opri.

– Nu vorbi aşa despre soţia ta, izbucni Francis. Nu te onorează discursul ăsta. De fapt, e o prostie. În afară de faptul că a mers la genul de petreceri la care orice bărbat poate participa fără comentarii, a dus o viaţă liniştită şi respectabilă în Londra, la fel ca oricare altă femeie. Nu e nimic greşit în a primi vizita unor prieteni bărbaţi.

– Înainte să-i mai iei apărarea, ar trebui să te avertizez că ieri te-am văzut împreună cu ea la lac.

Vărul lui îşi mijì ochii şi îl privi cu răceală, aşa cum nu îl mai văzuse Gervase niciodată.

– Era supărată – din cauza ta –, iar eu m-am oferit s-o consolez cât am putut. Ca prieten. Nimic mai mult, dar nici mai puţin.

– Şi te aştepţi să te cred?

Francis rămase nemişcat.

– Nu voi lăsa nici un bărbat să mă acuze de minciună. Gervase, nici măcar pe tine.

– O, nu te învinovăţesc că ai căzut în mrejele ei, spuse vicontele epuizat. Ce bărbat nu ar face la fel? Ea ar putea ispiti şi un călugăr prin simpla ei prezenţă, iar tinerii

sunt prin excelenţă orice, dar numai călugări nu. Doar nu mă minţi.

Francis lovi cu palma atât de puternic în birou, că stilourile săriră de la locul lor.

– La naiba, Gervase, ne ponegreşti pe amândoi. Ea e o femeie delicată, iubitoare şi frumoasă, iar tu nu o meriţi. Apoi, cu glasul spart, adăugă: Dacă aş putea iubi o femeie, aceea ar fi ea. Dar îţi jur în faţa lui Dumnezeu că nu s-a întâmplat absolut nimic indecent între noi. Sau eşti atât de orbit de gelozie că nu mă crezi?

Gervase se holbă la tânărul din faţa lui şi simţi cum durerea începea să-l chinuie din nou. Francis era prietenul lui cel mai apropiat şi ştia că era întotdeauna sincer. Oare ar minţi el în privinţa asta? Mai mult, Gervase chiar credea că Diana era o mincinoasă, ori aceasta era imaginea pe care i-o atribuise din cauza disperării?

Nu exista nici o dovadă că îi fusese infidelă în afară de propria convingere că toate femeile la care ţinea erau astfel.

Rezemându-şi coatele de birou, începu să-şi maseze tâmplele, acolo unde confuzia chinuitoare părea să-i înjunghie creierul. Încercă să evite să se gândească la Diana, şi acum, în faţa provocării primite de la Francis, înţelese de ce. Era mai uşor să creadă că e furioasă pe el, decât că îl iubeşte. Era mai uşor să o condamne, decât să accepte faptul că era o fiinţă iubitoare şi sinceră aşa cum o crezuse el, şi că era prea bună pentru el.

Acum nu mai putea evita concluzia că blestematul de Francis avea, fără îndoială, dreptate: Gervase nu o merita pe femeia cu care se căsătorise. Undeva în adâncul inimii sale ştiuse dintotdeauna acest lucru, dar asta nu-l scutea de suferinţa pe care o simţea acum, când ajunse să conştientizeze asta.

Din cauză că era inundat de un val de vinovăţie, Gervase avu nevoie de ceva timp să audă toate cuvintele rostite de Francis, şi când o făcu, nu înţelese prea bine. Dacă ar fi înţeles, nu ar mai fi întrebat fără să se gândească:

– Cum adică, dacă ai putea iubi o femeie?

Urmă o tăcere lungă şi Gervase îl văzu pe vărul său albindu-se la faţă.

– Am vrut să spun exact asta. În ciuda palorii, privirea lui Francis era de neclintit. În curând voi pleca din Anglia cu... un prieten. Cred că pe viitor mă voi stabili definitiv în Italia. Sau poate în Grecia. Lumile vechi sunt mai tolerante cu oamenii ca mine.

Având în vedere cât de epuizat din punct de vedere emoţional era, Gervase fu uimit de şocul pe care îl resimţi. Şoc şi repulsie. Ştia că existau bărbaţi care preferau alţi bărbaţi, dar din punctul lui de vedere erau fiinţe depravate care trăiau la marginea societăţii – bărbaţi a căror perversitate era întipărită pe chipurile lor. Nu puteau fi bărbaţi ca Francis, care erau inteligenţi şi respectabili. Nu puteau fi prieteni de-ai lui.

– Nu, spuse el pe un ton aspru, nevrând să creadă. Nu e posibil.

– Nu numai că este posibil – e o certitudine. Dacă aş putea fi diferit, aş fi, dar nu am avut de ales. În ciuda cuvintelor rostite cu calm, o venă pulsa puternic la gâtul lui Francis. Tu eşti capul familiei şi prietenul meu. M-am gândit că ar trebui să ştii, ca să nu mai iei în calcul posibilitatea de-a avea alţi moştenitori în afară de Geoffrey.

Gervase îşi dădu seama că strângea în mână prespapierul din sticlă de Veneţia şi îşi forţă degetele încleştate să îl lase jos. În haosul de emoţii care i se înghesuia în minte, nu reuşi să scoată decât o singură propoziţie:

– Dacă te atingi de fiul meu, te omor.

La început, Francis se făcu roşu ca racul. Apoi sângele i se scurse de pe faţă şi rămase alb ca hârtia. Se ridică cu atâta furie, că răsturnă scaunul în spatele lui.

– Ştiam că poţi fi orb şi insensibil, dar nu am crezut niciodată că poţi fi şi atât de prost, spuse el pe un ton distrugător de blând.

Se răsuci pe călcâie şi ieşi, dar cuvintele lui răsunară în liniştea grea care se lăsă în birou. Gervase se ridică pe jumătate din scaun, întinzând o mână după vărul lui ca şi cum ar fi vrut să-l facă să-şi retragă cuvintele, apoi se prăbuşi la loc. Simţi o apăsare atât de puternică pe

piept, că pentru o clipă se întrebă dacă nu cumva îi ceda inima după emoţiile prin care trecuse. Dar inima lui continuă să bată, sângele să-i pulseze în vene, plămânii să tragă şi să arunce afară aerul. Trupul lui viguros şi sănătos continua să funcţioneze, deşi viaţa lui era distrusă.

Îşi îngropă încă o dată faţa în palme, încercând să se deprindă cu adevărul de nedescris pe care îl aflase despre vărul lui. Francis nu era mai diferit astăzi decât fusese ieri, se schimbase numai felul în care îl percepea Gervase. Vărul lui avusese atât de multă încredere în el, încât îi făcuse această confesiune zdrobitoare, iar Gervase îl dezamăgise, insultându-l în loc să-l înţeleagă. Faptul că era atras de alţi bărbaţi nu însemna că era atras şi de copii. Doar faptul că fusese molestat în copilărie de un adult în care avusese încredere îl făcuse pe Gervase să rostească o insultă atât de cruntă.

Aşa cum îl dezamăgise pe Francis, o făcuse şi cu Diana. Şi ea avusese încredere că el va înţelege, şi în schimb el reacţionase exagerat de violent, acuzând-o de tot felul de acte de trădare şi de lipsă de sinceritate. „Indiferent de ce ai făcut sau de cât de mult te urăşti, eu te iubesc pentru că meriţi să fii iubit."

Gervase ar fi vrut s-o poată crede, să se poată duce la ea şi să o implore să-l ierte, să-şi afunde capul la sânul ei catifelat şi să-i simtă căldura până când toată durerea lui avea să treacă, dar prăpastia dintre ei era prea mare, îşi aruncaseră prea multe cuvinte ce nu puteau fi iertate. Noaptea trecută, dintr-un impuls de milă, ea se oferise să-i aline suferinţa, dar furia şi ura ei fuseseră adevărate, la fel ca şi reacţia ei îngrozită la auzul poveştii cu mama lui. Nu reuşi să-şi ascundă dezgustul, şi asta era încă un lucru care avea să fie mereu între ei, pe viitor.

Mintea lui se chinui să sorteze opţiunile pe care le avea pentru viitor. Îi oferise posibilitatea de a se separa legal, dar cum căsătoria lor fusese rezultatul unei constrângeri, era posibil să obţină o anulare – aici aveau să-l ajute banii şi influenţa pe care o avea. Cum spusese şi Diana pe un ton atât de disprețuitor, nu existau destui bani pe lumea asta ca să-şi cumpere o conştiinţă curată.

Singurul dar pe care i-l putea face şi care ar fi putut să repare răul din trecut era să-i ofere libertatea. Fără stigmatul divorţului, îşi putea găsi bărbatul respectabil şi iubitor la care visase, un bărbat care să fie demn de ea.

Fără speranţă, Gervase acceptă că singurătatea lui avea să dureze o viaţă întreagă.

Diana îşi petrecu toată ziua în camera lui Geoffrey, cosând cămăşi şi lăsându-se în voia sarcinii repetitive pentru a se linişti, în timp ce Madeline îi ţinea companie, cufundată în tăcere. Se simţea suspendată în timp, fără să ştie cum să meargă mai departe, dar ştiind că era imposibil să se întoarcă înapoi. Durerea lui Gervase o făcea şi pe ea să sufere. Putea simţi zidul pe care îl ridicase împotriva ei, dar nu putea face nimic ca să-l dărâme. În timp, Gervase avea să-şi îngroape din nou amintirile distrugătoare în străfundurile sufletului, şi să-şi continue viaţa. Era un om incredibil de puternic dacă supravieţuise traumei din copilărie, şi ea nu se îndoia că puterea aceasta avea să-l ajute să treacă şi peste criza prezentă.

Din păcate, se îndoia că Gervase avea să fie vreodată capabil să se uite la ea fără să-şi amintească de cele petrecute între ei. Probabil că o ura pentru că îl forţase să recunoască ceea ce de-abia putea accepta el însuşi. Ar fi vrut să poată retrage acuzaţia mânioasă pe care i-o aruncase în faţă. Da, fusese furioasă şi avea tot dreptul să fie, căci nimic nu putea justifica faptul că o violase. Dar tatăl ei era de fapt personajul negativ. El fusese cel care îi forţase să se căsătorească, pentru ca apoi s-o abandoneze, deşi ştia că proaspătul ei soţ plecase de la han.

Nici ea nu era întru totul nevinovată. Dacă ar fi fost pe jumătate la fel de sfântă pe cât o credeau oamenii, nu ar fi dorit, inconştient, să-l facă pe soţul ei să plătească pentru ceea ce făcuse. Nu voise să-l crucifice, dar diferenţa nu era foarte mare. Şi dacă nu ar fi fost laşă şi nu şi-ar fi ţinut ascunsă identitatea, ea şi Gervase nu ar fi ajuns niciodată în situaţia aceasta.

Cămaşa de cusut zăcea în poala ei în timp ce gândurile continuau să-i zburde neîncetat. Se simţi uşurată

când luă masa devreme în camera băiatului, iar când Geoffrey îi propuse să se plimbe prin grădină ea acceptă în speranţa că voioşia fiului ei avea să-i ţină tristeţea la distanţă.

Aerul proaspăt al serii era o adevărată plăcere după o zi întreagă petrecută înăuntru. Oaspeţii lui Gervase probabil că să adunaseră în salon pentru un pahar de băutură înainte de cină, şi nu mai era nimeni afară pentru care ar fi trebuit să facă pe gazda fermecătoare. Pe moment, nu era sigură că putea fi nici măcar politicoasă.

Mult deasupra ei, o pereche de ochi întunecaţi şi lacomi o urmăreau din casă. Contele de Veseul nu-l văzu pe băiatul care fugise înaintea mamei sale, el o văzu numai pe femeie, cu trupul ei extrem de graţios, firav şi atrăgător. Grădinile imense erau pustii la ora asta, şi Diana, Lady St. Aubyn, nu mai avea să-i scape de data aceasta. Era necesar să se grăbească, pentru că trebuia să li se alăture celorlalţi invitaţi înainte să-i fie observată lipsa.

De asemenea, trebuia să se asigure că ea nu mai putea vorbi despre viol. Poate că St. Aubyn era înstrăinat de soţia lui, dar sigur nu l-ar fi privit cu ochi buni pe cel care i-ar fi stricat proprietatea. Veseul mângâie absent capul şarpelui. Era o perspectivă încântătoare. Avea s-o ia şi s-o distrugă pe soţia lui St. Aubyn, apoi se va duce la Londra şi-l va distruge şi pe eroul vicontelui. Iar St. Aubyn nu avea cum să prevină acest lucru sau să se răzbune.

*

Geoffrey era ca un căţeluş fericit, alergând înainte şi înapoi pentru a-i arăta diferite puncte de interes. Grădinile Aubynwood fuseseră amenajate de-a lungul mai multor secole şi conţineau totul, de la o grădină de ierburi aromatice, până la grădini de arbuşti şi un labirint. Acum, Geoffrey o conducea tocmai într-acolo.

– Cheslow, grădinarul principal, spune că labirintul nostru este cel mai frumos din toată Anglia, comentă el cu mândrie. Că e chiar mai bun decât cel din Hampton Court.

Pentru o clipă, faptul că se referise la labirint ca fiind al lor o făcu să simtă un junghi de durere în inimă. Labirintul era al soţului ei şi avea să fie cândva al lui Geoffrey, dar nu exista loc şi pentru ea la Aubynwood. Era mai degrabă amantă, decât stăpână sau soţie. Şi nu era loc nici să-şi plângă de milă, aşa că lăsă deoparte gândul acesta.

– Ţi-a spus Cheslow şi cât de vechi este labirintul?

– A fost plantat pe vremea reginei Elisabeta. Din afară este un pătrat perfect, dar în interior este foarte încâlcit. Există un drum până în mijloc şi încă unul, mai scurt, care duce afară. Ştiai că, într-un labirint, îţi poţi găsi drumul spre ieşire dacă ţii mâna mereu pe peretele din partea stângă şi cotești mereu la stânga? Sau la dreapta, adăugă el conştiincios. Atâta timp cât cotești mereu spre aceeaşi parte.

– Chiar aşa? exclamă ea cu interes, apoi se gândi o clipă. Înţeleg. Cineva ar lua-o la întâmplare pe aleile din interior, dar nu ar avea nici o şansă să se piardă, şi în cele din urmă ar ieşi de-acolo. Cam ca ţestoasa şi iepurele.

Acum se aflau la intrarea în labirint şi acesta le oferea o imagine extrem de frumoasă. Tufele de tisă erau incredibil de stufoase, tăiate cu o precizie aproape matematică şi se înălţau până peste capul unui om. Intrarea era flancată de un zeu grec şi o zeiţă care nu păreau să ticluiască nimic bun. Diana îşi aminti că citise undeva că labirinturile străvechi erau asociate cu fertilitatea, fapt care ar fi explicat expresia de pe chipul lui Apollo.

– Ai mai fost într-un labirint până acum?

– O, da, de multe ori. Ochii lui Geoffrey sclipiră. Ai chef să încerci că mă prinzi înăuntru?

Ea chicoti.

– Vrei să profiţi de ignoranţa mea.

El zâmbi răutăcios, ştiind că nu mai era nevoie să recunoască.

– Prea bine, spuse ea, prefăcându-se învinsă. Râzi de mama ta. Dar dacă n-o să pot ieşi, va trebui să te întorci să mă salvezi.

– Nu te teme. Te voi aştepta în mijloc până mă vei găsi, şi apoi vom ieşi împreună, se oferi el cu mărinimie.

Apoi fugi în labirint, chiuind de bucurie înainte să-şi amintească faptul că strigătele lui îl puteau da de gol.

Diana se hotărî să-i dea un minut avans şi începu să numere în timp ce se uita mai îndeaproape la statui. Păreau să fie originale – o altă pereche de fleacuri nepreţuite de la Aubynwood.

Cufundată în gânduri, nu auzi paşii care se apropiară de ea în tăcere pe iarbă şi nu-şi dădu seama că nu mai era singură decât atunci când o mână mare de bărbat o prinse de gât. Degetele lui lungi o mângâiau cu o familiaritate care o deranja şi îngheţă, ştiind imediat că omul care o atingea nu era Gervase.

Încercând să se smulgă din prinsoarea intrusului, se trezi faţă în faţă cu contele de Veseul. Era îmbrăcat numai în negru şi arăta atât de rău şi de nonşalant, că fu cuprinsă de un fior de panică. Dar ea era stăpâna de la Aubynwood acum, nu o simplă curtezană, şi nu credea că el ar fi îndrăznit să o constrângă.

– Bună seara, *Monsieur le Comte*[1], spuse ea, imitând cum putea mai bine *o mare doamnă* din înalta societate. Nu luaţi cina cu ceilalţi?

– O să mă duc şi eu curând, răspunse el molcom, dar v-am văzut plimbându-te în direcţia asta şi m-am hotărât să... vă salut. Am nişte afaceri de rezolvat şi trebuie să plec mâine-dimineaţă.

– Ce păcat. Sper că v-a făcut plăcere vizita la noi.

O neliniştea faptul că stătea prea aproape de ea, aşa că se îndepărtă de el.

– Tocmai urmează partea cea mai bună, zise el şi îşi ridică bastonul pe care îl purta întotdeauna, aşezând capul de şarpe pe obrazul ei.

Smulgându-se de lângă el, Diana protestă:

– *Monsieur*, vă luaţi libertăţi pe care nu le pot accepta. Să nu mai faceţi asta niciodată.

– Voi face orice am chef. Râse încet, amuzat, dar o privi cu o expresie total diferită de tonul lui apatic. Voi lua ceea ce am dorit din prima clipă în care te-am

[1] Domnule conte (în limba franceză, în orig.)

văzut la teatru. Eşti o capodoperă, *ma petite*[1], iar operele de artă trebuie păstrate numai pentru bucuria unui singur om.

În faţa acestei intenţii făţişe, ea făcu un pas înapoi, începând să-i fie frică.

– Nici soţul meu nu v-ar aprecia impertinenţa, spuse ea pe un ton tăios. Dacă nu plecaţi imediat, îi voi povesti despre comportamentul dumneavoastră injurios. Un om înţelept n-ar vrea să atragă asupra lui furia lui St. Aubyn.

– Nu-i vei spune nimic, *ma petite*. Masca de politeţe se destrămă. Îmi voi satisface poftele cu tine şi, când voi termina, nimeni nu te va mai vedea vreodată.

Se întinse spre ea şi o prinse de locul unde se unea gâtul cu umărul. Degetul lui mare o apăsa pe gât din ce în ce mai puternic în timp ce ridică bastonul cu cealaltă mână. Într-un loc atât de îngust, forţa lui fizică era copleşitoare. Răul primordial pe care îl simţise întotdeauna în el ieşise de tot la iveală acum, şi ea nu avea nici o îndoială că era capabil s-o violeze, s-o omoare şi apoi să li se alăture invitaţilor pentru a lua cina liniştit. Gândul acesta fu urmat de o concluzie terifiantă: dacă Geoffrey se întorcea să afle de ce întârzia mama lui, contele avea să-l omoare şi pe el.

Încercând să-şi suprime spaima, reuşi să scape de strânsoarea lui Veseul înainte să o poată prinde mai bine. Mintea căuta soluţii cu viteza fulgerului şi ştia că nu putea traversa mai repede decât el peluza, iar el era atât de aproape că, dacă s-ar fi întins după cuţit, ar fi putut s-o dezarmeze cu uşurinţă. Fără să mai stea pe gânduri, Diana ţipă în speranţa că cineva ar putea s-o audă, apoi se întoarse şi o luă la goană prin labirint.

Gervase se plimba printre oaspeţi, folosindu-se de rolul de gazdă pentru a evita discuţiile lungi. Observă că Veseul nu era prin preajmă. Contele trimisese un bilet prin care se scuza cu eleganţă că trebuia să plece a doua zi de dimineaţă. Gervase i-ar fi urat cale bătută, doar că

[1] Micuţa mea (în limba franceză, în orig.)

nu făcuse nici un progres în sarcina de-a deconspira actele de trădare de care îl bănuia pe francez. În ultimele zile, Veseul fusese sociabil şi afişase un aer încrezut, ca şi cum ar fi ştiut că era bănuit şi puţin îi păsa de omul care voia să-l dea în vileag. În situaţii ca asta, lui Gervase îi plăcea statul poliţienesc francez şi l-ar fi aruncat pe Veseul în închisoare. Cu toate astea, în Anglia nu era posibil acest lucru, mai ales când suspectul era un om bogat şi cu legături sus-puse.

Îi zâmbi automat doamnei Oliphant, care spunea că speră că scumpa Lady St. Aubyn se simte mai bine – „Ce tânără încântătoare!" Mormăind un răspuns potrivit, reuşi să scape cât de repede posibil. Gervase era mulţumit că soţia lui nu-i ieşea în cale deocamdată. Soluţia lui de-ai oferi Dianei varianta unei anulări era cea mai înţeleaptă cale de acţiune, dar dacă o vedea din nou i-ar fi fost foarte greu să-şi păstreze hotărârea.

Având în vedere că ştia deja ce să facă în privinţa ei, era vremea să se împace cu Francis. Începu să înainteze prin mulţime, înspre vărul lui. Când îl văzu, Francis îşi strânse buzele şi îi întoarse spatele voit, continuându-şi discuţia cu un bărbat de la Ministerul de Externe.

Nerăbdător, Gervase aşteptă un moment propice pentru a interveni.

– Poţi veni pe hol o clipă? îi spuse el încet.

Francis îi aruncă o privire care ar fi putut tăia gheaţa.

– Te temi că ţi-aş putea îmbolnăvi musafirii?

– Nu! Te rog, vino.

Avea să-i fie destul de greu să-şi ceară scuze, nu mai avea nevoie şi de spectatori. Îşi făcură loc prin mulţime împreună.

Aleea care ducea în labirint era scurtă. Apoi cotea la dreapta şi se despărţea în două cărări, spre dreapta şi spre stânga. Fără să se oprească, Diana fugi în stânga pe iarba tăiată scurt, în speranţa că Veseul nu o va mai vedea atunci când va ajunge şi el la răscruce. Urma apoi altă intersecţie, o altă cotitură la stânga. Aceasta ducea într-o fundătură, şi ea fugi înapoi pe unde venise, rugându-se ca ţipătul ei să-l atragă pe Geoffrey spre ea

fără să-l facă pe Veseul să-şi dea seama că mai era cineva în labirint.

Când se afla la jumătatea aleii, Geoffrey apăru în colţul îndepărtat şi ţâşni spre ea. Tocmai voia s-o strige, când ea îşi puse degetul peste buze, îndemnându-l înnebunită să păstreze tăcerea. El fu surprins de gestul mamei sale, dar o ascultă, şi Diana fu alături de el într-o clipită, îngenunchind şi apropiindu-se de urechea lui.

– Geoffrey, şopti ea aproape inaudibil, e un om rău în spatele meu, în labirint. Cunoşti drumul atât de bine cât să ne conduci în cealaltă parte, fără să o luăm pe cărări greşite?

– Nu, răspunse el încet, după ce se gândi o clipă.

Cuvintele ei îl făcuseră curios, dar nu se temea deocamdată. Diana se gândi rapid. Dacă ea şi Geoffrey rămâneau împreună, era foarte probabil să dea amândoi peste Veseul, şi nici unul din ei nu avea să scape cu viaţă. Privirea îi căzu pe rădăcinile de la baza gardului viu. Ramurile grele de tisă se întindeau de undeva aproape de sol, dar jos de tot exista o despărţitură mică între gard şi pământ. Nu era suficient spaţiu ca să se strecoare un adult, dar era destul pentru un copil mic.

Rugându-se rapid să nu apară Veseul, îl întrebă în grabă:

– Te-ai putea târî pe sub garduri până ai ieşi afară din labirint pe cea mai scurtă cale?

După ce aruncă o privire scurtă spre pământ, Geoffrey încuviinţă.

– Da, dar s-ar putea să-mi stric hainele.

– Asta nu contează! Diana se opri înainte ca glasul ei să pară isteric, pentru că voia ca fiul ei să fie atent, nu să intre în panică. Du-te cât de repede poţi şi încearcă să faci în aşa fel încât să nu te vadă Veseul. E un om foarte, foarte rău. Dacă te prinde, strigă şi voi veni imediat. Când ieşi din labirint, fugi cât poţi de repede în casă şi întoarce-te cu ajutoare. Ai înţeles tot ce ţi-am spus?

Geoffrey dădu din cap. Înţelegând că se afla într-un oarecare pericol, îi aruncă o privire serioasă şi pătrunzătoare, apoi îşi aruncă braţele în jurul ei pentru o îmbrăţişare rapidă, după care se strecură pe sub gardul cel mai apropiat.

Diana rămase o clipă ca să-l binecuvânteze pe fiul ei în gând, apoi își ridică fustele până la glezne și fugi. Pantofii ei moi din piele de ied nu făceau zgomot pe iarbă. La următoarea răscruce, făcu din nou la stânga. Cerul de deasupra era încă luminat, dar aici în labirint erau numai umbre reci care arătau că soarele se apropia de asfințit. Încă nu îl văzuse pe francez, dar auzi un foșnet undeva în colțul îndepărtat din dreapta al labirintului. Încrezător, contele înainta cu pas lejer, fără să-l intereseze să nu facă gălăgie sau să se grăbească.

Voind să-i distragă atenția de teamă să nu-l audă pe Geoffrey, Diana icni încet, dar suficient de tare ca să o audă, și apoi porni în goană pe aleea din fața ei. Fu urmată de un râset răgușit și abject.

– Mă bucur atât de mult că încerci să scapi, *ma petite*, e mult mai incitant astfel. Vocea lui suna sigură pe sine, nu mai mult decât un șuierat amenințător, ca și cum șarpele lui de aur ar fi prins viață. N-o să reușești, știi nu-i așa? E doar o chestiune de timp până când una dintre aleile astea te va aduce drept în brațele mele.

Scâncetul speriat pe care îl scoase fu parțial pentru efect. Oare Geoffrey ieșise deja? Se ruga la Dumnezeu să nu se întoarcă înapoi ca să cerceteze. Altă fundătură, în care gardul des și verde stătea ca o barieră în fața ei. Se întoarse și fugi înapoi.

La următoarea răscruce se opri ca să asculte. Auzi o respirație grea și foșnetul ușor al unui corp care se freca de tufișuri, dar din mijlocul aleilor încâlcite ale labirintului era imposibil să spună de unde veneau zgomotele. Veseul putea fi aproape oriunde. Poate că ajunsese înaintea ei și o aștepta în umbră, sau putea fi de partea cealaltă a gardului. Incertitudinea era aproape la fel de îngrozitoare ca și prezența lui fizică.

Diana înaintă pe alee. Labirintul părea mult mai mare atunci, din interior, decât păruse de afară, iar parfumul grădinii de vară târzie contrasta în mod ironic cu jocul acesta de coșmar de-a v-ați ascunselea. Cât mai avea până ajungea în centru și găsea calea spre ieșire? Dacă putea ieși din labirint chiar și cu un minut înaintea lui, putea scăpa de francez.

Trecu din nou pe la o răscruce, ascultând atentă în timp ce plămânii ei se luptau pentru aer. Apoi, cu o rapiditate şocantă, un braţ îmbrăcat în negru ţâşni prin peretele de tisă neagră şi o prinse de partea de sus a mâinii cu o putere uimitoare. De data asta, ţipătul ei fu cât se poate de real.

Geoffrey se strecură afară de sub gardul exterior al labirintului, lăsând în urmă haina prinsă în ramurile de tisă. În timp ce sărea în picioare, auzi ţipătul înspăimântat al mamei sale şi se îndreptă instinctiv spre intrarea în labirint. Apoi se opri. Nu se putea lupta singur cu bărbatul acela rău, trebuia să aducă ajutoare, aşa cum îi ordonase mama.

Alergând mai repede ca niciodată, o luă de-a dreptul prin grădina de trandafiri, îndreptându-se spre conac. Grădinile erau prea mari şi casa părea imposibil de departe. Simţea o înţepătură undeva între coaste şi de-abia mai putea respira, dar refuză să încetinească ritmul. Apoi, tocmai când ajunse la marginea grădinilor, simţi că-l trage ceva de frunte, sfoara invizibilă care îl arunca de fiecare dată într-o criză de epilepsie.

Francezul o strângea puternic, fără milă. Îşi scoase şi cealaltă mână prin gard şi bâjbâi orbeşte după trupul Dianei, prinzând-o violent atunci când îi găsi sânii. Mâinile care o ţineau ca nişte gheare îi provocau greaţă, şi singura ei alinare era faptul că gardul nu-i permitea să treacă. Dar o putea lovi sau schilodi, pentru ca apoi să ajungă ea. Gândindu-se la asta, Diana se luptă şi mai tare.

Veseul îşi fredona ameninţările cu o voce joasă, şuierătoare:

– Mai întâi o să-ţi tai hainele ca să te pot vedea pe de-a-ntregul, aşa perfectă cum eşti. Apoi te voi silui, îţi voi cotropi trupul în profunzime în timp ce tu te vei lupta cu mine. Acum gâfâia de nerăbdare, iar închipuirile lui perverse îl făceau să-şi piardă controlul. Ce noroc că nu e nimeni prin preajmă la ora asta, aşadar nu va trebui să-ţi astup ţipetele.

Starea lui de excitare obscenă o înfurie pe Diana şi reuşi să se aplece spre gard şi să-l muşte de încheietura mâinii cât de tare putu. El icni şi îşi relaxă puţin degetele, oferindu-i o portiţă de scăpare. Diana fugi pe alee, urmată de ameninţarea lui şuierată:

– Nu ar fi trebuit să faci asta, *ma petite.*

Glasul lui răguşit şi respiraţia horcăită păreau că umplu tot labirintul, că vin din toate direcţiile în acelaşi timp, şi-i auzi paşii grăbiţi, lovind cu greu pământul în căutarea ei.

Altă intersecţie. O luă din nou la stânga. Îngrozită, se trezi în faţa altei fundături, în acelaşi timp în care Veseul apăru în spatele ei, la numai şase metri depărtare. Un zâmbet maliţios şi satisfăcut i se întinse pe faţă, iar trăsăturile de obicei frumoase erau acum schimonosite într-o expresie de furie. Disperată ca un iepure încolţit, Diana observă că deschizătura de la baza tufişului era mai mare în partea ei, aşa că se lăsă jos şi se strecură înnebunită pe partea cealaltă.

Cu greu, dar era posibil să-şi împingă corpul până pe partea cealaltă. O ramură bătrână şi groasă de tisă o lovi dureros în spate, sfâşiind muselina subţire a rochiei. Îşi pierdu un pantof, dar câştigă un răgaz scurt. Un bărbat de dimensiunile lui Veseul nu se putea strecura prin deschizătura aceea, deşi blestemele lui furioase ajunseră până la ea.

În timp ce fugea din nou spre stânga, inima îi bubuia în piept, gata-gata să-i sară afară din trup. Începea să-şi piardă din puteri şi odată cu asta şi orice urmă de speranţă că va scăpa. Se gândi să se oprească şi să-şi aştepte urmăritorul cu cuţitul în mână, dar nu ştia dacă putea omorî un om, nici măcar pentru a-şi salva viaţa. Şi nu îndrăznea să afle.

Geoffrey făcu apel la toată voinţa şi concentrarea de care era în stare pentru a se lupta cu criza.

– Nu! strigă el, aplecându-se înainte de la mijloc şi prinzându-se de tâmple în încercarea de-a rămâne conştient. Nu!

Alimentată de disperare, voința lui câștigă. Senzația de apăsare din frunte încetă, deși nu de tot. În timp ce se îndreptă de spate amețit și înaintă împleticindu-se pe aleea care ducea spre casă, simți criza rămasă la marginea stării de conștiință, așteptând ca un prădător să-și piardă măcar un pic concentrarea, ca să poată pune stăpânire pe mintea lui.

În urma ei, Veseul gâfâia, renunțând pe moment la atitudinea discretă. Amenințările lui șuierătoare se transformaseră într-un lanț de obscenități rostite în limba franceză, cuvinte pe care, din fericire, ea nu le înțelegea. Altă cotitură și ajunse în fața miezului în formă de cerc al labirintului.

Cu pași ușori, intră grăbită în mica poieniță. Când aproape că ajunse pe partea cealaltă, îi auzi glasul bucuros:

– Acum te-am prins, târfă mică.

Diana se aruncă înainte cu toată puterea pe care o mai avea, dar tocmai când ajunse la ieșire primi o lovitură puternică între umeri, la spate, și căzu în genunchi fără suflare. Veseul aruncase cu bastonul în ea și văzu cu colțul ochiului capul auriu al șarpelui strălucind în iarba verde. Pentru o clipă se simți prea istovită ca să se miște, apoi se luptă frenetic să se ridice în picioare.

Înainte să poată fugi din nou, înainte să poată măcar să se întindă și să ia cuțitul, el traversă poienița și o prinse.

capitolul 23

Necruțător și deloc dispus să facă vreun compromis, Francis așteptă ca Gervase să-i vorbească. Deși de dincolo de ușa salonului se auzea vuietul conversațiilor, erau singuri în antreul imens de două etaje, uniți prin legătura de sânge, separați de situația încordată.

Fără să știe de unde să înceapă, Gervase studie armura care se afla lângă perete și data din secolul al XIV-lea, și se întrebă de ce naiba era obiectul acela acolo. Probabil

că îi plăcuse bunicului său. Sau poate străbunicului. Puse o mână pe viziera coifului.

– Îmi pare rău pentru... ce am spus mai devreme, spuse el poticnindu-se, fără să se uite la Francis. A fost o reacție impardonabilă.

– Da, a fost.

Francis nu avea de gând să-i ușureze sarcina. Privind țintă reflexiile deformate de pe coiful lustruit, Gervase se forță să vorbească.

– Ce am spus... nu avea nici o legătură cu tine sau cu Geoffrey. Numai cu mine.

Atunci, în timp ce vărul său tăcea, Gervase se întoarse cu fața spre el. Francis îl urmărea foarte atent și fără prea multă ostilitate. Fără îndoială că vărul lui înțelegea mai multe decât și-ar fi dorit Gervase.

– Prea bine, spuse el simplu. Consideră uitată chestiunea asta. Vestea pe care ți-am dat-o ar fi o lovitură pentru oricine. Dar doar ca să știi, începu el și apoi vorbi mai încet în timp ce se uită în jur, ca să se asigure că erau singuri, nu aș molesta un copil la fel cum nici tu nu ai viola o copilă.

Vicontele tresări. Nu se îndoia că Geoffrey ar fi fost mai în siguranță cu Francis decât fusese Diana cu Gervase. Încercă să-și ascundă reacția de ochii albaștri și vigilenți ai vărului său.

– Mă îndoiesc că vei putea avea vreodată un comportament la fel de rușinos ca al meu, spuse el după o clipă.

Dintr-odată, Francis râse și destinse atmosfera.

– Va trebui să mergem împreună la clubul meu într-o noapte, înainte să plec, și să facem schimb de minciuni despre ticăloșiile noastre.

Cel puțin, partea aceasta a vieții sale putea fi reparată. Gervase îi întinse mâna.

– O să-mi fie dor de tine.

– Și mie de tine. Mă voi întoarce în Anglia din când în când. Și tu mă poți vizita, desigur, atunci când ne vom fi stabilit undeva. Francis îi strânse mâna între palmele sale și rămaseră așa pentru o clipă, uniți nu numai de sânge, ci și de amintirile plăcute de pe vremea când

Francis îl urma ca o umbră pe vărul mai mare şi până la momentul acesta emoţionant.

Apoi Geoffrey dădu buzna în hol, împleticindu-se pe podeaua de marmură lustruită înainte să alunece spre tatăl lui în încercarea de-a se opri. Băiatul nu avea haină şi era murdar. Avea o privire îngrozită şi o zgârietură pe unul din obraji.

– Te rog, trebuie s-o ajuţi pe mama, reuşi el să îngâne în timp ce se lupta să respire. E în labirint şi un om rău o urmăreşte.

Gervase îngheţă pentru o clipă, în timp ce rămăşiţele sentimentului de gelozie îl făcură să se întrebe dacă nu cumva soţia lui se întâlnise cu vreun amant şi băiatul înţelese totul greşit. Bănuielile îi dispărură când Geoffrey îl prinse de mână, scuturând-o cu frenezie.

– Veseul, aşa a spus ea. M-a trimis după ajutor. Mama a ţipat. El vrea să-i facă rău.

Apoi, spre groaza celor doi bărbaţi, băiatul îşi dădu ochii peste cap şi se prăbuşi pe podeaua tare de marmură cu respiraţia hârâită, în primele stadii ale crizei de epilepsie. Blestemând, Gervase îngenunche lângă fiul lui, îşi scoase haina şi o vârî sub capul băiatului, ca să-l protejeze cât de cât. Oricât de înspăimântătoare erau crizele, Geoffrey nu avea nevoie de el la fel ce mult ca şi Diana. Paralizat de groază, vicontele văzu cum fragmentele de informaţii începeau să se aranjeze în faţa ochilor săi. Veseul nu venise ca să spioneze, atunci când dăduse târcoale în jurul casei ei, ci îl atrăsese frumuseţea ei extraordinară şi faptul că era apropiată de Gervase. Francezului i se interzisese intrarea în bordelurile din Londra pentru că era violent. Nu ar fi îndrăznit s-o atace pe Diana aici, decât dacă intenţiona să nu lase nici un martor la crimă. Sărind în picioare, Gervase rosti sacadat:

– Criza va trece într-un minut sau două – ai grijă să nu se rănească. Cheam-o pe cea care are grijă de el, Madeline – ea va şti ce e de făcut. Apoi trimite pe cineva după mine, în labirint – Veseul e periculos.

În timp ce vicontele o tăie de-a lungul antreului spre uşă, Francis îngenunche alături de copilul cuprins de

convulsii, cu gesturi blânde şi sufletul radiind de fericire, în ciuda circumstanţelor. Prin simplu fapt că i-l încredinţase pe fiul lui, Gervase îşi ispăşise pedeapsa pentru insulta de mai devreme într-o manieră mult mai semnificativă decât o simplă scuză.

Veseul o prinse pe Diana cu mâna lui puternică şi se aplecă asupra ei cu trupul lui musculos. Gâfâia, iar sălbăticia din ochii lui oglindea bestia care stătuse dintotdeauna la pândă în spatele măştii lui rafinate. Cu mare băgare de seamă, îşi folosi cealaltă mână ca să o lovească puternic într-o parte a capului.

– Asta ar trebui să-ţi mai îmblânzească spiritul înflăcărat, târfă mică.

Capul Dianei se smuci într-o parte şi aproape că leşină. Era neajutorată ca o păpuşă în timp ce el o aşeză pe jos şi o încălecă. Greutatea lui o imobiliză de tot. Sălbăticia lui dispăru din nou şi, ignorând mişcările slabe pe care ea le făcea cu mâinile, îi puse o palmă grea pe obraz.

– Atât de frumoasă, atât de perfectă, rosti el cântat. Dacă ai fi fost un pic mai docilă, ţi-aş fi putut oferi o plăcere pe care nu ai simţit-o niciodată alături de vreun englez. Au şi inima, şi mâinile de gheaţă englezii ăştia.

O mână îi alunecă în păr şi cealaltă îi cuprinse sânul.

– Mătase şi moliciune... exact aşa cum ar trebui să fie trupul unei femei. Într-un fel, e păcat că trebuie să te omor, dar să distrugi o asemenea frumuseţe este o formă înaltă şi rară de artă, iar eu voi avea şi mai multă putere când te voi zdrobi. Nu va mai şti nimeni altcineva, lucru care-mi va conferi şi mai multă putere.

Nebunia lui era aproape la fel de paralizantă ca şi slăbiciunea care pusese stăpânire pe trupul ei. Cu un gest de neglijenţă studiată, Veseul sfâşie corsajul rochiei şi-i descoperi pieptul, lăsând-o expusă la atingerile lui. Oftă în timp ce-şi mişcă mâna în sus şi în jos, iar partea inferioară a corpului începu să-i pulseze şi să se împingă în ea încet.

– E păcat că am atât de puţin timp la dispoziţie, dar va fi suficient, spuse el pe acelaşi ton straniu, ca şi cum

ar fi discutat cu cineva. Eu sunt un artist al distrugerii. Astăzi te voi distruge pe tine, esența cea mai pură de femeie pe care am văzut-o vreodată. Apoi voi merge la Londra și voi țese o plasă de minciuni sclipitoare care îl vor ruina pe Wellesley, cel mai bun războinic din epoca noastră, după însuși Bonaparte. Iar faptul că vă voi distruge pe voi îl va nimici și pe soțul tău, exemplul cel mai bun de englez aspru și rece.

Toată viața, frumusețea ei atrăsese atenția celorlalți și violență, dar nu se simțise niciodată atât de lipsită de speranță ca acum. Nu se simțise niciodată ca o victimă. În timp ce se lupta, Veseul o prinse cu ușurință de încheieturi și i le țintui deasupra capului cu o singură mână. Se dăduse cu o apă de colonie ce mirosea ușor picant și îi întorcea stomacul pe dos. Francezul își umezi buzele cu o mișcare rapidă, ca de șarpe, a limbii. Diana nu-și mai simțea picioarele de amorțeală, sub greutatea lui. O privea cu o intensitate aproape hipnotică, cu ochii lui goi și sclipitori.

– Și după ce voi înfăptui toate astea, poate că mă voi distruge și pe mine, spuse el gânditor. Căci sunt sigur că îmi voi trăi restul vieții într-o dezamăgire continuă, iar eu urăsc asta.

Diana începu să țipe în speranța că cineva, oricine, se afla îndeajuns de aproape cât să o audă. De-abia începuse, când el se aplecă și o sărută forțat, reducând-o cu ușurință la tăcere cu buzele sale groase și limba ascuțită. Ea era prea bine țintuită la pământ pentru a se lupta, și oricât se zbătu, nu reuși nimic. Disperată, simți cum demonul violenței care o bântuise toată viața ei se apropia, gata să-i dea ultima lovitură.

Labirintul fusese locul lui de joacă și de ascunziș în timpul copilăriei, și Gervase se luptă să meargă suficient de încet pentru a-și aminti drumul, ca să nu piardă secunde prețioase prin fundături. Pe tot parcursul relației sale cu Diana nu făcuse altceva decât să dea dintr-o fundătură în alta, fugind speriat de ceea ce primea atât de deschis și cu atâta generozitate. Nu-și va mai permite să facă asta din nou, într-o situație critică.

Deşi cunoştea drumul, i se părea că înaintează foarte încet în ciuda faptului că alerga printre gardurile înalte şi de abia dacă încetinea când dădea colţurile. Era la jumătate când o auzi pe Diana începând să ţipe, pentru ca apoi sunetul să fie oprit brusc.

Gervase încremeni, paralizat de groază, convins dincolo de orice îndoială că avea să ajungă prea târziu. Pierdut în sentimentul egoist de vină care îl bântuia, refuzase să fie salvat şi acum singura lumină din viaţa lui se stinsese. Îi dezamăgise pe Diana şi pe fiul ei. Pentru păcatele sale, era blestemat să trăiască la nesfârşit în întuneric. După această catastrofă, nu mai exista nimic decât nevoia absolută de-a o răzbuna.

Când Gervase dădu buzna în poieniţa din mijlocul labirintului, îl văzu pe contele de Veseul în lumina apusului, ţintuind-o pe Diana pe pământul rece cu trupul lui. Fusese atât de sigur că soţia lui era moartă, că la început nu-i veni să-şi creadă ochilor, nu acceptă că era în viaţă şi că încă încerca să se lupte cu cel care o atacase. Când o văzu mişcându-se, trupul îi fu străbătut de un val de bucurie la gândul că de data asta nu eşuase să facă ce-şi propuse, că încă mai era posibil să fie izbăvit.

Nu se opri să-şi savureze bucuria. Trupul lui se mişca înainte, stăpânit doar de instinctul sălbatic al unui războinic. Traversă poieniţa din trei paşi mari, provocându-l fără cuvinte pe Veseul.

Francezul ştiu cine se apropia fără să fie nevoie să-şi ridice privirea, şi sări în picioare cu rapiditatea unui lup. Îşi calculă repede şansele şi o lovi pe Diana în coaste, ca să nu intervină în luptă. Apoi se întoarse cu faţa spre cel care îl atacase şi adoptă poziţia uşor aplecată a unui luptător experimentat.

Gervase îşi dădu seama cu cine avea de-a face şi încetini, ştiind că, dacă se arunca în luptă directă, cu capul înainte, s-ar fi pus singur într-o poziţie dezavantajoasă, ba chiar mortală. Îşi perfecţionase tacticile de luptă corp la corp în şcoala nemiloasă a războiului, aşa că înaintă uşor spre Veseul, cu ochii mijiţi de concentrare. Îl înconjură, pentru a-şi da seama cât de uşor îi bloca Veseul atacul şi riposta cu o lovitură proprie.

Pentru Diana, care zăcea ameţită şi chinuindu-se să respire pe iarbă, modul în care Gervase şi Veseul se mişcau unul în jurul celuilalt era ca un coşmar fără cuvinte. Îşi testau reciproc apărarea înainte să rişte un atac direct. O lovitură rapidă îi strivi faţa lui Veseul, făcându-i o rană deschisă în obraz şi dezechilibrându-l, dar înainte ca Gervase să câştige şi mai mult avantaj în faţa francezului, acesta ripostă cu o lovitură de picior care ţinti genunchiul englezului şi îl făcu să se poticnească.

Pe măsură ce se înserа, rămaseră aproape unul de celălalt, iar loviturile începură să facă răni serioase.

Diana văzu cât de egali erau în lupta asta: Gervase era mai slab şi mai rapid, pe când Veseul, cu puterea lui de urs, putea fi distrugător căci, atunci când îşi prindea oponentul, îl lovea din plin.

Rostogolindu-se peste cap după ce primise o lovitură în coaste, apărarea lui Gervase şovăi şi îşi coborî braţele. Atunci Veseul porni la atacul final, ţintind un pumn ca de granit mai întâi în maxilarul englezului, dar slăbiciunea lui Gervase nu fusese altceva decât o păcăleală. Prinzând braţul lui Veseul într-o strânsoare de fier, îl ridică pe bărbatul masiv şi îl aruncă zdravăn la pământ.

În timp ce francezul zăcea fără să vorbească, ameţit de uimire, Diana reuşi să se ridice în picioare în ciuda faptului că o dureau coastele. Gervase se întoarse spre ea, cu trupul tensionat. Chiar şi de la distanţă, reuşi să vadă dragostea disperată şi grija din ochii lui cenuşii. În timp ce se priveau, Diana aproape putea simţi cum prăpastia dintre ei se închidea. Ca un curcubeu de iubire, legătura emoţională care îi ţinuse uniţi se trezi din nou la viaţă, apropiindu-le inimile.

– Eşti teafără? o întrebă el degrabă, cu părul negru ciufulit şi pieptul opintindu-se de oboseală.

Nu reuşi să-i răspundă, dar dădu din cap. Apoi, cu colţul ochiului, văzu că Veseul căzuse lângă bastonul său. În scurta clipă în care Gervase îşi îndreptase atenţia asupra ei, contele deşurubase capul şarpelui şi scosese la iveală o lamă lungă şi păcătoasă, întunecată şi mortală în lumina din ce în ce mai slabă. Diana ţipă îngrozită ca să-l avertizeze, în timp ce Veseul sări în picioare

şi se aruncă asupra lui Gervase, cu sabia îndreptată direct spre inima sa.

Văzând pericolul, Gervase se feri, dar era prea aproape de gardul des şi acesta îi opri retragerea.

Dezechilibrat, se aruncă într-o parte, dar lama lui Veseul îl urmări. Diana văzu foarte clar că Gervase nu se mai putea feri decât de câteva ori de lama fatală.

Nu mai avea timp de gândire, trebuia să acţioneze din instinct. Folosindu-şi aptitudinea pe care o dobândise în sutele de ore de antrenament, Diana ridică tivul rochiei şi scoase cuţitul din teacă. Apoi îl zvârli în cealaltă parte a poieniţei cu toată puterea. Cuţitul se ridică în aer, prea rapid pentru a putea fi urmărit, dar cu o precizie necruţător de mortală.

Forţa cu care aruncase o făcu pe Diana să cadă în genunchi. Paralizată de groază, văzu cum cuţitul se intersectează cu gâtul lui Veseul, cum picăturile de sânge ţâşnesc din arterele tăiate, cum trupul contelui mort, dar parcă fără să-şi dea seama de asta, se lăsă peste Gervase, prăbuşindu-se amândoi la pământ.

În cădere, greutatea lui Veseul îl lăsă pe Gervase fără suflare, iar marginea sabiei îi zgârie coastele în timp ce sângele contelui curgea pe el. Ochii aceia nebuni priveau fix în timp ce viaţa se scurgea din ei, dar nu mai reuşi să scoată nici un cuvânt. Gervase rămase şocat pentru o clipă, fără să-i vină să creadă că e încă în viaţă. Apoi împinse cu brutalitate trupul francezului de pe el. Veseul nu mai era important, singura care conta era Diana.

Gervase se ridică în picioare clătinându-se, apoi fugi spre locul în care soţia sa se ghemuise la pământ ca o minge, cu ochii plini de şoc şi groază. Căzând în genunchi lângă ea, o îmbrăţişă, iar ea îşi lipi faţa de gâtul lui, şoptindu-i numele iar şi iar.

– S-a terminat, iubito, s-a terminat, murmură el istovit. Acum eşti în siguranţă.

În timp ce Gervase tremura ca reacţie după luptă, în mintea lui se amestecară un amalgam de mulţumiri adresate divinităţii. Deşi ţinea strâns în braţe trupul firav al Dianei, nu-i venea să creadă că ea era cu adevărat

acolo, vie, fără să fie rănită serios şi la fel de fericită ca şi el că erau împreună.

Acea parte întunecată şi neîncrezătoare din mintea lui îl luă în zeflemea şi-i aminti că ea s-ar fi prins astfel de oricine ar fi venit să o salveze, dar el respinse imediat gândul. Nu mai voia să lase îndoielile şi ura de sine să-i conducă viaţa. Citise odată că cine era iubit în ciuda păcatelor şi a slăbiciunilor pe care le avea, acela era cu adevărat binecuvântat. Gervase nu înţelesese cu adevărat atunci sensul acelor cuvinte, dar acum ştia: Diana îi oferise genul acesta de dragoste, şi el avea să o accepte ca pe o binecuvântare miraculoasă.

În timp ce o ţinea în braţe, îi trecură prin minte fragmente de imagini: momentul paralizant în care o văzuse pe Diana pentru prima dată la Harriette Wilson; prima dată când făcuseră dragoste, când ea îl învăţase să redescopere inocenţa; dorinţa profundă care devenea din ce în ce mai puternică de fiecare dată când erau împreună. Chiar şi înstrăinarea plină de amărăciune din ultimele zile avusese un rost, pentru că smulsese toate minciunile şi secretele până când aflaseră totul unul despre celălalt.

Diana îngheţase din cauza şocului, iar ochii ei albaştri erau buimaci în timp ce se ţinea de Gervase, respingând în mintea ei scena de violenţă de dinainte. Câteva minute mai târziu, aşa îi găsi Francis când ajunse în fugă în poieniţă, urmat de doi lachei. Fără să îi dea drumul din braţele sale, Gervase îşi ridică privirea spre vărul lui.

– Veseul a încercat s-o omoare. Pune pe cineva... să se ocupe de cadavru. Îmi poţi da haina ta?

Rămas fără cuvinte, Francis îşi scoase haina de lână cu croială elegantă şi i-o înmână. Gervase o înfăşură în jurul soţiei sale pentru a-i ţine de cald şi a-i acoperi goliciunea de ochii necunoscuţilor, apoi se ridicară. Ea era uşoară şi fragilă în braţele sale şi îşi închise ochii, rezemându-şi capul pe umărul lui, cu părul liber acoperindu-i parţial faţa.

– O voi duce înăuntru, îi spuse lui Francis. Te rog, ai grijă de invitaţi, oferă-le o scuză, orice, numai nu el

spune adevărul. Ai grijă să mănânce şi să bea. Mă voi ocupa de aspectele legale mai târziu.

– Desigur.

În timp ce vicontele plecă împreună cu Diana, Francis dădu ordine clare servitorilor.

Gervase intră în conac pe o uşă laterală, unde nu avea să fie nimeni care să-i vadă şi să-i ia la întrebări. Ajunse-se pe coridorul de la etaj când se întâlni cu Madeline, care făcuse ochii mari de spaimă, în timp ce Geoffrey, ameţit, o trăgea după el pe hol. Înţelegând nevoia băiatului de-a fi sigur că mama lui a fost salvată, Gervase îngenunche şi o aduse pe Diana la nivelul băiatului. Acesta se întinse spre ea, scrutând-o cu privirea.

– Mama? întrebă el, atingându-i părul.

Vocea lui reuşi să pătrundă dincolo de ceaţa din mintea Dianei. Ea îi zâmbi strâmb şi se întinse ca să-i strângă mâna pentru scurtă vreme.

– Sunt... bine. Te-ai descurcat... de minune.

Mâinile mici ale lui Geoffrey îi mângâiară chipul înainte să se uite în sus la tatăl său.

– Nu e rănită, e doar şocată, îl asigură Gervase. Va fi bine. Sângele este al lui Veseul, nu este al ei sau al meu. Apoi se ridică, oferindu-i o laudă cât se poate de serioasă: Dacă nu ai fi fost tu, acum ar fi fost moartă.

Acum că temerile sale fuseseră alungate, Geoffrey se lipi de Madeline, care îl linişti imediat.

– Nu te teme, Madeline, voi avea grijă de ea, zise el, uitându-se la prietena Dianei.

Femeia mai în vârstă îl măsură din priviri. Arătându-se de acord cu expresia de pe chipul lui, dădu din cap şi se întoarse ca să-l ducă pe Geoffrey înapoi în camera lui.

Gervase nu o duse pe Diana în camera sa, locul în care avusese lor confruntarea dintre ei, ci într-a ei, acolo unde petrecuseră atât de multe ore în intimitate şi fericire. O aşeză pe pat şi încercă să se ridice.

– Nu! îl opri ea cu insistenţă şi îşi prinse braţele în jurul gâtului său pentru că nu voia să-i dea drumul nici măcar pentru o clipă.

Amândoi erau pătați de sângele lui Veseul, dar spălatul și schimbarea hainelor erau probleme minore în comparație cu nevoia Dianei de-a fi consolată. În plus, și Gervase împărtășea dorința ei instinctivă de-a rămâne lipiți unul de celălalt. Ducând-o până într-un balansoar, o așeză în brațele sale și începu să-i maseze încet spatele și gâtul subțire, simțind cum încordarea începea să dispară încetul cu încetul din trupul ei, pe măsură ce camera se întuneca.

Gervase omorâse primul om când avea douăzeci și cinci de ani, în luptă. Cel care îl atacase era un străin cu ochi sălbatici, hotărât să ucidă un englez, dar chiar și așa, Gervase fusese dezgustat și bântuit de întâmplare mult timp după aceea. Și oricât de grea fusese acea experiență pentru el, tot nu-și putea imagina cât de afectată era Diana. Ei îi stătea în fire să fie iubitoare și blândă cu fiul, prietenele și soțul ei. O văzuse prinzând un fluture numai pentru a-i putea da drumul mai apoi. Iar în seara aceasta, omorâse un om.

El începu să-i vorbească din nou, înconjurând-o cu sunete cunoscute, spunându-i că pericolul trecuse, că Geoffrey era bine și mai ales că o iubea foarte mult. În cele din urmă se mișcă, respirând din ce în ce mai repede. Pupilele îi erau încă dilatate din cauza șocului, dar acum cel puțin era conștientă de ceea ce vedea.

– L-am omorât, nu-i așa?

Nu avea nevoie de nimic altceva decât de adevăr.

– Da. Îmi pare rău că a trebuit să se sfârșească așa. O sărută cu infinită tandrețe pe frunte. M-ai învățat multe despre iertare, Diana, atât prin cuvinte, cât și prin puterea exemplului. Poți să plângi, desigur, suferă dacă asta simți, dar în cele din urmă va trebui să te ierți. E tragic să curmi o viață, dar ne-ai salvat viețile amândurora. Iar asta nu e ceva greșit.

Atunci Diana începu să plângă, îngropându-și fața în cămașa lui pătată cu sânge, cu mâinile strângând convulsiv materialul în timp ce tremura. Punctul culminant al suferinței trecu repede și, după ce hohotele ei se potoliră și își rezemă capul sub bărbia lui, părul ei de mahon

strălucitor îi căzu pe piept. În cele din urmă, își ridică fața murdară de lacrimi înspre Gervase.

– Vreau să faci dragoste cu mine.

El șovăi pentru o clipă, întrebându-se dacă Diana știa cu adevărat ce voia. Avea vânătăi pe corp și sânge, și fusese ținta mult prea multor violențe în ultimele zile, atât din partea lui, cât și a lui Veseul.

– Te rog, iubitule, îi șopti ea cu glas răgușit. Am atâta nevoie de tine.

Când o privi în ochi, Gervase înțelese și simți cu inima, dincolo de orice îi dicta rațiunea. Ea avea nevoie să uite, și amândoi doreau să fie uniți prin dragoste, să pecetluiască împăcarea lor în cel mai intim mod cu putință. Se ridică și o duse la pat, unde trase cuverturile înainte să o așeze pe așternuturile fine și reci. Apoi aprinse o lumânare, ca să se poată vedea.

– Nimic nu vindecă la fel de repede ca iubirea, spuse el susținându-i privirea, și nimeni, nici măcar cele mai bune prietene, nici măcar copilul pe care l-ai născut, nu te pot iubi la fel de mult ca mine. Tu ești salvarea mea și în dragostea ta văd o reflexie a dragostei lui Dumnezeu în care nu am crezut niciodată, continuă el fără să-și ia ochii de la ea.

Își scoase hainele, rămânând gol și vulnerabil în fața ei, atent ca o parte a trupului său să o atingă mereu, ca să nu se simtă singură nici măcar pentru o clipă. Apoi îi scoase și ei hainele pătate de sânge, continuând să-i vorbească încet, pentru că tonul era mai important decât cuvintele. Pielea frumoasă și mătăsoasă de deasupra coastelor, acolo unde o lovise Veseul, se făcea urâtă și întunecată la culoare. Mai erau și alte vânătăi și el le sărută cu grijă pe fiecare pe măsură ce le vedea, venerându-i trupul prin atingeri.

La început, Diana rămase pasivă, urmărindu-l cu încredere, îmbătându-se cu vorbele care se revărsau peste ea ca un balsam vindecător. Nu mai făcuseră dragoste de aproape trei luni, cu excepția acelei nopți în care el se întorsese de pe continent și tânjea după ea. Dar, în mod ciudat, de data asta nu mai era stăpânit de aceeași obsesie înspăimântătoare pe care o simțise atunci când

făcuseră dragoste după întoarcerea lui. Acum că îi acceptase dragostea, dorința pe care o simțea pentru ea nu mai era mânjită de disperare.

Gervase se întinse lângă ea, admirând frumusețea trupului ei zvelt la lumina blândă a lumânării, un întreg armonios de linii curbe și umbre. Puse o mână pe inima ei.

– Ești frumoasă, spus el, dar de-abia acum văd cât de frumoasă ești cu adevărat. Perfecțiunea chipului și a trupului sunt numai începutul. Mai ai și un suflet a cărui frumusețe nu se va ofili niciodată, ci va crește din ce în ce mai mult odată cu trecerea timpului.

Apoi își coborî capul și o sărută cu blândețe, fără s-o preseze. Gura ei îl primi mai întâi cu tandrețe, apoi cu o dorință din ce în ce mai mare.

Diana își ridică mâinile ca să-l mângâie pe brațe și pe spate, dorind să-i simtă pielea fierbinte și trupul puternic. Gervase făcu dragoste cu ea încet, dând dovadă de o sensibilitate uimitoare și folosind toate mișcările care știa că îi produceau ei plăcere. Era conștientă de modul grijuliu cu care se mișca, de felul în care își susținea greutatea, fără s-o prindă niciodată sub el în vreun fel care i-ar fi putut aminti de îngrozitorul Veseul.

Îi sărută trupul cu pricepere și fără grabă. Îi gustă gura, îi tachină sfârcurile și presără un șir lung de sărutări pe pântecul ei. O aduse pe culmile extazului folosindu-și buzele și limba, dar ea nu voia să fie singură, voia să-l simtă pe Gervase adânc în trupul ei, să știe că și el era la fel de deschis, de încrezător, și că avea nevoie de ea.

Înțelegând mesajul ei tacit, el se rostogoli pe spate și o ridică deasupra lui. Diana țipă ușor când o pătrunse și îi veni să plângă, atât de perfectă i se părea uniunea lor, senzațiile delicioase pe care le simțea atunci când sânii ei se apăsau pe mușchii tari și părul moale de pe pieptul lui, sau diferențele de formă și fermitate dintre trupul lui și al ei.

În ciuda controlului de care dăduse dovadă până atunci, ea își dădu seama după suspinul lui involuntar că era la fel de stârnit ca și ea, la fel de aproape de eliberare.

Amânară finalul minute în şir, în care rămaseră aproape nemişcaţi unul în braţele celuilalt, la un nivel extrem de excitare, atât de apropiaţi că era aproape imposibil să se distingă bătăile unei inimi de cealaltă.

Când nu le mai fu suficient să plutească în starea aceea de plăcere absolută, ea începu să-şi mişte coapsele înspre el, dorind să-l simtă şi mai adânc în interiorul ei. Ea deţinea controlul, stabilea ritmul în care făceau dragoste şi era perfect pentru noaptea aceasta. Într-un colţ îndepărtat din mintea ei se minună că un bărbat care îşi negase propriile sentimente o putea înţelege atât de bine acum.

Apoi raţiunea şi logica fură date peste cap până în punctul în care nu mai exista decât ritmul instinctiv al dragostei, care îi conducea spre un vârf aproape insuportabil de plăcere intensă, înainte să explodeze precum o ploaie de stele. Mai simţise odată că sufletele lor se atinseră pentru scurtă vreme, dar în noaptea asta se avântară mult mai departe de atât, sufletele li se întrepătrunseră la fel ca şi trupurile, descoperind niveluri ale pasiunii şi împlinirii pe care nici unul din ei nu le mai atinsese înainte.

Extazul o eliberă pe Diana de spaima prin care trecuse în labirint şi dizolvă tensiunea şi groaza care se cuibăriseră în sufletul ei. Acum nu mai conta decât apropierea aceasta dintre ei şi ea ştiu fără urmă de îndoială că nimic din ce putea aduce viitorul nu o mai putea separa de Gervase.

Era minunat de plăcut să stea întinsă peste el, când trupurile li se potriveau perfect şi o înconjura cu braţele. În cele din urmă, Diana îşi întoarse capul şi-şi rezemă bărbia în palmă pentru a se uita la faţa lui. Gervase îşi deschise ochii când o simţi mişcându-se şi îi zâmbi.

Diana rămase fără suflare de uimire. Nu-l mai văzuse niciodată arătând aşa – trăsăturile lui uscăţive şi frumos sculptate erau complet relaxate, iar ochii cenuşii limpezi ca un cuarţ.

– Te iubesc, îi şopti ea, ştiind cât de nepotrivite erau cuvintele, dar fără să aibă altele la schimb.

Mâinile lui o înlănțuiră de talie și își înălță capul ca s-o sărute.

– Nu voi ști niciodată de ce, spuse el pe un ton răgușit, dar nu mai am de gând să pun la îndoială lucrul acesta, așa cum nu o fac cu existența soarelui, a mării sau a vântului.

După ce o sărută, se rezemă înapoi pe pernă și râse cu tristețe.

– În ciuda a ceea ce-am spus adineauri, îmi dau seama că vreau totuși să pun câteva întrebări. Vreau să înțeleg, ăsta e păcatul care mă bântuie. Sau, cel puțin, unul dintre ele.

Ea râse și alunecă alături de el pe saltea, trăgându-l până când ajunseră față în față.

– Întreabă-mă orice, iubitule, deși nu-ți promit că vei primi un răspuns logic.

Chipul lui umbrit era serios.

– Ai spus că... după căsătoria noastră, m-ai urât și apoi ai încetat s-o mai faci. Pot înțelege de ce m-ai urât – aveai toate motivele. Ceea ce nu pot înțelege este motivul pentru care ai încetat s-o mai faci.

Ea își închise ochii pentru o clipă, amintindu-și de vremurile acelea.

– De fapt, răspunsul la această întrebare *este* foarte logic, cel puțin pentru o femeie. Te-am urât până când am început să simt copilul mișcându-se în mine. Era un lucru atât de minunat, că nu mai exista loc pentru ură. Oftă, apoi își deschise ochii. Și să-l țin pe fiul meu în brațe... era un miracol. Atunci am hotărât că tatăl unui copil atât de minunat nu putea fi cu totul malefic. Că, deși te-ai purtat foarte rău, tu nu ești un om rău. Cu privirea pierdută, își căută cuvintele. Am ajuns la Londra cu dorința de-a găsi un bărbat pe care să-l pot iubi. Deși, practic, asta însemna să comit adulter, tu nu erai o persoană întrutotul reală pentru mine, iar eu nu mă simțeam ca o soție. Apoi te-am întâlnit și te-am recunoscut drept soțul meu. Știam că trebuie să te cunosc mai bine, că nu puteam găsi alt bărbat până când nu eram absolut sigură că mariajul meu

nu avea nici un sens. Şi apoi am ajuns să te cunosc – zâmbi cu o bucurie profundă. M-am îndrăgostit.

El trase pătura peste ei şi i-o aranjă în jurul umerilor cu blândeţe.

– Eu tot nu pot înţelege asta.

Poate că, dacă avea vreo idee despre ce anume iubea la el, ar fi putut să accepte mai uşor. Diana nu încercase niciodată să-şi definească motivele nici măcar pentru sine.

– În preajma ta, mă simt... în siguranţă şi protejată. Ştiam că, dacă ai ajunge vreodată să mă iubeşti, nu vei mai putea da înapoi. Că vei găsi o cale prin care să fii mereu alături de mine în viitor. Că eu voi putea întotdeauna să mă bazez pe tine.

O expresie întunecată îi umbri ochii şi ea îşi dădu seama că îşi amintea de Mull şi de atacul neînduplecat din noaptea trecută. Ea îl mângâie pe obraz, simţind asprimea perilor de la barbă.

– A fi uman înseamnă a fi capabil de violenţă în situaţii speciale, spuse ea serioasă. Nici eu nu sunt mai sfântă decât tine. Urăsc violenţa, dar nu sunt laşă. Mă îndoiesc că l-aş fi putut ucide pe Veseul pentru a-mi salva viaţa – totuşi, aş putea ucide pentru viaţa cuiva pe care îl iubesc. Da, au existat acte de violenţă între noi, dar în trecut.

Diana trase adânc aer în plămâni, dându-şi seama că avuse o revelaţie.

– Nu m-am gândit niciodată la asta în termenii aceştia, dar, nici dacă aş putea, nu aş schimba ceea ce s-a petrecu pe Insula Mull. Dacă nu s-ar fi întâmplat, nu l-aş fi avut pe Geoffrey şi nici pe tine. Nimeni nu alege în mod voit să simtă durere şi furie, dar pentru că m-ai împins forţat spre ele, am câştigat dragostea şi viaţa la care visasem de mică. Îi zâmbi cu infinită blândeţe lui Gervase. Eu am ştiut dintotdeauna că mă vei lăsa să pătrund dincolo de zidurile acelea, că mă vei apăra pentru totdeauna.

El îşi frecă faţa de palma ei.

– Ai avut mare dreptate – ştiai mai bine decât mine cum funcţionează mintea mea.

– Nu mintea, îl întrerupse ea cu blândeţe. Inima.

Înainte să-i răspundă, rămase nemişcat.

– Ai dreptate încă o dată. Nu mi-am dat seama de unul singur cât de mult încurcasem dorinţa sexuală cu dragostea. Căzu pe gânduri şi începu să se joace cu o şuviţă din părul ei, învârtind-o în jurul degetului. Ai devenit o obsesie. Acest lucru mă speria pentru că simţeam că îmi pierd controlul, că aveam să fiu la mila ta. Iar teama luă forma geloziei şi a posesivităţii.

Dădu la o parte o şuviţă mai mare de păr, eliberându-i gâtul frumos.

– Ai o frumuseţe periculoasă, Diana. Unui bărbat îi este aproape imposibil să gândească limpede în preajma ta. Luni întregi m-am păcălit că aveam nevoie de tine numai din punct de vedere fizic. În schimb... continuă el şi se aplecă să o sărute încă o dată, iar respiraţiile li se amestecară, lucrul care m-a atras cu adevărat la tine a fost căldura ta... căldura binecuvântată şi nesfârşită, ca un foc salvator într-o noapte de frig şi întuneric eterne. Chiar şi acum, când ne-am potolit pe moment pasiunea, te doresc şi am nevoie de tine la fel de mult ca întotdeauna. Asta nu are nimic de-a face cu pasiunea, ci numai cu dragostea.

– Puterea ta şi căldura mea.

Diana îşi ridică mâna şi atinse zgârietura superficială de pe coastele lui, acolo unde sabia lui Veseul îl atinsese. O, da, Gervase era puternic, iar el nici măcar nu fusese conştient că are calitatea aceasta. Dar ea ştia şi se simţea mai în siguranţă acum decât înainte.

– Astăzi ne-am salvat unul pe celălalt. Acum crezi ce ţi-am spus despre soartă? Că, oricât de puţine şanse am avut când ne-am întâlnit prima dată, noi eram meniţi să fim împreună?

– Totul e mult prea întâmplător ca să fie vorba doar de şansă, aşa că te cred, spuse el cu umor sec. Apoi adăugă mai serios: Prima dată când te-am văzut la Londra ai pătruns până în inima mea, dar eu a trebuit să numesc altfel relaţia noastră. Poate că am ajuns să ne căsătorim din întâmplare în Mull, dar e posibil ca numai un plan

divin să fi transformat căsătoria noastră într-una reală, după un început atât de dezastruos.

Petrecându-şi un braţ în jurul lui pentru a se trage şi mai aproape, Diana îi spuse cuvintele pe care ar fi trebuit să le fi rostit cu câteva luni înainte, când lui i-ar fi priit să le audă:

– Nu trebuie să fii niciodată gelos pe mine, Gervase. Eu am venit în Londra să găsesc un bărbat şi, după ce ne-am întâlnit, am ştiut că acel bărbat eşti tu. Înainte de asta, nu a mai fost nimeni şi nici nu va mai exista.

– Şi pentru că te cred, spuse el, cu vocea plină de emoţie, am scăpat de obsesia mea. Gelozia mea venea din teama că te voi pierde – dar a dispărut în prezenţa iubirii şi a încrederii.

Diana îşi ridică faţa ca să mai fie sărută o dată, apoi se rostogoli pe o parte, cu spatele lipit de pieptul lui. În timp ce îşi găsea o poziţie mai confortabilă, îşi aminti ceva ce spusese contele şi se gândi că putea fi important.

– Nu sunt sigură ce înseamnă, dar Veseul a spus că vrea să-l distrugă pe Wellesley. Îi repetă cuvintele din câte îşi mai amintea şi adăugă: Crezi că este ceva important?

Gervase rămase tăcut în timp ce analiză informaţia primită.

– Deşi nu am nici o dovadă în sprijinul ipotezei mele, eu am fost convins de multă vreme că Veseul era cel mai periculos spion francez din Anglia, un om care-şi spunea Phoenix. Veseul era viclean şi toată lumea îl primea la petreceri. E foarte posibil să fi plănuit ceva împotriva lui Wellesley – generalul este foarte vulnerabil în perioada asta. Cred că tribunalul militar îl va achita de acuzaţiile care i se aduc şi că i se vor da alte ordine, dar Veseul ar fi putut inventa un scandal care să-l discrediteze pentru totdeauna. Pe un ton sumbru, adăugă: Dar acum nu mai există nici un pericol din partea lui. Îi cuprinse sânul cu o mână, în timp ce mintea lui continua să aducă argumente. Bănuiesc că ne-a auzit vorbind la Vauxhall în noaptea dinainte să plec şi că aşa au aflat francezii că veneam. Cât despre faptul că informaţia pe care am lăsat-o peste noapte în salonul tău a fost

deconspirată... Aveţi în casă vreun servitor care ar putea fi un informator de-al lui Veseul?

Deşi senzaţiile plăcute care i se împrăştiau de la sân în tot corpul îi făceau dificilă sarcina de-a gândi clar, încercă să-i răspundă:

- Avem o bucătăreasă franţuzoaică. Ne-a îmbiat s-o angajăm, deşi eu nu am înţeles niciodată de ce. E destul de pricepută şi ar putea lucra în bucătăria unei case mult mai mari.

- Poate că ăsta este răspunsul, recunoscu Gervase în timp ce îi mângâia trupul. Acum că Veseul este mort probabil că nu mai contează, mai ales că vei pleca din casa de pe Charles Street.

Ea se rostogoli pe spate, în aşa fel încât le era mai uşor să se atingă reciproc.

- Asta înseamnă că vrei să mă mut cu tine?

- E nevoie să mai pun întrebarea asta? se miră el. Am presupus că tu, Geoffrey şi Edith veţi veni să locuiţi în St. Aubyn House. Ar avea nevoie de o terapie de veselie şi viaţă adevărată, spuse el şi zâmbi. Îmi închipui că Lord Farnsworth are alte planuri cu Madeline.

Diana râse.

- Voiam doar să te aud spunând-o. Mi-a plăcut să fiu amanta ta, dar aştept cu nerăbdare să devin soţia ta.

- Nu la fel de mult ca mine, zise el cu fericire în glas. Nu vreau să mai petrec niciodată în viaţa mea o noapte departe de tine.

Se aplecă spre ea şi îi prinse gura într-un sărut, în timp ce mâna lui se deplasă în locul acela minunat şi umed care tânjea după el. Ea gemu, sperând că se va risipi în valul din ce în ce mai mare de plăcere, dar îşi aminti un lucru.

- Trebuie să îţi spun ceva.

Mâna lui se opri, iar ea îşi deschise ochii şi-l văzu cum o priveşte curios.

- Cred... cred că sunt însărcinată din nou, spuse ea timidă, înainte ca imaginaţia lui să creeze vreo ipoteză groaznică. Ştiu că e prea devreme ca să fiu sigură, adăugă şi, inconştient, îşi atinse sânul, dar m-am simţi la fel ca atunci când eram grea cu Geoffrey.

Crezuse că el avea să se bucure, dar când îi văzu expresia de pe chip, nu mai era atât de sigură.

– Îmi pare rău, începu ea cu nesiguranță în glas. S-a întâmplat în noaptea în care te-ai întors de pe continent. Nu te așteptam, și nu am fost pregătită. Ești supărat?

– Ce drept aș avea să fiu supărat? Suntem la fel de responsabili pentru asta. Îi vorbise deschis, dar atunci când duse mâna la obrazul ei, avea degetele reci și în priviri i se putea citi teama. Ai spus că aproape ai murit când s-a născut Geoffrey.

Înțelegând ce era în gândurile sale, Diana se liniști.

– Atunci a fost din cauză că eram prea mică și cu un trup nu prea dezvoltat, pentru că eram încă în perioada de creștere. Moașa a spus că, deoarece am fost destul de puternică și am supraviețuit primei nașteri, nu ar trebui să am probleme pe viitor. Văzu că era încă neliniștit și își așeză mâna peste a lui. Îți promit că totul va fi bine.

El îi răspunse cu un zâmbet timid.

– Am impresia că sarcina asta va fi mult mai grea pentru mine, decât pentru tine. Dar de data asta voi fi aici la final, ca și la început.

– L-am întrebat pe medicul lui Geoffrey dacă și alt copil al nostru ar putea avea crize.

– Și...?

Ea ridică din umeri.

– A spus că este posibil. Dar că sunt slabe șanse, deși nu are cum să fie sigur.

Gervase se liniști.

– Dacă celălalt copil al nostru va fi cel puțin pe jumătate ca Geoffrey, voi fi mulțumit, indiferent dacă va avea crize sau nu. Orice ar fi, vom reuși să trecem împreună peste toate. Acum că scăpase de orice grijă, deveni mai entuziast. Ar fi frumos să avem o fată de data asta, spuse el gânditor. Cu ochi albaștri ca pietrele de lapislazuli și talentul de-a fermeca orice bărbat care se apropie de ea.

Diana își înlănțui mâinile în jurul gâtului său și îl trase în jos pentru un sărut.

– Sau cu ochi cenușii și o personalitate încăpățânată. Sau gemeni. Nu contează. Strecurându-și mâna sub

pătură, se simţi mândră de reacţia plină de pasiune pe care o descoperi. Deocamdată sunt mult mai interesată de prezent decât de viitor. Tu nu?

De dimineaţă, luară micul dejun cu Geoffrey în camera lui. Fiul lor radia de bucurie şi de mândrie, ca şi cum el ar fi fost cel care inventase ideea de „familie". Se entuziasmă şi mai mult când află că în curând nu avea să mai fie el cel mai mic membru al familiei Brandelin.

Cum jumătate din membrii guvernului se aflau sub acoperişul lui Gervase şi, cum toţi îi erau datori într-un fel sau altul, el reuşi destul de simplu să răspândească povestea că distinsul regalist francez, contele de Veseul, decedase din cauza unui atac de cord neaşteptat. Nimeni nu era nerăbdător să se afle că un spion ajunsese prieten bun cu atât de mulţi oameni importanţi. Când auzi vestea, bucătăreasa franţuzoaică plecă în grabă din casa de pe Charles Street, numărul 17.

Francis Brandelin şi prietenul lui plecară din Anglia fără scandal. Scrisorile lui din Grecia conţineau descrierile obişnuite ale templelor şi ale construcţiilor antice, dar adevăratul lor subiect era fericirea.

Toamna târziu, Madeline deveni Lady Farnsworth în cadrul unei ceremonii mici, la care participă şi vicontesa St. Aubyn. Deşi trecutul noii Lady Farnsworth era destul de întunecat, ea fu inclusă în cele mai multe cercuri datorită firii sale plăcute. Doar cei mai snobi membri ai înaltei societăţi refuzau să o primească, iar lui Maddy şi lui Nicholas nu le păsa câtuşi de puţin.

Generalul Sir Arthur Wellesley fu achitat prin ancheta militară în luna noiembrie şi trimis înapoi în peninsulă. După victoria formidabilă din bătălia de la Talavera din iulie 1809, i se conferi rangul de viconte. Titlul pe care şi-l alese fu Wellington.

Gervase îi dădu mână liberă Dianei pentru a face St. Aubyn House mai primitoare, o sarcină pe care o îndeplini, spre marea lui bucurie. Una dintre primele măsuri fu să instaleze o cadă zidită în apartamentele principale.

Câteva luni mai târziu, în timp ce se uita prin cărți*le din bibliotecă*, Diana dădu peste o poezie scrisă de *Jonathan Swift*. Cele câteva versuri fuseseră scrise pe cer*tificatul unei căsătorii* oficiate de preotul Swift, și erau *atât de amuzante și de potrivite*, că Diana ceru să fie gra*vate pe dosul capacului* unei cutii de argint, pe care i-o *făcu cadou lui* Gervase de cel de-al doilea Crăciun *petrecut împreună*.

Versurile erau:

Sub un stejar, pe vreme furtunoasă,
Rebelul s-a-nsurat cu-o damă frumoasă.
Și martori vor fi sfinții din ceruri
Că rebelul și dama se vor iubi de-a puturi.

notă istorică

Misiunea lui Gervase în Danemarca se bazează pe o întâmplare reală. Totuși, în locul unui aristocrat înalt, oacheș și frumos, eroul adevărat era „un călugăr scund, corpolent și vesel" din ordinul benedictinilor din Scoția, pe nume James Robertson. Sir Arthur Wellesley, viitorul duce de Wellington, i-l recomandase el însuși lui Canning, ministrul de externe. Mai târziu, Robertson a lucrat ca diplomat pentru Wellington, și mult mai târziu, a devenit cunoscut pentru munca de pionierat pe care a făcut-o în beneficiul surzilor și al orbilor.